

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Digterværker.

Alternativ titel | Alternative title:

Digterværker.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 5-6

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-18 i 9 bd.

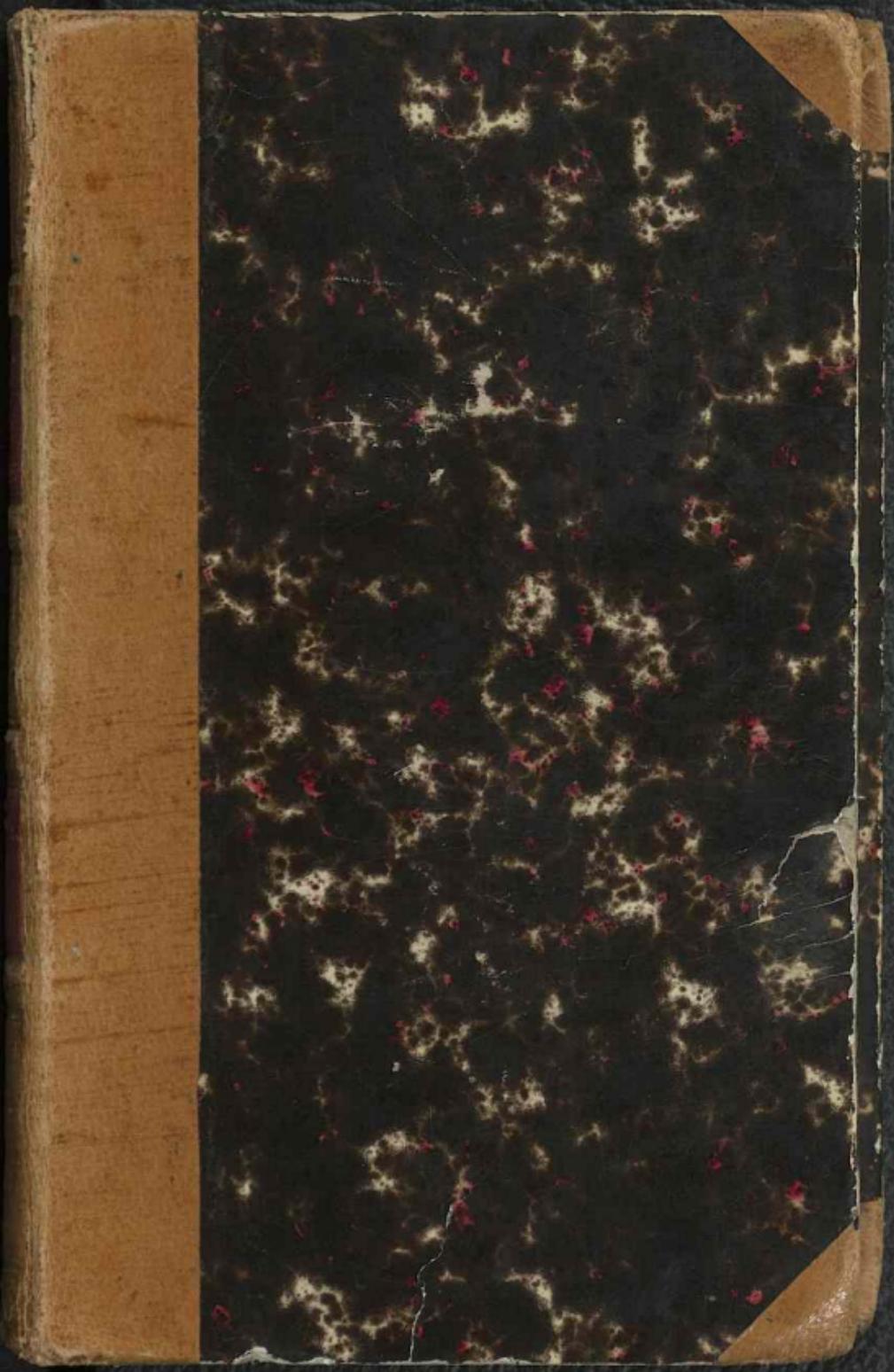
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

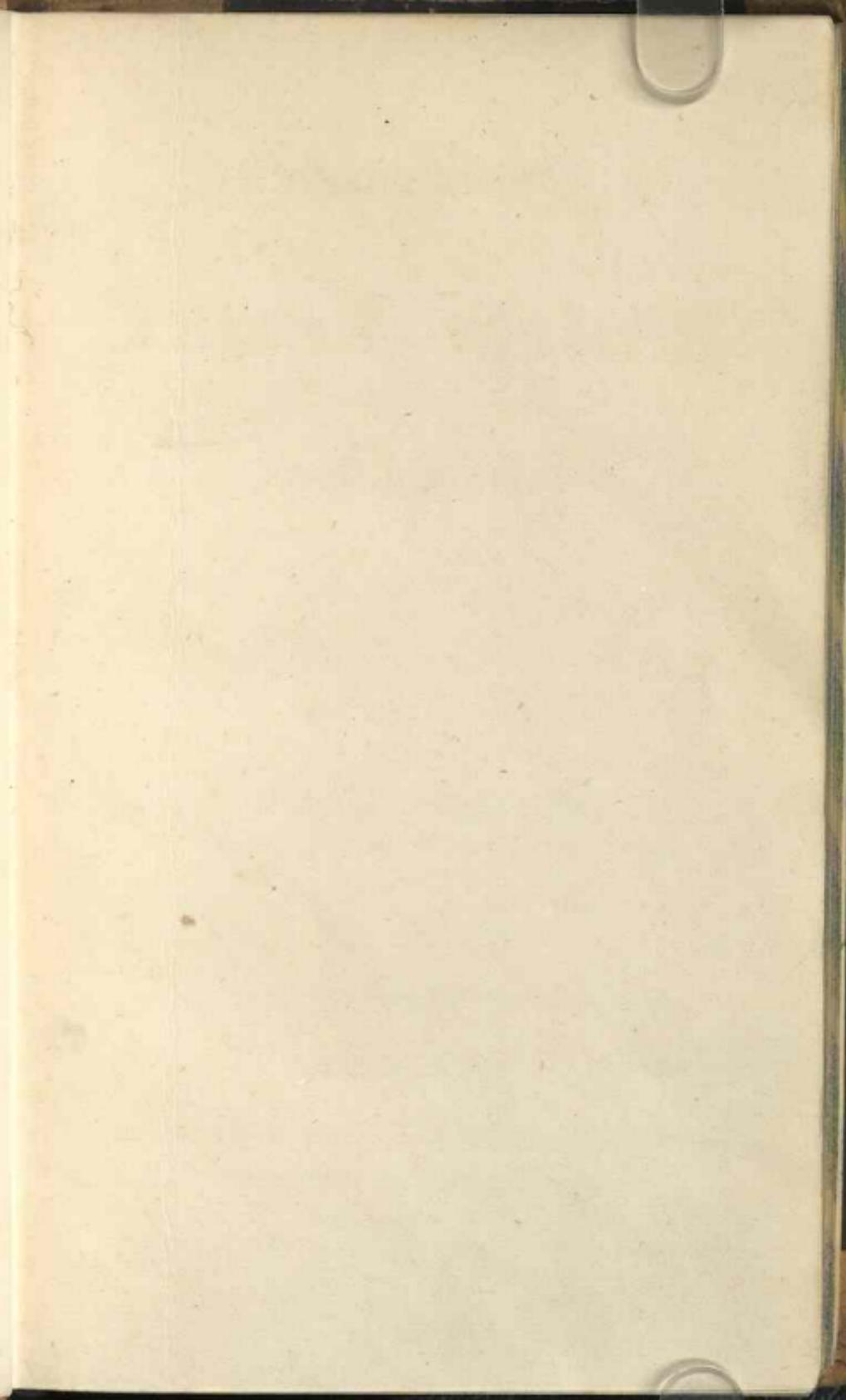
1 1 52 0 8 05701 4

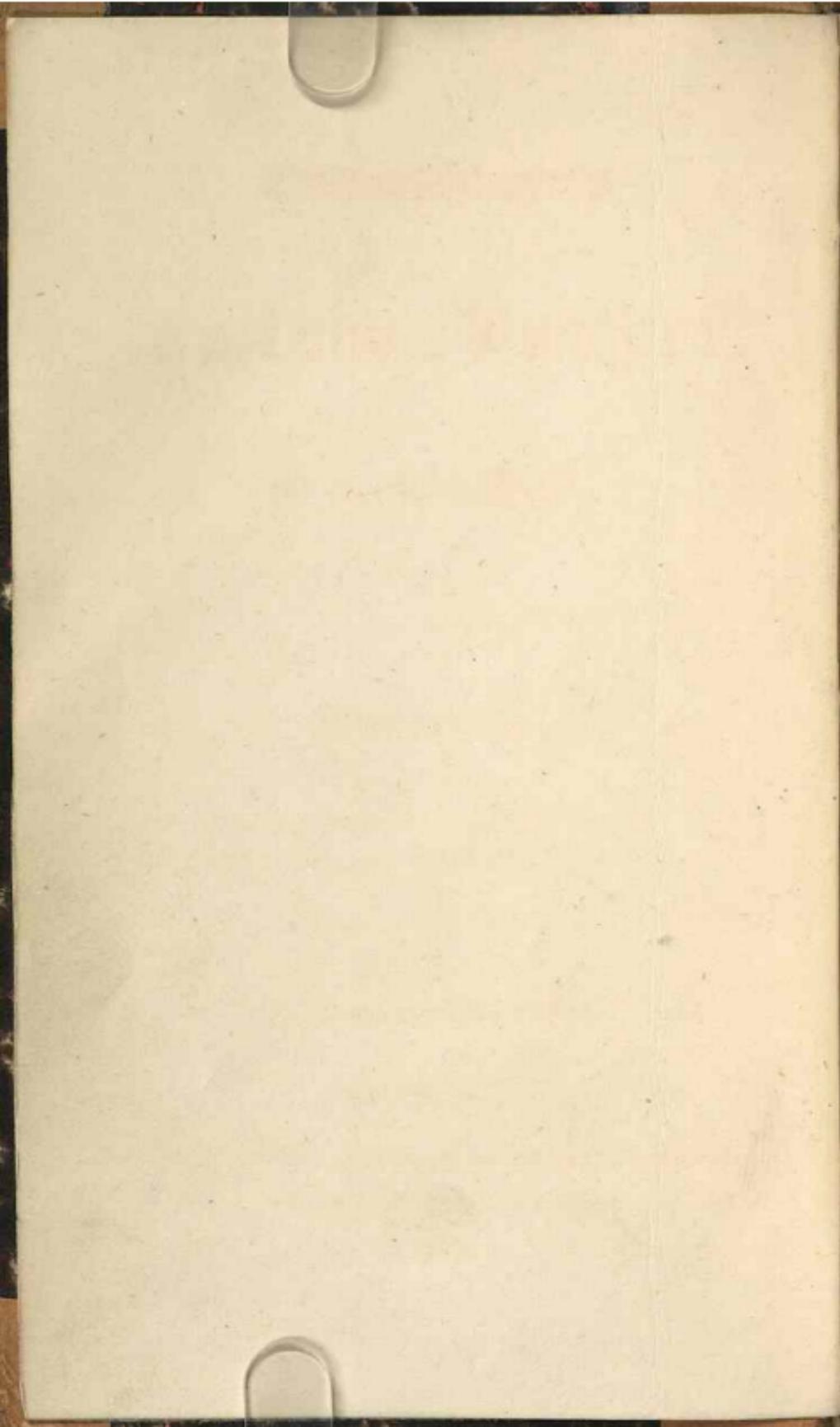
+ REX

52.-119.

אַתָּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

בְּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

שְׁמֵוֹן עֶשֶׂר

בְּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

שְׁמֵוֹן עֶשֶׂר

בְּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

שְׁמֵוֹן עֶשֶׂר

בְּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

בְּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

בְּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא

1650

Oehlenschlägers samlede Værker.

Fjortende Bind.

Digterværker.

Femte Bind:

Trillingbrodrene fra Damask.

Fijsteren og hans Datter.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Øehlenschlägers Digterværker.

Femte Bind.

Trillingbrodrene fra Damask.
Fifteren og hans Datter.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogstrykkeri.

1845.

Digitized by Google

Tractatus de Statu G

Digitized by Google

Indhold.

	Pag.
Trillingbrodrene fra Damask	5.
Fiskeren og hans Datter	145

Stadus

... mit verordnungen
... von den geistlichen

Trillingbrodrene fra Damask.

Et Stytspl.

Personerne.

Harun Alraschid, Chalife.

Ibad,

Syahuk, } Trillingbrodre, Knivsmedde.

Babekan,

Lira, Babelans Kone.

Salle, hendes Beninde.

Mirza, } Chalifens Slavinder.

Fatme,

En gammel Slavinde.

Nadir, Beduinskeif.

Schemseddin,

Kobad og

Flere Beduiner.

Ibrahim, Karavansører.

En Bært.

En Drager.

Saadi, en gammel Læge.

Hussein, Fangevogter.

Muladdin, hans Medhielp.

Hovudsmanden for Chalifens Bagt.

Thor af Seraillets Slaver og Slavinder.

Scenen er i Bagdad.

Første Akt.

Forstad i Bagdad; Plads med Treer, en Khan
paa venstre Haand.

Ibrahim. Ibad. Shahuk.

Ibrahim.

Saa ere vi da lykkeligen komme
Til Bagdad; og ret gierne gav jeg Eder
Kredit saalønge, skiondt en faadan Reise,
Igennem Ørken paa Kamelens Ryg,
Er kostbar. Jeg har vel beværtet Jer,
Og gode Tepper har I slumret paa;
En skion Kameel, som strakte stolt sit Hoved
Op over Sletten, tiente Jer til Ganger.

Ibad.

O, tael dog ei om al den Herlighed!
Man skulde troe, vi kom, naar du fortæller,
Gi fra en Ørk, men fra et Paradis.

Ibrahim.

Jeg fandt mig vel ved Eders muntre Selskab,
Og hele Karavanen leed Jer godt;

Thi moret har I os, deels med Tert Spøg,
Og deels ved den forunderlige Lighed
I har, som Twillinger.

I b a d.

Lad Karavanen,
Ifald den end er her, da skyde sammen,
Betale Fragten for os, Ibrahim!
En Villighed er jo den anden værd;
Man gør sig ei til Giel for ingenting;
Og har de leet ad os, saa er det billigt,
At deres Hoimod rører os til Taarer.

I b r a h i m.

Som Stormen spredes ad det Flyvesand,
En Hvirvelwind har samlet i sin Tragt,
Saa har nu Hændelsen adspredt dem atter,
Og hver er draget hjem til Sit.

I b a d.

O vee!
At vi har intet Vort at drage til.

I b r a h i m.

Hvem er I egentlig?

S h a h u k.

To Haandværksmænd,
Som reise paa vor Knivsmed-Profession.
Thi som os Fodselen har ligedannet,
Saa stiller os ei heller Skæbnen ad,
I Arbeid, Moerslab, uadstillelige.

I b r a h i m.

To lystige Svende! Hvordan kan man være
Fornsiet, naar man ingen Penge har?

Ibad.

Spørg for: Hvor kan den Rige være munter?
 Et Skib med lidens Badning flyder let.
 Besøg os etter om en fioerten Dage!
 Du træffer os maaskee dybsindige,
 Betænkelige Folk, med Panderhuker;
 Thi — mellem os — vi haabe vist at giøre
 Vor Lykke her, og blive rige Karle.

Ibrahim.

I bygge Lykken vel paa Flyvesand?

Ibad.

Nei, her er ingen Drf. Hør Eventyret!
 Og tag det, hvis det ellers morer dig,
 Smukt i Betalings Sted! Thi det er alt,
 Hvad vi for Dieblifiket har at býde.

Ibrahim.

I slaaer en Mynt, som gielder lidt i Bagdad;
 Men frøgt, hvis I bedrage mig, for Kadi!
 Han slaaer med Bambusrøret under Saallen.

Shahuk.

Ifald din Tunge dig skal lyve grum,
 Saa lad ei Diet straffe den med Logn!
 Med slig Barmhertighed i Blik og Miner,
 Flaaer ingen Sultan sine stakkels Slaver.

Ibrahim.

I smigre! Lutter falske Negnepenge,
 Som gielde lidt i Bagdad.

Shahuk.

Evertimod!

I Verden gielder ingen Mynt som Smiger;

Den kan en tiggefærdig Stypper slae;
 Og om man ogsaa veed, at den er fælt,
 Saas tages den dog steds for gode Varer.

Ibrahim.

Tert Eventyr!

Ibad.

Ei noget Eventyr,
 En sand Tildragelse! Vi fødtes begge,
 For tredve Somre siden, i Damask.

Ibrahim.

Sandshynligviis, da I er Twillinger.

Ibad.

Tilgiv! dermed har vi bedraget dig.

Ibrahim.

Bedragerie er altsaa Eders Vane!

Ibad.

Ei Twillinger! vi fødtes Trillinger;
 Og her bessge vi vor tredie Broder,
 Der ligner os saa sterk i Krop og Skind,
 Som, — destoverre, — lidet kun i Sind.

Ibrahim.

Hvad? End et Exemplar af samme Suurdeig?
 Umuligt! Usandshynligt!

Ibad.

Har du glemt
 Det gamle Ordsprog, Ben? „Sandshynligviis
 Skeer der i Verden meget Usandshynligt.“

Ibrahim.

Nu gad jeg dog nok høre Jer Fortælling.

Ibad.

Ja, tænkte jeg det ikke nok? Ved Dusten
Af gode Netter vækkes Spiselysten.

Ibrahim.

Spild Tiden ei!

Ibad.

Men da vi dog saa ofte
Fortælle maa det Samme, seer du vel,
Har vi Fortællingen udsat paa Ruum,
At den med Smidighed kan løbe let
I Dret, over Tungen.

Ibrahim.

Ligemeget!

Ibad.

Forstaaer du Poesie?

Ibrahim (stolt).

Et sælsomt Spørgsmaal
At giøre Ibrahim, en Morgenlænder!

Ibad.

Tætel da, Shahuk! Lad Tungen løbe!

Shahuk.

Udi Damask, den prægtige By, den ærlige Sadib
mindes,
En Mand, som stod i et bedre Ry, jeg vædder, neppe
der findes.
Sin Fattigdom dog fandt han sig i, gik ei med Skieb-
nen i Nette,
Skiondt med sin Hammer, med Tingre ti, tolv Munde
han maatte møtte.

Tilsidst faldt Konen i Barselseng, og det sikket ingen
Ende;
Han havde ventet endnu en Dreng; men Hustruen
bragte ham trende.
Og ganske lignede da saa sært det ene Foster det
andet,
Som Bonner tre i en knæklet Aert, og som tre Draa-
ber i Bandet.
De vorte til, og han mægted knap at sætte de Born
i Skole;
Og hver var klædt i en gammel Lap af Faderens gamle
Kiole.
Hans ældste Turban kun var en Klud; men Moderen
brugte Forstanden,
Dermed hun phynted os deiligt ud, med Hanefjæder i
Panden.
Saa sadde vi der i et Brædestuurr, vi arme Stakler,
som Dukker,
Som Fuglen sidder i snevre Buur; sikket Band, men
sielden kun Sukker.
Maar Gadedrengene gif forbi og saae, vi smeddede
Shle,
Forhaaned de os paa snevre Sti, og gave sig høit til
at hyle.
Ibad var rolig, og Shahul; Babekan hidsig i Sin-
det;
Han bad dem tiddt, med en Tale smuk, at holde sig
smukt i Skindet.
Men da det lidet og intet hialp, det bragte ham meer
i Rue,
Da skældte han mangen for en Hvalp, begyndte med
Næven at true.
Engang, da samlet de ret omkaps vor Svaghed vilde
benyttte,
Da traf hans Steen en forbandet Laps, som vilde just
paa ham spytte;

I Rendestenen den Herre faldt, og dermed endtes hans
Latter;
Thi, som man siden os har fortalt, han vrcenged ei
Munden atter.
Nu bleve vi stævnet for Nettet ind; man vidst' ei
hvilk'en var hvilk'en;
Thi rolig sad atter enhver paa Pind, som Stikkels-
bærret paa Stilken.
Babekan vilde det ei tilstaae, han haabed kun lidens
Naade,
Og heller lod vi os levende flaae, end Broderen at
forraade.
Da Sagen var uden Sammenhæng, man ikke gad ven-
tet længe,
Da man for en eneste Gadedreng tre Smedde dog ei
kan hænge,
Saa joge de bort os alle tre, forfulgt af samtlige
Poge,
Med Trudsel: Lod vi os atter see, — saa blev vi
kastet paa Kroge!

Ibrahim.

I arme Dievle! Nu, hvad videre?

Ibad.

Det Øvrige fortæller jeg i Prosa.

Du seer, det var en ulyksalig Tilstand.

Ibrahim.

Især for ham, som faldt i Rendestenen.

Ibad.

Han faldt paa sine Gierninger. Det var
Ei Shahuk, ei heller mig, som slog;
Det var Babekan, og vi redded ham
Med egen Fare.

Ibrahim.

Det var smukt af Jer.

Saa blev han da vel ogsaa ret taknemlig?

Ibad.

Det komme vi just for at undersøge.

Vi skiltes ad i Ørken, ved Damask:

Han foreslog os der Skilsmissen strax.

Vor Lighed, sagde han, vil stedse stade,

Den er os kun til Skam, og vækker Latter.

Bad hver nu paa sin Maade søge Lykken;

Vi fange den ei alle tre paa eengang.

Gaaer I til Høire, saa gaaer jeg til Venstre!

Om nogle Aar vi samles vil paanh,

Den som er riig, da deler med de Andre.

Saa gik han bort! Vi saae ham aldrig siden.

Ibrahim.

Og skiltes ogsaa I?

Shahuk.

Vi skiltes ei.

Ei nænte vi at sonderlide Hiertets

Og Blodets og den kiere Vanes Baand;

Langt heller taalte vi den Smule Spot,

Som den forunderlige Lighed vakte.

Vi streifet har i Persien, i Arabien,

Wgypten; hvor vi kom, har man os brugt

Som duelige Smedde; men erhverve

Sig Velstand, var der ei at tænke paa.

Da bragtes os det Budskab, at vor Broder

I Bagdad havde giftet sig en stor

Formue til, var bleven hovedriig.

Knap hørte vi den ssionne Tidende,

Saa drog vi hid, at dele Lykken med ham.

Ibrahim.

Og troer I, han vil dele den med Jer?

Shahuk.

Det har han svoret paa.

Ibrahim.

Men uden Vidner! —

Imidlertid — jeg vil ei varsle slemt,
 Saa galt har man seet for, og hvem kan vide?
 Gud være med Jer! Dersom Haabet svigter,
 Saa ængstes ei for Eders Gield til mig!
 Jeg kræver intet, og jeg stickeer Eder
 Den Sum, I skynde mig, ifald den sætter
 Jer i Forlegenhed. Men blier I rige,
 Saa boer jeg i den store Khan paa Torvet
 Endnu i fiorten Dage, før jeg reiser.
 Og kan jeg tiene Jer med Get og Andet, —
 Jeg mener ei med Penge, men med Raad, —
 Saa er jeg gierne strax til Tieneste.
 Farvel!

Ibad.

Farvel, du ødle Mand!

Shahuk.

Guds Fred!

(Ibrahim gaaer.)

Ibad.

Saaledes kom vi ud af det.

Shahuk.

Net vel!

Han kræver ei Betaling for det Spiste;
 Men af det Nydte blier man ikke møet;

Den Mad, hvorpaa jeg sik Kredit igaar,
Kan mig idag ei styrke.

Ibad.

Nu er vi
Jo strax hos vores Broder.

Shahuk.

Hiertet svulmer
Mig underligt, hvergang jeg tænker paa ham;
At vi skal staae for ham som Betlere.
Gud veed, hvorledes han modtager os;
Thi Nar forandre meget, Rigdom meer;
Og af os alle tre var steds Babekan
Den Koldeste — endstiondt den Hidsigste.

Ibad.

O, det har ingen Nod!

Shahuk.

Teg kan ei træde
For ham med Mod, naar jeg er fastende.

Ibad.

Nu, derfor er der gode Raad endnu.
Seer du den Khan, hvor Taget luder ud
I friske, kiole Luft, i Træets Skygge?
Der kan vi spise Frokost.

Shahuk.

Har du glemt,
Du eier ei en eneste Denar?

Ibad.

Det mindes jeg. Men twyl ei heller om,
Babekan har i Bagdad, overalt

Hvor han er kiendt, uendelig Kredit.

Ieg veed fra gammel Tid, han var en Ven
Af Læggerbidskner; af forbuden Viin;
Og skulde tage meget feil, om Vørten
I denne smukke Forstad, Haugen nær,
Ei kiendte ham, og ei med Hiertensglæde
Gav ham Kredit for Frokost til imorgen.

Shahuk.

Bel ham, men ikke os.

Ibad.

Det er det samme!

Vi bilde Vørten ind: vi er Babekan.

Shahuk.

Babekan er dog ingen Dobbeltgiænger.

Ibad.

Nei, vi maae komme Mand for Mand; den ene
Afsløse maae den Andern uformørkt.

Shahuk.

Den Spøg var god; men troer du, den vil lykkes?
Af Alashn ligne vi vor Broder vel,
Men ei paa Rossten.

Ibad.

Den maa efterlignes

Saa godt vi kan! Maaskee Babekan har
Ei meget talt med Vørten; han er ei
En Ven af lange Taler, naar han spiser.

(Vørten kommer ud i Doren.)

Shahuk.

Der er han uidentvivl!

Trillingbrodrene.

Ibad.

Ja, ganske vist!

Det er en Vært; man kiender Etten strax.
 Han har det Speiderblik, som Drengen har,
 Naar han fra Taget tager efter Duer.
 Han gnider sig i Hænderne, han skotter
 Saa klogt omkring; seer grumme høflig ud,
 Men rod i Ansigtet af al den Viin,
 Som Giesterne har nosdt ham til at drikke.
 Han lader ogsaa til at kunne blive
 Lidt grov iblandt, og kaste Folk paa Døren,
 Som ingen Penge har.

Shahul.

Tag dig iagt.

Ibad.

Gaa! Skul dig bag Cypressen hist! Du ligner
 Jo fast en Dod, med den forsultne Mine.
 Men trost dig! du skal fange Liv igien.

(Shahul skuler sig bag Cypressen.)

Værten hilser Ibad venligt).

God Dag, Babelan! Ei, du vise Mand,
 Der foregaer du atter med Exempel
 Den brogede, forfangelige Verden.
 Jeg gratulerer til den nye Kaftan,
 Langt meer forslidt og survet end den gamle.
 Hvad siger det? Du bliver derfor dog
 Den rige Mand. Lad Sommersuglen flagre!

Ibad.

Du kiender mig igien i disse Pialster?

Værten.

Det er Philosophie, det veed jeg nok.

Troer du da ikke, jeg forstaaer at skille
Den hvide Kierne fra den sorte Skal?

Ibad.

Da kiender du mig knap igien paa Østen,
Ieg er lidt rusten, har forkloret mig.

Værtens.

Du har jo aldrig før mig giort den Ære
At tale til mig.

Ibad (sagte).

Sa, det træffer godt.

Værtens.

Og om du havde giort det, liere Herre,
Tilgiv! jeg er saalidet musikalst,
At knap paa Talestemmen jeg kan skille
En Bas fra en Distant.

Ibad.

Det siger intet.

Værtens.

Nei, ganste vist, det siger ingenting;
Jeg holder mig til Meningen, og ei
Til Klangen; og hvad Folk forlanger af mig
Af Mad og Drikkevare, faae de strax.
Og tales kun en lille Smule høit,
Saa skal man aldrig mærke, jeg er tunghør.

Ibad.

Det er idag min Gods og Bedringsfest,
Thi har jeg hyllet mig i Sæl og Usæle.
Alt er jeg dog ei saa streng!

Vært en.

Jeg veed det

I Mad og Drikke er du tolerant;
Døg hñder du ei Larm og store Selstab;
Ei Giestebud, hvor du skal være Vært;
Men i en lille udsgot Bennekreds,
I Genrum med dig selv, der kommer det
Dig aldrig an paa nogle Dalers Penge.

Ibad.

Saa bring herud det Lækkreste du har,
I Skyggen under dette Palmetræ!

Vært en.

Strax Herre! Hvor det glæder mig, at du
Engang dog gør mit ringe Huus den ære.

Ibad.

Men først et Ord: Jeg har ei Penge hos mig!

Vært en.

Det veed jeg nok, at du har Penge hos dig.

Ibad (choiere).

Jeg siger: Jeg har ingen Penge hos mig.

Vært en.

Du spotter, Herre! Desto flere har du
Paa Kistebunden. Tael dog aldrig om
En saadan Bagatel.

Ibad.

Belan! Jeg tier.

(Vært en gaaer.)

Nu har jeg ørligt varet ham itide,
Og jeg har ikke sagt, jeg var Babekan.

Værtens

(Commer med Mad og Viin, som han sætter paa et Tæppe, hvilket han udbreder i Græset, i Styggen af Træerne).

See her er Frugter, Bagværk! denne Postei
Af Agerhøns er delikat, min Herre!
I denne Dunk er Viin; men siden Dunken
Ugiennemsigtig skuler mørkebrun
Den lisfligrøde Væde, kan det gielde
For Sorbet; dersom Kadi gaaer forbi.
Samvittigheden —

Ibad (sætter sig).

Gaaer forbi som Kadi
Og seer slet ingenting. Nu drif mig til!

Værtens.

Hvad siger du?

Ibad.

Jeg siger: drif mig til.

Værtens (forundret).

Formodentlig har jeg forkislet mig,
Det klinger mig saa underligt i Øret.

Ibad.

Hvordan?

Værtens.

Det forekom mig — bliv ei vred!
Jeg veed, det var kun Blodets Tryk derinde
Paa Trommehinden; — men det var livagtigt,
Som om du bad mig drinke med.

Ibad.

Det gjør jeg.

Vært'en

(sætter sig hos ham; drifffer en dygtig Slurf, stirrer paa ham, tysler paa hovedet og siger):

Det ligner ei Babelan!

Ibad (sagte).

Falder jeg

For meget ud af Nollen? (Sætter.) Men bestedent!
Ei alt for meget! Det er godt nok med
De mørkebrune Dunker; men man seer
Kun slet i dem, hvor hurtigt Vinen synker.

Vært'en (drifffer).

Jeg drifffer ikke meget; heller lod
Jeg reent det være. Tro mig, kiere Herre!
En stakkels. Vært har ingen værre Fiende,
End denne Høflighed af Gæsterne,
Som byder: Drif og sæt din Sundhed til!
Langt heller hælded jeg i Mendestenen
Den mig tiltænkte Taar, og satte den
Paa Gæstens Regning med, som vel bekommet.

(Drifffer igien.)

Ibad (tager glasten fra ham).

Din Eftergivenhed gaaer altför vidt,
Du offrer dig for det gemene Bedste,
Og der maa sættes Skranker for din Hsimod.

(Spiser og drifffer.)

Fortæl mig noget! Lad din Bid og Klogt
Her bode paa en Taffelmusikant.
Saa gielder jeg for slig en Mittengrym?
Man kiender sig ei selv; man hører sielden
Det rene Sandhedssprog. Fortæl, Herr Vært!
Det er idag min Bods og Bedringssfest.
Frisk Mod! Forhold mig alle mine Laster!
Det ei forstyrre skal min Appetit.

Værtten.

Mig shnes, den er ikke dog saa gal.

Ibad.

Særdeles god! Jeg siger: Folkesnak
Skal ei forstyrre mig min Appetit.

Værtten.

Hvad bryder du dig vel om Folkesnak?
Du har, hvad du kan trodse Sladdren med:
Det rene Væsen.

Ibad.

Nu, der vælted jeg
Saltkarret.

Værtten.

Strax jeg henter dig et andet.

(Da der Værtten gaaer ind, vinker Ibad ad Shahuk, som sætter sig i hans Sted. Ibad smutter bag Cypressen. Værtten kommer med Salt.)

Shahuk

(Spisende, i en rolig, ligegyldig Tone).

Nu da, hvad siger man om mig, Herr Vært?

Værtten.

Man siger, at du er en gierrig Hund;
(Tilgiv! det er ei mine Ord, men Bhens)
At du er ubarmhiertig mod din Kone,
Og prægler hende; skondt den skakkels Tøsse
Forgabet har sig i dit føre Ficæs,
Og bragt dig alle sine mange Penge.
At ei du har en Skilling for en Fattig,
Men Skældsord, Brantenhed til hele Verden.
At du dig drinker fuld — det siger man!

Shahuk.

O Verden! hvad du kiender lidt til Folk.
 Jeg nøgter ikke, jeg har mine Feil,
 Og drikker mig vel med en Kuus iblandt;
 Men alt det andet — det er Luther Lægn,
 Derpaa jeg gør min Ged, naar det skal være.

Vært'en.

Hvis alt det Andet kun er Lægn, min Herre,
 Har du i mine Dine ingen Feil.
 Jeg kan ei kalde „Drikken godt“ en Feil,
 Saa var jeg daarlig Vært.

Shahuk.

Du taler efter
 Mit Hierte. Seer du? Dunken er alt tom!

Vært'en (afslades).

Han har da en forbandet Appetit.
 Den Kieltring spiser mig idag for To;
 Men han skal og betale mig for Fire.

(Høit:)

Det glæder mig at see, hvor godt det smager.
 Du gør de unge Reisende tilskamme,
 Som søge hid, naar de har giennemplstiet
 Den nogene Drf. Du gaaer kun fra dit Hjem
 Til Khanen, for at smøge din Tobak,
 Men du bestemmer disse flygtige Knægte.

(S det Vært'en vender sig, smutter Shahuk bag Cypressen og Ihad sætter sig igjen.)

Ihad (stager nogle Frugter).

Hvad siger man om mine Brødre, Vært?

Vært'en.

Hvad siger du?

I b a d.

Jeg spørger: Hvad man siger
Om mine Brødre?

Værten.

Brødre? du har ingen.

I b a d.

Hvad? ingen Brødre.

Værten.

Jo, du havde to,

Men de er døde.

I b a d.

Hvoraf veed jeg det?

Værten.

Du har jo broderligt begravet dem.

S h a h u k.

Har jeg begravet dem? (Staaer op.) Gud være med dem!
Og ligesaa med dig. Nu Tak for Mad!
Betalingen —

Værten.

Af tael dog ei om fligt!
Gid du mig shyldte hundred Gange mere.

I b a d.

Saa blev du reent en Prakker.

Værten (sagte).

O den Nækel!

Bestandig lyver han sig fattig, skjondt
Man veed, han eier Guld som Sand. (Hoit:) Babekan,
Nu Allah være med dig!

Ibad.

Tak for Mad!

Verten.

Selv Tak!

(Gaaer.)

Shahuk

(Raaber efter ham fra Expressen).

Nu Tak for Mad!

Verten (vender sig og bukker).

Slet ingen Marsag!

(Sagte i det han gaaer.)

Saa høflig har endnu han aldrig været.

Ibad og Shahuk gaae hinanden imode og se betænkeligt paa hinanden.)

Shahuk.

Et Uglestrig os følt i Øret Isd.

Ibad.

Men over os det dog ei Staven brød.

Shahuk.

Ifald Babekan os ei kiende vil?

Ibad (griber hans haand).

Saa høre dog vi to hinanden til.

Shahuk.

Ifald hans fulde Børs for os er tom —

Ibad.

Vi nsies atter med vor Fattigdom.

Shahuk.

Ta — lad ham være vranten, tvær og mørk!

Han slipper aldrig af en nogen Ørf.

For os dog flygger Palmen, os til Hæld
 Sædt flyder mangt et eensomt Kildevæld.
 Har vi os kæmpet giennem Dagens Sand,
 Da dækker Nøisomhed ved Bækrens Rand.
 Vort Haandværk nærer os; thi Sværd og Kniv
 Behøver Mennesket til Død og Liv.
 Den stærke Hammer, som gør haarden Staal,
 Skal hamre Utaalmodighed til Taal.
 Frist Mod, min Ven! I Klinten vorer Korn,
 Og Rosen findes paa den skarpe Torn.
 Vor Munterhed for Guld ei sættes til;
 Men først vi dog tilsammen prøve vil,
 Om Broderhiertet Broderhiertet skyer.

I b a d.

Ha lydig, Broder! til vort Eventyr!

(De gaae.)

Værelse hos Babelan.

Lira. Salle.

Salle.

Men Lira sfig, hvor kan du dog udholde
 Det Gnav, det Skænd? Er det en Mand for dig?

Lira.

De andre Mænd er vist ei meget bedre.
 Det alt er Hip som Hap!

Salle.

Steds misfornøjet!

Lira.

Det er han rigtignok.

Salle.

Bestiller intet!

Lira.

Hvad skulde han bestille? Smedde Knive?
 Saa blev i Huset der langt mere Sto,
 Og han langt mere smudsig end han er.
 Og saa faldt ogsaa Nogen ham for Bryret.

Salle.

Saa gik dog Tiden.

Lira.

Og hvad kunde det
 Vel more mig, at han sad i sit Baerksted
 Og prated der med Svendene? Nu snakker
 Han dog med mig.

Salle.

Han skilder altid opbragt.

Lira.

Saa muler han dog ikke ligeghldig.

Salle.

Du holder af ham, troer jeg?

Lira.

Havde jeg

Vel ellers taget ham?

Salle.

Hvad er det da,
 Hvori du har forgabet dig? Min Tro,
 Jeg seer ei mindste Smule deiligt paa ham.

Lira.

Desbedre! Det er ikke juſt ſaa deiligt,
At andre Koner finde vore Mænd
For deilige.

Salle.

Men du? Jeg ønskte dog
At vide, hvad du er forelſket i.

Lira.

Du snakker ſom en Gaas! Kan nogen ſige,
Hvor i man er forelſket? Kierligheden
Bestaaer juſt i, at man ſlet ikke veed det.

Salle.

Og elſkes du igien?

Lira.

Det troer jeg ſikkert.

Salle.

Hvorfor?

Lira.

Fordi han prygler mig.

Salle.

Et ſkønt
Beviis paa Kierlighed! Hvi faaer du Hug?
Har du fortient hans Prygl?

Lira.

Nei, Gud ſkee Lov.

Salle.

Du takker Gud?

Lira.

At det er ufortient?

Naturligvis! Troer du, det var en Trost,
Ifald jeg virkelig fortiente Prægl?

Salle.

Nei — det just ikke. — Jeg maa sige, jeg
Beundrer din Taalmodighed; dog gaaer
Den næsten mig for vidt.

Lira.

En Kones Taalmod
Kan aldrig gaae for vidt, der er ei meer,
End Manden fuldeligt hver Dag behøver.

Salle.

Og troer du, alle Mænd er som Babelan?

Lira.

O nei! de fleste Mænd er meget værre.

Salle.

Langt smukkere.

Lira.

Endeel er styggere.

Salle.

Langt hngre!

Lira.

Jeg forslanger ingen Laps
Til Egtemand. Endeel er meget ældre.

Salle.

Ei, ei! du er jo ret lykselig med ham.

Lira.

Gior det dig ondt? Du vilde gierne have
Medlidenhed med mig, og harmes nu,
Fordi jeg ingen Medhylk trænger til.

Salle (Hidsig).

Det er Enfoldighed, du Taabenakke!
 Du kan ei see, hvad hele Verden seer.
 Han er en Drukkensvart, en Dogenigt,
 En Skiedegiest, en gierrig Nittengrynh!
 Han lever af dit Gods, og nøgter dig
 Enhver Fornsielse.

Lira (ogsaa hæstig).

Det er ei sandt!

Jeg er fornsiet med ham, som han er.
 Hvad rager dig vel min Fornsielse?
 Gaa du kun hjem til din udvalgte Mand!
 Som pynter sig, som skiender ikke paa dig,
 Er sod og venlig; — men som holder Friller,
 Og deler Hiertet daglig med en Ander.
 Min Mand er tro! Der har du Hemmeligheden!
 Og denne Egenskab opveier langt,
 I mine Dine, alle andre Dhyder.

Salle.

Ta han er tro, fordi der ingen er,
 Som ønsker at forføre ham.

Lira.

En Riig
 Steds finder Kvinder nok, der lokke ham.

Salle.

Og hvoraf veed du da, han lokkes ei?

Lira.

Jeg har Spioner ude, overalt,
 Men ingen har opdaget mig det Mindste.

Salle.

Nu da, saa gratulerer jeg, og ønsker

Fremdeles Held og Fryd og torre Hug,
Som kan bevise dig den bedste Dyd!

Lira.

Farvel! Og hvis du intet andet vil,
End sætte Splid imellem Egtesfolk,
Da saae jeg helst, det blev den sidstegang
At du bevidned mig Medlidenheden.
Der er min Mand!

Salle.

Gud fri os fra det Gnav!

(Hun løber bort.)

Babekan (kommer).

(Branten og tvær.)

Hvad vil den Qvinde her? Hun render for mig,
Samvittigheden slaer! Hvad vil hun her,
Den Koblerske? Jeg kan ei lide hende.

Lira.

Jeg heller ikke meer; og dersor viste
Jeg hende Doren.

Babekan.

Ha, du falske Blakke!

Du viste hende Doren! Er hun ikke
Maaskee din Siels Fortrolige?

Lira.

Det var hun
I gamle Dage, men ei meer.

Babekan.

Smorgen
Er hun her dog igien.

Lira.

Hvis hun fortrhyder
Uartigheden.

Babekan.

Var hun saa uartig?
Hvad har hun sagt?

Lira.

Lad det nu være godt!
Det kommer ingen ved.

Babekan.

Ei heller mig?
Nu vil jeg vide strax, hvad hun har sagt.

Lira.

Undskyld! Jeg kan ei sige det.

Babekan.

Det skal du!

Lira.

Jeg gør det ei!

Babekan (slaer hende).

Hvad? Vil du strax bekende?

Lira.

Hun kaldte dig en Skienegiest, en Drankel,
En Døgenigt, en gierrig Nittengrym.

Babekan.

Har jeg set Mage! Uforstammede,
Det vover du at sige mig igien?

Lira.

Du prægler mig jo til det.

Trillingbrodrene.

Babekan.

Det er sandt!

Saa faaer det være da for demnegang. —
Hvor skal du hen? Hvad vil du med dit Sloer?

Lira.

Jeg gaaer i Bad.

Babekan.

I Bad! og altid Bad!

Mig shnes, der kan være vasket nok!
Men ei al Verdsens Vand og skarpe Lud
Kan twætte Synden af en listig Qvinde.
Ifald ei disse Bade var — min Sandt, —
Da saae det daarligt ud med Eders Rænker.
Hvad Børs for Kiosmekænd er, er Bad for Qvinder.
Der skule sig de fremmede Galaner
Bag Pillerne, bestikke Bademanden,
Og titte skuult igien nem Sprækkerne.
Paa Gaden glider Sloret let tilside,
Saa staarer han der med Haanden fuld af Blomster,
Og byder hende strax en Urtekost.
Man siger, det betyder Kierlighed,
Bonhorelse, ja selve Sted og Time
Til Sammenkomst. Fordommelige Urter!
Men jeg forstaaer ei disse Hieroglypher.
Saameget veed jeg, at jeg hader Blomster;
Thi Negliken gior mig mit Hoved broget;
Og Rosen gior mig rod i Hovedet
Som en Kalkun, saasnart jeg bare seer den.

Lira.

Min lille Mand, vær ikke længer vred!
Jeg kommer strax igien.

Babekan.

Og al den Phnt!
Hvortil den Phnt? Hvem phnter du dig for?

Lira.

Før dig!

Babekan.

For mig? Saa lad det heller være.
Jeg hader Pragt, den er til ingen Nytte,
Den kostet Penge, lokker Betlere.
Man Folk indbilde maa, man selv er fattig,
Hvis man vil have No.

Lira.

Du har jo No.
Der vover ingen meer at bede dig
Om mindste Hvid. Vær du kun rolig selv.

Babekan.

Vær du mig ikke, hvordan jeg skal være.

Lira.

Giv mig et Khs!

Babekan.

Du fil jo eet imorges.

Lira.

Hjelp Allah! er du karrig selv paa Khs?

Babekan (lysser hende).

Belan! — Men jeg vil have det igien,
Det siger jeg dig! Ikke just fordi
Jeg er saa hungrig efter dine Khs;
Men gammel Vane bider altid bedst,
Og hvad jeg laamer Folk, maae de betale.

Lira (Smilende).

Bel! Du skal faae det, naar jeg kommer hjem!

(Gaer.)

Babelan (Læne, lidt formisde).

Jeg troer, det er en ganske ørlig Sjæl;
 Men veed det ikke vist; og vidste jeg det,
 Saa maatte jeg dog lade, som om jeg
 Slet ikke vidste det. Ved Koner først
 Man holder af dem, er der ingen Redning.
 Man steds maa holde dem i stramme Tomme;
 Thi det er halve Born. Den Haand, som straffer,
 Den kysse de; men bide den, som klapper.

(Sukter.)

Hvad hendes Ødslen koste mig om Naret,
 For Musselin, for Shawler, Turbanfører.
 Jeg troer, jeg havde aldrig givtet mig,
 Hvis det jeg havde vidst. — Hvad snakker jeg.
 Det er jo h e n d e s Penge. Men hvad hielper
 Det mig, naar hun foroder dem igien?
 Jeg blev saa glad, da vi sik ingen Born;
 Men hun har Born fuldstop, den Taabenafke!
 Smaae Hundehvalpe, som hun lærer Kunster.
 En Skole har hun ogsaa rettet op,
 Med Papagejsier, Stører, Kakaduer,
 Og underviser dem i Modersmaalet.
 Det gjorde mig dog ondt forleden, da
 Jeg dreied Halsen om paa Poppedrengen,
 Fordi han kaldte mig en gierrig Hund.
 Det havde den fordomte Salle lært ham.
 Jeg funde solgt ham med en stor Profit
 Til Storviziren, thi han holder meget
 Af alle Dyr, som snakker efter Munden.
 Hvem banker der? Kom ind! Hvad godt, min Ven?

Ibrahim (kommer).

(Alsides:) Ha, hvilken Lighed, (Svo:) Allah signe dig,
 Min gode Herre! Træffer jeg ei her
 Den vidtberomte, herlige Babekan?

Babekan.

Babekan er mit Navn! Men Gud stee Lov,
 Jeg er ei vidtberømt, og ikke herlig.
 Kun er jeg Herren i min egen Stue.

(Sagte:)

En Tigger, udentvist; han er saa høflig.

Ibrahim.

Jeg veed ei, om maastkee jeg har den Gre,
 At være fiendt af dig?

Babekan.

Den Gre har
 Du ei, min Ven, og har du ingen anden,
 Saar har du ingen.

Ibrahim.

Jeg udleier Teltet,
 Kameler; jeg bespiser Karavaner,
 Som gaae til Mekka.

Babekan.

Jeg skal ikke reise!
 Jeg har betalt en anden Pilgrim,
 Som beder for mig ved den hellige Grav.
 Jeg trænger ei til Telt, ei til Kameler;
 Og tarveligt bespiser jeg mig selv.

Ibrahim.

Viis mig ei Doren, værdige Babekan!
 Jeg bringer Hilsen dig fra dine Brødre.

Babekan.

Svad Brodre? Har jeg Brodre? De er døde.

Ibrahim.

Det er de rigtig nok. Jeg var tilstede,
Da man begraved dem.

Babekan (med letter herte).

Aa Herre Gud!

Saa har dog Nyget ikke lojet for mig.
Hvorledes stod det sig med deres Sager?
De var vel fattige?

Ibrahim.

Naar man er død,

Behoves intet meer.

Babekan.

Det gør mig ondt,
At først jeg hører noget om dem nu;
Jeg havde gjerne hjulpet dem. Nu kommer
Min Hjelp for silde.

Ibrahim.

Hvis de leved end,
Kom den dog uden Nytte; thi de trængte
Saalidt, Babekan, til din Tjeneste,
Som du til deres.

Babekan.

Havde de Formue?

Ibrahim

(når betydningefuld).

Og de har indsat dig til Hovedarving
Af Alt, hvad de har efterladt.

Babekan
(christet i Graab).

O, Allah
Blessigne dem, de fromme Sæle, — Gi
For Pengene, — Forstaae mig ret, — men for
Den Eftertanke, den Opmærksomhed.
Ja, det var ægte Perler, liere Ven!
Det var to ærlige, trofaste Drenge.
Jeg var ei værd at løse deres Skoe;
Thi de har reddet mig med egen Fare
Fra Galgen, hvor jeg skulde været hængt.
Hvor stor er Arven?

Ibrahim.
Hundredtusinde

Guldstykker.

Babekan.

Jeg kan ikke sige dig,
Hvor du bedrøver mig med denne Nyhed.

Ibrahim.

Det kan jeg tænke, og du kloste gierne
Vist deres Liv igien for dette Guld.

Babekan.

Evil ei derom, man skionner paa det Gode
Forst, naar man mister det.

Ibrahim.

Saa tilgiv mig
Den lille Skræk og denne sorte Sorg,
Der snelt forvandler sig til varig Glæde.
Med sorte Dug bandt jeg dig fun for Diet,
Som Born, der ledes til et Gavebord,
Besat med Kierter; Mørket skulde kun

Dig tiene til en Folie for Glandsen.
 Giv Slip paa Tanken om det døde Guld!
 Og levende du har de liere Brodre,
 Kan afbetale dem alt hvad du skylder.
 Saa faaer vel ogsaa jeg min Fragt betalt.

(Han henter Ibud og Shahul.)

Jeg gaaer, for ei med Ubeskedenhed
 Et kierligt Broderoptrin at forstyrre.

(Gaaer.)

Babelan (Cranten).

Snart død, snart levende! Han pumper Gen
 Jo Blodet op i Hovedet, og dybt
 I Benene, som Bandet i en Post.

Shahul.

Dvivl ikke, liere Broder, om vi leve.

Babelan (solo).

Nu, det fornsier mig; men hvorfor lyver
 Han Eder døde først?

Ibad.

Bliv ikke vred!

Han mener os det ærligt. Clem nu sligt!
 Og favn igien som Broder dine Brodre.

Babelan.

Nu da, i Allahs Navn! Det glæder mig
 At see Jer frisk' og vel. (Omsvarner dem solo.)

Ibad

Cester et lidet Ophold.

Du seer, vi har

Ei stort forandret os.

Babelan (Hals sagte).

Nei, nei! Gud bedre!

Shahuk.

Mig synes ogsaa, du er end den Gamle!
Jeg troede, du var bleven sedere.

Babekan.

Nei, det er Skiebnens urandsagelige
Beslutning: Samme Længde, samme Ørside,
Og een Kaliber for os alle tre.
Det Held, som folger andre Mennesker,
At man kan skille strax dem fra hinanden,
Det kiende vi ei til.

Shahuk.

Nu, desto bedre.

Lad os forplante denne Broderslighed
Fra Legemet til Sælen.

Babekan (utaalmobig).

Nei, min Broder!

Det er urimeligt og umaturligt!
Naturen lagde Selvopholdelsesdriften
I Mennesket, og man er ingenting,
Naar ei engang endnu man er sig selv.

Ibad.

Du er da misfornøjet med vort Komme?

Babekan.

O nei! slet ikke, for et kort Besøg;
Men I maae strax forlade mig igien;
Thi slig en Lighed gaaer ei an i Bagdad,
Hvor ellers man har nok at glose over.
Som Dreng gif det an til Nod og Neppe,
Og selv som Dreng var jeg jo nødt at straffe
Den Uforstammede med Kampestenen.
Men her — som Mænd — her maa Personligheden

Udklækkes, og en bosat Skatteborger,
 En Ægtemand, maa være Egoist,
 Maa kunne skilles klart og tydeligt
 Fra hver en Anden; ellers vilde deraf
 Uordner flyde, Misforstaaelser,
 Som trued Stat og Liv med Undergang.

I b a d.

Vi sammes efter fælles Overeenskomst.
 Du har dog ikke glemt den Ged vi svor,
 At dele vor Formue med hinanden
 Om nogle Aar, hvis Lykken skulde smile
 Til een iblandt os? Vi har stræbt forgives
 At banke den til Essen med vor Hammer,
 At gribte den i Farten med vor Tang.
 Men du forstod det bedre. Nu velan!
 Gi skamme vi os ved at minde dig
 Om Loftet, thi vi sole, hvilken Glæde
 Det vilde været os, hvis vi var rige,
 At kunne dele broderligt med dig.

Babekan (Forlegen).

Det er umuligt! Hør mig, liere Brodre!
 Det gjor mig ondt for Jer, at I er reist
 Saa langt forgives. Eden mindes jeg.

Syahuk.

Vi svore den i Maanskin ved en Kilde,
 I Palmelhet, mens Prophetens Maane
 Sig speilte blank i Silverbækvens Bover.
 I Vandet dypped vore Fingre vi,
 Hvor Maanen straalte, vøded Bryst og Ansigt,
 Og raabte Eden hoit tre Gange hen
 Mod Melka, mod Medina. —

Babekan
(falder ham i Talen).

Ganske rigtig!
At dele broderligt — vor Eiendom!

(venlig :)

Men denne Rigdom, jeg bestyrer her,
Er ikke min; det er min Kones Penge;
Og jeg behandler dem kun som Forvalter,
Som Regnskabsfører. Hvis ved egen Flid,
Bød egen Daad jeg havde samlet Grunker,
Da var det Pligt at dele dem med Jer;
Men nu — Gud bedre! (Hemmelighedsfuld :) Nu — som
Brødre kan

Vi tale jo oprigtigt med hverandre.
Jeg staaer aldeles under Toffelhælen,
Min Hustru er en arrig Klappenstralde;
Og jeg vil ikke raade Jer at komme
For hendes Vine. Altsaa — lever vel!
Jeg skal betale Reisen hid og dit —

(Det banker.)

See saa! der kommer nogen! Gaaer tilside!
Man maa ei see os alle Tre paa eengang,
Saa bliver jeg til Spot for hele Byen.

(Han lukker dem ind i et Siveværelse.)

Vørten fra Forstaden (kommer).

Babekan (affædes).

Hvad vil nu den kiedsommelige Karl?
Den Prakker! han vil sikkert laane Penge,
Og derfor holder jeg mig altid fra ham,
Endskiondt han boer ret smukt, der uden Porten,
Og laver flionne Sager, til Forfriskning.
Desuden er han tunghør, og man altid
Maa straale til ham, hvad han skal forstaae.

Bært en.

God Dag, du værdige, du vise Mand!
Jeg kommer for at takke dig for sidst.

Babek an.

Du har mig ingenting at takke for.

Bært en.

Jeg troede næsten, du var blevet stødt,
Dg havde reent i Hidsighed forsvoret
At sætte Foden i mit Huus.

Babek an.

O nei!

Jeg kommer, naar mig lyster.

Bært en.

Svad behager?

Babek an.

Jeg siger, at jeg kommer, naar mig lyster,
Naar jeg behøver det.

Bært en.

Ta, for det første
Behøver du vel sagtens intet meer.

Babek an.

Misund mig ikke hvad jeg sit!

Bært en.

Bevares!

Jeg ønsker dig fremdeles Appetit.

Babek an.

Jeg takker!

Bærtæn.

Hvordan smagte Agerhønen?

Babekan.

Hvad Agerhøne.

Bærtæn.

Hvordan smagte Vinen?

Babekan.

Beskylder du mig for at drinke Vin?

Kan du bevise, har du Vidner paa det?

Bærtæn (leer).

Nei, du forsigtige, du klogte Mand!

Du veed nok hvad du gør! Du pimper kun

I Smug. Vær du kun rolig, kære Herre!

Jeg skal ei rose dig.

Babekan (vred).

Der intet er

At rose!

Bærtæn.

Det forstaaer sig! Men der er

Dog noget at betale.

Babekan.

Hvad jeg myder,

Betaler jeg.

Bærtæn.

Det veed jeg. Tro dog ei

Jeg kommer for at mane dig!

Babekan.

Hvad mane?

Man maner Fanden!

Bært en.

Fanden? hvad har han
Bel her at giøre? Kald dog ei paa ham.
Men — for at komme paa en anden Gienstand,
Du kunde giøre mig en Tieneste,
Ifald du vilde.

Babekan.

Jeg ei tiener Folk
Med nogenting! Det veed du eengang.

Bært en.

Ja!

Det veed jeg, du er en tienstaglig Mand.
Gen Billighed er jo den anden værd.
Man kan et Dieblik undvære Penge!
Om det var dig idag, saa trængte du
Jo til en Timestids Kredit; mig gaaer
Det ikke bedre. Mine Slaver skal
Paa Torvet efter Høns og Havefrugter.
Laan mig, Babekan, paa en Uges Tid
Kun tredive Zechiner!

Babekan.

Jeg vil laane
Dig heede Selvede.

Bært en.

Jeg talker dig!

Babekan.

Hvorfor?

Bært en.

Jo, for de helse Elleve.

Babekan.

Slet intet faaer du.

Vært en.

Saa betal mig da
Min Negning idetmindste! To Zechiner.

Babekan.

Hvad, Uforstammede? Jeg skylder dig?

Vært en.

Før Frokost: Frugter, Agerhøns og Viin.

Babekan.

Før Frokost? Har jeg faaet Frokost af dig?

Vært en.

Og den som god var.

Babekan.

Naar?

Vært en.

I Formiddags.

Babekan.

Det gaaer for vidt! Bort! Pak dig af mit Huus.
Du Drukkenbolt! Kom du igien og lyv!

Vært en.

Hvordan? Udskylder du mig for en Thv?
Hvor jeg seer Mage til slig Ubluhed?
Han sylder sig med Agerhøns og Viin
hos mig, mig arme Mand! Og siden nægter
Han mig Betalingen, naar han har spiist
For to, ja om jeg sagde selv for fire.

(Griber ham opbragt i Bryset.)

Vil du betale mig min Negning strax,
Du gierrige Diævel? Skylder du mig ud
Og thyter mig? Jeg skal trasække dig.

Babekan.

Jeg har ei thyttet dig. Gevalt! Gevalt!
O lad mig være!

Værtens (Prygler).

Vil du nægte nu,
At du har faaet Frøkost?

Babekan.

Af, jeg nægter
Slet intet! Du har givet mig mit Livsbrød.
Hielp! Hielp! Her er en Gal fra Daarekisten,
Som overfalder mig.

Værtens (Prygler fort.).

Ta skrig du kun!

Jeg længe har tiltænkt dig den Dragt Prygl,
Thi du har ofte drillet mig, din Kieltring!
Men nu er Galden kommen mig i Kaag,
Og nu skal Jernet hamres før det kiosles.
Og var der tre som du —

(S det samme gaaer Doren op, Ibud og Shahut komme ind.)

Værtens

(Slipper ham forsædet).

Nu er han tre!

Hielp Allah! det er jo en Hexemester,
Der gior sig til saamange som han vil.
Men bi du! Der er Net og Dom i Landet.

(Han løber bort.)

Babekan.

Almægtige Prophet! hvad vil det sige?
Viin! Agerhøns! Skieldssord og Næsestyrver!
Er Karlen gal?

Shahuk.

Min kiere Broder! Lad
 Mig fortælig dig lose denne Gaade.
 Vi kom imorges fastende til Bagdad;
 Den gode Ibrahim gav os Kredit
 For hvad vi havde nydt; men intet meer.
 Derude boede just en Vaert, hvis Bod
 Stod aaben, smukt i Palmetraets Slygge.
 Os dufted Dampen fra hans Kiosken vindve
 Langt meer behageligt end Haugens Roser.
 Vi tænkte nok, han kiendte dig; vi troede
 Maaskee til Nod at kunne gaae for dig;
 Han mærked ingen Forstiel, og vi spiste
 Vor Frokost, kiere Broder, paa din Regning.

Babekan

(Slaer Hænderne sammen over Hovedet).

Der seer man, hvortil denne Lighed fører.
 Vi maae nødvendig skilles ad igien.
 Hver Mand har nok at feie for sin Dør,
 Og jeg, min Tro, jeg feier ei for tre.
 Skal jeg mig lade banke brun og blaa,
 Med torre Munde, naar I spise for mig?
 Skal jeg som Skyldner og som Cautionist
 Betale Gield for to, som ei er min?
 Skal jeg, som ansees for en ærbar Borger,
 I Fængsel, naar I øve Drengestreger?
 Gud veed, hvad I kan falde paa! Ifald
 I kom til Lira, gav Jer ud for mig —
 Ha, ved Prophetens Skieg, en artig Spas!
 Ifald I stial — og Eders sidste Daad
 Var ikke saare langt fra Thveri, —
 Skal jeg for Eders Skyld da tampes, hænges?
 Nei, ellers mange Tak! Jeg protesterer!
 Man Broderstabet drive kan for vidt.

Afsted med Jer! Forlader strax mit Huis!
 Der har I sem Zechiner hver til Reisen!
 I skal endnu faae hver en Klædning af mig;
 Endskjont jeg derved kun befordrer meer
 Den ulyksalige Lighed; thi jeg lader
 Mig altid sye min Kaftan og min Turban
 Af eet og samme Toi. Saa bort med Jer!
 Og aldrig meer for mine Dine!

Shahuk (med Foragt).

Glendige! Vi takke dig! Du river
 Os Bindet los fra Diet, og vi see
 En ussel Træl, hvorfor vi faae en Broder.
 Den Ged, du svor, har troles du forglemt.
 Thi sæt, du tor ei dele din Formue,
 Tor du ei heller vise dine Brødre
 Den Giestfrihed, som selve Roveren
 I Orken viser fremmed Mand? Har du
 Gi Raad til at husvale dem, som redded
 Dit usle Liv, med nogle Dages Herberg?
 Og gaaer din Uforstammenhed saa vidt,
 At en uskyldig Spøg du stempler med
 Forbrydelsernes føle Brændemærke?
 Er du haardhiertet nok, til os at jage
 Fra egen Tærskel i en nogen Ork,
 Hvor snart, med meer Medlidenhed end din,
 Det torre Sand vil hvirve Graven os,
 Og skule vore trætte Been for Solen?

Ibad.

Fy, Shahuk! Hvo vilde være rort,
 Nedslaet, fortvivlet, i den Styrpers Mørhed?
 See, hvor han staer og gloer med dumme Dine,
 Begriber ei et Ord, hvad du har sagt.

Frist Mod, min Broder! Tab dog ikke Haabet!
 Lad denne Midas bide paa sit Guld,
 Til selv han bliver Malm! Han er det alt.
 Vi flyve rast paa Munterhedens Vinge
 Igennem Orken, som paa Fuglen Nok,
 Og Lykken svigter ei de muntre Svende!

(De gaae.)

Anden Akt.

Babelans Hauge.

Lira. Salle.

Salle.

Saa kan jeg nu forlade mig derpaa,
Du har tilgivet mig?

Lira.

Af ganske Hierte!

Det var jo slet af mig, at bære Nag
Til en Veninde, som tilstaaer sin Feil
Og lover Bedring.

Salle.

Lira! liere Lira!

Du er saa god, saa rolig, saa tilfreds;
Du flyder, som en giennemsigtig Bæl,
Hen over Mudd'ret af din slette Tilstand,
Og det var Shynd imod dig, Lira!
At røre Grunden op og mørkne Bolgen.

Lira (Leer).

Saa gør da intet Mudder — for at blive
Bed Lignelsen; — og du skal altid finde
I mig din Barndoms kierlige Veninde.

(Omfavner hende.)

Salle.

Babekan vil jo ikke see mig meer.

Lira.

Det har han sagt saa tidt, og finder sig
Dog daglig i at see dig.

Salle.

Han er mig

Maaſkee forbunden, naar han stundom seer mig,
Fordi han faaer et Paaskud til at ſtiende.

Lira.

Maaſkee.

Salle.

Men ſiiig mig nu oprigtig, Lira! —
Jeg spørger ei, for at belære dig;
Nei, nei, belær du mig, og ſiiig mig venligt,
Hv ad elſker du hos ham? Hvordan kan du
Fordrage ham? Thi, om jeg ſkulde døe,
Begriber jeg det ei, og veed det ei.

Lira.

Han elſker, næſt ſig ſelv, dog Lira meeft.
Hans Gierrighed er eengang nu en Sygdom,
Som ikke kan helbredes; med en Syg
Den Sunde have maa Medſlidenhed.
Hans Brantenhed er kun en hæſlig Vane.
Jeg veed det eengang: han ſkal ſtiende paa mig,

Og savner næsten Noget, naar han tier.
 Det er, som Folk, der boe i Nærhed hos
 En Kobbersmed: i Førstningen forstyrrer
 Den evige Skralden; men om fioerten Dage
 Den hores ikke meer. Man morer sig
 I Haugen ved et Vandfald, ved en Bæk,
 Og Digterne beskrive denne Suse,
 Som noget Yndigt og Behageligt.
 Babekan stoier som et Mollehiul
 Vel uafladeligt, men driver Værket.
 Jeg ønsker intet, som han ikke nøgter
 Med megen Larm, og som jeg ikke faaer.
 Han siger mig hvert Klokkeslet paa Dagen,
 At han er Huset's Herre; godt, jeg tier
 Beskedent, ydmigt — og er Herskerinde.
 Kan nogen ønske sig en bedre Mand.

Salle.

Hans Ansigt er dog saa beshynderligt.

Lira.

Og derfor mig just saa sørdeles kiert!
 Jeg har forgabet mig i dette Ansigt,
 Og skulde have ondt maastee, at finde
 Paa hele Jorden eet, som lignete det.

Salle.

Det troer jeg ogsaa. (Sagte:) Det var ikke godt,
 At der var fleer af den Slags.

Ibad

(Kommer i een af Babekans Kledninger, og med en Turban, som har tilhørt ham. Han bliver staaende i Baggrunden, og gior en Haandbevægelse mod Salle, at hun skal gaae).

Lira! jeg

Vil tale med dig ene.

Salle (sagte).

Ha, der har vi
Det Ansigt, som ei findes Mage til!
(Høit :)
Jeg gaaer paa Dieblikket.

(Hun gaaer.)

Lira

(Forlegen, med nedslagne Dine).

Kiere Mand!

Tilgiv! — Du havde rigtignok forbudt —

Ibad

(Med forsikt Stemme).

Ei meer om det! — En Sag af Vigtighed,
En fordeelagtig Handel kaldte mig
For Dieblikket hjem, at hente Venge.

Lira.

Godt! jeg har Nøglerne til Pengeskrinet.
At sige, til det mindste.

Ibad.

Ganske rigtig!

Jeg ei betroer dig Nøglen til det store.
Hvor meget er der i det lille Skrin?

Lira.

To hundrede Zechiner.

Ibad.

Hent mig dem!

Lira.

Strax, kiere Mand!

(Gaaer.)

Ibad (Salene).

Det gaaer fortræffeligt,
Hun skiller Ibad ikke fra Babekan.

Lira.

(Kommer igien med to Pengespunge).

Her er Zechinerne.

(Han tager dem bort.)

Lira.

(Kierlig :)

Men er du vred,
Fordi jeg har tilgivet stakkels Salle?

Ibad.

Den Høne skal jeg siden plukke med dig.

Lira.

O kom, og giv et Khs mig til Beviis
Paa din Forsonlighed.

Ibad.

Det skal du faae!

(Kysser hende.)

Shahuk

(Styrter ind, ligeledes i Babelans Klæder og med hans Turban).

Forræder! Kysser du min Egtehustru?

Forbryderiske! Jeg strax vil skilles fra dig.

Lira

(er nær ved at falde i Afsmagt).

O, Muhammed!

Ibad.

Hvad voover han, den Giogler,

Den uforstammede forklædte Karl?

Bil han berøve mig min lille Lira?

Nei, hun er min; kun min, og ingen Andens.

(Han trækker hende til en Side.)

Shahuk.

Nei, hun er min, og hun skal blive min.

(Han trækker hende til den anden Side.)

Lira

(vridter sine hænder).

Jeg Ulyksalige!

Ibad

(slipper hende).

Lad hende domme

Imellem os! Siig, elstelige Lira!

Eft du ei min?

Shahuk (Ugesaa).

Eft du ei min, min Engel?

Lira.

Nei, ingen, ingen af Jer er Babekan.

To Troldmænd er I! Kan I end Jer lyve
Hans Ansigt til, I har dog ei hans Rost.

Ibad

(med naturlig Stemme).

Den kunde vi maaſſee dog efterlignie.

Og hvis vi vare komme Mand for Mand,

Hvem veed? Du gav mig alt det Guld, du har,

Ieg fil et Khs — og kunde faaet fleer.

Lira.

Almægtige Gud! hvor kan en stakkels Kone

Bevare sig imod en saadan Lighed?

Ibad.

Der har du Pengene tilbage, Lira!

Tak alt for Laan! og tilgiv denne Spøg.

(Flyer hende Pungene.)

Shahuk.

Den har en vigtig, en alvorlig Grund;

Der skal bevise dig den Afstand, Lira,

Der er imellem: hvad vi kunde tage,
Og vor bestedne Fordring.

Lira.

Ha, hvem er I?
Saaledes ligne Brodre kun hinanden.

Shahuk.

Har aldrig før Babekan dig fortalt
Om sine Brodre?

Lira.

Jo, det har han tidt;
Men han har altid sagt, de vare døde.

Ibad.

Saa har han altsaa lojet Livet af os,
Til Tak, fordi vi redded ham hans Liv.
Veed du vort Eventyr, hvordan det gif
Os i Damask, for denne Ligheds Skuld?

Lira.

Hvordan han slog en Dreng ihiel med Stenen?

Shahuk.

Nu, naar du dette veed, saa veed du ogsaa:
Vi er disse Brodre. Sligt et Shn
Sig viser ikkun eengang; thi Naturen,
Niig paa Forstiellighed, er arm paa Lighed,
Og vinder neppe slig en Terne meer,
I Mulighedens store Lykkespil.

Lira.

Jeg twivler ikke om, I er hans Brodre.

Shahuk.

Vi er hans Brodre, Lira, ganske vist!
Men han er ei vor Broder. Lykken er

Et Fruentimmer, som du selv, med Luner.
Sam har hun overvældet med sin Rigdom,
Os har hun nedstødt i Glendighed.

Ibad.

Paa ingen Maade! Hun har ei berovet
Os Arm og Hænder, Hoved eller Herte;
Men kun for Dieblifiket nogle Penge,
Som rigtignok vi trænge til.

Lira.

Har I

Ei seet min Mand?

Ibad.

Jo! Han har viist os Doren.

Lira.

Den føre Mand! det var ei rigtig handlet.
Hvad har han da imod Jer?

Ibad.

At vi ligné
Sam altfor meget. Og jeg tilstaaer gierne,
Det er vor værste Feil. Han gav os dog
En Skiev, som Bettlere.

Shahuf.

Da gik vi bort
Fortørnede; tog ei de ti Zechiner,
Hvormed han vilde gniidst frakisebe sig
Sin Fedfelsret. Jeg troer, isald han bød os
Imorgen en Net Lindser, hvorfor Esau
I Jødeland bortsøgte sin, saa toge
Vi derimod, for ei at døe af Hunger.

Ibad.

Alt, hvad vi tog af ham, var disse Klæder,
 Hvortil Anstændigheden twang vor Stolthed,
 For ei at bære meer de gamle Pialter.
 Desuden vilde vi dig vise, Lira,
 At ei vi er Bedragere, skjondt let
 Vi kunde dog bedraget dig. Vi vilde
 Forsøge, om du var saa streng og haard,
 Som vistnok dig Babekan lyver paa.
 Han kalder dig en arrig Nappensralde,
 Forsikrer: det er kun af Frygt for dig,
 At han tor ikke huse os.

Lira.

Den Stakkel!

Han plages grusomt af Indbildninger.
 Det er en piinlig Shgdom, liere Brødre!
 Den er ulægelig, og man maa have
 En inderlig Medlidenhed med ham.

Shahuk (orundrei).

Medlidenhed med ham, og ei med os.

Lira.

Jo, det forstaer sig; men dog meest med ham.
 Der mangl Penge, denne Mangel kan
 Afhjelpes let; men han, den arme Mand!
 Kan jeg for Guld ham lisbe Billighed
 Mod Næsten, og Tilfredshed med sig selv?

Shahuk (orundret).

Nei — det er sandt!

Lira

(giver dem Pungene tilbage).

Tag dette, for det første,
 Jeg skenker Eder det af villigt Hierte.

Shahuk.

Vi takke dig, du Edle!

Lira.

Men I trønge
Bel til en Hiertestyrkning?

Ibad.

Og et Herberg.

Lira.

Naar I har Penge, saae I begge let.
Her kan I ikke blive, hvis Babekan
Har viist Jer bort. Men hvorom Alting er,
Tomhoerdet skal I ikke gaae fra Bagdad,
Og vil min Mand ei selv, saa skal hans Kone
Betale Jer det Liv, I redded ham. —
Men, kiere Brødre! holder Eder inde,
Gaaer kun om Aftnen ud! Thi, ørlig talt,
Jeg saae ei heller gierne —

(Hun seer ud af vinduet.)

Gud, der kommer

Min Mand tilbage!

Ibad.

Hvad er her at giøre?

Lira.

Gaaer! Skuler Eder! Der er Kieldernoglen!
Den hemmelige Kielder er i Haven;
I finde Døren dælt med Vindruranker,
Og Biin i Kielderen. Afsted i Hast!
Jeg henter Eder, naar min Mand er borte.

(De gaaer.)

Babekan

(Kommer med en lille Perial).

Altfor forsiktig kan man aldrig være!
 Hvem veed, hvortil de Nækler var ifstand?
 Især da nu de gaae i mine Klæder.
 Jeg endelig maa tale først med Lira,
 Saa gaaer jeg atter rolig til mit Arbeid;
 Thi naar man driffler, maa man have Ro,
 Det kommer ellers i den vrangle Strube.
(Han opdager Lira.)
 Nu, kiere Kone, er du der?

Lira (forstenuet).

Her er jeg.
 Hvor skulde jeg vel ellers være?

Babekan.

Rigtig!
 Du har bestandig Net! Du er en ærlig
 Og trofast Siel. — Her har dog ingen været,
 Som vilde tale med mig?

Lira.

Nei, slet ingen.

Babekan.

Det kunde hænde sig, der kom dog Nogen;
 Saa luk ei op! Siig, jeg er ikke hjemme!

Lira.

Det skal jeg.

Babekan.

Du maa ikke lukke op
 For andre, end for mig.

Lira.

Godt, kiere Ven!

Babekan.

Og naar jeg kommer, luk ei heller op
For mig; thi muligt er det ikke mig.

Lira.

Du taler lidt forblummet; har du alt —

Babekan.

Paa ingen Maade! Jeg er ganste ødru,
Og, hvad jeg siger, er den rene Sandhed.
Vogt dig for Skindet, Lira! Det bedrager.

Lira.

Hvad vil du sige? Jeg forstaaer dig ei?

Babekan.

Det var ei heller godt, om du forstod mig;
Saa var Ulykken skeet.

Lira.

Hvad vil du her?
Er du alt kommen hjem fra Drifkelauget?

Babekan.

Paa ingen Maade. Jeg er ikke her,
Jeg er endnu derhenne; det vil sige —
Med Liv og Siel. Jeg staaer kun for at gaae.

Lira.

Saa gaa! Men kom kun ei for silde hjem.

Babekan.

Det bliver min Sag. — Men som bedst jeg sad
Og drak i broderlig Samdrægtighed,
Imellem nogle Venner, som trakteerte,
Faldt det mig ind: du kunde muligt faae
Et slemt Besøg af mig, mens jeg var borte.

Lira.

Mens du var borte? Er du fra Forstanden?

Babekan.

Jeg mener nemlig af de salig Brodre,
Som ei er døde.

Lira.

Er de ikke døde?

Du har jo sagt, du har begravet dem.

Babekan.

De var skindøde kun. Man grov dem op,
Da jeg var gaaet fra Begravelsen,
Og, fort og godt, de leve her i Bagdad,
Og ligner mig, som Eggel ligner Hosnen.

Lira.

Nei, er det muligt?

Babekan.

Ja — om det er muligt,
Skal jeg med Bished ikke kunne sige,
Saameget veed jeg: det er virklig!
Og nu jeg hører til min største Skæf,
Det er de værste Skielmer paa Guds Jord.
Hvad underligt maa smerte deres Broder,
Som ligner dem aldeles paa et Haar.

(Grader.)

Lira.

Nu, altsaa?

Babekan.

Er min tienstligste Begiering,
At du vil vel forståndse dig, mens jeg
Er borte; vogte dig forsiktig, Lira,
For Overfald, og for en Sammenkomst

Med dem og med mig selv; naar vi ei Ordet
 Kan sige, Løsenet: „Viin og Zechiner!“
 Viin og Zechiner! kun paa dette Feldtskrig
 Du aabner Fæstningen. Forstaaer du mig?

Lira.

Het vel! Viin og Zechiner.

Babekan.

Saadan var det!

Og hver en Nækel, som ei hilser dig
 Med Viin, Zechiner, jager du paa Porten!

Lira.

Viin og Zechiner! Den, som ei forslanger
 De to Artikler, kommer ikke ind.

Babekan.

Nu gaaer jeg atter rolig til min Dont.

(Han gaaer med stive Skridt, hun folger ham ud.)

Viinkielderen.

Ibad. Syahuk

(med syvde Bægere).

Ibad.

„Viin og Zechiner!“ Den, som ikke siger
 Det Løsen rigtig, kommer ikke ind.
 Han troer ei, vi kan høre ham herinde.
 Men vi har faaet Viin, vi sit Zechiner,
 Og vi er begge komme rigtig.

(Syahuk stirrer tankefuld hen for sig og nipper af Bægeret.)

Ibad.

Hvad falder du i Staver over, Kiere?

Trillingbredrene.

S y a h u k.

Jeg tænker paa de deilige Slavinder,
 Som gif til Badet, fra Chalifens Harem,
 Og blotted deres Ansigt, deres Hænder,
 Imens de mørked, vi betraged dem.
 Nei aldrig saae jeg sligt et Farvespil!
 Hvad er en Rose mod et Pigeansigt?
 Hvad er en Myrthes Lov mod hendes Haar?
 Det allerbedste Billedhuggerarbeid,
 Mod hendes hvide Haand?

I b a d.

Jeg nægter ei
 At det gif mig som dig, og jeg er slukt
 I Hiertet af to sorte Dines Pile.

S y a h u k.

Min Siel sig drukned i to store Søer,
 Hvor i sig Himlen speilte lhæblaas.

I b a d.

Jeg flagrer, som en Kramsfugl i en Done,
 Snoet af en deilig Dwindes sorte Lok.

S y a h u k.

Jeg sprætter, som en Fist i Haabets Græs,
 Henkastet af en Havfrues lhæ Haarnæt.

I b a d.

De Skionnes Skaal!

S y a h u k.

Den Skaal jeg drikker med.

I b a d.

En Vise! Lad os synge til vor Drift,
 Da vi dog ei kan drinke til vor Mad.

(Han synger, Shahuk stemmer i med ham.)

Den, som ei drifke kan,
Han vide dette:
Det Gode stiller han
Slet fra det Slette.
Dog bor ei Vinen os
Til Dyr forvandle.
O Hafis! lær du mig
Fornuftigt handle.

Perfiens Digtters Ord
Hør, I Nebelstke:
"Den som ei drifke kan
Bor aldrig elste."
Dog, Dranker, fro dig ei
Dg glæd dig ikke!
"Den, som ei elste kan,
Bor aldrig drifke."*)

Shahuk.

Der overfalder mig en Dosighed.

Ibad.

Mig ogsaa.

Shahuk.

Vi har reist den hele Nat,
Dg tumlet meget om den hele Dag.

Ibad.

Dg drukket godt i Morges og i Aften.

Shahuk.

Dg her i Kielderen, hvor vi maa hælde
I Bægeret af disse store Kruller,
Kan man ei passe godt det rette Maal.

Ibad.

Nu vel! saa lad os sove Rusen ud.

(Strækter sig hen paa Jorden.)

*) Efter en Sang i Goethes West-östlicher Divan.

Shahuk (gior ligesaa).

God Nat!

Ibad.

God Nat! Jeg sover allerede.

(De sove ind.)

Lira kommer med Salle.

Lira.

Vel, at du kom igien! Jeg vover ei
Her at besøge dem i Kieldren ene.

Salle.

Forunderlige Lighed! Er de alle
Hinanden da saa lige? Jeg har end
Ei seet den Tredie.

Lira.

Hvor er de dog?

Man kan ei skælne Folk i dette Mørke.

Salle.

Maaskee har de sig listet ud igien.
Hvad hedde de?

Lira.

Den ene hedder Ibad,
Den anden Shahuk.

Salle.

De burde hedde
Babelan alle tre.

Lira (stader).

Min gode Ibad!
Min gode Shahuk! hvor er I henne?

Salle.

Der sværer ingen.

Lira.

Hellige Prophet!

De er dog ikke kommet noget til
I denne mørke Kielder?

(Hun snubler over Ibad.)

Hvad er det?

Salle.

Du falder.

(Hun vil komme hende til hjælp, og snubler over Shahuf.)

Au! der falder ogsaa jeg.

Hvad er det dog for Blyter, som I lægge
Her midt paa Gulvet?

Lira.

Det er ingen Blyter,

Nei, det er Mennesker! Det er dem selv.

Salle.

Ta — her opdager jeg din Mand i anden
Og tredie Person.

Lira (rygger den ene i Armen).

Min gode Ibad!

Min kære Svoger! Reis dig dog! Hvad flettes
Dig, Ibad?

Salle.

Hvoraf veed du, det er Ibad?

Lira (til den samme).

Min kære Shahuf!

Salle (til sin).

Min kære Ibad!

Bliv ikke vred, hvis du er Shahuf.
Men reis dig bare, hvis du ellers frøgter
Babelan.

Lira.

Allah frels os! de er døde.

Salle.

Nei, nei! Min snorker sagte, som en Sælhund
 Paa bloden Sand, naar Floden er forbi,
 Og det er blevet Ebbe. Der var Flod
 Af Viin i deres Hjerner nys, nu folger
 Smukt Ebbens ovenpaa af deres Kræfter.
 De drukket har for meget. Seer du ikke?
 Den gode Viin er spilt. Der staer en Plase
 Paa Gulvet. Det er Spot og Skam. Det havde
 Babekan aldrig giort. Hvad ei han hælder
 I eget Spuns, han taber ei paa Gulvet.

Lira.

Hvad skal jeg grieve til, jeg arme Kone?
 Her kan de ikke blive. Kom Babekan,
 Og fandt dem her, hvad skulde vi da sige?

Ibad (i Sovne).

Viin og Zechiner!

Lira.

Gud, det er min Mand!
 Han veed Parolen.

Salle.

Nyelig gif din Mand
 Af Doren ud, jeg modte ham paa Gaden.

Lira (vridet sine hænder).

Hvorledes har da denne hørt Parolen?
 Han veed Parolen! Og min Mand har sagt,
 At jeg skal lukke dem i Huset ind,
 Som veed Parolen.

Salle.

Desto bedre da!

Han veed Parolen, altsaa kom han ind.

Lira.

Det vil ei hielpe ham, ei heller mig!

Jeg troer det hele Huus er reent forheret.

Salle.

Ei, Lira! heller være død end raadvild,

Her gielder det jo kun at staafe begge

De kiere Svogre Herberg for inat.

Du veed, den hellige Dervisch Mesrunns Gravsted

Er i vort Nabolag; en Marmorhal,

Hvori den brune Porphyrfiske staær.

Man glemmer tidt at lukke Doren der,

Jeg saae i Aften, at den stod paa Klem.

Der kunde man henbringe dem.

Lira.

Men hvo

Skal bære dem derhen? Vi kan det ei,

Om vi forene begge vore Kræfter.

Salle.

Jeg saae en Drager for en Time siden,

Han stod paa Hjørnet, gabed efter Arbeid,

Fra Basra kommen for to Dage siden;

Han kiender ingen her, og han belklaged

Bidtløftig sig, med dumme Ord, fordi

Der intet var i Bagdad at fortiene.

Han triller gierne paa sin lille Hjulbor

Den Levende, som sover her, til Graven.

Lira.

Men hvad vil dette dumme Menneske

Bel sige, naar han seer det lige Par?

Salle.

Det maa han ikke see. Lad mig kun raade,
 Jeg faaer et Indfald. Om to tre Minutter
 Er jeg her alt igien med Drageren.
 Men skul den ene først omhyggeligt. —
 Hvad ligger der?

Lira.

En Bunke store Poser,
 Til Dadler og til Figen, som skal sendes
 I Høsten paa Kameler til Damast.

Salle.

Saa tag og skul ham med et Par af dem!
 Jeg kommer strax igien.

(Gaaer.)

Lira.

Zeg arme Kone!

(Dæller Shahul til med Poser.)

Hvad dog man prove maa i denne Verden!
 Af, hvis Babelan nu kom drukken hjem
 Fra Aftengildet, som han ofte pleier,
 Og som han ganske vist i Aften gisr,
 Han var alt halv beruset, da han gik;
 Ifald han sine Brødre fandt med Guldet,
 Som jeg har givet dem; — af Gud! han slog mig
 Fordærvet, og de sik vist Banesaar.
 Jeg stakkels Kone! Skal jeg gielde nu
 For en Forbryderste, fordi jeg frelser
 Nödlichenhed af mine egne Midler?

Salle

(Kommer tilbage med Drageren og en Hulbor).

Jeg traf ham heldigvis her udenfor;
 Han vilde just fortvivlet vandre hem.

Nu faaer du Handsel, Kaleb, noget silde.

Drik først et Bøger Viin, min Ven!

(Hun tapper og rækker ham Bøgecet; han seer sig frugtsom om.)

Frihgt ei!

Der ingen skal forraade dig.

(Han drifffer.)

Og her bøger paa Ihab)

Er Mennesket, som du skal bringe bort.

(Til Lira.)

Jeg har alt sagt ham alt hvad han maa vide.

Lira.

Kan du vel trille ham til Mesruns Gray?

Drageren.

O ja! Isfald jeg havde kun en Søk,

Hvori jeg kunde skule ham paa Gaden.

Lira.

Ser ligge Poser nok i Hobetal.

Salle.

Saa lad os prove da.

(Hun hielper Drageren med at faae Ihab i Posen.)

Den passer ham,

Som den var shet til ham. Nu skynd dig, Drager!

Bær Sækken hen i Mesruns Marmorhal,

Og sæt den der; kom hurtig saa tilbage!

Saa faaer du to Zechiner.

Drageren.

Meget vel!

(Han triller Ihab bort i Posen.)

Lira.

Men siig mig nu, hvad gisr vi med den Anden?

Salle.

Vær du kun rolig, Lira! lad mig raade!
Nu lad os hente Lys, her bliver mørkt.

Lira.

Du er og bliver dog en sæl som Kone;
Men jeg maa soie dig, du hielper mig.

(De gaae.)

Gade med Treer og Græsforhøninger i Nærheden
af Babelans Huus.

Mirza og Fatme

(Comme fra Badet, fulgt af nogle Slaver og en gammel Slavinde).

Mirza (til Slaverne).

Bliv staende lidt der! Her er et Sæde,
Dg her er ingen Mennesker; vi hvile
Lidt først; jeg trænger til Forfriskelse.
Det er i denne Forstad som paa Landet.

(Slaverne trælle sig tilbage; de sætte sig paa en Græstorv i For-
grundens og slaae Slotene op.)

Mirza (sagte til Fatme).

Bemærkede du de to Fremmede
Paa Gadehjørnet, da vi gif til Badet?
De stirrede med hoistførelste Blik,
Og ligned saa forfærdeligt hinanden.

Fatme.

Vist saae jeg dem.

Mirza.

Gad du vel have fligt
Et Menneske til Mand?

Fatme.

Hvorfor ei det?

De var ei hæslige. Og heller givt
Med slig en ringe Mand, end oversees
I Brimlen af Chalifens Hærskerinder.

Mirza.

Men jeg saae tre langt smukkere forleden,
Da vi til Badet gik med Zobeide.
De var forelsket i os alle tre,
Og med de stolte, brune Ansigter,
Som Solen havde brændt, men ei berøvet
Sin Sundhedsrodme, stirred de paa os,
Som Drnen paa tre bange Turtelduer.

Fatme.

De var saa vilde, det var Beduiner.
Jeg foretrækker dog de Blidere,
Vi traf idag.

Mirza.

Jeg ogsaa, thi de sætte
Kun deres Stolthed i at elsker os.

Fatme.

Hver Mand, som seer os, maae vi elsker lidt.
Han voer jo sit Liv af Kierlighed;
Thi mørkte Bagten det, da var han dødsens.

Mirza.

Chalifen er ei grum. Og Slaverne
Har vænt sig til at see igienem Fingre.

Den gamle Slavinde (nærmer sig).

Nu, mine Døttre! det er Tid at vandre.
Det sommer sig ei for Chalifens Dvinder

At hvile paa den offentlige Bei,
Om ogsaa Gaden reent er fri for Folk.

Mirza.

Nu kan vi gaae! nu har vi pustet lidt.

(De gaar.)

Viinkjelderen.

Vira (med Eys). Salle. Drageren (med den samme hulster).
(Syahuk ligger i Vaggrunden, bedekt med Poser.)

Salle (til Drageren).

Nu, gode Ven! Vi ventet har saa længe,
Du skulde komme. Du har dog ei glemt
Dit Lovte?

Drageren.

Nei, mit Lovte har jeg holdt;
Han ligger alt og sover i sin Pose.

Salle.

Du skulde trille bort en drukken Mand,
Som falden var i Sovn i denne Kjelder,
Og bringe ham til Mesruns Marmorthal.

Drageren.

Det har jeg gjort; og Posen staer paa Gulvet.

Salle.

Vist ligger han paa Gulvet; og vi vente
Og vente, men der kommer ingen Drager.
Du loved dog saa vist, at skynde dig.

Drageren.

Han er alt borte, Frue!

Salle.

Borte, Ben?

Du kiender ham dog atter, naar du seer ham?

Drageren.

Net godt! Jeg lukked Posen op derhenne.
Deels for at skaffe ham lidt Luft, den Stakkels,
Og deels — deels var det af Nysgierrighed.
Jeg kiender Karlen nu til Punkt og Priske,
Og der skal ingen narre mig med ham.

Salle (taget Poserne bort af Shahuk).

Da ligger han dog der endnu som før.

Drageren (sørfærdet).

Allah! Prophet! der ligger han igien!
Dog dser jeg paa, at jeg har slæbt ham bort.

Salle.

Det maa du have drømt i Drunkenstab.

Drageren.

Gud hielpe mig, jeg har fast intet nydt.

Salle.

Saa var maaskee du altfor fastende.
Jeg har dog ikke nødig at bevise,
Hvad der du seer for dine egne Dine?
Der ligger han.

Drageren.

Det kan jeg ikke nægte.
Der ligger han, jeg kiender ham igien.
Og er han her, kan han ei være hist.
Saa beder jeg da om Forladelse!
Indbildungen har spillet mig et Puds.

Salle.

Vogt dig, min Ven! for overspændte Drømme,
Lad Phantasien ikke rende af
Med dig; men rend du af med denne Mand!
Saa faaer du to Zechiner.

Drageren.

Meget vel!

Salle.

Put ham i Sækken!

Drageren (gior dei).

Hvilke skionne Poser!

Salle.

Du gad vel gierne selv havt een?

Drageren.

O ja!

Teg siger tusindtak!

Salle (til Lira).

Maa han faae een?

Lira.

Net gierne! naar han bare sknyder sig.

Drageren

(slæber Syahuk hen i hulboren).

Hvor jeg dog saadan kunde gaae i Taaget,
Og tro, jeg havde giort, hvad ei er skeet.

Salle.

Trost dig, min Ven! det hændes fleer end dig,
Som er langt heiere paa Straa end du.

(De folge Drageren ud.)

Gaden uden for Babekans Huus.

Babekan (kommer med en Lygie og er drukken).

(Synger.)

Om Alkoranen er fra Evighed,
Jeg ikke veed;
Men vist jeg veed,
At Binen er fra Evighed.

I alting har Propheten Net, i alting;
Han var en hellig Mand, en tapper Mand,
En Philosoph, som Sandheden bevisste
Med dragen Kaarde, som med torre Hug.
En klog, fornuftig Mand, fort en Prophet!
Der er kun een Ting, som han feiler i,
Det nemlig: at man ei skal drikke Viin.
Men det hør ingen ægte Muselman
Tilregne ham; thi selv en stor Prophet
Kan feile. — Her er dog vel Ingen,
Som hører mig?

(Lyser omkring med Lygten.)

Nei, jeg er muttersene.

(Han sætter sig paa Græsforhoiningen.)

Det var formuftigt, at jeg tog en Lygte,
Især, da dog min egen Praas er nær
Bud at gaae ud. Men det er ogsaa silde.
Gud være lovet, at jeg sik de To
Paa Doren; thi Dublanter duer ei,
Mindst for en Eggemand; og dividere
Med tre sin Eiendom og sin Formue,
Det var et høesligt Negnestykke. Men
Nu maa jeg see at komme hjem engang.
Mit Huus kan ikke være langt herfra,
Isald det ellers staer paa samme Sted.
Men det er paa min Ere meget muligt,

At det har drejet sig; thi, som mig tykkes,
Saa snurre alting rundt.

(Staaer op og tumler.)

Vi har et følt
Jordskælv i Aften; men det gaaer nok over.

Drageren

(Kommer tilbage med den Sæk i Hulboren, som han sat i Foræring af Sæle).

Hvad Dicælen er dog dette? Nu forstaer jeg
Den hele Spas. Den Gavthv lyster sig
Tilbage strax, naar jeg har trillet ham
Til evig Hvile, for at skille mig
Med mine suurtfortiente to Zediner.
Men det skal blive Esgn den tredie Gang,
Saa sandt jeg hedder Kaleb. — Kiere Ben!
Vær kun saa god, spadseer igien i Posen!
Her hielper hverken Pulver eller Draaber.

Babekan

Hvad vil du, gode Ben? Du tager mig
Bist for en anden, for den falske Mynt,
Med samme Præg; men prov os efter Vægten,
Saa vil Bedrageriet vise sig.

Drageren (vinger ham i Posen).

Ta ja! du skal strax prøves efter Vægten.

Babekan.

Hvad gør du ved mig? Klæder du mig af?

Drageren.

Ta vist! Jeg giver dig Natskiorten paa,
Og bringer flux dig til dit Hvilested.
Nu er det ikke Tid at banke meer
Paa fremmede Folks Dor, forstyrre dem
I deres gode Nattero saa silde.

Babekan

(Halv kommen i Sætten og sat i Hjulbøren, leør).

En ny Befordring! Hvad man hitter paa!
 Det er i Mangel af en Palankin,
 Og den er bedre, meget mindre kostbar.
 Thi her man trilles kun af Gen, og altsaa
 Man spare kan derved den halve Fragt.

(Drageren lukker Sætten.)

Babekan (i Sætten).

Men ved du ogsaa rigtig hvor jeg boer?

Drageren.

Frøgt ei for det!

Babekan.

Dg glem ei Løsenet:
 Viin og Zechiner!

Drageren.

Vinen har jeg faaet,
 Gid bare nu jeg fil Zechinerne! —
 Nu skal det dog forlange mig, om han
 Vil blive liggende den tredie Gang;
 Thi jeg er kied af denne evige Trullen.

(Gaaet.)

Credie Akt.

Underjordisk Hule.

Nadir, Beduinskeif; Kobad, Schemseddin og flere
Beduiner.

Nadir.

I røffe Brodre, tøppte Beduiner!
I Sonner af den nøddebrune Hagar,
Hvis Slægter aldrig end forlod den Slette,
Hvor Ismael, vor Stammesader, fødtes;
Som aldrig foretrak den snevre Stad
For breden Ørf, hvor Palmen og hvor Kilden
Staae som et Tempel til Profetens Ere,
Og som en Khan til Menneskets Forfriskning.
I Ryttere! som frit paa røffe Heste
Beg Mahoms Maane søge kostbart Bytte,
Naar fremmed Mand forjager Ørkens Fred,
Naar Rigdom, paa belæssede Kameler,
Vil snige sig vor Fattigdom forbi;
Men I, som ogsaa kiende Giestfrihed,
Og mod den Pilgrim ei Sablen drage,
Som tillidsfuld vor Tærskel tor betræde,
Og nyder Salt med os: o hører mig!
Et vigtigt Meed har lokket mig til Bagdad,

Med Kobad og Schemseddin, mine Brødre,
Dg Nattens Dieblikke maa behyttes.

Schemseddin.

Ta, Nadir! siig dem nu Anledningen
Til dette Eventyr! det veed kun vi.

Nadir.

Den sterkeste Magnet har draget os,
Som lokker Solens Ild til Blomstens Kalk,
Og Maanen til at svæve rundt om Jorden:
Kun Kierlighed! — For nogle Dage siden,
Da jeg og Kobad og Schemseddin vandred
Igiennem Byen, for at kiope Sabler,
Saae vi Chalifens trende Hustruer,
Den skionne Zobeide, Mirza, Fatme,
Fra Badet vandre hiem med blottet Ansigt,
Og Elskov slog sit Lhn i vore Hierter.
Hvad skal Chalifen med saamange Roser
Bel i sit Harem's lille Klosterhauge?
Han kan dog ikke nyde deres Duft,
De gior ham Luften qvalm og Hiernen or;
Nei — lad os plante dem i Orken ud,
Saa vorder Orken strax et Paradis.
Og dersor kom vi!

En Beduin.

Vi er rede til
At staae Ter bi. Men hvordan vil I fange
De skionne Guldfisk af et Marmorbælken,
Som Nidkierheden dækker med sit Gitter?

Nadir.

Dersor er sorget. Hører mig, I Brødre:
For nogle Dage siden Saadi kom,
Den vidiheromte Læge, med sin Rigdom

Fra Basra, for i Bagdad at besøge
 Chalisen Harun Alraschid. Jeg tog
 Hans Venge fra ham, skienkte Livet ham,
 Og loved dobbelt Rigdom, hvis han slaffed
 De trenende Sultaninder i min Vold.
 Han loved det.

Beduinen.

Du stoler paa hans Lovte?

Nadir.

Jeg skienkte Livet ham og han er ødel,
 Han pondser ikke paa min Undergang.
 Jeg tog hans Bestand, alt hvad ham hans Kunst
 En Livstid samlet har; troer du da ikke,
 Han heller nu vil være dobbelt riig,
 End tiggefærdig?

Beduin.

Var han Beduin,
 Betænkte han sig sagtens ikke længe;
 Men Saras Sonner ere fordærvede,
 Spidsfindighed og Særhed lede dem.

Nadir.

Nei, nei! Belønningen er altfor stor.

Beduin.

Du er dog ikke sikker.

Nadir.

Desto bedre!

Usikkerhed er just vort Element,
 Som Vand for Fisken og som Luft for fuglen.
 Hvo intet vover, vinder saare lidt;
 Og bedste Bytte selv, reent uden Fare,
 Bar som et lækkert Maaltid uden Salt!

En anden Beduin.

Saa siig os, hvad du vil, og hvad vi skal.

Nadir.

Mig Saadi lovet har i Nat at give
 En Dvalledrik til disse sionne Dwinder,
 Som intet skader, men borsover dem
 For nogle Timers Tid dog al Bevidsthed.
 Derpaa han lader dem i Sælde bære,
 Som Flyttegods, fra Slottet i sit Huus,
 Og saa i Mørkningen, af sine Slaver,
 Til Marmorhallen ned, til Mesrungs Gravsted,
 I Bagdads Forstad under Palmerne.
 Der hente vi dem selv herned til Gulsen,
 Hvor vi maae dvoele til det etter mørknæs.
 Og derpaa gaaer det som en Østenwind
 Ad Orken til.

Beduinier.

O det er herligt! Herligt!

Nadir.

Nu Haand paa Værket med Forsigtighed.
 Det er en Dyd, som vi er ikke vant til.

(De gaae.)

Værelse hos Chalifen.

Harun. **Saadi.**

Harun.

Du ønsker midt i Natten, vise Saadi,
 At tale med Chalifen? Bel, her er han.
 Men du forsørder mig; du kommer fra
 Dschafar, min ædle Ven, min Storvezir,

Som Dødens Engel frigjældt omfavner.

Nej, har alt Israfil bestænket ham

Med Gravens folde Dug? Har alt hans Land
Sig svunget til Prophetens Paradis?

Dg skal jeg mindes kun min Ven herefter,
Som en lyksalig Drøm fra bedre Dage?

Saadi.

Nei, Troendes Beherber! Jeg har reddet
Bezirens Liv; din Ven er uden Fare.

Harun.

Iſald saa er — o vise Gubbe, tael!

Udbeed dig strax en Maade, hvad du vil;
Kun ei Prophetens hellige, grønne Banner,
Kun ei min Zobeide.

Saadi.

Høie Thyrste!

Jeg er en Olding alt, min Grav saa nær,
At der imellem mig og den er liden,
Heel liden Plads til uopfylde Ønsker;
Dg med din hele Magt, du Herlige,
Forlænger du dog ikke Saadis Dage.

Harun.

Nei, du har Net! Med Magtens lange Sværd
Kan jeg berove Millioner Livet,
Men redde Livet, Saadi, kan kun du.

Saadi.

Jeg reddet har din Ven, Chalife! Hvis
Jeg sparer dig endnu et kostbart Liv,
Wil du da love Maade mig for flere?

Harun.

Du taler Saader.

Saadi.

Som jeg kun tor løse,
Hvis, Herre! du opfylder mig min Bon.
Vil du mig stenke Naade for en Flok
Forvildede, som Lidenskaben drev
Til Handlinger, hvis Uretfærdighed
De selv ei kiende?

Harun.

Hvis det kan bestaae
Med min Retfærdighed, saa loves det.
Men selv min Zobeides Liv og Lykke
Ei kloste jeg, for Skaansomhed mod Last
Og Nidingsværk.

Saadi.

Saa er jeg ganske rolig.
Du selv er viis nok til at skille Fordom
Fra Last, og daarlig Ungdoms Driftighed
Fra Nidingsværk. — Det gielder Zobeide!

Harun.

Ha, Gubbe, tael!

Saadi.

Jeg drog fra Basra hid
Til Bagdad med min Eiendom, mit Gods
Paa Muuldyr og Kameler. Midt i Ørken
Traf mig en Skare vilde Beduiner,
Som alting fra mig tog, men loved dog
Et dobbelt Bederlag, isald jeg skaffed
Dem dine trende Lvinder: Zobeide,
Sant Mirza, Fatme. Ved en Dvalledrik
De skulde skilles, blot for nogle Timer,
Ved al Bevidsthed; bringes hemmeligt
I Søkke siden til et gammelt Gravsted,
Hvor Nadir og hans vildforvovne Skare

I Morgenstunden vilde hente dem.
 Jeg svor en Ged, ei at forraade ham;
 Derved jeg reddet har mit eget Liv;
 Som i sig selv vel ei er meget værd,
 Men dog i dette Dieblik var kostbart,
 Da Storveziren laa for Døden, Herre!
 Og ene kunde reddes ved min Kunst.

Harun.

Du handled viseligt, min gamle Ven!
 Som Floden her for Bagdad, var du os
 Mod lymildsvangre Skh en Tordenleder.
 Du hindred Nadir i, sig at betroe
 Til andre Mænd, ei dydige som du. —
 Den Uforstammede! Hans Driftighed
 Er uhørt; men jeg lover dog for din Skylde
 Jeg skal ei hævne mig.

Saadi.

O vise Fyrste!
 Det er din egen Fordeel. Hævne sig
 Kan ogsaa Beduinen; Wedelmod,
 Harun Alraschid, lærer han af dig!

Harun.

Forsængelige Kvinder! Aldrig kan de
 Afholde sig fra midt paa Gaden stundom
 At blotte deres Ansigt.

Saadi.

O Chalife,
 Den stærke Hede kan undstykke dem.

Harun.

Og neppe blottes det, saa staar en Mar
 Paa Gaden og forgaber sig deri.

Saadi.

Betragt ham som en Flue, store Fyrste!
 Der sætter sig paa din Fyrstindes Pand.
 Kan vel en Flue giøre Harun skinsyg?

Harun.

Ha, det er smukke Fluor, gamle Ven!
 Arabiens Beduiner, kraftige Blomster
 Paa Heden. Sandet taaler ellers intet
 Af Blomstrende, men skionne Mennesker
 Trembringer Orken. Tidt har jeg beundret
 De rafle, ranke, brune Rytttere,
 Alt Kraft og Sene, Smidighed og Ild;
 Og onsket at beherste slig en Skare.

Saadi.

Umuligt, Herre! Lettere du tæmmer
 Den vilde Hest i Orken, Dschegetai,
 End Beduinen.

Harun.

Ta — jeg veed det, Saadi.
 Hvad gør vi altsaa nu?

Saadi.

Ieg kiender Hulen,
 Som giemmer dem. Did maa du sende strax
 En Flok Bevæbnede, som bringe Naade,
 Hvis Nadir og de andre to Forelakte
 Indstille sig ørbodigt for din Throne.
 Der maa du tage dem i Ged, Chalife,
 At aldrig de vil hævne sig, og aldrig
 Forsøge tiere sligt et Kvinderan.
 Og har de gjort dig sligt et Lovte, Herre!
 Saa er vi alle sikre. Slip dem atter,
 Som fuglen ud af Buret, kun i Orken!

Thi Eden holder Beduinen hellig,
Og for han dører, end overtræder den.

Harun.

Hvad du dog er en Mand! som stienker mig
Min Ven, min Elskte; og som taler ei
Et Ord om al den Velstand, du har mistet.
Den maae de give dig tilbage.

Saadi.

Nei!

Jeg svor en Ged: ei at forraade dem;
Det var Forræderi at skille dem
Bud hvad alt sikkert er i deres Bold.
Nei, hvad de har engang, tilhører dem;
Men forebygge Fare for Chalifen,
Naar intet Ondt derved tilføies dem,
Deri mig hindrer ingen daarlig Ged.

Harun.

Jeg skal erstatte rigeligt dit Tab.
Nu iler jeg at sende Bagten did.

(De gaae.)

Mesrunns Gravsted.

(Porphyrsarkophagen i Baggrunden. De tre Sælle ligge midt
paa Gulvet.)

Ibad

(Stiller Hovedet frem af sin Pose).

Hvor er jeg? Jeg har sovet! Al, nu veed jeg —
Babelans Kielder er det, hvor vi blevne
Saa modige med Get. Men hvad er dette?
Jeg ligger i en Pose! Hvordan kommer
Jeg dog i denne Sæk? — Ha, nu begriber

Jeg Alt! Den gode, kiere Svigerinde
 Har bragt mig i et saadant Overtræk,
 For at bevare mig mod Mattelusden.
 Nu skal jeg aldrig tiere skielde hende
 For Gaas, om end hun elskede Babekan
 Til Raseri. — Men Shahuk, hvor er du?
 Jeg twivler ikke om, at hun har brugt
 En lignende Forsigtighed med ham.
 Ja, ganske rigtig! Der opdager jeg
 Min Nabopose. Shahuk, vaagn op!
 Tag dig iagt! forsov dig ikke, Broder!
 Babekan kunde komme, naar vi vented
 Det mindst, og gisre frigtelig Allarm.
 Lad os forlade denne Kielderhøveling
 For Dag, men drikke dog endnu en Slurk
 Os af den store Dunk, som staær derhenne.

(Peger paa Liigkisten.)

Shahuk

(stikker ogsaa Hovedet frem af sin Pose).

Hvor er jeg?

Ibad

(stikler sig til Hovedet i sin).

Kiere Ven, vi lege Skiuul.

Shahuk.

Ha, hvad betyder dette Mummespil?
 Hvi har man puttet os i disse Poser?

Ibad.

Naturen, den forsigtige Natur
 Indhyller altid sine Sommerfugle
 I Larven først, før de i Morgenröden
 Udfolde broget Bingernes til Flugt.

Shahuk.

Jeg mørker nok, jeg stikker i en Sæk.

I b a d.

Det er den brune Hud, min sode Valnød,
 Som slutter nærmest om din hvide Frugt;
 Den stærke Skal — det er Babekans Kielder!
 Dog — iblandt alle Kieldere den bedste,
 Den venligste, den lisligste, som ganste
 Betager Kielderen det Gyselige.
 Det Gravlige, som ellers ruger der:
 Vi i nfieldren, nemlig! — Kom og lad os tage
 Endnu en dygtig Slurk til aarle Frokost;
 Thi Kaffe saae vi sikkert ikke her;
 Og lad os saa, i Allahs Navn, forsøge
 At smutte bort igien, før Værtens kommer.

Babekan (i sin Sæ).

Lira, hvor er du? Er du staet op?
 Saa bring mig strax min Kaffe her paa Sengen.

I b a d (sagte).

Babekan! — Ha, der er han alt.

S h a h u k (ligesaa).

Babekan!

I b a d.

Stik Hovedet ned og skul dig i din Pose!

(De skule sig i Poserne.)

Babekan

(Sæller Hovedet ud af sin).

Hun kommer ikke! Hun kan ikke høre.
 Den dovne Krop ei gider hielpe mig,
 Saa maa jeg da vel selv staet op. — Hvor er jeg?
 Jeg kiender ikke dette Sovelammer.
 Her er saa mørkt, man skielner ingenting.
 Dog veed jeg vist, at jeg boer ikke her;

Hvad jeg kan komme til. Hvi ligger jeg
 I Sækken da, som i en Ormesæk?
 Jeg er dog ingen Orm, hvad jeg kan blive.
 Og der er fleer endnu. Hvem skulles der?
 Jeg gad dog vidst, hvem jeg har hørt den Ære
 At have, uden selv at vide det,
 Til Sovelammerater denne Nat.

(De sittende Hovederne ud af Poserne.)

Babekan.

Hielp Allah! det er alle mine Brødre.

(De stige ud.)

Ibad.

Tilgiv, Babekan! Noden drev os til
 At gieste dig endnu engang i Verden.
 Jeg lover, det skal være sidstegang.
 Din Hustru, meer medlidende med os
 End du, nedlukked os i denne Kjelder.
 Vor Armod dækte hun for Mattekulden
 Med dette Seildug. Det er Morgen alt;
 Tillaad os da, til Afsked, kun endnu
 Et Bøger Viin at tappe fra din Tonde,
 Saa gaae vi, og du seer os aldrig meer.

Babekan.

Men hellige Profet, hvor er jeg da?

Shahuk.

Du kiender ei engang din egen Kjelder?

Babekan.

Min Kjelder?

Ibad.

Din Viinkjelder.

Babekan.

Min Viinkielder!

Har jeg da sovet her i Kielderen?
 Ha, nu begriber jeg mit Eventyr:
 Den Drager, som i Aftes trilled mig
 Fra Stedet, hvor jeg ikke aarked meer,
 Af Magelighed har aflaasset mig
 I Kield'ren, hvortil Døren stod paa Klem,
 Da han mig bragte hjem igennem Haven.
 Nu da — for Broderstabets Skyld, vil jeg
 For dennegang ei gisre meer Allarm.
 Drif! Ser et Bæger end paa Falderebet!
 Nu seer jeg selv Bojanen thdelig
 Udbovne bredt og heit i Skyggen der.
 De ti Zechiner! skal I ogsaa faae.
 Og saa afsted, til Doden os forener!

I b a d.

See nu staær Solen op, og kaster lyft
 Sit Skin, igennem Vinduet, paa Bojanen.

(En Solstraale falder paa Liiglisten, de opdage Graven.)

Shahuk.

Det er en prægtig Porphyrsarcophag
 Med ghilden Indskrift.

I b a d.

Ha — hvor er vi henne?

Shahuk (læser):

„Du, som dig nærmest denne Grav,
 Foragt de Glæder, Jordens gav!
 Viid: Evigheden slukker først,
 Med Himmelstrækken Sielens Torst.“

Ibad.

O vee! den Krukke har jeg ingen Lyft til
 At faae Sorbetten af endnu. Hvor er vi?
 Vi troe os i Babekans muntre Kielder,
 Og levende vi sluttet i en Grav.

Syahuk.

O Himmel! vi er levende begravne.

Ibad.

Vist ikke! Døren staer paa Klem derhenne.

Babekan.

Det er den hellige Mesrums Hvilested.
 Jeg kiender Kisten. — Men der kommer nogen!
 Det er Bevæbnede. Jeg hører Naslen
 Af Baaben. Det er sikkert Mattevagten
 Lad os i Poserne som før os lægge,
 Saa seer os ingen, hvis man kiger ind;
 Og saa kan vi vel smitte bort herfra,
 Naar vi har Dør og Gaden atter frie.

(De krybe i Poserne.)

Nadir, Kobod, Schemseddin og flere Beduinier
 (Somme forlædtie, med Bærebore).

Nadir.

Den vakkre Saadi har holdt ørligt Ord.
 Der ligge de, de hulde Deilige!
 De bedste Blomster i Chalifens Lystgaard.
 Nu, lad os vise, Brodre, vi er Mænd,
 Som kan beherske vore Lidenstabber.
 Jeg byder, ved den Magt jeg har som Scheik,
 At ingen her skalaabne Sækkene;
 Thi hvært et Dieblik jo voxer Faren.
 Paa Gaden udenfor staar vore Muuldyr,

Vi ere klædt som Bonder, Gartnere,
 Der bringe deres Frugter ind til Torvs;
 Saaledes snige vi os giennem Byen,
 Til sikre Hule. Naar vi først er der,
 Da kan vi lade Skyerne forsvinde,
 Som nu indhylle vore lyse Maaner.
 Forsigtigt lægger dem paa Bæreboren,
 At ei de vaagne, og saa rast afsted.

(De legge Sækkene paa Bæreborene, og gaae med dem.)

Babekans Huus.

Lira; siden Drageren.

Lira.

Jeg svævet har i Mengstelser og Fare
 Den hele Nat, ei havt et Die lukt.
 Min stakkels Mand er ikke kommen hiem.
 O Gud! han er vist falden ud i Floden
 Og druknet. Jeg afsladelige Kone!
 Kan jeg forsvare det for Allahs Domstol?
 Jeg veed, han har den Feil, at drinke tadt
 Forstanden bort; og har ei den Forstand,
 At sende Nogen med ham, som i Nodsfald
 Dog kunde passe paa ham. Hvilken Moder
 Udsender vel sit Barn, og giver det
 Ei først en Barnepige med? Og jeg,
 Som elsker meer min Mand, end nogen Moder
 Sit Barn, jeg slipper ham i Natten ud,
 Aldeles uden Bogter, uden Leder!

(Hun vrider sine Hænder.)

Drageren (kommer).

Tilgiv, min gode Frue, at jeg kommer
 Nu først, og henter mine to Zechiner.

Jeg nøgter ikke, jeg var ganske træt
 Af al den Trillen; det var noget sildse;
 Jeg tænkte, du var gaaet vel i Seng.
 Desuden frygted jeg, oprigtig talt,
 At muligt atter min forslagne Skjøelm
 Den fierdegang et Puds mig skulde spille;
 Og jeg var kied af meer at gaae i Skubkar.

Lira.

Der har du dine to Zechiner, Kiere!

(Giver ham Penge.)

Drageren.

Jeg takker dig! Saa skal det heller ei
 Fortryde mig, at jeg den trediegang
 Var nödt til at bortkiore ham igien.

Lira (i Tanker).

To Gange, vil du sige.

Drageren.

Nei, min Frue!
 Forlad mig det, jeg vilde sige tre.

Lira.

To Gange var du her og tog paa Boren
 Den Sovende. (Sagte:) Nei, jeg forraader mig!

Drageren.

Ta, ganske rigtig! Og om Lykken ei
 Mig havde meer begunstiget, saa havde
 Du seet i Kielderen mig trediegang.
 Min Gavthv havde nemlig atter sneget
 Af Sækken sig, og var paa Beien hid.
 Thi skjondt han alt var pørefuld, saa vilde
 Han dog i Kieldren efter mere Biin.

Trillingbrodrene.

Men jeg forstod ham uret, og jeg greb ham
Paa ferske Gierninger.

Lira.

Hvad siger du?

Du tog ham tredie Gang?

Drageren.

Her udenfor.

Han var alt smuttet mig forbi, den Strik!
Gud veed, hvorledes det gik til; det gaaer
Langt over min Forstand; thi jeg var ødru,
Og han var fuld; han sneg sig som en Snegl,
Og jeg sloi som en Piil. Det maae vel være
En Hexemester.

Lira.

Gud! det var min Mand.
Ulykkesfugl! min Mand, min Diesteen,
Som du har trillet bort. Gi sandt, han kom
Paa Gaden med en Løgte?

Drageren.

Ganske rigtig!

Til ingen Nytte. Thi om tusind Kierter
Der havde været tændt, jeg vædder dog,
Han havde ikke Solen seet paa Himlen.
Blind var han, sym en nysodt Hundehvalp,
Man kunde priske ham paa Dinene.

Lira.

Jeg kiender dette Billed! Elske Ben,
Du er børsvet mig. Din stakkels Hustru
Er ikke rolig, for hun har dig etter.

Drageren.

Hvorledes, Frue! du betalte mig,
For bort at slæbe dig din egen Mand?

Lira (Grædesærdig).

Det var ei ham, det var slet ikke ham.

Drageren.

Hvad Diævlen, var det ikke ham endnu?

Tregange var det ham og ikke ham?

Lira.

Skaf mig min Mand igjen! Jeg giver dig
Strax hundrede Zechiner, hvis du bringer
Mig ham i samme Tilstand, som han var.

Drageren.

I samme Tilstand kan jeg ikke love,
Thi nu har han vel sovet Rusen ud;
Men hvis man ei har stiaalet ham derhenne,
Saa er han heel og holden i sin Pose.

Lira.

Følg mig derhen! Jeg er ei rolig for
Jeg har ham atter.

Drageren (Assides).

Hvad de Koner dog
Er underlige! Snart forlange de,
At man skal stille dem ved deres Mænd;
Dg neppe skeer det, saa fortvivle de,
Dg kloste gierne dem langt over Prisen.

(De gaae.)

Beduinernes Hule.

(De tre Sætte staae midt paa Gulvet.)

Nadir. Schemseddin. Kobad. Beduiner.

Nadir.

Saa er den der, den lykkelige Stund,
Da vi os nærme vore Onskers Maal.

Som Fiskeren, der fandt en kostbar Perle
 Skult mellem Rognen i en Gieddes Bom,
 Saa vil vi neppe troe vort eget Die,
 Naar dette grove Seildug drages bort,
 Og viser os de hulde Engleborn,
 Som Purpurjordbær under store Blade.
 Men, Brodre! nu betager mig en Rædsel:
 Den gamle Læge gav dem Dvaledrik;
 Der ligge de saa stille, roslige!
 Saadan i flere Timer laae de alt
 I Marmorgraven. Disse fine Dvinder,
 Kun vant til Overflod, Bequemlighed!
 Hvad staarer os inde for, at denne Nat,
 Den glubste Jagt har skaanet Fuglens Liv,
 Som levende vi loske vil af Buret?

Schemseddin.

O frygt kun ei for det!

Nadir.

Og hvis de leve,
 Og intet fattes, gys er du, Schemseddin,
 Da ikke ved, at de skal reise sig
 Som Stotten hist i Orken, hvirvle Sand
 Os stolt i Diet, og langt heller doe,
 End svigte deres elskede Chalife?

Kobad.

Det gielder et Forsøg! En Dvine stormer
 Ei længe, Raseriet trætter snart,
 Og flyder først den svage Beemodstaare,
 Da aabnes Hiertet let for Mandens Trost.

Nadir.

End om den gamle Læge var en Trold,
 Som havde giekket os med sære Larver?

Thi Lægekunsten er jo selv ei Trolddom;
 Hvis Saadi stod nu i Forstaelse
 Med Zelulu og andre onde Væsner,
 Som tids os drille gioglende paa Heden?

Schemseddin.

Hvorledes? Du, den Kielkeste blandt os,
 Du frygter meest?

Nadir.

Fordi jeg elsker meest.
 Hvad Vaaben har en Mand mod Kierlighed?

Schemseddin.

Kast Haabets Anker i din Lykkes Havn!
 Kom! lad os aabne vore Sække hver,
 Og lad saa Virkeligheds sode Fryd
 Forjage hver en Drom om Harm og Troldom.

(De aabne Sællene. De trenende Brodre staae for dem stift og
 ubevægelsigt med boede Knæ, opstrakte Pegefingre og stir-
 rende Blif. De synge:)

Ibad.

Saadi, min Mester! i din Bold,
 Du Roverne gav til Drkenrold.

Shahuf.

Vi flyve med dem, i dette Nu,
 Til Svovelkilden, til Zelulu.

Babekan.

Der dyppe vi dem i Svovelflod,
 Og Drken skal drikke Roverblod.

Alle Tre.

Med Riget møttes Hyæn' og Ulv.
 Nu lystig i Ring paa Hulens Guld!

(De danser i Ring.)

Beduinerne.

Hlyer! Hererie! Geoncha, hielsp os du,
Du Orkens gode Aand! bevar os mod
Den onde Zelulu, og mod hans Hær.

(De sye.)

(Brødrene drage deres Aande dybt, og satte sig af deres Forsærdelse.)

Ibad.

Det hialsp! — Nu Shahuk, jeg lover dig,
At aldrig østere jeg spotte skal
Dit Hang til Digtekunst, din høie Flugt.
Men næsten meer end Roverne forundres
Jeg over den Behandighed, hvormed
Babelan greb dit Indfald, og hvor smukt
Samdrægteligt han dandsed her i Ning
Med sine Brødre.

Babekan.

Af, hvad tvinger Noden
Os ikke til? Jeg troede mindst, at jeg
Paa mine ældre Dage skulde dandse
Som Giel, og shnge dumme Folkeviser.

Shahuk.

Tak Gud, at du har ikke glemt den Vise!
Og aldrig stiend paa vores Lighed meer;
Thi andengang den reddet har dit Liv.

Babekan.

Af, det er ikke sagt, at vi er reddet
Endnu. Hvad gior vi meer?

Shahuk.

Vi maae benytte
Os klogeligt af deres første Skrel,
Og smutte bort, før de faae Tid til Fatning.

(Man hører Larm udenfor af Bevæbnede.)

Babekan.

Al, Muhammed! den Glæde var kun fort.
 De har alt fattet sig, og komme der
 Tilbage, for at myrde os.

Syahuk.

Til Dandsen!

Babekan (stønende).

Ieg kan ei dandse meer! Ieg kan ei dandse!
 En Isnen giennemfarer mine Been.

Chalifens Vagt (kommer).**Hovedsmanden.**

See, her er fleer af disse Sloverhunde,
 Som stiole vor Chalifes Koner bort.
 I Lænker med dem, og saa strax i Fængsel!

Ibad (sagte til Syahuk).

Det er Chalifens Vagt! Gud være lovet,
 Nu faaer den hele Sag et andet Udfald.

Babekan.

Gud hielpe mig! Skal jeg nu gielde for
 En Domfruover? Al, Hoistærede!
 Seer jeg da ud som Gen der stioeler Koner?

Hovedsmanden.

Nei, du seer ud som tre der stioele Koner.
 Tre Allen er I af det samme Stykke.
 Steds ligne disse Skurke dog hverandre!
 Man skulde have ondt vist ved at finde
 Tre skikkelige Folk i samme Mængde,
 Af samme Snit.

Babekan.

Heistærede! det er
En Missforstaelse, det er en Irring,
Det dør jeg paa.

Hovedsmanden.

Ta vist, vist dør du paa det!
Du har forbrudt dit Liv, det veed jeg nok.
Giv du kun Tid! du er alt Strikken vis.

Babekan.

Af, skal jeg stranguleres, blot fordi
Man ta'er mig for en Anden? Jeg, som slap
Engang for Doden af den samme Grund.
Seer jeg da ud som en forelsket Nar,
Der sætter Livet til af Sværmeri?

Hovedsmanden.

Hvad? Har du Pande nok til mig at nøgte,
Du er en Beduin, en Stratenrøver?

Babekan.

Gier dog ei Wedderkoppen til en Flue,
Min gode Mand! Jeg kan ei ride; jeg
Har aldrig været oppe paa en Hest.

Hovedsmanden.

Du stiller dig enfoldig an, Krabat!
Speil dig i dine Kammerater der!
Du signer dem jo dog i Get og Alt,
Saa lær af dem at døe med Værdighed.

Babekan.

Af, skal jeg døe, saa er det mig det samme,
Hvordan jeg dør.

Hovedsmanden.

Fy, skamme dig, du Niding!
Er du en Ørkens Son? Du flæber jo,
Som om du var en gammel Kierling.

Babekan.

Ja,
Det er jeg ogsaa! Lad mig være Kierling,
Men staan mig for at være Beduin!

(De føres bort.)

Fierde Akt.

Fængsel.

Hussein. Muladdin (med et Bæger i Haand).

Muladdin.

De Stakler! skal de rettes nu med Gift?
Hvad har de gjort?

Hussein.

Det vover du at spørge?

Troer du dig sikker bag din Østerskål?
Din Taabelighed gjør dig til en Spot
For Hoffets Kvinder, og det gjør dig næsviis;
Men vogt dig for at være altfor kæk!
Til Bands gaaer Krukken til den mister Hanken.

Muladdin.

Jeg har slet ingen Hank at miste, Hussein!
Og jeg gjør heller ingen Narrestreger;
Bud vor Chalifes lattermilde Hof
Er jeg maaskee den meest Alvorlige.

Hussein.

Det er din Alvor just som vækker Latter.

Muladdin.

Teg taler ei et uformuftigt Ord.

Hussein.

Just derfor! Ingen taler mere klogt,
End dumme Mennesker, der altid spille
De gamle stukne Trumfer ud igien.

Muladdin.

Det hielper ei, jeg spilder kun min Tid,
Med at bevise dig hvor klog jeg er.
Det er Misundelsen, som taler af dig.

Hussein.

Indbildste Nar!

Muladdin.

Nu ikke meer om det!

Siiig mig, hvi handler man saa haardt og grumt,
Og dræber disse stakkels Trillinger?
En saadan Sieldenhed! Fordi de sætte
Sig selv i Spiritus, og drække sig
En Perial og slæbes i en Sæk,
(Hvoraf de neppe vide meer, end Barnet
I Moders Liv) til Graven; skal man derfor
Nu virkelig begrave dem for Alvor?

Hussein.

Ulagtet din forfærdelige Dumhed,
Bil jeg nedlade mig til en Forklaring.

Muladdin.

Nu da?

Hussein.

Muulæseldriveren fra Basra,
Kameeludleieren — hvad hedder han?

Muladdin.

Han hedder Ibrahim. Du har en daarlig
Hukommelse; det hændes gierne Folk,
Som har en usædvanlig Dommekraft.

Hussein.

Han var imorges tidlig hos Chalisen,
Og har fortalt ham længe, vidt og bredt,
Om disse tre beshynderlige Mænd.

Muladdin.

Ta, det er sandt! Jeg havde aldrig troet,
At der blandt Mennesker var saadan Lighed
Og Enighed; thi de bestiæmme fast
Io Dyrne og Dværgene paa Marken.
Seer jeg en Tyr, en Ko, en Hest, en Vadder,
Saa er der dog et Horn, en Blis, en Plet,
Hvorved jeg kan orientere mig;
Men her —

Hussein.

Chalisen have vil en Spøg,
Og vi skal give disse trende Brodre
En Dvalledrik, beredt af gamle Saadi.
Slig Saft indluller dem i dyben Blund;
Men naar de lugte til et kraftigt Band,
De vaagne let. Dog skal de Sovende
Forst bringes herfra til Chalifens Harem.
De To skal finde sig i Paradis,
Vakt af en sod Musik, blandt unge Dvinder;
Der Tredie, slet og vranten af Natur,
Skal vaagne, som i Helvede, forfulgt
Af sorte, grimme Slavers Dicevleflok.
Men synes dig ei selv, at Skuespillet
Bil vinde meget, naar de alle troe,
At man dem virkelig har d্রæbt med Gift?

Muladdin.

Jo, upaatvivleslig! Og da jeg hører
 Det er til deres eget Gavn og Bedste,
 Og til Chalifens Morstab, har jeg heller
 Ei noget at indvende derimod.

Hussein.

Særdeles naadig! Ræk dem Giften strax!
 Jeg selv vil være hemmelig tilstede.
 Men hvis du med et Ord —

Muladdin.

Frygt aldrig derfor!
 Jeg er ei gal, fordærver ei en Spas.
 Dog maa man ei forskräkke dem for følt,
 Men forberede dem paa Dødens Komme
 Med Viisdom og Sagtmadighed; thi ellers
 Det kunde muligt skade deres Helse.

Hussein.

Saa forbereed dem da, du vise Mand!
 Men vogt dig for at være altfor viis,
 At ei du viser dem, hvad du skal skuse.

(Gaaer.)

Muladdin (stader).

I gode Venner! kommer lidt herud,
 Ifald det ei er til Uleilighed,
 Og dersom det er til Uleilighed,
 Saa kommer dog herud alligevel!

Shahuk, Ibad og Babekan (komme).

Shahuk.

Hvi er vi fængslede? Hvad har vi gjort?

Muladdin.

Hvad J har giort? — Det maa vor Herre vide!
Jeg mener ei Vorherre, men Chalifen;
Han veed det; og ifald han ikke veed det,
Saa kaster intet Nag paa ham for det!
Han har saa mange Ting at huske paa,
At der kan Noget let ham gaae af Glemme.

Ibad.

Hvad Straf har man tiltenkt os her?

Muladdin.

En mild.

Babekan.

Af, saae vi Bastonade, for vi sov
I Mesrums hellige Gravsted Rusen ud?
Det var ei vores Skyld, min gode Ven!
Man har os mod vor Billie slæbt derhen.

Muladdin.

Det kommer mig ei til at undersøge,
Hvorledes J blev slæbt og ikke slæbt.
For Bastonade kan J være rolig.

Shahuk.

Skal vi da springe ned paa Krogene?

Muladdin.

Nei, man forlanger ingen Kunster af Jer.
Det er et farligt Spring, og det kan let
Mislykkes.

Babekan.

Skal vi blive da i Fængsel
Vor Levetid?

Muladdin.

Det kunde hænde sig.

Shahuk.

Gud! hvilken tom og bundlos Evighed!

Muladdin.

Frygt ei! den Evighed bli'er ganske fort.

Ibad.

Saa skal vi døe?

Muladdin

(Kører sig bag Dret).

Det skal vi alle jo;

Og det er altid bedst, naar galt skal være,

At have sligt et Onde overstaet.

Babekan.

Jeg Ulyksalige!

Ibad (med Tatning).

For Bødlens Haand?

Muladdin.

Bevares! Seer da jeg ud som en Bøddel?

Shahuk (foragtelig).

Du?

Muladdin (angå).

Gode Herre! jeg er saa uskyldig,
Som Bægret, der indslutter denne Gift.

Shahuk (resigneret).

Gift altsaa? Godt! Chalisen byder her,
Jeg forudseer det, der er ingen Redning.

Ibad (ligesaa).

Et Menneske kan ei undgaae sin Skiebne.

Mu ladd in.

Jeg kan ei sige Jer, hvor det mig glæder
 At finde Eder saa fornuftige.
 De Fleste larme, skænde, hyle, tude,
 Naar de skal rettes. Det er ikke smukt!
 Det er usædeligt og uanstændigt.

S y a h u k.

Forlad os nu, du føle Uglebillen!
 Du dumme fugl, som klapprer med din Vinge
 Paa Bindvet, uden Sands og Følesle.

Mu ladd in.

Jeg nægter ei, jeg kommer rigtignok
 Som en Ulykkesfugl, og kan det lette
 Jer i den sidste Stund, saa maae I gierne
 Udsticke mig saameget som I vil.
 Her sætter jeg da Bægeret paa Bordet.
 Det er fortæflig gammel Hyperviin,
 Som vi har blandet Saften i; det smager
 Som Honning. I kan troste Jer dermed,
 At mange drifte langsomt sig ihiel;
 Her gaaer det hurtigt i en Haandevending.
 Og er I virkelig uskyldige,
 Saa kommer I til Paradis paa Hesten
 Al Borat, paa Prophetens egen Hest.
 Jeg Stakkel maa henslæbe mig maaskee
 Endnu en tidlang paa mit eget Esel.

(Gaaer.)

B a b e k a n
(hulser og græder).

Jeg er saa inderligt, saa dybt bevæget,
 Mit Hjerte røres, mine Taarer flyde!
 O mine kiere, vakkre, gode Brødre,
 Tilgiver mig den Haardhed, Føleslosched,

Som jeg i Livet viste Jer! O, lader
Mig døe i Eders Arme!

Syahuk (Stor).

Fy, Babekan!
Din Blodhed er utaaselig, din Taare
Fast mere vanmel, end den Gift, der staarer
I dette Bæger.

Babekan

(vil omfatte Ibad).

Ibad! du er ikke
Saa foleslos; tilgiv din stakkels Broder!

Ibad

(stoder ham fra sig).

Bliv mig fra Livet, væmmelige Græder!
Det er kun Dødens Skræk, som ryster dig,
Det er ei Kierlighed, den har du ei;
Og hvis du atter kom i Lykkens Havn,
Du blev den samme foleslose Klods.

Babekan

(vridter sine hænder).

Af, mine kiere Penge!

Ibad.

Penge kan

Du saae endnu, hvis det kan troste dig.
See her! der har du hundrede Zechiner!
Dem gav din Kone mig i Reisepenge.
Til denne Reise, som nu forestaaer,
Behoves ei Zechiner. (Giver ham en Pung.)

Syahuk.

Der er fleer!

Endnu et hundrede! dem gav din Lira
Mig ligeledes.

(Mælter ham endnu een.)

Trillingbrodrene.

Babekan (opbragt).

Ha, trolesse Dvine!

Det vores du dig til paa egen Haand?

Ibad.

Der har vi Kierligheden! Jeg maa lee
Af din Forbarmelighed, skoendt jeg staer
Paa Dødens Tærstel.

Shahuk (alvorlig).

Ibad, kiere Broder!

Vi fulgtes troligt ad paa Livets Bei,
I Medgang og i Modgang, Sol og Skygge,
Saa lad os ogsaa folges ad i Døden.
Omfavn din Broder!

(De omfavne hinanden.)

Lad os drikke Giften

I trofast Favnetag!

(De drikke.)

Saa! I Guds Navn!

Lad os nu synke ned i Hulens Baggrund,
Front sammenlyngede som gode Brodre.

(De sætte sig.)

Saaledes svæve vi til Paradis,
Og Englene vil glædes ved at see os.

Ibad (kysser ham).

Gud lømme dig din Trostlab og dit Venstlab.
Lad nu Babekan i den sidste Stund
Sig troste med sit Guld. Det er jo dog
Det eneste han elskte her i Verden.

(De sove ind.)

Babekan (esther et lidet Ophold).

De er alt borte! — Af, det gik jo let!

Men de drak alting ud? (Riger i Vægeret.) Nei Broderparten

De levnet har til mig! det kraftigste,
 Det værste Gundfald. Al, saa skal jeg døe!
 Forlade dig min Hustru! mine Børn!
 I en ynkværdig Tilstand. — Alter Børn!
 Jeg har jo ingen. Men jeg havde Penge,
 Og det er mere tungt at miste Penge,
 End Børn. De kiere Grunker! — Jeg vil have
 Dog den Fornoelse for sidstegang
 At rygte dem af Tutten i min Turban,
 Og rage mellem dem med Fingrene. —
 (Han gior det og stuler dem dervaa bag en los Flise i Haengselgulvet.)

— Saa! nu er det forbi. Hvad hielper det
 At klynke? Jeg vil ogsaa være kiel,
 Da dog jeg seer, at Feighed intet nytter.
 Ei Mennesket undgaaer Bestemmelsen,
 Det bør en øgte Muselman jo troe;
 Og hvad Chalifen eengang har bestemt,
 Det er Bestemmelsen, og dermed Basta!

(Dritter.)

Nu er det skeet! Men jeg vil ikke sidde
 Hos disse to storagtige Personer,
 Som holdt sig selv for gode, til at døe
 Med mig.

(Sætter sig i en anden Krog.)
 Jeg sidder her — og sover alt.

(Han sover ind.)

Babekans Huus.

Lira. Salle.

Lira (fortvivlet).

Min arme Mand! jeg kan ei finde ham,
 Han er beroet mig, maaskee for evig.
 Jeg været har i Mesrunns Marmorgrav,

Men ak, han er saa lidt imellem Dode,
Som mellem Levende! Hvor er han da?

Salle.

Du Taabenakke! græder du igien,
Og ærgrer mig med denne fiantede
Og ubegribelige Kierlighed?
Din stakkels Mand! Jo vist! nu skal du see,
At man har staalet bort din Edelsteen.
Nu faaer du Bindet endelig fra Diet,
Og lærer, hvilket Afskum du har elsket.

Lira.

Min Mand et Afskum?

Salle.

Veed du vel, hvorfor
Han ikke kom inat? Har du ei hort
Den lastefulde Daad, han har bedrevet?

Lira.

Svad last? Fordi en Mand faaer sig en Muus,
Kan ikke gaae, og trænger til at børes
Hen over Gaden.

Salle.

Deri har du Net!

Vist trængte han til Overbærelse.
Hans Eventyr inat veed hele Byen,
Du er den Eneste, som ikke veed det.
Saa gaaer det Konerne, de stakkels Gicles!
De gaae som Blindebukken midt i Flokken,
Og mærker ei, man peger Finger ad dem.

Lira.

Jeg veed det alt! den taabelige Drager
Har jo fortalt mig det.

Salle.

Saa veed du da
Babekan er en Niding, en Førreæder?

Lira.

Og om han drukken var hver Dag i Ugen,
Og lod sig trille hjem hver Nat i Sækken,
Jeg skulde moderligt tilgive ham.

Salle.

Hvem taler om hans Drukkenstab?

Lira.

Saa stikker

Du paa hans Gierrighed?

Salle.

Hvem taler her
Om Gierrighed?

Lira.

Hans Brantenhed?

Salle.

Bist ikke.
Lira.
Hans Dovenstab?
Salle.
Nei, han har været flittig
Inat.

Lira.

Hans Ubarmhjertighed?

Salle.

O nei!

Han var særdeles hjertelig inat.

Lira.

Hvad flittig og hvad hiertelig inat?
I Nat og altid Nat. Din Tale selv
Er mørk som Natten.

Salle.

Giv mig bare Tid,
Saa skal den blive lys med eet og fliere,
Som Middagssolen, dig i Dinene.
Hør fort og godt: Babekan har inat
Giort Selskab med en Mængde Sviregaster.
I Fuldskab sik de det forvorne Indfald,
At liste sig hen i Chalifens Harem
Og stiele nogle smukke Koner bort.
Det lyktes dem!

Lira

(vriden sine Hænder),
Jeg Ulyksfælge!

Salle.

En ung Brunette, smuk og blomstrende,
Faldt i din Husbonds Lod.

Lira (opbragt).

Den skammelige,
Afskyelige Mand! den Drunkenbold!
Udhaler! den i Grund og BUND Forvorpne!
Han stiaalet har en Kone fra Chalifen?

Salle.

Fartime hedder hun, en deiligt Pige!

Lira.

Ha, jeg vil skilles strax fra det Uhyre.
— Men er det ogsaa sandt?

Salle.

Troer du, at Byen
Det vilde sige, hvis det ei var sandt?

Lira.

Den lumpne Mand! den Utaknemslige!
Var det min Tak, fordi jeg luktte Diet.
For alle Easter, hvormed han er proppet
Til Halsen fuld? Jeg taabelige Gaas!
Nu falder det mig først som Skal fra Synet,
Hvor er han henne? Er de flygtet bort,
Saa maa man hurtig sætte efter dem.
Chalifens Kone skal igien han bringe,
Og jeg vil kradse ham hans Dine ud!

Salle.

Man har i Morges grebet Røverne,
Chalifens Koner er i Sikkerhed.

Lira.

Gud være lovet!

Salle.

Ghysr du nu ikke
For den Ulykkeliges Straf?

Lira.

Hvad ghys?
For sfig en Synd er ingen Straf for stor,

Salle.

Han har forbrudt sit Liv

Lira.

For mig ret gierne!
Jeg gaaer i Bon ei for ham med et Ord.

Salle.

Men hvis han gjorde Bod og loved Bedring?

Lira.

Hvo eengang stieler, altid er en Thv.

Salle.

Jeg kan dog troste dig med, at Chalisen
Har alt benaadet ham.

Lira.

Jeg maa derop!

Salle.

Hvor vil du hen?

Lira.

Op for Chalifens Throne.

Salle.

Hvad vil du der?

Lira.

Jeg gior et Knæfald for ham.

Salle.

Og beder om?

Lira.

Alt idetmindste han
Tildeler min Forræder Bastonade!
Halvtredsfindsthyve Slag med Bambusrøret!
Det gaaer ei an, at see igien nem Fingre
Med slige Shynder. Land og Stad og Throne
I Fare stod, ved slig utidig Mildhed.
Nei, Bastonade maa der til, Babelan!
Saa lister du dig ei saasnart igien
Med omme Saaler paa forbudne Veie!

(De gaae.)

En stor, rummelig Lovsal i Chalifens Hauge.

Harun Alraschid. Saadi.

Harun.

Jeg veed nu alt! Min Hustru er uskyldig;
De unge Piger Mirza, Fatme — mindre!
De kiede sig, de vil ei tekkes mig.
Jeg har knap talt med dem, knap seet dem ret.
De bragtes mig i Baaren fra Georgien.
Og dersom jeg lod Døren staae paa Klem,
Saa smitted disse Fugle mig af Buret.
Du veed, jeg hører ei blandt de Chalifer,
Som nidkiert, for en lidet Marsags Skyld,
I Tigerfloden drukne deres Koner. —
Bered dig paa det kostelige Middel,
Hvorved du vækker Liv i mine Døde!

Saadi

(viser ham en lille Glæste).

Her er det!

Harun.

Man hidbringer dem i Haugen,
Og nu skal Skuespillet strax begynde.
Babelan vaagner mellem onde Nander,
Der true ham med Fakler og med Færler.
Den fromme Shahuk, den rafte Ibad —
Jeg hýder dem, endskjondt jeg ei har seet dem,
Men blot af Ibrahims Beskrivelse.
Den ene munter og den anden sværmerst!
Tienstvillig hver, med roligt, barnligt Mod,
Tilfreds med deres Armod, haabefulde,
Fornøjet over andres Held, skisndt Skiebnen
Forfulgte dem, og aldrig klhukende.
Det rører mig! Thi egenkierlig Blodhed,
Den er sædvanlig, ofte væmmelig;

Men venligt Smil igienmem Taarer, Saadi,
 Det smelter Stene. Dog var deres Broder
 En saadan Steen, der ikke lod sig smelte.
(Seer.)

Derfor han bøde skal i Helvede!
 Kun staer tilbage nu med Verdighed
 At skilles vel ved Beduinerne.

S a a d i.

Du glemmer ei dit Lovte, store Thyrste?

H a r u n.

Et Haar ei krummes skal paa deres Hoved;
 Men de maae love Venstak mig og Fred.

S a a d i.

Den rasse Nadir venter udenfor;
 Et Ord af ham er nok for hele Flokken.
 Og jeg behøver ei at sige Harun
 Ulraschid, hvordan man skal vinde Hierter.

H a r u n.

Gaa, vise Ven! og kald den unge Scheik.

(Saadi gaaer; et Dieblit derefter triner Nadir ind. Han boier sig ikke for Chalisen, men bliver staende stolt med naturlig Verdighed i nogen Afstand, og venter paa at Chalisen skal tale til ham.)

H a r u n

(Efter et Dieblit taus at have betrægtet ham).

Du vilde rose mig min Hustru, Nadir?

N a d i r.

Chalise, ja!

H a r u n.

Hvorfor?

Nadir.

Jeg elsker hende.

Harun.

Men hun er min.

Nadir.

O, du har nok igien!

Harun.

Nu fanged jeg dig, Nover!

Nadir.

Jeg er fangen.

Harun.

Hvad mener du jeg har bestemt dig?

Nadir.

Døden.

Harun.

Og du?

Nadir.

Jeg har beredt mig paa at døe.

Harun.

Du beder ei om Maade?

Nadir.

Nei!

Harun.

Hvorfor?

Nadir.

Fordi jeg skatter Ven meer end Livet.

Harun.

En valker Ære vist, at være Røver.

Nadir.

Det var selv Muhammed. Jeg ligner ham
Langt meer end du.

Harun.

Det vover du at sige
Hans Eftling? Mig?

Nadir.

Der flyder ogsaa Blod
Af ham i mine Arær.

Harun (ester et Ophold).

Hvis jeg skienkte
Dig Livet nu?

Nadir.

Saa tog jeg derimod.

Harun.

Men hvis jeg først en Eed af dig forlangte,
Gi meer at efterstræbe mine Dvinder,
Dg ei at hævne dig?

Nadir.

Saa svor jeg den.

Harun.

Hvis jeg tilbød dig Dieneste som Høvding
I Haruns Hær?

Nadir.

Afslaaet!

Harun.

Og hvorfor?

Et Træ med Frugter i en gisdet Hauge
Bær' meer, end Flyvesand i golden Ørk.

Nadir.

Men Sandet flyver frit, og Træet staaer
Med sine Nodder føngslet i din Grund.

Harun.

Saa gaa med Allah! Jeg tilgiver dig.

Nadir.

Din Høimod rører; og vær forsikkret om,
At du fra denne Dag skal finde Venner
I Ørken.

Harun.

Vælg dig af mit Harem's Kvinder
En Hustru, hvilken selv du vil; kun ei
Min Zobeide.

Nadir

(Lægger tortalvorlig Haanden paa sit Bryst).

Kun for hende brændte
Mit Hjerte; — men nu vil jeg glemme hende,
Og mindes Haruns Høimod.

(Han hilser med Haanden og gaaer.)

Harun.

Skionne Røver!

Hvi kan man ikke tæmme slig en Ganger?
Og naar den tæmmes — al, hvi mister den
Saameget af sin herlige Natur?

Hussein og Muladdin

(træde ind, med dybe Bus).

Hussein.

Tilgiv os, Troendes Behersker!

Harun.

Hussein,

Muladdin! bringer man de Sovende?

Hussein.

Ta, store Fyrste!

Harun.

Har alt Choret nær
Forsamlet sig?

Muladdin.

Ta, Troendes Behersker!
De sorte Slaver har alt Horn som Dievle,
Og Pigerne seer ud som Engleborn.
Den var som Tod i Tøffel, den Forvandling.

Harun (smilende).

Mon de nu ogsaa troe, de vaagne hisset?

Muladdin.

Dersor har Hussein sorget.

Hussein (sagte).

Hold din Mund!

Harun.

Hvi skal han tie? Kun af Born og Narre
Man hører Sandhed.

(Til Muladdin:)

Hvorfor har han sorget?

Hussein.

Min hoie Herre! harmes ikke paa
Din Slave, hvis jeg handled egenraadigt.
Det var kun for at giøre dig din Spog
Lidt mere morsom, jeg har bildt dem ind,
At Sovedrikken var en Gift, de nod —

Harun (merl.).

Paa min Besaling?

Muladdin.

De er gaaet ud
Af Verden front og roligt, som et Lys;
Thi jeg har selv berettet dem til Døden.

Harun.

(Copbragt til Hussein).

Knæl, Slave! der paa egen Haand i mit Navn
Tør straffe den Uskyldige med Døden.

Hussein (knæler).

Chalife! det var kun med Dødens Skræk!

Harun

(Drager sin Sabel og rækker den til Muladdin).

Der! — Hug hans Hoved af!

Muladdin (forsørget).

Jeg, Troendes
Behersteller? Jeg forstaaer ei denne Kunst,
Jeg har kun lært at bruge Haugespaden.

Harun.

Ashug hans Hoved, eller mist dit eget!

Muladdin.

Ta saa! (Til Hussein:) Saa seer du selv, min gode Ven!
At jeg er nødt; Nød bryder alle Love.
Tilgiv mig godhedsfuld, ifald maaskee
Jeg snitter dig i Skuldrer eller Armen,
Før jeg faaer Hov'det af dig! Det er ikke
Saa let, det lykkes ikke førstegang.

Hussein (beder):

Der er een Gud, og Mahom hans Prophet!

Muladdin

(Slaber Sabben synke og trækker sit Veit dybt).

Harun

(er nær ved at brise i latter, men vinger sig og siger med harsl Røst):
Nu? Bliver der vel noget af?

Muladdin.

Chalife!

Jeg faaer —

Harun.

Hvad faaer du?

Muladdin.

En Benauelße.

Jeg twivler om, der bliver noget af!

Harun.

Er du en Mand?

Muladdin.

Nei, destovørre; det

Er ikke min Skyld.

Harun.

Hug!

Muladdin

(Kneler ved Siden af Hussein).

Saa troer jeg dog,

Naar galt skal være, jeg langt heller mister

Mit eget Hoved, end afhugger Andres.

Tilgiv! Jeg kan ei være Boddelskægt.

(Rætter Chalisen sin Sabel.)

Behag selv at forrette Ex'cutionen!

Harun (steer).

Reis dig, din Taabenakke! Reis dig, Hussein!

Det var kun Skræk for Skræk. Lær nu herefter,

At være meer medslidende med Andre,
Og overskrid ei min Besaling tiere.

Gussein
(Springer glad ov).

Chalifen leve!

Muladdin (Ugesaa).

Ja, det er en Mand,
Som lever og la'er leve! Jeg beholdt
Mit Hoved! Ha, nu komme der mig Nogen
Og paastaae uforstammet, at Muladdin
Har intet Hoved. Hvad er da den Knap,
Som mig Chalifen naadigst lod beholde?

Harun.

Ha, det er lidt, som kan fornoie Born.
Nu folger mig! Musiken skal begynde.
Ibad og Shahuk indbringes først.
Alt hænger Natteskæggen under Lovet;
Man skielner ei ved Faklerne saa noie;
Og denne Hal maa tiene til en Forgaard,
Saavel for Himlen, som for Helvede.
Det er den jo! — Den er et Sted paa Jorden!

(De gaae.)

(En sagte Adagio begynder, under hvilken Ibad og Shahuk
bringes sovende ind paa Loibanke af nogle Slaver, fulgt
af Seraillets Dvinder med Vinger paa Skuldrene, færdige
til Sang og Dans.)

Chalifen kommer med Saadi.

Harun.

Nu vise Saadi! ov din Kunst, og gnid
I Tindingerne disse Sovere
Med Livsens Vand! Blæs Vand i deres Næse,
Med denne stærke Duft, som bringer atter
Trillingbrodrene.

Bevægelses i Dødens stive Lemmer,
Ogaabner Dinene for Livets Lyst.

(Saadi vil giore det.)

Har un.

Dog — bi et Dieblik! Man vaagner ei
I Paradis, naar man ei finder der
Sin Huris. — Hvem skal jeg nu vælge her
Til Huris for de tvende Slumrende?
I Piger! siger, hvo vil være Huris
For Ibad og for Shahuk? — Men de
Som vorde det, maae siden ægte dem;
Thi ei det sommer sig Chalifens Dvinder
At knæle for to Fremmede, hvem ei
Han skenker siden dem til Egtmænd.
Nu? hvo vil være det? I tor ei tale;
I Manges Die læser jeg dog Onsket.
Saa maa jeg vælge selv da. — Fatme, Mirza!
I har dog mylig blottet Eders Ansigt
For Rovere, saa kan det ogsaa skee
For fredelige Svende. Det skal være
Der Straf, ifald det ellers er en Straf,
At shnge Liv igien i disse Dode,
Og siden pryde Livet dem med Blomster.

Mirza

Stæller Fatme til en Side og siger sagte, medens Saadi paa Chalifens Bink bestreifter sig med de Sovende):

O Allah! min Veninde! Kiender du
De tvende Fremmede, vi saae igaar?

Fatme.

Bi lade maae, som vi har aldrig seet dem.

Mirza.

Men om de kiender os?

Harun.

Hvad hvilkes der?

Mirza.

Vi kun astale, Troendes Beherster,
Den Sang, som vi vil synge, naar de vaagne.

Harun.

Har J alt fundet een, saa synger den!
Thi Saadis Middel virker allerede.
Nu hilser venligt dem med Chor og Dands.

(Han gaaer tilside.)

Chor og Dands.

Hvad Propheten har forjettet,
Skienkes efter Dødens Blund.
Hvis dig Livets Bei har trættet,
Hvil dig i den hellige Lund!
Solvklar Kilde kig sig sniger
Giennem broget Blomsterbed,
Og en Sværme af unge Piger
Beiler om din Kierlighed!

Shahuk.

(Som har reist sig overende).

O Himmel, Broder! Vi er salige —
I Paradis.

Ibad (ligesaa).

Nei, nei, det er en Drøm!
Jeg frøgter for at vaagne; den er sør,
Den hulde Drøm, jeg vil ei miste den.

(De lægge sig ned igjen.)

Mirza og Fatme

(nærme sig, bøje sig over dem, og synge):

Dent Længsel, som i Jordens Trængsel
Blev tilfredsstillet ei,
Forsvinder, naar din Sol oprinder,
Hvor der er evig Mai.

Det Billed, som sig for dig stillede,
 Men bort i Taager svandt,
 Det kommer i en evig Sommer;
 Du sogte, hvad du fandt.
 O Lykke! du den Elste trykke
 Skal salig til dit Bryst,
 Og Toner under Palmens Kroner
 Forkunde dig din Lyft!

Ibad

(Springer op og omfavner Mirza).

Jeg drømmer ikke, det er virkelig!

Shahuk

(Ligesaa med Fatme).

Jeg trækker den Tilbedte til mit Bryst!

Mirza

(Hvister sagie til Ibad).

Nu stille, stille!

Fatme

(Ligesaa til Shahuk).

Rober Eder ei!

Shahuk.

Hvad skal vi ikke rose? Alt vi fandt,
 I Mahoms Himmel Sjælens Ideal?

Chor og Danss.

Følger nu, hvor Glæden vinker
 Bag de friske Palmetraer!
 Stjernen over Lilien blinker,
 Rosen staer i Maanestier!

(Alle gaae. Musiken gaaer over fra det Indige og Glædelige til
 det Burleske og Truende, dog først sagie, siden larmende.
 Babekan bæres ind paa en Trebaenk, af sorte Slaver med
 Horn i Panden, de Dansende have Falter og Svaber.)

Chalifen kommer med Saadi.

Saadi.

For længe vil vi dog ei øengste ham.

Garun.

Hvad øengste ham? Det er en Blok, saavidt
 Jeg hører, der ei føler nogenting.
 Han hører intet uden Guldets Klang,
 Han har blot Smag for Mad og stærke Drikke.
 Jeg vil kun have lidt min Spas med ham;
 Og fremfor alting længes jeg at vide,
 Hvordan hans gode Kone tager det.
 Man siger mig, hun er i Slottet alt,
 Vil kaste sig i Stovet for min Throne,
 Og raabe fierlig om Barmhertighed
 For hendes Drog. Thi hun skal være blind
 For alle denne Egteherres Feil,
 Og tiene meer end Nogen til Beviis,
 At Kierligheden gaaer med Bind for Diet.

Saadi.

Mig er fortalt om hende, store Fyrste!
 Hun er ei taabelig; nei tvertimod:
 Hün, hndig, venlig, smuk; hun har Forstand,
 Saasnart ei Talen er om hendes Mand.
 Mig rører slig en stakkels Dvinde, Herre!
 Af god Natur, tilboelig til Troskab,
 Som Skiebnen gav en saadan Egtesælle.
 Den svage Bedbend trænger til en Støtte,
 Er Stammen krum, er den i Bullen huul,
 Det siger ei, den friske Bedbend slynger
 Sig ufortroden dog om slette Træ;
 Pligt lukker Diet for de mange Mangler,
 Og overbærende Taalmodighed
 Gior taalesligt selv det Utaaleslige. —

(Stryger Babekans Tindinger med Vandet.)

Han rører sig.

Garun.

Saa lad os gaae tilside,
Og lad saa Døevlechoret strax begynde.

(Chalisen og Saabi gaae.)

(Babelan springer op og seer sig forundret om.)

Chor og Dands.

Døevles Hær, med Blus og Svøber,
Efter dig, Babekan! løber;
Ned i Dybet vi dig drage,
Agter ei din Bon og Klage.

Babekan.

Af! hvad vil dog Enden blive?
End jeg føler mig ilive,
Men jeg mærker nok, desværre,
Det er ikke hos vor Herre.

Choret.

Eblis venter dig dernede,
I sin føle Øglerede.

Babekan.

Af, hvi er I dog saa vrede?

Choret.

Helvedirætet, dig til Ære,
Skal kun sort Olivens bære.
Bandet koger alt med Beget,
Hvor du vorder vederqvæget.

Babekan.

Af, jeg er saa dybt bevæget!

Nogle

(med Frugt og Bagværk i Staaler).
Bryd dig ei om Disses Tale!
Her vi ville dig hushale.
Saftig Frugt og lækker Kage —

(Naar Babelan vil tage det, rive Andre det bort.)

Andre.

Men som han skal ikke smage.

De Første (med Vægere).

Her er Vin, den allerbedste.

De Andre

(Snappe ham Vægeret fra Læberne).

Men som han skal ikke giæste.

Babekan.

Had saa sterkt ei Eders Næste!

De Første (med Pengeyunge).

Her er Guld! du hør med Rette
Ene dig paa Guldet møtte.

Babekan.

Af, hvad hælper mig nu Guldet?
Kan jeg her, som over Muldet,
Faae for Penge Mad og Drifte?

Choret.

Prygl kun! — Andet faaer du ikke.

Babekan.

Aldrig har jeg saadan stielvet.
Unkes ingen over mig?

Choret.

Troer du da, at man i Helled
Kommer for at gotte sig?

(Frøgtelig Musit.)

Chor.

Hør Hulerne brage!
Den spraglede Drage
Med Flaggermuusvinger
Fra Mulmet sig svinger;
Den ride du skal,
Til Jammerens Hal. —

Og aldrig tilbage
Hærfaren dig bringer,
Fra evige Nat,
Af Haabet forladt.

Babelan (græder).

Af, hellige Prophet! hvil lever jeg
Dog ikke meer? Mens der er Liv, er Haab.
Jeg skulde sikkerlig forbedre mig!
Jeg blev et ganske andet Menneske.
Ja, ja! det soler jeg. Her luttres Malmet
I denne Hovedild fra Slakterne,
Det bliver ædelt. Seer I, hvor jeg græder?
Mit Kommetørklæd' er alt ganske vaadt.
Af, liere Dævle! røres I dog ei?

En Dævel.

Nei, vi er ei sentimentaliske her
I Hovedede; det er den eneste
Af Jordens Laster, som vi ikke har.

Babelan.

Umennerster!

Dævlen.

Det er vi.

Babelan.

Af, hvil trænger
Mit Skrig ei til Barmhertighedens Dre?
Det vilde sikkerly hñkes over mig.

Chalisen kommer med Englehoret, med Ibad og
Shahul, Fatme og Mirza.

Harun.

Det hører dig og hñkes over dig.
Her er Barmhertigheden! Din Chalise

Staaer for dig. Engst dig ei for Holved meer!
 Det var en lytig Spog af mine Slaver,
 Som jeg tillod dem. Kiender du ei Dicevle
 Fra sorte Slaver?

Babekan

(bukker dybt med Armene overfors).

Troendes Beherster,
 Tilgiv! jeg seer idag dem forstegang.

Harun (leer).

Utsaa — du lever! Dine Brodre leve.
 De er uskyldige, retskafne, gode.
 Jeg gav dem hver en Hustru af mit Harem;
 Det havde du vel ogsaa Lyst til?

Babekan.

Nei,

Paa ingen Maade, Troendes Beherster!
 Af den Slags har jeg alt, hvad jeg behøver.
 Jeg har en ung, en smuk, en net lille Kone;
 Hun hedder Lira. Stakkels sælle Skrog,
 Hun har vist øengstet sig for mig i Nat;
 Men hvad var hendes mod min egen Angst?

Harun (assides).

Han holder dog af Konen! Dog et Bliss
 Af Hvidt i Panden paa den sorte Boffel.

(Hoit:)

Babekan! ei du er i Holved meer,
 Dog uden Straf kan du ei slippe bort.
 Vi vide nu med Sikkerhed, at du
 Har i Damaskus dræbt en Borgerson
 I Hidsigheden med en Kampesteen.
 Vel sandt, det var en Vaadesgierning; men
 En Brøde dog, som vel fortiner Straf.

Desuden har du feigt i Fare sat
 De to Høimodige, som vilde redde
 Dit Liv med eget Liv, og nægtet dem
 Alt Hjælp og hver en Understøttelse;
 Thi dommer jeg dig til at udbetale
 To Trediedele strax af din Formue
 Til dine Brodre her, desuden faaer
 Du fem og thve Slag af Bambusrøret
 Paa Saalerne.

Babekan.

Den sidste Deel af Straffen
 Jeg underfaster mig med villig Taal;
 Men Pengene tilhøre ikke mig,
 Det er min Kones.

Muladdin (melder).

Troendes Behersker!

Babekans Kone staaer her udenfor,
 Hun beder høit med Utaalmodighed,
 At maatte stedes for dit Nasyn.

Harun (sagte).

Nu,

Saa faae vi da Beviis paa denne sieldne,
 Den ubegribelige Kierlighed.

(Høit til Slaven:)

Lad Konen komme!

(Til andre Slaver:)

Lægger ham paa Ryggen,
 Blot Saalerne! Og henter Bambusrøret.

Lira

(Kommer og fastar sig paa Knæ for Chalifen).

Harun

(kreiser hende op).

Jeg kiender dig! Det gør mig ondt for dig,
At du skal see din Husbond side Straf.

Lira (rolig).

Chalifen er retfærdig.

Harun.

Bastonade

Har jeg tiltænkt ham.

Lira.

Hvo formaster sig
At knurre mod dit Bud?

Harun.

Jeg kan ei see
Med Sligt igienmed Fingre.

Lira.

Ingenlunde,
Din Throne, Stat, Prophetens Dynastie,
Alt stod i Fare, alting vilde vakte,
Hvis slig Udsvævelse sik Overhaand.

Harun (sagte).

Er det den fromme Kone, som er blind
For alle hendes Ægtefælles Feil?

(Høit:)

Jeg har tiltænkt ham fem og thve Slag
Med Bambusrøret.

Lira

(Læser sig paa Knæ igien med grædende Tårer).

Troendes Behersker!

Forbarmes over mig, og lad min Bon
Dit Hjerte røre!

Sarun (sagte).

Ha, nu kommer det!

(Hvorit:)

Det kan ei være mindre.

Lira.

Mindre, Herre?

*Nei, sikkert ei! Men hvis en stakkels Kone
Kan røre til Barnhertighed dit Bryst,
Og hvis du hendes Fremtid sikre vil
For lignende Fornærmedser og Farer,
Saa vær høimodig! Til de fem og tyve
Læg fem og tyve til! Giv ham halvtreds!*

Babekan (springer ov).

Er Konen tosset? Er du fra Forstanden?

Lira.

*Kom du mig saa en andengang, og stiel
Chalifens unge Koner af hans Harem.*

Babekan.

Sar jeg da stiaalet Koner? Er du gal?

(Vulter for Chalifen.)

*Tilgiv mig, Troendes Beherber! men
En Ting maa nævnes ved sit rette Navn.*

Lira.

Sar du ei stiaalet dig i Nat en Frille?

Babekan.

*Gud hielpe mig! Jeg havde drukket mig
En ørlig Kuus — blev levende begravet —*

Bortført af Rovere — sit Gift og kom
 I Selvede, hvor fast jeg vilde ønske,
 Jeg var endnu; der blev det kun ved Trudslør,
 Men her, her faaer jeg virkelige Prægler,
 Fordi jeg i Damaskus slog den Dreng
 Uheldigvis med Stenen lidt ihiel.

Lira (Forundret).

Ei andet?

Harun (leer).

Ikke andet!

Lira
 (formildet og blid).

Naadigste
 Monark! her er en Misforstaaelse.
 Jeg seer, min stakkels Mand er reent uskyldig.

Harun.

Altsaa — naar ei han ægger længer dig
 Til Midkierhed, saa er han reent uskyldig?

Lira.

Han er uskyldig.

(Klapper ham.)
 Arme stakkels Dreng!

Hvorledes gaaer det? Har du ængstet dig?
 Har du forkislet dig? Du kan ei troe,
 Hvor jeg behyndret været har for dig.

Harun.

Nu seer jeg dog, at Nygtet havde Net,
 Du er en Elskovsfee med Bind for Diet.
 Loskisber du din Mand fra Straffen, Lira,

Strax med totredie Del af din Formue,
 Saa har du ham igien. Jeg skienker ham,
 Med Hensyn til den Angst han leed i Nat,
 Benaadelse for Stokkepryglene.
 Og Ibad, Shahuk forceres hver
 En Trediedeel af disse Pengeboder.

Ibad.

Chalife —

Shahuk.

Troendes Behersker —

Harun.

Stille!

Jeg vil ei høre her Indvendinger.
 Det er ei længer hans, men Statens Penge.
 De skienkes Eder, til at sætte Boe
 I Bagdad, at I øve kan Tert Haandværk,
 Og smedde skønne Damascenerklænger,
 Som vi kan svinge kilet mod vore Fiender.
 Saa skeer Jer Eders Net, og saa opfylder
 Babekan Eder kun et gammelt Lovte.

Lira.

En Trediedeel er meer end nok for os,
 Jeg under gierne Brødrene det Undet.
 Jeg har min Mand, og det er nok for mig!

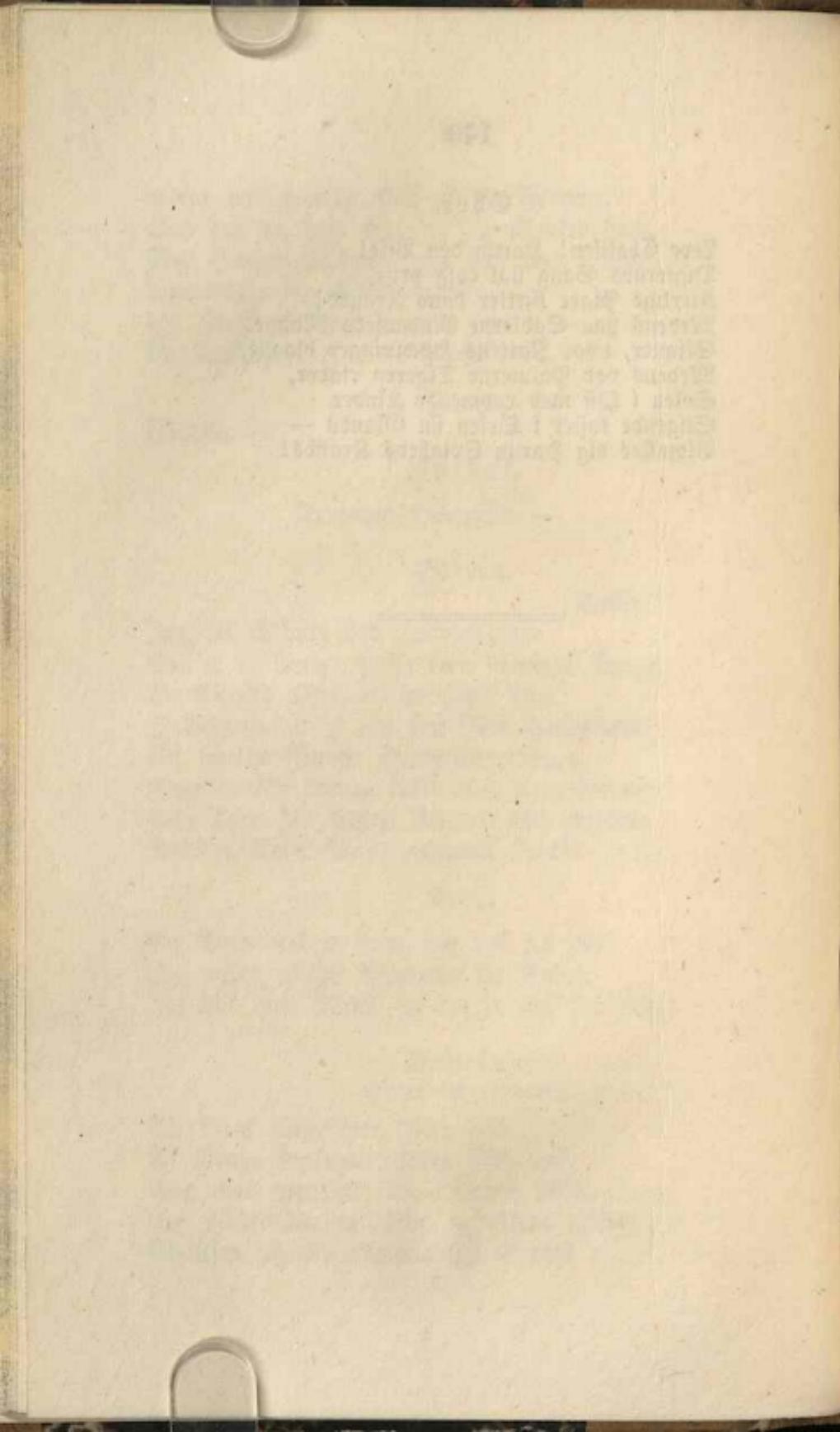
Babekan

(Cryster paa Hovedet).

Af, Lira, Lira, deri feiler du!
 Af Penge kan man aldrig have nok.
 Dog maa man bide vel i surest Ebble.
 Jeg redded dog mit Liv, og altsaa talker
 Chalisen jeg for allernaadigst Straf!

Chor.

Leve Chalifen! Harun den Vise!
Digternes Sang skal evig prise,
Kierlige Piger slætter hans Krands!
Medvens paa Sablerne Muhameds Maane
Skinner, hvor Nattens Hvælvinger blaane,
Medvens ved Palmerne Tigeren rinder,
Solen i Øst med rodmende Kinder
Stigende kaster i Ørken sin Glands —
Blomstre dig Harun Evigheds Krands!

Glaðður

Fiskeren og hans Datter.

Dramatiskt Eventyr.

Indhold.

Zifferhytten.
Skovtrølden.
Rosenhaugen.
Elskovsdriften.
Lægen Duban.
Forvandlingerne.
Havfruerne.
Messingstinet.
Fiskene.
Marmorstøtten.

Fiskerhytten.

En fattig Fiskerhytte i Arabien, paa Kysten af
det røde Hav.

To smaae Born sove i Kurve. **Umine**, den vorne Datter,
gaaer Faderen **Sandib** imode, som kommer ind ad
Doren, med en Botte og et Fiskenet.

Umine.

Hvad har du fisket, Fader?

Sandib.

Nogle Rokker,
Som ligge der i Botten. Jeg er kied
Af dette evige Fiskeæderie.
Min Mave kræver Kiod, saaer den ei Kiod,
Saa faaer jeg Feber.

Umine.

Stakkels gode Fader!

Imorgen sælger jeg mit Bonuuldspind,
Saa faae vi Penge, saa skal jeg dig lave
En Villau, som er øgte.

Sandib.

Giv mig Krukken!

Amine.

Nf, den er tom!

Sandib.

Staae flau den hele Dag
Bud Stranden! Intet fange! Komme hjem,
Dg intet myde! Ingen Hiertestyrkning —

Amine

(Heftig med Taarer).

Du kunde let forbedre dine Kaar.

Sandib.

Hvordan?

Amine.

Sølg mig!

Sandib

(Gyser og siger sagte):

Ha! saae hun mig i Hiertet?
(Hoit:)

Amine! Jeg har ofte tenkt derpaa.
Jeg gjorde dig vist lykkelig dermed;
Du sik en holden Elske! Men din Fader,
Men mine Smaae! Hvem heged dem i Hytten?
Amine, nei! jeg er en fattig Gartner,
Min Have staaer paa Sand, og yder Intet;
Dog voxer i mit Bed en Tomfrurose,
Det Eneste, jeg har af Kosteligt;
Taer Stormen den, saa er min Grund en Drk,
Og blier min Kirkegaard.

Amine (kysser ham).

Du gode Fader!

Sandib.

I har vel intet spist?

Amine.

Jo, vi har spist.

Sandib.

I Sovne! Mange Netter. Ikke sandt?
Var Drømmen kof?

Amine.

O Sovnen styrker, Fader!

Sandib.

Ta dig! men ei de Smæae. En voren Pige,
Der svulmer i sin Ungdoms friske Fylde,
Indsuger, som en Lilies Kalk, sin Nøring
Af Luften; trænger ei, har tvertimod
For megen Overflodighed af Saftær;
Men disse stakkels Værter —

(Peger paa Børnene.)

O, det skærer

Mig i mit Hjerte, — boie deres Blade
Saa slapt som Planter, man har glemt at vande.

Amine.

Bist Allah vil forsørge dem.

Sandib.

Ja ja,

I Paradis! Men der er Engle nok.
En stakkels Fader trænger meer til Born,
End Gud til Engle.

Amine.

Du er ret beklemt!

Ieg vilde gierne trøste dig.

Sandib.

Det kan

Du ikke; gaa tilsgengs!

Amine.

Den sorte Nat
Nedslaer dit Sind. Jeg haaber vist, imorgen,
Naar Solen stiger i sit unge Purpur,
Da vil dit Herte quiddre som en Fugl,
Med nyfodt Haab.

Sand i b.

Bel muligt. Nu god Nat!

(Hun kesser hans Haand, og gaaer til sengs bag et Gardin.)

Sand i b (Salene).

Hvad skal et fattigt Menneske paa Jorden?
Hvor meget maa han ei misunde Dyret.
Der gives ingen fattig Noev, ei Hog;
De finde deres Næring; men hvor finder
Jeg min? Mig spotter det uendelige,
Det rigdomsvangre Hav. En eeneste
Fortræflig Perle kunde giøre mig
Saa lykkelig; men gierrig giemmer Havet
De aldrig talte Dynger i sit Skiod;
Og ei engang saa mange Fisk forunder
Den folesløse Strand mit flikte Næt,
Som er nødvendige til ret at mætte
Min Redes Unger. Hvortil sik Ulykken
Bel sin Forstand, sin Foelse? O var jeg
Saa dum, som plumpe Sølhund paa sin Steen,
Saa stum og doø som Fisken for min Smerte! —
Hvad hielper det at klage? Nu, det letter!
Den sorgelige Klynken er en Øse,
Hvormed man gjør det lække Fartsi flot,
For atter lidt at kunne seile fort,
Med dristigspændte Seil, paa Verdenshavet.

(I det samme hører han Musik udenfor sine vinduer, og gaaer ud.)

Gronning udenfor Hytten.

En Slavehandler kommer ridende paa en Hest, fulgt af Slaver, der lede Kameler. Paa Kamelerne sidde deilige Slavinder i smaae brogede Teltte. Toget holder. Storre Teltte opslaes under Palmer og Daddeltraer. Slavehandleren hilser Fisseren i hans Hyttedor.

Slavehandleren.

God Aften, Fisser! Neppe vented du
Saa fulde talrigt Selskab.

Sandib.

Allah være
Med dig, min Ven! Hvem er du?

Slavehandleren.

Som du seer:

En lystig Broder i de bedste Mar,
Der har Kameler, Teltte, Heste, Slaver,
Og fremfor alting deilige Slavinder.
Du er en Muselman? Ei sandt?

Sandib.

Naturlig!

Slavehandleren.

Jeg har sørdeles Marsag til mit Spørgsmaal.
Seer du, jeg bringer liflig Viin paa Dunker,
Og agter nu at holde strax mit Maaltid
Her under disse skyggefulde Palmer,
I Maanskin. Men jeg er et Selskabsdyr,
Jeg vaager og jeg sover aldrig ene.
Og ene spise, drikke? - Hy for Fanden!
Det var kun gamle Stammefader Noah,
Som pimped sig en Muus i Ensomheden.
Men ham maa man see giennem Fingre med;
Han var Opfinderen af Kunsten, seer du!

Han var den første Mand, som drak sig fuld;
 Og det var meget alt af ham, i hans Tid.
 Man kommer siden videre, man driver
 Haandværket i det Store, som Fabrik;
 Og Industrien sætter tusind Flasker
 Paa eengang i Bevægelse. —

(Til en Slave:—)

Naa, skynd dig

Med Teltet!

(Til en Slavinde:—)

Stig kun ned, mit smukke Barn!
 Vør ikke bange, jeg skal ikke see
 Paa dine trinde Legge, Kuliban!
 Bring Sengebolstrene nu i en Hast
 I Teltene. Den friske Matteluft
 Borttærer dem af Kinderne Karminen,
 Og slukker Viets Flamme med sin Dug.

(Nyter Sandibbs Haand.)

Nu altsaa, Fisker, du er Muselman?

S a n d i b.

Hvi er det Spørgsmaal dig saa vigtigt, Herre?

S l a v e h a n d l e r e n.

Fordi jeg tomme vil en Krukke med dig,
 Og ønsker at den skalde smage godt.

S a n d i b.

Nu ja!

S l a v e h a n d l e r e n.

Eft du nu Jode, Christen, Hedning,
 Saa drinker du, som Faaret drinker Vand,
 Og det har ingen Art; men est du Moslem,
 Saa smager Vinen dig naturligvis
 Gengang saa godt, fordi den er forbudt.

Sandib.

Nu saa! Jo, jeg er en Muselman.

Slavehandleren (raaber):

Aa, Kulif!

Saa sæt to Dunker hid paa dette Teppe.
 Og sæt du dig med mig paa Puden, Ven!
 Thi hvis din Erlighed, dit blege Ansigt,
 Hvis dine slappe Kinder ikke lyve,
 Saa havde du besluttet for i Aften
 At holde Faste, skiondt der ingen Faste
 Staaer forestreven dig i Alkoranen.

Sandib.

Jeg nøgter ei —

Slavehandleren.

Belan, saa spis og drif!

Du har min Maade.

(De spise.)

Du er Fisker?

Sandib.

Ja.

Slavehandleren.

Det er jeg med; men jeg er riig, du fattig,
 Hvordan gaaer det til? Uldentvivl forstaaer du
 Ei Fiskeriet ret. Hvor fisker du?

Sandib.

Derude paa det golde, rode Hav.

Slavehandleren.

Der har vi det! Det er din egen Skyld.
 Du fisker, hvor ei Noget bider paa,

Og det, som Ingen gider kiocht og nydt.
Din Tosse! Nu, skienk i, og drik Forstand!

(De drifte.)

S a n d i b.

Hvor fisker du da, Ven?

S l a v e h a n d l e r e n.

Paa Landet, Fisker!

Paa Landet.

S a n d i b.

Hvordan det?

S l a v e h a n d l e r e n.

Omrønt som du!

Med Klogtens Næt, med Flittighedens Angel
I Lidenstabens Strom. I oprort Vand
Er godt at fiske. Men see, mine Fisk
Har ingen Skæl. Jeg fanger Luther Mal,
Hvad Glathed og hvad Trindhed anbelanger.
Dog har jeg ogsaa Guldfisk! Purpurfisk!
Og Zitteraal! Den lille fiorrenaars
Blondine der! det er en Zitteraal.
Du est for gammel nu, men var du ung,
Og sik et Blik af hendes Saphirsine —
Jeg siger dig, det foer i dine Nerver,
Og du sik Ondt ved, i den første Stund,
At skille Maanen fra Planeterne.

S a n d i b.

Du er et lyftigt Hoved.

S l a v e h a n d l e r e n.

Ja, det er jeg.

Du derimod er et bedrovet Hjerte,
Det gior mig ondt.

Sandib.

Din Sundhed!

Slavehandleren.

Din igien!

(De driste.)

Sandib.

Din Viin er uforlignelig, min Ven!

Dog dine Skønheder? — Nej ja saamend! —

Den lille Pige der er ganske smuk.

Slavehandleren.

Ja ganske smuk! Fuldkommen skøn, min Herre!

Hvad Dævelen, vil din gamle Styrke vragte?

Sandib.

Da har jeg dog seet større Skønhed før.

Slavehandleren.

Hvor da? I Krukken?

Sandib.

Nei.

Slavehandleren.

Paa Havens Bund?

En Havfri?

Sandib.

I min egen Fiskerhytte.

Slavehandleren (opmærksom).

I Hytten? Hvad for noget?

Sandib.

Jeg har selv
En voren Datter, som er smukkere.

Slavehandleren.

I dine Dine? Ja, det troer jeg nok!
 Men glem kun ei, at udentvisl du seer
 I den forfængelige Faderbrille.

Sandib.

See selv!

Slavehandleren (reiser sig).
 Med din Tilladelse!
 (Bil gaae ind i hytten.)

Sandib.

Bie lidt!
 Lad mig gaae først, thi det er hedd! Amine
 Tidt ligger saa urolig —

Slavehandleren.

Siger intet.
 Vær du kun rolig! Troer du, at jeg kisber
 En Kat i Sækken? Bliv du her og drif
 Din Viin i Mag. Jeg kommer strax tilbage.
 Mit Blif er øvet i at kiende Skionhed.
 Jeg bruger ikke lang Tid.

Sandib.

Nu, saa see!
 Jeg bliver her i Døren.

Slavehandleren

(Gaaer ind, seer bag Gardinet, og siger sagte, ganste indtaget):
 Hvilk'en Guris!
 Hun er femtusinde Guldstykker værd.

Sandib.

Nu da? Hvad synes dig?

Slavehandleren

(Kommer ganske rolig tilbage, og siger holdindig):

Ja, hun er smuk!

Det skal jeg ikke nægte. Ganske vakkert!

De sorte Haar af Ibenholt afstikke

Næt mysseligt til Alabasterbarmen.

Kom! sæt dig smukt med mig tilbords igien.

(Stikker for Sandib.)

Jeg mærker, Ven, du er en Philosoph,

Som ikke vælger Fattigdom af Evang.,

Men kun af eget Valg; den morer dig.

Sandib.

Hvordan forstaaer jeg det?

Slavehandleren.

Med din Forstand,

Ifald du har een. Ven, du forekommer

Mig som en hungrig Betler, der med Iver

Afstraber Kødret af et Drebeen,

Og veed ei, at det fyldes indeni

Med en fortræflig Marv.

Sandib.

Med hvilken Marv?

Slavehandleren.

Troer du, at tusinde Guldstykker gjorde

Dig til en holden Mand?

Sandib.

Hvor faaer jeg dem?

Slavehandleren.

Troer du, din Datter morer sig i Hytten,

Med dine Næt, med dine Rollinger?

Mon ei hun fanged heller sig en Mand

I egne Garn?

Sandib.

Ja, ja, det kan vel være.
Den Tid, den Sorg!

Slavehandleren.

Ja ganske ret: den Sorg!
Thi svinder Tiden, svinder Skionheden,
Og kommer Sorgen. Nei, nu eller aldrig.

Sandib.

Hvor finder hun en Mand?

Slavehandleren.

O Ti for Gen!
Men han maa see for han kan elste hende,
Det er naturligt. I din Fiskerhytte
Hun skules som en Blomst af vaade Bregner,
Og visner for hun dufter. Giv mig hende!
Jeg dig betaler tusinde Guldstykker,
Saa er vi Alle hilpne. Alle tre!

Sandib.

Du er en Slavehandler, mærker jeg.

Slavehandleren.

Ei, sy for Fanden! Troer du vel jeg skulde
Mig giøre saa gemeen? Nei, tværtimod:
Slavindehandler er jeg. Du maa vide,
At stille vel en Kleinsmed fra en Grossmed.

Sandib.

Jeg skulde sælge skammeligt min Datter?
Saa var jeg en Foragtelig, ei værd
At komme til Prophetens Paradis.

Slavehandleren.

Hør mig, og giør saa siden hvad dig lyster!
Hvad ønsker Pigen sig, naar hun er voxen?

En Mand. Hvad meer? Et velforsorget Huus.

Hvad fil din Datter, hvis hun blev hos dig?

En fattig Fisker, en forfalden Hytte.

Jeg kieber hende for en dygtig Sum,

Og haaber dog at vinde ved mit Salg;

Almine faaer en Mand, som eier Rigdom,

Thi kun en Rig formaaer at kisbe hende;

Faaer hum en smuk Mand, vil hun elské ham.

Jeg lover dig, jeg skal ei sælge hende

Til nogen Usling, nogen Ond og Sthg.

Hun faaer en vakker Mand, og du faaer Penge —

Hvad finder du foragteligt i det?

Sandib.

Hun elsker mig og sine Sødskende

Saa inderligt.

Slavehandleren (leer).

O ja! det troer jeg nok.

Jeg selv har seet en Pige kæle for

En Hund, en Kattekilling, kysse den,

Og klappe den med Alabasterhænder,

I Mangel af en Elske.

Sandib.

Troer du da,

Hun overleve kunde denne Skændsel?

Slavehandleren.

See hen paa mine Piger der! De lege,

De dandse, synde, sove trægt i Telt,

Og lade mig og Skæbnen raade. Troer du

Almine fil en fieldnere Natur?

Sandib.

Ha, Dwinder, Dwinder! Svage Skabninger!

Slavehandleren.

Næst Mændene de Svageste paa Jorden.
 Gaaer det os bedre, naar vi gaae i Krig?
 Forst græmnes vi; der grædes, tages Afsted
 Fra Moer og Faer, fra Fæster og fra Moster
 Og Godskendborn; men i den første Khan —
 Der drifkes Broderskab med Kammeraten.
 Da torres Diet; og om nogle Dage
 Bli'er alting glemt. Vi plyndres, og vi plyndre;
 Og Den, som nylig græd i Sines Kreds,
 Seer om en Maaned andre Stakler græde,
 Hvis Taarer han er Skuld i, og han røres
 Ei meer for det. Det er Naturens Gang.

Sandib.

En gyselig Natur!

Slavehandleren.

Hvad gyselig?

Jeg kiender ingen bedre.

Sandib.

Men jeg kan

Dog tænke den.

Slavehandleren.

Ja vist! Vor Herre skulde

Spurgt dig til Raads, dengang han skabte Verden,
 Saa var den bleven idealst, ei sandt?
 Vi havde faaet Aftner uden Myg,
 Og Middagstimer uden Lummerhede;
 Paa Bladene var aldrig kommet Orm,
 Og aldrig mindste Smule Snavs paa Gaden.
 Ei sandt?

Sandib.

Jeg er kun Fisker; men en Dervisch
 Opdrog mig for sin egen Tidsfordriv,

Og vakte mange Forestillinger

Dybt i min Sæl — som paa min Livets Vej —

Slavehandleren.

Har været dig til stor Besværlighed.

Sandib (Driller).

Nu, jeg er ei saa orthodox, som du
Maaskee formoder. Min Samvittighed
Har intet mod et Bæger Viin.

Slavehandleren.

Og intet

Inmod en spækket Pengepung.

Sandib.

Du siger,

Hun bliver lykkelig?

Slavehandleren.

Ja, i det Mindste
Meer lykkelig end i din Fiskerhytte.

Sandib.

Teg kan besøge hende, hvor hun boer?

Slavehandleren.

Det kan du, naar hun vorder Sultaninde.

Sandib.

Hvad, Sultaninde?

Slavehandleren.

Kan det være mindre?

Sandib.

Hurra! jeg sælger hende. Hun er din.

Slavehandleren.

Nu bliver du jo pludselig fornuftig.

Sandib.

Tag hende, som hun ligger der og sover,
At ei hun vaagner.

(Mort i en anden Tone.)

Hvis hun græder, beder,
Saa er det mig umuligt. Jeg vil aldrig
See min Amine meer. Et Blik af hende
Omstyrter ganske din Philosophie.
Jeg vil kun drifke dygtigt midlertid,
Og tænke paa de stakkels Moderlose,
De smaae Forsulstede, jeg kan ernære
Med denne Sum, — opdrage. — Ja, det talke
Vi vor Amine for.

Slavehandleren.

Ja ganske vist!

(Han gaaer ind med et Par Slaver og henter Amine. Midlertid
drifker Sandib. De bringe hende ud paa Loibænken.)

Sandib.

Du lover mig, hun bliver Sultaninde?

Slavehandleren.

Ja ganske vist! Hun er en Sultan værd.
Kun han kan kæbe hende.

Sandib (Drussten).

Seer du vel,
Det er ei førstegang — hvad hedder du?

Slavehandleren.

Jeg hedder Beddredin.

Sandib

(Falder ham om halsen).

Gud bedre dig!

Kys mig, min Broer!

Slavehandleren.

Ja gierne, Ven!

(Kysser ham.)

Sandib.

Hør nu!

Glem ikke hvad du vilde sige; — jeg
 Har ofte tænkt derpaa — for du maa vide —
 Og hvis du troer at Vinen — Den er god.
 Hvor er den fra?

Slavehandleren.

Fra Ceylon.

Sandib.

Ceylon leve!

Der ligger Adam jo begravet. Men,
 Ifald du troer din Overtalelse —
 Thi jeg er fattig, seer du! Nu har jeg
 En Muus, og dersor er jeg ganske lyftig;
 Men hvergang jeg er ødru — og det er jeg
 Den mestre Tid, saa sorger jeg. Den Stakkel!
 Pak hende vel ind! Lad mig kysse hende!

Slavehandleren.

Men du har sagt, at du vil ikke see.

Sandib (hæftig).

Jo vist! Den sidste Slurk, den gav mig Mod.

(Kysser hende.)

Farvel, Amine! See nu faaer du dig
 En deiligt Brudgom. Naar du ligger kielen
 I Elskovs Arme, glemmer du vel snart
 Din stakkels Fader; men den lille Lolo
 Og dine Søstre maa du ikke glemme;
 Thi de vil græde hoit imorgen, naar
 De høre, du er borte.

Slavehandleren (til Slaverne).

Bringer hende

Strax i mit eget Delt.

Sandib.

Pas hende vel!

Jeg siger dig det, Beddredin! Du skal
Paa Dommedag mig svare til Almine;
Hvis ikke hugger jeg dit Hoved af!

Slavehandleren.

Vær ganske rolig! Du skal høre fra mig.

Sandib.

Hvad bryder jeg mig vel om dig, din Kieltring?
Fra hende, fra mit Barn vil jeg kun høre.

Slavehandleren.

Ja ja!

Sandib

(Vrænger efter ham).

— Du er en Fabroer!

(Sætter ham den knyttede Næve for Ansigtet.)

Tag dig vare,

Ifald du krummer hende mindste Haar.

Slavehandleren.

Han er beruset. Bringer hende bort!

Indbringer ham i Hytten paa hans Seng,

Og lægger denne Pengepung paa Bordet!

Sandib.

Farevel, Almine! dette sidste Drag paa

Din Sundhed! Hils din Sultan! Hils din Keiser!

(Han kaster Bægeret over Hovedet.)

Der skal ei drifkes meer af dette Bæger.

Og jeg vil aldrig drinke mere Vin;

Thi drak jeg meer, da solgte jeg vel snart
 De Andre med, og Hiertet ud af Livet.
 Nu Slaver! Bringer ind mig i min Sal!
 Jeg er en Sultans Svoger, maae I vide.

(Han bringes ind.)

Fiskerens Hytte.

Morgenen derefter. Sandib hviler endnu paa sit Leie.
 Han kalder:

Amine! Er hun staet op? Amine!
 Hun er nok gaaet ud at hente Vand.
 Men sove Bornene?

(Han bliver Lolo vaer, som sidder overende i Sengen og hielper den mindre Broder med at klæde ham paa, men kan ikke komme ret ud af det.)

Hvad gior du, Lolo?

Den Lille

(Slaer til Lolo med Haanden).

Uartig! Inte rigtig! —

Lolo.

Sode Dreng!

Sid stille kun, saa skal jeg hielpe dig.
 Stik Armen i din Troie, sode Dreng!

(Hon giver ham Troien bagvendt paa.)

(Den Mindste i Buggen striger.)

Sandib

(Springer op og skynder sig i sine Klæder).

Amine! løber du bort fra de Smaae?
 Der har jo Ingen faaet Melk endnu.
 Og hvor kan Lolo — Pog, er du forrykt?
 Du quæler jo den Lille! Lad mig hielpe.
 Hvor er din Søster?

Lolo.

Hun er borte, Fader!

Hun er nok gaaet ud, hun tænder Ild
Paa Skorstenen.

Sandib

(Tager sig til Hovedet).

Ha, jeg har Hovedpine!

Det pleier jeg dog aldrig. Jeg har drukket
Formeget vist i Aftes.

(Pludselig angst.)

Lolo! Lolo!

Hvor er din Søster?

Lolo

(Græder, forstrækket for Faderens Ansigt).

Er hun borte, Fader?

Sandib

(Slæer sig for Handen).

O Allah! Allah! Drømmer jeg? Amine —

(Han løber vild omkring i Hytten. Børnene følge, han standser,
og opdager Pengepungen paa Bordet.)

Nei, det er sandt! Nei, det er ingen Drøm!

Jeg har bortsøgt mit Barn.

(Han fastar sig forvislet paa Jorden og udriver sine Haar.)

Lolo.

Amme borte, stakkels Fader doer!

(Børnene græde, den Mindste striger.)

Sandib (Springer op).

Hei, lystig! Ha, en herlig Strengelæg

Til en fortvivlet Faders Svanesang!

(Han griber Pungen.)

Fordomme Guld! Afstihlige Metal!

(Han fastar den paa Bordet.)

Det brænder mig som Ild i Hænderne —

Mit Barn! Amme! Skionne, gode Plante!

Ustydige! Din Faders Lyft! Min Nose,
 Som med dit kiole Bladhang huldt husvaled
 Min Hjertes Tag — nu voldsomt sonderbrudt;
 Nu visnet! Ne, dit sidste Alandedræts
 Huldsalige Duft har du sendt op til Himmel,
 Med Bon for mig. — Jeg skulde leve rolig
 Med dette Guld, jeg kæbte for dit Liv?
 Blodpenge! Nei, ulykkelige Smæae!
 Nei, Eders redelige Pialter skal
 Omhyttes ei med skionne Thvekoster,
 Med Kirkeranets prægtige Klenodie.
 Kom, Gæslinger! kom, følger mig til Stranden!
 Han gribet bungen og syrter ud. Børnene følge ham.)

Bed Brændingen.

En Havfrue sidder ude i Brændingen paa en stor, rund,
 grønbedækket Kampesteen, og seer ind mod Landet.

Havfruen (synger).

Et skionne Syn, at skue
 Den gronne Strand!
 I Morgenrødens Lue
 Det hvide Sand;
 Tangklædte Fiskerhytte,
 Bag Palmetræ,
 Hvis lange Lov beskytte
 Med Sommerlæ.

Naar Sligt en Fremmed finder
 Bed sagte Wind,
 Da rørt hans Die rinder,
 Thi han er blind;
 Beundrende han skatter
 Den Armes Fryd,
 Hordi kun Sandsen fatter
 Den ydre Pryd.

Af, stued du bag Muren
 Den Storm, det Lyn,
 Du gyste for Naturen
 Og for dit Syn;
 Sang ei Landlivets Glæder,
 Og Uskylds Daad;
 Tidt Glædens Graad, du græder,
 Blev Sorgens Graad.

Hortvivlet nu derinde
 Den Hyster staaer.
 Vildt flagre hen for Binde
 Hans løse Haar.
 Han styrter ud med Latter
 Til hviden Strand;
 Af, han har solgt sin Datter —
 Nu raser han.

Ham Smerten binder Tungen.
 Med Skælven, bleg,
 Han aabner Pengepungen;
 Paas Steen han stæeg.
 Han staaer med vilde Miner,
 Dog er han hoi: —
 De tusinde Zechiner
 Af Pungen flog!

Hoit over Pilens Grene
 I Luft de foer;
 De pladske ned, som Stene,
 I salten Fiord.
 Det lettet har hans Hierte,
 Men huelpet ei.
 Han stirrer hen med Smerte,
 Gaaer saa sin Bei.

Den lille Lolo dvæler
 Paas Sandets Steen.
 Jeg ofte for ham kæler,
 Bag Bidiens Green.
 Han søger tidt med Iver
 Paas Havets Bred,
 De blanke Kiselstiver,
 At lege med.

Hver Maaned stal du finde
 Gen blank Zechin;
 Den sendte din Veninde,
 Og den er din.
 Forer den til din Fader!
 Saa har I Brød.
 Havfruen ei forlader
 Sin Ven i Nod.

Denne er en vigtig sang
af Jacob Amdorff
med melodi af
J. C. Lindström.
Udgivet af
Det Kongelige
Dansk-Norske
Musikalske Selskab.

Skovtrølden.

En Fieldgrotte.

Den staar aaben, og er indrettet til et Naturaliecabinet.
Prinds Agib ligger paa en Sofha og læser. Udenfor tyk Skov. Floristane flyver forbi Hulen, bliver ham vaer, og standser sin Flugt.

Floristane.

En deiligt Mand — hvad seer jeg! hist
Bag Hækvens grønne Blomsterqvist.
Han grunder, læser i en Bog,
Og smiler baade skilmst og klog.

Agib

(Læsende, uden at see hende).

Ha, ha, ha! Lon som forskyldt!

Floristane.

End ingen har min Skönhet hyldt
Saa smuk som dette vakkre Barn;
Han fanges maa i mine Garn.

Agib

(Slotter op fra Bogen).

Man kan ei være lidt i No.

Hvo kommer atter der, monstro?

En Huldre vel fra Bæk, fra Flod,
Det viser hendes dierge Mod.
See, hvor hun stirrer! Er hun fræk?
Vel! jeg vil være spodsk og kæk.

Floristane (hiller ham).

God Dag min unge, ædle Drot!
Tilgiv, at ved dit Fjeldeslot
Jeg hviler mig en lidet Tid,
Til Maanen straaler mere blid.

Agib.

Bekomme, smukke Pigelil!
Dog — Pige seer du ei ud til;
Bekomme unge Kone da!

Floristane (stødt).

Hvor sik du det Beklædtskab fra?

Agib.

Mit skionne Barn! Jeg var en Ven
Steds af Naturhistorien.
Du seer, her ligger Mus og Steen,
Og Mammudsknokler, gamle Been,
Og fiedne Værtser og Metal,
Og torre Planter, Muslingskal;
Dog, af de store Riger tre,
Som os Naturen lader see,
Er Ærmeriget vigtigst mig;
Dog, det vil jeg bekende dig,
At atter Mennesket, blandt Ær,
Mig tykkes meest et Eventyr,
En Gaade, som først løses vil.
Men der skal langt Beklædtskab til!
Nu veed du — Mennesket er deelt
I Mand og Vib — det gior et Heelt.

Hvad Manden angaaer — jeg er Mand,
 Og har en taalelig Forstand;
 Mit eget Væsen følger mig,
 Som Skyggen Lyset, idelig;
 Og naar jeg intet andet har,
 Saa læser jeg mit Exemplar.
 Det har jeg giort en god Snees Nar,
 Saa jeg det temmelig forstaaer.
 Men Qvinden! See, det er nu strax
 Igien et ganske andet Slags.
 Snart nærmer hun sig, venlig seet,
 Snart flygter hun til andre Egne.
 En Qvinde ligner en Komet,
 Som vanskelig er at beregne.

Floristane.

Jeg kan noklide denne Spot.
 Din Vittighed dig klæder godt.

Agib.

Tilgiv mit overgivne Sind!
 Du kommer saa fortrolig ind —

Floristane.

Jeg troer, det regner ganske tæt
 Derude.

(Det begynder at regne.)

Agib.

Nu, saa var det ret,
 At her du fandt et Tag, et Eh.

Floristane (undseelig).

Hvo vil ei gierne Regnen flye?
 Jeg troer, jeg er alt ganske vaad.

Agib.

Nu, derfor er der altid Raad.

Tred ind i Hallen, Frue fin!
Der finder du tort Musselin,
Hvad du behover, for i Hast
Alt skille dig ved Vandets Last.

(Med told Beundring:)

Men sandelig, den vaade Dragt
Dig klæder meer end bedste Pragt.
Den viser mig, fra Bryst til Fod,
Forræderisikt hvert Ledemod;
Saa syldig dreiet og saa rundt,
Saa kraftigt og saa ungdomsundt!
Nu — træd kun ind og klæd dig om,
Som Hulen var din Eiendom.

Floristane (Sagte).

Utaalelig er denne Kuld!
Han sikkert er en Anden huld.

(Høit:)

Jeg er alt tør.

Agib (læsende).

Nu, det var brav!

Hvor blev da Fugtigheden af?

Floristane.

Du tvinger alt til Tørhed let.

(Sagte:)

Hans Hjerte, det er sikkert slet;
Dog pirrer mig hans Kulde meer.

Agib

(Som har læst, lægger Bogen hen).

Tilgiv mig, smukke Barn! jeg leer.
Jeg læste her et Digt, en Sang,
Dg siger dig en andengang,
Hvorom den handler. Jeg maa gaae;
Regndraaberne kun falde smaae.

Floristane

(vinger sin Brede).

Bov dig ei ud fra Fjeldets Steen!
 Du vædes vil til Marv og Been,
 Det spaer jeg dig.

Agib

(Salder paa en Slave).

Nu, om saa var;
 Og om det øste ned med Kar,
 Dertil maa man jo vænne sig.

Floristane (assides).

Hans røffe Væsen huer mig.

Agib (til Slaven).

Hold Fruen der ned Selskab, du!
 Jeg kan ei tove længer nu;
 Jeg maa til Hovedstaden ind.
 Farvel du smukke Rosenkind!

(Tager hende under Hagen.)

Alt er paa dig saa smukt, saa net;
 Dog falder du — lidt violet,
 Jeg frygter, du er lidt loket!
 Varmt Blod, men ingen Sympathie,
 Og Hiertet har ei Deel deri.
 Det skal fornse mig, at see
 En andengang dig her maaſkee.

(Gaaer.)

Floristane (ene).

Forsmaaet, foragtet, Nyggen vendt?
 Hvi har han i mit Hierte tændt
 En Ultraa, som jeg stille maa?
 Nei, Agib, du skal ei forgaae.
 Jeg maa dog see, hvad han kan læse.

(Seer i Bogen, som han har satet ligge.)

"Fyrstinden med den lange Næse!"

Anvender han paa mig det Digt?

Ha, jeg maa hævnes, det er Pligt!

Stryt Regn! Og før han naær til Huis,

Saa dyp ham, som en druknet Muus.

(Hun iser fortornet bort.)

Tyk Skov ved en Kilde.

Agib

(Alene, forvildet, med et Jægerhorn og en Flaske hængende ved Siden).

Hvad helsper det, jeg kalder? — Ingen svarer.

Saa mægtig Fyrste, jeg end er, formaaer

Mit Bud dog intet over disse Stammer.

De vise mig ei Vei, og Kildevældet

Ei standser, for at høre mig.

(Smilende:)

Teg frhgter,

Jeg opbragt har den Skvens, Bøkkens Huldre,

Som sogte mig i Hulen. Teg er vaad.

Det var en Pladstregn! Vedervægende

Før Træer og Græs, men ei for Hud og Klæder.

(Han sætter sig og tager Flasken.)

Bel, at jeg har en Hiertestyrkning med.

Min Viin har ikke blandet sig med Regnen,

Det sorged Glassets Pandser for. Belan,

Tilgiv, Prophet, mig denne lille Synd!

Nu blomstrer Skoven dobbelt foraarsgron;

Nu synker Solen venlig bag sin Klippe.

Hvis Nattens Mørke kommer, kommer Maanen.

Og springer Tigren ud af Skovens Bust,

Og viser mig sit plettetskionne Skind,

Mens slangebugtet den uhyre Kat

Sig nærmer feig og lumst, uagret Stryken —

Saa gienmemborer ham mit Rastespyd;

Jeg flaaer det vilde Dyr, og hænger Skindet
 Om mine Skuldre; det er varmt som smukt.
 Og kommer saa en Slange, mens jeg sover,
 Saal vil den deilige Førgiftige
 Angst stikke Braadden i sit eget Kiod,
 Og i sin Dumhed troe, jeg er en Tiger.

(Han slumrer ind.)

Floristane

(Commer frem af Busten).

Kan Feer forelske sig i Dodelige?
 Dog er det saa. Hosit blusser denne Kind,
 Hosit slaaer mit Bryst for Agib, som foragter.
 Men Agib skælv, naar Haabet mig forlader,
 Og Kærlighed forvandler sig til Gad.
 Er du den Eneste, som hylder ei
 Min Skionheds Magt? Trehundred Nar, fra den Tid
 Bild Stolthed drev min Husbond, Almg i ad,
 At trodse Alanders Thyrste Salomon,
 Hvorved hin fandt sit Fængsel dybt paa Havet;
 Har Floristane fulgt sit Hiertes Drift.
 Og nu skal du? — Ha, elstet jeg ham ei!
 Nu trodser den Forvorne; thi han veed,
 At Magt maa boie sig for Kærlighed.
 Baagn, Agib!

(Hon tager hans Haand.)

Agib (Vaagner).

Eft du der, Forfolgeriske?
 Hvad vil du mig igien? Forstyrreer du
 Min No? Gak bort!

Floristane.

Du har forstyrret min.

Jeg er en mægtig Fee, som elsker dig.

Agib.

Viis mig den rette Bei, saa takker jeg.

Floristane.

Det vil jeg gierne, hvis du ei afslaaer
Min Bon.

Agib.

Og hvad?

Floristane.

Giv mig et Rys!

Agib.

O sy!

At veile selv.

Floristane.

Den som nedlader sig,

Maa tale først.

Agib

(vender sig foragtelig bort).

Tal baade først og sidst.

Floristane (opbragt).

Og veed du, Stov! at jeg kan knuse dig?

Snart har du udømt min Taalmodighed,

Og jeg kan være frugtlig som kælen.

Agib.

O piin mig ei! Est du en Fee, og veed ei,

At Kærlighed i Frihed ene boer,

Fremtvinges ei med Trudslør?

Floristane.

Din Foragt

Er dræbende.

Agib.

Din Trudsel dræber ei.

Floristane.

Dumdriftige! for silde vil du klage,
Naar jeg forlader dig, og overlader
Min Hævn til den foragteligste Trold.
Selv føler jeg mig for ophøjet til
At dræbe dig.

Agib.

Ta vist! Jeg veed det nok.

Forsvind lun!

Floristane.

Bed Syvstjernens matte Skin,
Mit Ord var meer end Trudsel dennegang.

(Hun forsvinder.)

Agib.

Skiend lun! Mit Liv staer dog i Allahs Haand.
Hun gør mig intet, hvis hun elsker mig.
Ha, hvilken Dval, at føle sig forfulgt
Af sligt et unaturligt, heftigt Væsen.
Teg nøgter ikke, hun er smuk; men stolt;
Hun blænder lun, men hun henrykker ei.
En Mand maa elste Dvinden, Dvinden Manden,
Og vexelsidig Overvægt maa føles
Af Kraften eller Skionhed. Hendes Kraft
Oprrer lun. Jeg finder mig for god til
At være Slave blot for hendes Lyst.
Nei, aldrig! — Men hvo er den gamle Mand,
Som sidder der ved Kildens Rand og stømmer?

Den gamle Mand.

Ak ja, ja, ja! den ligere, stolte Ungdom,
Den bruser; men den lærer nok gaae sagte;
Mænd gisør den saa!

A g i b.

En Gubbe klædt i Pels,
Med et ørværdigt solvgraat Buksessiøg.

Gubben.

I Skoven vore ingen Sax og Niptang,
Min gode Son! saa maa vel Skieget vore.
Desuden staffer det Erbodighed.

A g i b.

Hvad hedder du, min gamle Philosoph?
Hvorledes est du kommen her?

Gubben.

Hvordan

Jeg kommen er, gior ingenting til Sagen;
Men hvordan jeg skal slippe bort igien,
Det Spørgsmaal er af mere Vigtighed.

A g i b.

Kan du ei gaae?

Gubben.

Jeg sprunget har formeget
I kaaden Ungdom, og nu kommer Gigten.
Au, au, mit Been!

A g i b.

Hvor mange har du?

Gubben.

To.

A g i b.

Du ligner meer et Dyr, end Menneske.

Gubben.

Det, som man omgaaes, danner man sig efter.
Jeg levet har min meste Tid i Skoven.

A g i b.

Dg lært din Dyd og Artighed af Fæe?
Velan, saa lad nu Fæet hielpe dig.

G u b b e n.

O gid jeg havde mig en Hest, et Wsel,
Som kunde være mine trætte Been.
Men — kiere Son — min unge raste Ven —
Kan vel en Gubbes Klhnken røre dig?
Kom, løt mig op paa dine brede Skuldre,
Og bær mig over denne klare Bæk.
Kun nogle Skridt derfra — der staaer min Hytte.

A g i b.

Hvor din Philosophie nedlader sig!
I Mangel af et Wsel, af en Hest,
Du ta'er tiltakke —

G u b b e n.

Med et Menneske.

Kom, gode Yngling, bær mig over Floden!

A g i b.

Vel, gamle Faer! Saa riid da paa min Hals.

G u b b e n.

Hielp mig først op paa Stenen; jeg er stiv.
(Han sætter sig strævs paa Agibs Skuldre.)

A g i b.

Men hvad er det? Du har jo Bulkesødder?

G u b b e n.

Jeg er lidt haaret paa mit Skindebeen,
Lidt solbrændt. Det er mandigt og ørværdigt.

A g i b (sagte).

Jeg frygter for, jeg har begaaet en Dumhed.
(Hoit:)

Nu er du over Bækken, viis mig nu
Din Hytte!

G u b b e n

(Klemmer sig om ham).

Nei — det er en deilige Aften,
Nu vil vi gaae en lille Gang i Maanskin.

A g i b.

Jeg kaster dig i Græsset.

G u b b e n.

Kast du kun!

Jeg slipper ikke. Gaae kan mine Been
Vel ikke meer; men klemme kan de dygtigt.

A g i b.

O Allah! Stands! Du quæler mig. Jeg bærer
Dig gierne hvor du vil; men dræb mig ei.

G u b b e n.

Ih, hvilken Snak! Jeg skulde dræbe dig?
Jeg er vel ikke taabelig, at hade
Mit eget Kjod. Naar saae du vel en Mand,
At sonderhugge sine egne Lemmer?

A g i b (forsærdet).

Du taler jo, som om jeg var en Deel
Dig af dit Legeme.

G u b b e n.

Det er du ogsaa.

Fra nu af kan du selv betragte dig
Som mine Been.

Agib.

Som dine Been?

Gubben.

Ja vist!

Vi er eet Legem nu, een Siæl.

Agib (angst).

Jeg bringer

Dig til din Hytte.

Gubben (griner).

Det vil lidt forslaae!

Du bringer mig til Graven. Døden skiller
Os nu blot ad.

Agib.

O Allah!

Gubben.

Nu, hvorfor

Forsørdes du? Er det saa slemt? Min Sandt,
Du burde takke mig! Jeg redder dig
Fra mine Borns og fra min Kones Tænder;
Thi Mennesker er deres bedste Mad.

Agib.

O Gud! hvad est du da?

Gubben.

En gammel Skovtrold;

For dog at skrifte dig det ærligt.

Agib.

Ha!

Skovtrolden.

Men kan ei gaae, har lidt af Podagra.

Nu maa jeg sidde her og kiede mig

Med denne Sladderhank, med denne Kilde;
 Faer Skierbug tidt og Tryk i Underlivet,
 Fordi jeg trænger til Bevægelse.
 Skovtrolden har ei Vogn og Bærestol,
 Vor Ungdom er for vildter! løber om,
 Og laer de Gamle skiotte smukt sig selv.
 Saa maa man hielpe sig saa godt man kan.
 Jeg sidder da ved Kilden; kommer nu
 En kraftig Svend af Eders Et, saa lokker
 Mit solvgraa Skæg, min Oldingsmine strax
 Ham hid; han synkes over mig, og tager
 Mig paa sin Ryg. Og sidder jeg først der,
 Saa rygter han ei mere let mig af,
 End en Kameel sin Pukkel. Mine Born
 Vil slagte ham, fortære ham. Jeg siger:
 Taalmodighed! Lad mig først bruge ham.
 Naar først han styrket er med mig af Mathed,
 Og kan ei meer, saa maae I slagte ham.
 Saadan gør Mennesker ved Hestene,
 Saa kan vi giøre ligesaa ved dem.
 Jeg har havt Mange til at bære mig;
 Dog det var svage Knægte; du er stærk.
 Jeg haaber, at vi To skal komme godt
 Udaf det sammen. Bær mig nu afsted
 Til Træet hist, og pluk mig nogle Frugter!

A g i b.

O Himmel! hvilken Skæbne ligner min?
 Jeg er en Kongeson, min Faders Billie
 Behersker dette Rige; Skionhed, Rigdom
 Og Sundhed har Naturen skienket mig;
 Titusind Slaver vente paa mit Bud,
 Trehundred skionne, blomstrende Slavinder
 Sig synnte for at tækkes mig; mit Smil
 Bar deres Lykke.

Skovtrolden.

Nu er det forbi.

Nys var du Fyrste, nu er du en Gest.
Jeg gider ikke hørt den Brovlen længer.
Hvad vilde du vel sige til din Ganger,
Isfald den gjorde dig Ophævelser?
Du spored den, ei sandt? Du brugte Pidsten?
Det vil jeg ogsaa gisre. Skynd dig! Fort!

Agib.

O tunge Skiebne!

Skovtrolden.

Jeg er ikke tung,

Jeg er kun Skind og Been, jeg gamle Stakkel!
Om Natten sover du til Sol staaer op;
Jeg hænger fast og klemmer dig i Sovne,
For at du ei skal løbe bort. Maar Solen
Har reist sig, reise vi os med; da flakkes
I Skoven om og knækkes Kokusnødder,
Da snadskes Druer, Bær, da drikkes Kilden.
Bær du kun rolig! Grib dig ikke an,
Som stakkels Karl, jeg havde sidst. Han sik
Blodsthrting i sin Ivrighed. Der hænger
En deiligt Nød, den maa du knække mig.

(Agib trækker ham Nødden; han spiser den.)

Agib (afside).

Nys en lyksalig Fyrste, nu et Lastdyr!
Hvad Skiebne ligner min?

(Lægger haanden paa sin Flaske.)

O, var det Gift,
Som fyldte her din Indvold, snart du skulde
Befrie mig fra min Øval!

Skovtrolden.

Hvad har du der?

Svar! Er det Vand, du giemmer i din Flaske? *du*
 Du Nar! det kunde du langt bedre drinke *du*
 Af Kilden selv, langt mere friskt og frøsigt. *du*

A gib (afside).

O Allah! Saabet vaagner i min Siel.
 I Flasken har jeg Blod for saadan Iggle;
 Og naar han ei kan suge meer, saa falder
 Han tung fra Kroppen.

Skovtrolden.

Nu, hvad hvisker du?

* A gib.

Du spurgte mig om hvad jeg har i Flasken?
 Naar du det hører, vil du neppe troe mig.

Skovtrolden

Det skal du ikke sige. Lad os høre!
 Det er ei altid Menneskene lyve;
 Imellem kan I ogsaa slumpe til
 At tale Sandhed.

A gib.

Gubbe, kiender du

En Talisman?

Skovtrolden.

Det skulde jeg vel troe.

A gib.

Nu vel, saa viid: jeg har en magisk Saft
 I denne Flaske, som naar den er nydt,
 Gør Hiertet glad og Sielen farst, og styrker
 Os Villien selv, til alt hvad Nanden ønsker.

Skovtrolden.

Det var en kraftig Talisman! thi Villien
 Er ellers noget, som selv ikke Trolddom

Saa let faaer Fingre paa. Men jeg er ikke
 Saa taabelig, som du maaſkee formoder.
 Det er vel Gift, som du vil fliænke mig?
 Drif selv først!

Ag i b.

Ja, det tor jeg nok. Din Skaal!
 (Drifter.)

Skovtrolden.

Men ei for meget! Lad mig ogsaa smage.
 (Drifter.)

Ag i b.

Saameget som du vil!

Skovtrolden.

Det smagte godt.

Ag i b.

Det troer jeg nok.

Skovtrolden

(Drifter bestandig.)

Ha, det er sot!

Ag i b.

Og stærkt.

Skovtrolden.

Hvad er det?

Ag i b.

Viin.

Skovtrolden

(Klemmer ham).

Nu lyver du, din Knægt!

Ag i b.

Før Himmelens Skyld, du dræber mig.

Skovtrolden.

Vist ikke.

Jeg vil kun klemme Løgnen dig af Livet.

A g i b.

Jeg sværger dig ved Allah, ved Propheten —

Skovtrolden (drusken).

Flux siig mig hvad det er! Troer du, at jeg
 Vil sidde som en Taabe paa din Nakke?
 En Taabemakke? Troer du det, god Karl?
 Og drikke, uden Sands og uden Samling,
 Mig Sands og Samling bort? Det er ei nok
 At drikke, man maa vide hvad man drikker.

A g i b.

Det er ei friske Druesaft; vi lade
 Forst Vinen giæres vel.

Skovtrolden.

Forst giæres vel?

Hy, hvilket Svinerie! Det er dog sandt hvad
 Min Kone siger, naar hun slagter Jer;
 Hun siger, at I ligner Sviin i Hiertet,
 I Maven og Indvoldene. Nu seer jeg
 At hun har Net, den gode Kone! — Men
 Det forekommer mig, som jeg blev or
 I Hovdet! Jeg kan neppe holde fast;
 Jeg bliver los i Benene.

A g i b.

Saa hvil
 Dig lidt paa denne Græstorv!

Skovtrolden.

Ganske rigtig!

Men du maa ikke løbe bort imens;
 Det maa du sværge mig.

Agib.

Jeg sværger det.

Skovtrolden.

Hvorved?

Agib.

Bed denne glæderige Saft!

Skovtrolden.

Bed denne Saft? Ja, ved mit Burkesskæg,

Den Saft er ægte, den er Være værd.

Skal vi os tage nu en lille Luur?

Agib.

Ja lad os det. Er der ei meer i Flasken?

Skovtrolden.

Desværre nei! Alt hvad jeg klemmer den

Immellem Hænderne, saa knuger jeg

Dog ikke mere Saft af — (hitter) den Citron!

God Nat, min Søn!

Agib.

God Nat!

Skovtrolden

(stræller sig i Græset).

Morgen hænger

Jeg fast mig om din Hals igien.

Agib.

Ja vist.

Skovtrolden.

Saa gaae vi sammen, og saa klemmer jeg

Dig med min Burkefod, indtil du styrter.

Agib.

Ja vist.

Skovtrolden.

Saa slagte vi dig.

Agib.

Det var Net!

Skovtrolden.

Og spise reent dig — op.

Agib.

Godt! Velbekomme!

Skovtrolden.

Og drikke Viin — Den maa du slaffe mig!

Agib.

Naar jeg er opspiist?

Skovtrolden (gaber).

Ja.

Agib.

Skal ikke mangle.

Skovtrolden.

Nu ja! saa er nu Alting vel besorget;
Saa slumrer jeg da soet paa disse Blade.

(Han snørker).

Agib.

Den lange Sovn, som intet skal forstyrre.

(Han giennemborer ham med sit Spyd.)

Skovtrolden.

Nu! hvad var det? Der stikker mig en Bremse.

Agib.

Den Død er let, som ligner Bremsestik.

(Trølden dør.)

A g i b.

Førloft! O Himmel, hvilken Overgang!
 Som Hagl til Solskin i en Foraarsstund.
 Og hist jeg hører mine Svendes Raab.
 Jeg fatter ei min Nedning, min Forvandling!
 O Allah Tak! Skjont daler alt din Sol;
 Jeg knæler i den røde Sommeraften
 Ved Kilden, som din Himmelglands forghylde;
 Ved dine Palmer, hvis andægtige Blade
 Nedbøsie sig mod Jorden for din Almagt.
 Tak, evige Livets Herre, for min Frelse!

(Han vaster sit Ansigt og sine Hænder i Kilden, og læser udenad af Koranen.)

„Du twibler, om en Gud nedseer
 Fra Gimlen? Ha, saa see du op!
 Og stu hans Skyer, stu hans Regn,
 Hans Taager og hans stærke Lhn.
 Blik til de lyse Hælvinger!
 Og hvis dit Bryst ei frydes end,
 Og føler dybt: Fra Gimlen seer
 En naadig Gud med Mislundhed; —
 Da stiig paa det forvorne Field,
 Hvor hoit hans Orn har Neden bygt;
 Og du som twibler, arme Mand!
 Nedstyrt dig fra den bratte Klint,
 Og vord, hvad før du var, et Stov.
 Og vent der, Stov, til atter Gud
 Ved Dommens tordnende Basun
 Opvinker dig. Thi bedre dig,
 Forblive Stov og siellos død
 I Allahs Verden; end en Aand,
 Og twible frækt om hist din Gud
 Fra Gimlen seer — ”

(Han gaaer.)

Floristane

(Kommer frem fra Busten).

Ha, stolte Agib! Redded du dig selv,
 Ved egen Snildhed, eget Mod, for meer
 At vise mig de Fortrin, jeg beundrer?
 Al! ei engang den smaalige Triumph,
 At redde ham fra Troliden. Floristane!
 Du svage Fee! dit Hierte gienneværlødes
 Af Had og Omhed i et Vieblik.
 Ham dræbe? Nei, han er mig altfor kær.
 Hvor sorgløs er han! Trodsig og forvoven.
 Jeg elsker ham, og han fortiner det.
 Velan, saa vil jeg haabe bedre Dage,
 Og dog tilgive dig, endskiondt du spottet.
 Han elsker Ingen; det er Hiertet Trost.
 Hvi skulde jeg da harmes, hvi fortvivle?
 Først naar han mig forkaster for en Anden —
 Kom da Skinsyge, du Blaalæbede!
 Og tryl mig til en Tiger fra en Due.
 Før dette skeer, jeg taaler — og tilgiver

Rosenhagen.

Sultanens Pallads.

Agib. Slavehandleren.

Slavehandleren.

Da ved mit Skæg og ved Prophetens Grav,
Det er en Skat, min Herre! Ikke blot
Hvad der saa ofte býdes Eder: Ungdom,
Lidt Munterhed, varmt Blod og Ild, som funkler
I Diets Blik og rosenfarver Kinden.
Hun er en sielden Skønhed. Hun er stille,
Tungsindig grublende, som Den, der søger
En Gienstand for sit Hjerte. Hendes Aand
Gior denne fine, ranke Fiskerdatter
Til alle Mandfolkhierters Fiskerinde.
Og — som en Blomst forskionnes, naar den staer
I Skyggen, smykker en elskværdig Tungsind
Her Aandens Glands med en alvorlig Skygge.

Agib.

Hun sørger! Hvorfor sørger hun?

Slavehandleren.

Det gior
I Førstningen de fleste. Siden aabnes
Dog Hjertet let for kælen Elskers Trost.

Agib.

Den blotte Sandselighed fængsler ei,
I Bellyst dannes ingen kraftig Aaland,
Og jeg er kied af disse Øvindedyr.

Slavehandleren.

Hvis hun ei fængsler dig, saa faaer du hende
For intet, Herre!

Agib (leer).

Hvilken Høimod! Hvad
Jeg ikke lide kan, faaer jeg for intet.
Men hvis hun tækkes mig?

Slavehandleren.

Betaler du

Titusinde Guldsthukker.

Agib.

Ikke meer?
For Aaland og Hierte, Dyd og Dannelse?

Slavehandleren.

Du spotter mig. See selv, og dom saa, Herre!

Agib.

Bel, jeg vil see; men kun saaledes, at
Jeg ikke bliver seet. Det kan jeg her
Bag dette Forhæng. Der jeg hører, hvad
Hun taler med sin Pige.

Slavehandleren.

Al, med Pigen

Hun sladdrer lun.

Agib.

Jeg ønsker ei at høre
Studerte Taler. Jeg vil vide, hvad
Hun siger til sin Pige. Saadan aabner

Sig Hiertet bedst, og har hun Mand og Siel,
Vil de, saa lidt som vi, vel længe blive
Skult bag Gardinet.

Slavehandleren.

See, der er hun alt.

(De sluse sig).

Amine med Hadscha, sin Pige.

Hadscha.

Af, hvilket deiligt, kiosligt Marmorpalads!
Blodtstopte Bolstre langs med Hallens Vægge;
Og Blomsterurner i de store Bindver,
Og Vandspring midt i Salene. Du saae jo
Den skionne Hauge? Solvsand laa i Gangen;
Guldlover blinkte fra Terrassens Græstorv,
Og Ghazint, Narcis og Tulipan
Ombelte Rabattens sorte Muld
Med alle Farver. Tænk dig dog din Lykke!
Her vil din Skionhed Agibs Hierte fængsle;
Du vorder Sultaninde, naar den gamle
Grusomme Sultan dør. Men Agib ligner
Aldeles ei sin Fader. Skænk mig da
Din Naade, som jeg eier nu dit Vensteb!

Amine.

O sad jeg atter mat i Solens Brand
I Drøn paa Kamelens Ryg; i Haab
Om at en hurtig Død, en venlig Feber
Mig frelste fra min Oval.

Hadscha.

Og hvilken Oval?

Gior det dig ondt, at skilles fra den Fader,
Som kunde sælge dig for Guld?

A mine.

Det giorde

Han blot af Faderkærighed.

G a d s c h a.

Han har

I Grunden Net; han vidste nok, din Skionhed
Med Tiden vilde slappe dig en Elske,
Som kunde stænke dig hvad Hiertet ønsker.

A mine.

Hvad Hiertet ønsker! Ønsker Hiertet det,
Som faaes for Guld?

G a d s c h a.

O ja! Mit i det mindste
Har ofte ønsket det. Men al, desværre,
Det blev ved Ønsket!

A mine.

Du forstaaer mig el.

G a d s c h a.

Du elsker ei! Du Ingen har forladt,
Som var dit Hierte kær.

A mine.

Min lille Lolo,
Min Koreb og min Sara! O hvor længes
Jeg efter Eder!

G a d s c h a.

Naar du er Fyrstinde,
Kan du jo sende Bud at hente dem.
Nu er de lykkelige, uden Armod.

A mine.

Jeg veed dog, Fader, det fortrydter dig!

Hadscha.

Af, klynk dog ikke mere nu! Hvis Fyrsten
Nu klober dig? Man siger, han er skion.

Amine.

Jeg elste den Vellystige, som strækker
Sin Attraa til Utallige? Nei, aldrig!

Hadscha.

Hvad? Du vil elskes ene?

Amine.

Er den Fordring
Ubillig? Hierte, tænker jeg, for Hierte.

Hadscha.

Du taler altid kun om Hierte. Hiertet
Er skult, usynligt; det som dækker Hiertet,
Er meer tillokkende.

Amine.

Ha, du fornærmer!

Hadscha.

Det vil jeg nødig. Men forlad mig det:
Du er for stor til end at være Barn.

Amine.

Til barnlig Ustyld Ingen er for stor.

Hadscha.

Du bedre tale kan din Sag end jeg;
Dog veed jeg ligefuld, at jeg har Ret.

Amine (smiler).

Der seer man, du har ogsaa Følelse!
Om ikke just for Kærighed, saa dog
For Egenkærighed.

Hadscha.

Der kommer Nogen.

Bor Herre, Slavehandleren.

Slavehandleren (kommer).

Amine!

Bereed dig paa at lyde nu, mit Barn,
Dit nye Herstak! Du er solgt.

Hadscha (hurtig).

Til Fyrsten?

Slavehandleren

Den, hun har vraged, vrager ogsaa hende.
Han sticnker hende til sin gamle Gartner,
Til Mesrun, som har loenge onsket sig
En flittig Pige til sin Rosenhauge,
Et langt fra Staden.

Amine (glad).

O, jeg aander atter!

Slavehandleren.

Lev vel, Amine! Tak for godt Bekjendtskab.
Der kommer Oldingen, dit nye Herstak.

Mesrun (kommer).

Er dette min Slavinde?

Slavehandleren.

Ja, min Herre!

Og hun forstaer at vande Tulipaner,
At legge Svibler, binde Rosenkransse,
At fiske, snart med Næt og snart med Angel.
Det staer jeg inde for.

Mesrun (venlig).

Hvad thkkes dig,
Mit Barn, vel om at tiene mig?

Amine.

O herligt!

Mesrun.

Men — dine Liliehænder, de vil brunes
I Solen. Det er Skade! thi jeg finder,
Uagtet de halvfierdsindsthve Mar,
Dem saare smukke.

Amine.

O et ringe Tab!

Jeg underkaster gierne mig dit Herstab,
Erværdige Herre! og jeg takker Allah,
Som stænkte mig til dig.

Mesrun (om Hadscha).

Og denne Pige?

Slavehandleren.

Hun løber med i Købet. Ei jeg næmmer
At stille hende fra sit gamle Herstab.
Hun tiene kan Amine til Opvartning.
Farvel mit smukke Barn, mit sthgge Barn!

(Han gaaer.)

Hadscha.

Mit sthgge Barn! og „med i Købet!“ Ha,
Jeg kunde ørgre mig, hvis alt ei længst
Mit Hierte hærdet var mod sfig Foragt.
Dog glæder mig at blive hos Amine;
Og jeg skal tiene dig saa tro som hun.

Mesrun.

Saa kom da, begge mine Gartnerpiger!

(De gaae.)

Agib

(Striner henvolt frem bag Gardinet).

Omskab mig, Elskov! Kongesønnen du
 Forvandle til en Gartner. Denne Pige
 Har, uden at hun veed det, vundet Seir.
 Mit Hierte har hun alt. Hun vil ei Fyrsten?
 Nu vel, saa skal hun kiende Mennesket!
 Maaskee formaar her Hyrden meer end Herren,
 Og Gartneren meer end den stolste Drot.
 Thi ofte holde Rosenkieder der,
 Hvor Lænker briste.

(Gaaer.)

Mesrunns Hauge.**Hadscha og Amine (i Lovhytten).****Hadscha.**

Siiig mig ærligt nu, Amine,
 Om du i den eensomgrønne
 Lovsal finder dig forniet,
 Mellem lutter Træer og Buske?
 Fylder Længsel ei dit Bryst?

Amine.

Jo, jeg længes efter Lolo,
 Efter tangkloedt Fisserhytte,
 Bolgens Rislen, Aftentaagen,
 At, hvis folde Skumring bragte
 Faderen til Datterbryst.

Hadscha.

Det er en barnagtig Længsel,
 Altid kan ei leges hjemme.
 Armod glemmes snart for Velstand;
 Men at Gubben blev din Herre,
 Det bedrøver dig med Net.

Amine.

Derfor skulde jeg bedroves?
 Kiære Barn, hvor utaknemligt.
 Har et venligt Held mig ikke
 Reddet fra Fortvivlelsen?

Had Scha.

Dersom Eblet kunde tale,
 Naar det skrumpes ind og torres,
 Troer du vel, det takled Allah,
 Blot fordi det ei var nydt?

Amine.

Her er Paradisets Hauge.
 Gubben i den brune Kiortel
 Ligner Herren, som besøgte
 Adam, hvergang Dagen kiostes.
 Her mig voxer Livets Træ.

Had Scha.

Hvad er Livet uden Kunstdæk?
 Hvad var Adam uden Eva?
 Hvad er her i Edens Hauge
 Utter Eva uden ham?

Amine.

Slange, Slange! skal du stedse.
 Læspe fristende fra Lovet?
 Virker du i falske Bugter
 Halen om hvert helligt Træ?

Had Scha.

Sværmeri! og skal du altid
 Med din Taagedunst beruse,
 Meer end Druesaftens Nektar,
 Hvert et uerfarent Bryst?

Agib (som Hyrde ved Dammen). **Amine.**

Agib.

Maa en fremmed Svend, hvis Hytte
Staaer i denne Hyttes Nærhed,
Der er Hyrde, skionne Pige,
Som din gamle Pleiefader,
Og der elster ham, som Son; —
Maa han hilse dig som Søster?
Hielpe dig ved Dammens Bredder.
Med at syilde dine blanke
Kander, med det klare Vand?

Amine.

Ben, hvad hedder du?

Agib.

Mit Navn er
Agib, som vor unge Fyrstes.
Jeg er opkaldt efter ham.

Amine.

Nu, saa vær os ret velkommen.
Meget har vor gamle Fader
Talt om dig, og lutter godt.

Agib.

Dine hvide Hænder lide,
Naar du gaaer i Solens Hede;
Bil du ei forsmaae de Handsker,
Jeg har kist i Nabobhen,
Paa den sidste Markedsdag?

Amine.

Tak som bhyder! du er artig.
Troer du vel, de Handsker passe?
De er mig vist altfor smaae.

(Hon træller dem paa.)

Agib.

Og dog snoe de sig saa smidigt
Om din Haand og dine Hingre,
Som den thynde, silkebløde
Hud, om Slangens trinde Krop.

Amine.

Men hvad har du der i Haanden?

Agib.

Jeg har lært at flette Kurve,
Gronne Vidier, gule Straae.
Denne Hat, med breden Skygge,
Skraatbesæt paa din Flætning,
Vilde klede dig saa hndigt,
Vilde skærme dig for Sol.

Amine.

Agib, du er altfor artig.
Den som gav, vil etter gives.
Jeg har intet dig at byde,
Kun den friske Blomsterkands.

Agib.

Jeg har seet en Fyrstekrone,
Rigt besat med Diamanter,
Med Rubiner, med Smaragder,
Som jeg bytted ei for den.

Amine.

Det er Tid at vande Bedet;
Solen daler alt bag Fieldet.
Du har fyldt mig begge Kander,
Kan du ogsaa bære to?

Agib.

Naget svæver paa min Skulder,
Let man Vandet saa kan bære.
Kierligheden flytter Bierge,
Naar den gaaer i Skionheds Nag!

Amine med Hadscha (i Mestrups Hytte).

Hadscha.

Hvorfor sidder du veemodig,
Støtter Haanden taus til Kinden?
Snart din Pleiefader kommer,
Og du har ham jo saa kier.

Amine.

Saare kier, den gode Fader.

Hadscha.

Aftenbordet venter dækket,
Melk og Brød, og Kjød og Frugter,
Narets sunde, gode Ting.
Tænker du paa Fiskerhytten?

Amine.

Nei — desværre!

Hadscha.

Hvi desværre?

Paa din Lolo?

Amine.

Heller ikke.

Hadscha.

Nu, hvad tænker du da paa?

Amine.

Hvorfor har til Tre du dækket?

Hadscha.

Nu — for dig, for Mesrun — Agib.

Amine.

Agib kommer ei til Nadver.

Hadscha.

Ei! Hvorfor?

Amine (sulter).

Jeg veed det ikke.

Hadscha (smilende).

Stakkels Barn! Du veed det ei?

Det var Skade. Nu saa veed jeg

Noget, som ei før jeg vidste.

Amine.

Hvorfor smiler du? Hvad veed du?

Hadscha.

Hvorfor du er sorrigfuld!

Kræskebuden for Hytten.

Amine

(paa en Grashæng).

Naturen er saa smuk! Det Saftiggrønne
Mig lokker i sit skyggedunkle Skjod.
Mig synes, aldrig jeg har følt det Skjenne
Saa stærkt som nu. Min Phantasie var død;
Nu er den vaagnet, som en Fugl, der fluer
Udaf sin Skal, sit Eg, hvor den var lagt;
Den fryder sig ved Himmelens lyse Pragt,
Og flagrer til de sode Purpurdruer.

Barmt følte jeg tilforn kun for det Gode,
 For de Uskyldige, de kiere Smaae;
 Jeg var saa rolig og saa glad tilmode,
 Hvergang om Aftnen jeg min Fader saae;
 Men seer jeg Algib nu ved Aftentide,
 Da blusser høit i Kinden mig mit Blod.
 Jeg veed ei ret endnu om han er god;
 At han er smuk — (utter) det fil jeg snart at vide!

Her vil jeg slumre lidt, her vil jeg drømme
 Om Den, som vaagen jeg i Drømme seer;
 Om Ham, som aldrig jeg forglemmer meer.
 Og godt i Taarer skal mit Die svømme!
 Til Ly for Solen tiener denne Stamme,
 Som skygger med sit brede Palnehæng.
 Indslul dit Barn nu med din Vuggesang,
 O gamle Bæk! du Alnaturens Amme.

(Hun sover.)

Floristane (kommer frem).

Skælbedælte Brilleslange,
 Kom kun frem, vær ikke bange,
 Dov dig til den hvide Fod,
 Gyd din Gift i hendes Blod;
 Men ei før du angst fornemmer
 At den spæde Fod dig klemmer.
 Kom, forlad din Redes Weg,
 Bind dig om den trinde Læg!
 Om det smalle Been lad kælen
 Bugen snige sig om Hælen.
 Hvil dit Hoved blodt, med List,
 Paa den hoie runde Brist;
 At din Braad med Lethed saarer
 En af disse blegblaae Varer.

(Hun gæer.)

Brilleslangen

(sniger sig langsomt gennem Græsset hen til Amine).

Denne glatte, silkebløde
 Pude vil jeg slumre paa.
 Her kan jeg mig ikke støde.
 Jeg vil mine Bugter slaae
 Om det Hylde, det Munde,
 Hjunt som Kiod og hvidt som Steen.
 Her om denne skionne Green
 Vil jeg vikle mig — og blunde.

(Den vikler sig om Amines Been og sover.)

Agib (kommer).

Der slumrer hun, saa godt som en Gudinde.
 Tak, Zephyr! O hvor godt du vederqvæger
 Mit Die, mens du svaler min Amine.
 Ha, skionne Syn! Undsaae du dig, Amine,
 Bed det at vise, som gør Skaberen
 Den største Ere? Hvilke Mesterstykker
 Af Billedkunst. Hun smiler! — Ja ved Allah!
 En Taare perler fra det lukte Die.
 Al, øengstes hun i Dromme? Men man smiler
 Ei naar man øengstes. Al, hvad drømmer hun?
 Hvormeget gav jeg til at vide dog
 Din Drom, Amine!

(Han opbager Slangen.)

Hellige Prophet!

En Brilleslange vikler sig i Bugter
 Om hendes Fod! Den sover, skjondt den gloer
 Med aabent Die. Ha, min elste Skat!
 Ulykkelige Skæbne! Stakkels Pige!

Amine (vaagner).

Hvad kisler mig saa blødt og kræller mig
 Det venstre Been?

Agib.

Før Himlens Skyld, Mine,
Nør — rør dig ei!

Mine.

Hvorfor?

Agib.

En Brilleslange!

(Mine seer den og falder i Afmagt.)

Agib.

Nu alting vundet, eller alting tabt!

(Han griber Brilleslangen tæt omkring Hovedet, og vrister den fra Mines Been; den sværtter og hvidsler med Braadden.)

Agib.

Bel grebet, ved Prophetens Magt!

(Han holder den høit i Veiret.)

Ta hvidsl

Du kun, du føle, skælbedælte Snog!

Slet saae du dengang Faren i din Brille.

Hvi bører du den ogsaa dumt paa Ryggen?

(Slangen hvidsler og snoer sin Hale omkring hans Arm.)

Agib.

Jeg skælver! Eddersaften flyder ned!

Men den kun skade kan hvor der er Saar;

Min Hud er heel.

(Han gaaer hen til et Træ med en stor Svamp paa Barken.)

Her er et Kød, som suger

Din Edder uden Frygt. Øv der din Harme!

(Han holder Slangen Hoved til Svamphen; den bider sig arrig dybt og fast ind deri. I det samme riber Agib en Dolk af sin Barm med den venstre Haand, og sticker Hovedet af Slangen, som bider endnu og bliver siddende i Svamphen.)

Agib.

Ha, Seier! Seier!

(Han kaster Slangekroppen bort, og toer forsigtig sine Hænder og Arme i Bækken.)

Amine

(kommer til sig selv igien).

Ned mig, gode Allah!

Agib.

Amine! du er reddet.

Amine.

Agib! Agib!

Hvor er den føle Morder? Har den stukket,
Saa maa jeg døe. Forlad mig, elskte Ben!
Thi jeg forgifter dig.

Agib.

Ja, min Amine!

Du har forgiftet mig med Elskovsodheds
Uloegelige Gift. Men Brilleslangen
Er dæbte. Jeg vristed den fra dine Fodder,
Jeg greb den høit om Nakken, saa det blev den
Umuligt at fordærve mig. Nu stikker
Dens Tand i Svamphen der! Og hisset sprætter
Den skionne Krop i Græsset med sin Brille.

Amine (omfavner ham).

O min Befrier!

Agib.

Lykkelige Fare!

Nu villes Agib ind af andre Slanger.

O sode Favnetag!

Amine.

Jeg elsker dig!

Og du?

Agib.

O lad mig slutte mine Læber
Til dine, du Huldseligste. Her tier
Det matte Ord; her tale Suk og Daarer,
Og sode Rhs, og Viets hellige Blik!

Floristane

(I Lusten, svæver fortvivlet frem og tilbage i langt Flor, mellem Skverne, som støvregne, medens det glimter af og til med svage Lyn).

Nu forsvinder af mit Hierte Kierlighedens sidste Gnist.
Anden Gang den tappre Frække spotter Floristanes List.
Slyng, du rode Lyn, fra Skhens sorte Hal din Slangebugt!
Dræb ham, før han henrykt nyder sine Længstlers sode Frugt.
Nei dog, Lyn med svovlblaas Takker, dræb ham ei, for-
skæk ham kun!

Endnu ei skal Hesten bløde. Bedre kommer Hævnens
Stund.

Ei her i Amines Arme finder han en salig Dod;
Synker ei med kiclen Vellyst i den Trostesløses Skød.
Hun skal spotte sin Tilbeder! Han skal lære, dækt med
Skam,

Hvad det er, at elsket haablos Den, som kun foragter ham.
Nu afsted til hine skumle Huler, hvor ei Solens Skin
Straaler hen og rosenfarver Fieldepigens hvide Kind.
Nu til hine mørke Kloster, hvor en rædsom Skaberraft
Hylder Sumpens store Bregnner med en magisk Tryllesaft.
Der vil jeg et Bæger kryste fuldt af slig en Elstovsdrif,
Som kan Hiertets Ild forlede, som forvilder Diets Blik.
Elsket skal hun ham med Omhed, for, med mere pinlig Magt,
Ret hans Barm at sonderslide, naar hun viser ham Foragt.
Fort, I sorte Nattens Ugler, kører mig til Mørkets Huus!
Følger med, I Basilisker, store Myg og Flaggermuus!

(Hun forsvinder.)

Elskovsdranken.

Mørk Hule, oplyst af Ilden under en Trylleledel.

Floristane. Fem Nander, som Dværge.

Floristane.

Nander for min Tryllemagt!
Siger, har I Alt fuldbragt?
Lod I Budet, som I sik?
Brygged I en Elskovsdrank?

Første Nand.

I Skovens Telte to Duer sad,
Og næbbedes godt og kurrede;
De brode sig lidt om Verdens Had,
Om Sværd paa Skoldene sturred,
Om Dagen var blid, om Dagen var gram;
Han elsked kun hende, hun elsked kun ham.
Den Kierlighed var saa dum, som sod.
I Hiertet Blod og i Hjernen Grød!
Med Haanden jeg hurtig over dem kom,
Og dreied de Kielne Halsen om.

Floristane.

Dueblod?
Gave god!
Bægelsind i hendes Mod
Bland, du lette Fugleblod!

Ande Nand.

Dog — Dueblod, den Saft var for heed,
Da blev hun kun Sandernes Fange.
Hør bringer jeg noget Dødningesved,
Og Fugtighed af en Slange.
Bellystig og kold hun da vorde vil!
Og her er et Egg af en Krokodil.
Elstov Uhyret udklækker,
Som Eggeskallen bedækker.

Floristane.

Slangesaft?
Vanvidskraft!
Dødningsved har Graven havt.
Krokodillens Egg især
Sætter Smag paa Seiden her.

Tredie Nand.

Jeg bringer en Nose med friske Skud,
Den deiligste vist af Alaret.
Den har ved Vielsen jeg en Brud
Selv revet dristig af Haaret.
Og visne Roser fra Kistelaag
Afmeiet jeg har i Kirkekrog,
Og udi de Dødes Have,
Fra duggede Tomfrugrave.

Floristane.

Godt! jeg disse Roser kryster,
Draaben i min Kædel ryster.

Rosenoliens Dug er stærk.

(Til den Tjerdde.)

Snelle Ven! hvad var dit Værk?

Tjerdde Vand.

Jeg bringer Vand, som du har behov.
See her! saa klart som Krystaller!
Det risled høst i min Tryllestov,
Og „Længsel“ Kilden jeg kalder.
Tidt sidde Forelstedte sukkende der,
Og troe i Gavernes Maanestier
De tabte Glæder at finde,
Der snelt, som Bolger, forsvinde.

Floristane.

Skjonne Flod! du skal det vande,
Altting koge mig og blande.

Femte Vand.

Med Dueblod har du Seiden begyndt,
Med Menneskeblod maa ende!
Fra myrdede Viv jeg mig har skjndt,
Endnu du Varmen kan kiende.
Hun selv udførte sit eget Drab,
Fortvivlet over sin Beilers Tab,
Og bored det blinkende Børge
Mellem Brystets sneehvide Bierge.

Floristane.

Dette Blod jeg længtes efter,
Det gi'er bedste Trolddomskræfter.
Nu forsvinder, Nander sem!
Fra det skumle Fieldehiem.
I ved Gulens Indgang vaage.
Ene maa jeg Seiden kaage.

(Nanderne forsvinde.)

Floristane.

Først Nosen hin røde,
 Som Kinderne gløde,
 Som Læbernes Ild,
 Dens Duft skal forvirre,
 Da stift skal hun stirre,
 Saa drømmende vild;
 Og snart skal den sætte,
 Ved sorgeligt Sind,
 Sit Blevgviolette
 Paa Drømmerstens Kind.

Her Vædskæn af Slangen
 Jeg blander i Vand,
 Snart holder den fangen
 Umines Forstand.
 Dens Saft sig har blandet
 Med Blomster og Siv,
 Og høper i Vandet
 En gærende Kiv.

Naar hun nu sin Morian møder,
 Hyllet i en Taagedamp,
 Hendes arme Hjerte bløder
 Bildt i heftig Elskovskamp.
 Uden ham bli'er Dagen mørk,
 Paradiset kun en Ørk;
 Men med ham hun selv paa Heden
 Føler sig som i et Eden.

Her Balmuen skænke
 Sit melede Fro!
 Gi meer hun skal tænke,
 Forstanden skal døe.

Kun Hiertet skal hanke,
Hvor Vanvidet boer,
Og al hendes Tanke
Blier fulsorte Moor.

Algib skal hun plat foragte,
Glemme Kierlighed og Tro;
Moren skal hun eftertragte
Hist i Skovens dunkle Bo.
Fyrsten, bleg af Graad og Sut,
Finder hun ei længer smuk,
Moren hun til Hiertet trøfkle,
Som Naturens Mesterstykke.

Blusser, I Flammer, og brænder, I Luer!
Rødt under Hvalvingens sodeude Buer.
Damper af Urten den trøllende Saft,
Giver min Hævn giengeldende Kraft!

S k o v.

Amine

(Som Fyrstinde i prægtig Jægerdragt).

Fortvivlet og forvildet! Algib! Al,
Hvi var jeg saa forvoven? Hæle Wildsvin!
Jeg troer du var en Trold, som lokked mig
Fra Glædens Favn til min Fordærvelse.
Indviklet staer jeg dybt i Skovens Krat —
Og Natten nærmir sig — og ingen Redning.

Floristane

(Commer venlig ud af Hulen i sin egen Skikkelse, med et Guldhorn i
Haanden, og stanser ved Indgangen).

Hvad hører jeg? Hvad lyde her for Sut,
Hvor Skoven pleier kun at høre Skrig

Af Nattens Ugler? Har en kælen Due
 Fra Rosenlunden angst forvildet sig,
 Og søger iblandt Klipperne sin Mage?

Amine.

O Himmel! hvilken deilige Jomfru staaer
 Med lange Løkker højt ved Gulens Indgang?
 Hvem er du skjonne Ms?

Floristane.

En Skovens Jomfru.

Amine.

Al, viis mig da paa rette Vej igien,
 Til Fyrsten Ugeb, til min Egteherre!

Floristane.

Det hører ei, Amine. Vær kun rolig!
 Du snart vil finde, hvad din Længsel søger.

Amine.

Ha, jeg er træt og modig; jeg forsøgter.

Floristane.

Saa hvil dig lidt paa musbegro'de Steen,
 Som ved et Jordskælv alt femhundred Aar
 Fra Klippen styrret, ligger ved min Huse.
 Jeg dækker den med dette Sølverstør,
 Saa kan du ei forkose dig.

Amine (sætter sig).

Gav Tak!

Hvad har du i din Haand?

Floristane.

En kraftig Drif,
 Som styrker dig, og lærer dig at skue
 Naturen med et mere muntert Øje.

Amine.

Men man har sagt mig, jeg maa aldrig nyde
Den Drif, som bydes mig af Skovens Piger.

Floristane.

Det gør mig ondt.

Amine (betyret).

Har jeg fornærmet dig?

Floristane.

Mit smukke Barn! Bagtalesen sig strækker
Et blot til Mennesker, men selv til Ander.
Du trænger til en Vederqvægelse,
Den bød jeg dig af et godvilligt Hierte.
Du vægrer dig? Velan, saa lad mig gyde
Den stoltforsmaaete Drif i Græssets Blomster.

Amine.

Nei, nei, jeg drinker!

(Hun gribet hornet; naar hun har drukket, stirrer hun hen for sig
med et mortt Blit og siger:)

Hvad gav du mig? Min Tanke sig forvirret!
En sæl som Flamme luer i mit Bryst.
Grindringen om hvad der var mig Kært
Dg Dhrebart, forsvinder i en Taage — —
Men Gisglesspil opvække mine Længsler.

Floristane.

Nu? Er du læstet alt?

Amine.

Jeg torster meer
End før jeg draf.

Floristane.

Saa drif engang endnu!

Amine.

Af dette Horn, som du har vristet af
 En Dicvels Pande? falsklig forgholdt,
 Og fyldt ved Helsveds dybe Svovelkilde?
 Nei aldrig! Lad mig styrte mig i Havet!
 Den kiole Dod vil ene laedske mig.

Floristane (Beer).

Du sværmer, smukke Barn! Hvi ønske Døden?

Amine.

Hvor er min Agib? Tal, hvor er min Hyrde?
 Biis mig til Mesrungs Hytte, til min Hauge,
 Hvor Elstov gløded som en Purpurfersten,
 Skjult bag sit grønne Lov.

Floristane.

Du vil nok sige:

Hvor er min Konge med sin Demantkrone,
 Med Septeret af Guld og Floielskaaben,
 I Brimlen af de lydgbange Slaver?

Amine

(Stirrer sværmerist hen for sig).

Han har bedraget mig! Det var en Hyrde,
 Jeg elskede — saa blev han Første. Ha,
 En anden Agib! ja ved Himlens Stierner,
 Det er en Ander. Hin er en Bedrager.
 Han twang min Hyrde til at afstaae mig.
 Han ligner ham i Nashn, ikke Giertet,
 Det har jeg længe mærket.

Floristane (sagte).

Ha, fortræfligt!

Det virker alt.

Amine.

Jeg var en Fisterpige,

Dg jeg forlanger ingen Glands og Høihed,
 Jeg hader hans Palads. Jeg slumred først
 I Hjettens Blomsterfavn og vaagned efter
 Paa haarde Bag af lutter Ædelstene.
 O hvor jeg foretrækker hulde Skumring
 For disse lumre, stolte Middagstraaler.

Floristane.

Nu vel, Amine! da du alting veed,
 Saa vil jeg gierne tilstaae dig: jeg er
 En nogen Dodelig, jeg er en Fee,
 Som føler Medynt med bedragne Piger,
 Og kommer dem til Hjelp i Nodens Tid.

Amine.

Saa har jeg altsaa Net? Den falske Fyrste
 Har røvet mig min Ungersvend?

Floristane.

Ja, ja!

Saa er det.

Amine.

Myrdet ham?

Floristane.

Nei, det just ikke;
 Men ved en listig Læge, kaldet Duban —

Amine.

Jeg kiender ham! Fiirstaaren, lav af Vært,
 Med mange Koparr i det kloge Ansigt;
 Et prægtigt Hoved, Tungen som en Nagkniv,
 Der saarer alt det Blide.

Floristane.

Det er ham.

Han er en Troldmand; det er alle Læger,
 Der ikke fuske dumt i deres Haandværk.

Han har forvandlet Agib til en Moor,
 Paa gamle Sultans, Faderens Befaling.
 Nu sidder stakkels Angling som Abdallah
 I Hytten hist i Skoven; aabner Munden
 Blot for at sige hellige Tankesprog,
 Og for med sin kiedsommelige Sladder
 Alt troste Menigheden, som ham hører.
 Forresten gør han intet ondt; han lider
 Af stille Vanvid. Kan du elske sligt
 Et Dyr endnu?

Amine.

Har Moren Agibs Hierte,
 Er han mig kær i hver en Skikkelse.

(Svarmerist:)

O sode Morke! Blinker Solverstiernen
 Ei allerklarest i en bælmørk Nat?
 Og Nattergal og Natviol, de synde,
 De duftede kun i Morke! Natten har
 Sig selv til kierlig Beiler nu forvandlet.
 Jeg er saa hvid som Sne; men denne Hvidhed
 Vil blænde først i sorten Beilers Favn.
 De store, skionne Perleænder vorde
 Først rette Perler i en Negers Mund.
 Demanten funkler bedst fra Morens Finger!

Floristane.

Ret saa! Det glæder mig at denne Tryllen
 Ei kan tilsløre dig den nsgne Sandhed.
 Dog maa du bruge Trolddom imod Trolddom,
 Isald du ikke vil gaae feigt tilgrunde.
 Her stienkes dig den bedste Talisman,
 En kostelig Rubin. Bevar den paa
 Dit Bryst!

(Hon siller et Rubinsmykke i Klædebonden ved hennes Barm.)

Saa længe du den giemmer der,
Fortryller du Naturen, som du vil.
Til Field kan du omstabe Dalene,
Fastland til So, ja Mennesker til Dyr,
Til Steen, til Træ; kun ei det Slettere
Til Bedre. Heller ei du er i stand til
At redde, hvad du eengang har fortryllet.
Vær varlig med min Gave! Den er farlig.

Amine.

Jeg takker dig.

Floristane.

Allt hvad du har behov,
Er blot en Green, afskaaret her i Skoven.
Den skræller du, og med den hvide Baand
Du Binden slaaer til Verdens fire Hørner.

Amine.

Jeg takker dig for denne stionne Gave!
Men siig, hvor finder jeg den elste Moor?

Floristane.

Ei langt herfra han sidder i sin Hytte,
Betaget af et stille Sværmeri.
Der ramser op han gamle Tankesprog.

Amine.

Jeg gaaer at høre Viisdom af hans Læber.

(Gaaer.)

Floristane.

Ha, ha! mig morer dette Muunnespil.
Den galne Fakir, som i Hytten sidder,
Skal hun besøge, ja forellesse i
Hans Hæslichkeit. Og Duban, som formasted
Sig til at robe mine Eventyr
For Umgiad min Husbond, og som fil

Til Son af ham derfor den sieldne Gave,
 At leve om igien — jeg tugter ham!
 Ham skal Almine strax forvandle til
 En Tornebust, en Torn var han dog altid.
 Og Agib siden reent maa miste Livet!
 End værre hidser jeg hans lumske Fader
 Imod ham. Faderdom ham give Doden!

(I vild Glæde:)

Triumph! Triumph! Saa har jeg Maalest naaet.
 Almine kan ei meer, hun er forraadt.
 En Lidenstab fortærer hendes Blod,
 Rubinen, Hæregvisten giver Mod.
 Først langfelsfuld, saa elskovsfuld, saa haard
 Mod Den, som hendes Hu i Beien staaer;
 Af Haardhed grum, og grum med Evne til
 At hævne sig, saa snart hun selv kun vil —
 Skal Jorden hende snart forvandlet see,
 Fra blid Fyrstinde til en rædsom Fee.
 Afsted! Afsted! Afstvættet er min Skam.
 Jeg hævner mig paa hende som paa ham.
 Jeg er for heed, at kiole mig i Vand,
 Jeg flyver til det afrikanske Sand.
 Der sætter jeg mig ned et stormfuldt Sind,
 Og lader Støvet i en Hvirvelwind
 Bedække mig, ved Hævnens Tanke fro;
 I Glod kun finder hede Hierte Ro.
 Dog kiosler ikke det, men hidser kun,
 Da styrter jeg mig ned paa Havvens Bund,
 Og slumrer paa Koraller, som et Liig,
 Og venter der Udsaldet af min Sviig!

(Forsvinder.)

Forstue til en lille Skov-Moskee.

To store Drenge.

Den Første.

Jeg gidder ikke meer opvarte ham.

Den Anden.

Jeg heller ei. Hvad Tak har man derfor,
Dg hvad Fornsielse? For — ja det var
En anden Sag; da Folk kom flokkeviis,
At offre, for at høre Prækenen.

Bi giemte Pengene. Ja det var herligt,
At staae og gabe paa de skionne Dvinder
Dg Piger, mens de bad saa fromt andægtigt.
Men nu — nu kommer ingen Moders Siel.
Der Moor er gaet reent af Moden; han
Faaer ingen Dvinder til at grøde meer.

Den Første.

Ja han er ogsaa altfor sthg; og skiondt
Ravgal, saa præker han dog ikke galt nok.
En Fierdingvei hersfra boer en Abdallah,
I Orde for at være nu den Bedste.
Han raser, som han var besat; han har
En lille Bodile, hvori han giemmer
En Haartot af Prophetens eget Haar.
Dg med et Glas af slebet Bierghrystal
Kan han i blotte Solskin bændende Bonuld.
Hanaabner næsten aldrig Hænderne;
Saa Neglene ham vore dybt i Huden.

Den Anden.

Ja Denne her er Ingen meer tilpas,
Dg han sig lægger ud med alle Sekter;
Thi for de Gale var han ikke gal nok,
Dg for de Kloge var han ikke klog nok.

De hørte gierne gode Tankesprog
 Af Persiens og af Arabiens Bise,
 Hvis han dem ei fordærvet med de dumme
 Forklaringer.

Den Første.

Tro mig, Al Sofi! han
 Er ei den første Præst, der har fordærvet
 God Text med slet Forklaring.

Den Anden.

Stille! Stille!
 See der! der kommer dog en deiligt Dvinde.

Amine (kommer).

Børn, er det her?

Første Dreng.

Ja ganske rigtig, Frue!
 Det er juist rette Bei. Her boer vor Selgen,
 Og han begnyder strax at prøke for dig,
 Saasnart du træder i Kapellet til ham.

Amine.

Kan jeg da strax gaae ind?

Første Dreng.

Paa Dieblikket.

(Nekker en Bosse hen til hende.)
 Naar du har offret til de Fattige.

Amine

(giver ham en Guldpenge).

Er dette nok?

Første Dreng.

Al kiere, naadige Frue!
 Han læser dig den hele Alkoran,

Og Sadis Rosenhauge, Tankesprog
Og hvad du vil, for denne Pris.

(Hun gaaer ind.)

Auden Dreng.

Naar Noden
Er storst, er altid ogsaa Hielpen nærmest.
Nu maae vi ryge dygtigt i Kapellet.

(De gaae ind.)

Et lille Kapel.

En hæslig Morian sidder paa en Bastmaatte og stirrer vanvittig hen i Luften. Amine træder ind, fulgt af Drengene. Hun faaer en Plads lige over for ham. Drengene svinge Røgelskær.

Amine (sagte).

Almægtige Gud! er det min Elskede?

Moren

(i en eenslydende sæselslos Tone, uden at see paa Amine).

„Boxer Begjørslighed dig over Dret,
Taler Forstanden, saa ei du kan hør'et,
Bryder Besindighed over dig Staven —
Bedre, du Arme, da laa du i Graven!“

Det er udlagt: Honsene svomme ikke saa godt i Gadelikoret, som Marsvinene i den blaa Luft.

Amine.

Gud! Stemmen selv har reent forandret sig.

Moren.

„Vor Verden er et Nadsel dødt,
Kun Hunde finde Kiedet dødt.“

Amine.

Alt, alt for sandt, min Elske! Ussel er Den falske Jord, det har vi vel erfaret.

(Sagte.)

Hvor ædel! Hvilket Maadehold! Hvor stor
 Maa Sælestyrken være, da han ei
 I slig en Modgang ganske gaaer tilgrunde,
 Men troster sig med vise Tankesprog.

Moren.

„End Verden staer idag; forborgen
 Det er dig, om den staer imorgen.“

Amine.

O god den gif tilgrunde!

Moren.

„Slov-Gensomhed! du er mig nok!
 Jeg hader Jordens falske Flok!“

Amine.

Jeg med! Jeg med! Jeg elsker Gensomhed!

Moren.

Det er udlagt: Ørterne i Skæppen ere ikke saa
 utallige, som Syvsternen paa Himmel, naar Ulven tuder.

Første Dreng

(Sagte, kleer sig i hovedet).

Hvis bare han lod den Forklaring være,
 Men dermed han fordærver Alt igien.

Amine (til Moren).

Min Elste! kiender du mig ikke længer?

Moren.

„Saasnart som Manden tale vil,
 Da er han Ordets Træl disværre;
 Men tier han forsigtig still,
 Da er han over Ordet Herre!“

A mine.

Han giver mig et Vink, thi Drengen lytter.

Moren.

Det er udlagt: En tiende Viis er bedre end en
krigende Griis, og Sukkeret i Sorbetten kan ogsaa
være for sodt, naar Bladene falde fra Træerne.

(Han ringer med en lille Klokk.)

A mine.

Hvad vil han nu?

Drengen.

Gudstienesten er endt,
Og Menigheden kan gaae hjem igien.

A mine.

Saa gaaer jeg da, men kommer snart tilbage.

Drengen.

Dermed gør du hans Hellighed en Gre!

A mine.

Lev vel, min Elste!

Moren

(Stirret dybsindig hen for sig, uden at lægge Mærke til hende.)

A mine.

Han ei svarer mig.

Drengen.

Nei, nu studerer han til næste Præken.

A mine.

En Præken, som jeg vist ei skal forsvømme.

(Hon tøsser paa fingeren ad Moren og gaaer.)

Drengen.

Det er en præktig Dame! Hun betaler
Saameget som en samtlig Menighed.

Nu vil vi blive lidt hos ham endnu.
Maastee han atter komme kan i Vældten.

Amine

(ved sig selv i det hun gaaer).

Det Agib? Al! tids ellers frydnes Hiertet
Bud mindste Levning af de tabte Glæder;
Men her? Jeg finder intet Tegn igien!
Et flygtigt Spor af liere Fod i Sandet,
Al, intet Navnetræk i Træets Bark,
Udvoret — halv udslettet — skjont endnu
Dog kiendeligt for graadfuldt, trofast Dje. —
Taalmodighed! Jeg kommer snart igien.
Og blev han ogsaa evig blind for mig; —
Tilbedte Moor! Du est dog ene Den,
Som jeg i Verden end har Dine for.

Afsides Sted i Skoven.

**Skovtroldens Kone og Son komme og opdage
hans Liig.**

Sønnen.

O Moder! kom bag disse Træer,
Og see dog hvad der bloder her,
Med Saaret i sit gamle Hierte.

Moderen.

Hvad Smerte ligner Hullas Smerte?
Min gamle Tumbernunkel død!

Sønnen.

Gid Bakkelvands var aldrig fod.
Min Fader maa i Græsset bide!

Hulla.

Det man i Livet ei kan lide,
Man dog i Døden tids begræder.

Vakkelsvands.

Nu aldrig meer han med os eder.
Nu aldrig meer han paa mig skænder.

Hulla.

Og strækker sine lodne Hænder,
For mig i Haaret vredt at rive.

Vakkelsvands.

O gud endnu han var i Live!
Hvo mon der vel har dræbt den Gamle?

Hulla.

Nu vil vi os dog atter samle,
Og kradse ham en Grav i Sandet.

Vakkelsvands.

Det var da ogsaa reent forbandet,
At dette Mord sig skulde hænde.

Hulla.

Tag du ham i den ene Ende,
Saa vil jeg ham i Skoget tage.

Vakkelsvands.

Saa endtes denne Edles Dage.
Jeg kan dig ei min Smerte dølge!

Hulla.

Han skulde folges af et Folge,
Som det er Brug i store Stæder.

Vakkelsvands.

Med sorte Flor og Sorgeklæder.
Men det saaer være da det samme.

Hulla.

Nu maa der sættes ham en Namme
Om Graven smukt, med Inscriptioner.

Bakkelsvands.

Saa jordes alle Standspersoner! —
„Min Fader!“ Alt er sagt med Dette!

Hulla.

Ifald det kan dit Hjerte lette,
Saa viid min Son: Han var det ikke!

Bakkelsvands.

O lad mig dig din Pote sikke
For denne Trost, du ædle Qvinde!

Hulla.

Belsignet være Gubbens Minde.

Chor af Skovtrolde, som komme.

Af Tumbernunkel er dod, er dod! vor graa, vor flæggede
Fader,
Som sad saa ærværdigt i Skovens Hal, paa den svamp-
bevoredede Træstub,
Og lærte saa snildt af Bambusror os høithenklingende
Flsite
Klogtigt at skære, med Proppen af Vox, og med Huller.
Af, han er borte!
Han griner ei meer i Maanestin, naar vi paa Sandet ved
Hulen
Hoppende trampe den lyftige Dands. Han lokker ei meer
med sin Stemme,
Grædende spædt, som det klynkende Noer, som den graadige
Krokodille,
Natvandreren hen, hvor vedbendkrandst en Muur sig hæver
bag Busten.
Saa svinger Ier nu i treleds Ring! til Dobningedansen
i Dalen;
Og hoiner ham Graven med skoren Sand, og feier den
over med Halen.

(De slæbe ham bort.)

Chor af Skovens Alfer.

Det, som Læseren vil vinde, hvis han ynder dette Digt,
 Det vil vi ham her forkynde: Først, naar han i Skoven gaaer,
 For at plukke brune Nodder i den grønliggule Høst,
 Bise vi ham Hasselbusken, fuld af modne Kiærnefrugt;
 Ryste ham dem ned i Hatten, sticere ham en kroget Kiep,
 At han drage kan den høie fulde Øvist til Jorden ned.
 Vil han sig om Somren bade hist i klaren Søverslød,
 Bise vi ham bedste Steder, hvor til Brystet Bølgen naær,
 Og hvor han paa Silkesandet flytte kan sin nsgne Fod.
 Gaaer han med sin Elsterinde sværmeriff i Baarens Lund,
 Trække Sloret vi fra Maanen, holde fast i Tommen fram
 Østens Bind, som vil forstyrre Hiertets hulde Sværmeri.
 Rosenfrandse skal vi flette til hans unge Rosenbrud,
 Overtale Rattergalen til at slaae sin bedste Sang.
 Men hvis I paa Næsen trække selvlogt af vort kiække Digt,
 Skal vi stene Jer med Olden, med Kastaniens haarde Skal,
 Dybt forvilde Jer i Mosen, hoppende som Løgtemænd;
 Styrtre Jer af natlig Gangen, springe saa paa breden Ryg,
 Og som Marer Eder ride, til I faaer et bedre Sind!

Fægen Duban.

Sultanens Pallads.

Machmud. Floristane (som gammel Spaakærling).

Floristane
(seer i Sultanens Haand).

Tro mig! han stræber sumst dig efter Livet.

Machmud.

Min egen Son? Umuligt!

Floristane.

Disse Streger —

Det Tegn i Haanden der bedrager ei.

Beskinne Maanen ikke næste Midnat

Hans Liig — vil den beskinne dit.

Machmud (vred).

See der!

Der har du Guld! Men pak dig bort igien.

Udsmutte kan du let af denne Bagdør.

Bessiren kommer, han maa ikke see,

Teg Sammenkomster har med gamle Hære.

(Floristane gaaer.)

Machmud

(smiler ondstabbsfuldt).

Og hvis min Falddor gør sin Dieneste,
Da styrter, Her! du i det dybe Svælg.
Saa øengster du ei nogen Sultan meer,
Og bliver Medvider ei til hans Bedrift.

Bessiren (kommer).

Machmud.

Hvor er min Son? Omhværmer han endnu
I Baarens Dale? bygger Blomsterhytter
For sin Slavinde, klædt som Hyrdedreng,
Og gør sig latterlig for alt mit Rige?

Bessiren.

Nei, store Sultan! Mens din Arm betvang
Oprørerne, hin Side Bierget, har
Den kielne Agib vundet sig et Hjerte,
Har bragt Amine med som sin Fyrstinde.
De vente kun paa din Tilladelse,
For strax at kaste sig for dine Fodder.

Machmud.

Det haster ikke.

Bessiren.

Himlen paa din Pande
Formørkes; býder du din Slave gaae?

Machmud.

Nei, du kan blive, Hagi Hassan. See,
Jeg trænger til Fortrolighed, og du
Har endnu ei bedraget mig.

Bessiren.

Umuligt!

Machmud.

Dit Hoved har formodenlig ei Lyst til
At kneise paa mit Harems Palisader!

Bessiren.

Ei Frygten blot, men fri Taknemlighed
Mig binder for min Levetid til dig.

Machmud.

Ja, ja! Jeg troer det nok; men Frygt er dog
En skionne Ting. Ei sandt, min gode Ven?
Du veed, at mine sorte Gildinger
Forstaae med Lethed, med en sielden Kunst,
At kappe Hoveder med deres Svaerde,
Som Løg af Stilkene med Gartnerknive.
Naar allermindst det troedes, saae man tidt
En lystig Skælm, der knælte for min Throne,
Forstumme midt i Strommen af sin Smiger,
Fordi hans Hoved midt i Saetningen
Fik Forfald, rulled hen ad Divansgulvet.
Nu, blegn fun ei! Jeg figer det kun saa.
Du er mig tro, jeg veed det. Men en Fyrste
Bør selv i Vennen see en mulig Fiende.
Du er mig nyttig, du er tapper, klog;
Frygt ei, naar du er tro!

Bessiren.

O ødle Sultan!

Machmud.

Hør, Hagi Hassan! Troer du virkelig
At Agib er saa tosset, som han lader?
Troer du i Sandhed, det forniser ham
At gaae paa Jagt, forlystes i sit Harem,
Forelæste sig, og drinke Viin i Smug?

Mon ei det er en Mæsse, for at døsse
Min Twivl i Slummer? Mon det ei er Feighed?

(Bessiren ryster paa Hovedet.)

Machmud.

Han veed, at jeg lod mine Brodre dræbe;
At ingen Fordom om beslægtet Blod
Oprører mit. Han er min Son; nu vel!
Han kan ei arve mig for jeg er borte;
Men derfor just kan han mig oniske Doden.
Og kunde han ei tro, man aned alt
Det stumme Ønske? Hvad? Og da dog Ønsket
Først kom fra ham, sik selv et lignende?
En ung Bellystig, uden Stolthed, Ære?
Han seer ei ud dertil. Sundt er hans Legem
Og stærkt; hans Blik er frit, han skuer kielt, —
Kun ei paa mig.

Bessiren.

Nei, du bedrager dig.
Agib er god, han elsker dig som Son;
Men da han seer at du vil herske selv,
Saa trænger han sig aldrig frem. Hans Vand
Er munter, ei udsvævende; men gierne
Bil han dog plukke mangen Ungdomsblomst.
Han elsker dig.

Machmud.

Hvad elste? Kommer du
Nu atter med et europæisk Ord?
Et Kætterord! En Saracen skal have,
Hvis ikke, nyde kun, og kraftigt bruge.
Tortænker du mig i, at Agib er
Min Siel til Byrde? Jeg er Sultan! Vel;
Man kalder det en sielden Lykke? Ha,
Den er indskrænket til et ringe Liv.
Den mindste Trøl kan brat mig røve den.

Og nu en Son, som siklert gaaer og lurer
 Paa Timen, naar min Klokkle Slaaer; hver Morgen
 Betragter mig opmærksomt, for at see
 Om Tidens Finger med endnu en Hynke
 Har tegnet mig; for gierrigt at beregne,
 Hvormange Skridt jeg har herfra til Graven —
 O fh!

Bessiren.

Nei! Agib er en Philosoph.
 Hvad har han at misunde dig? O Himmel!
 Et meisomt Liv. Du vaager for os Alle,
 Du kæmper, tænker, overveier, dømmer.
 Den Ringeste, jeg fiender i dit Rige,
 Har mere No, meer sand Lyksalighed
 End du. Der skal et eget Snille til
 At finde slig en Stilling lykkelig.
 Hosimodig, stor maa Siælen være, Gren
 Maa gaae den over Nydelsen. Ung Agib
 Er tapper, god; men at han onse skulde
 Sin orkesløse, blomsterrige Glæde
 Forvandlet til et natligt Slid for Gren,
 Det troer jeg ham ei til.

Machmud.

En Sommerfugl!

Bessiren.

Og troer du, Sommerfuglen havde Lyft
 Til Ornenes Flugt? Saag lad den muntert da
 Kun flagre dybt i Haugens Blomstergange,
 Fra Bust til Bust; mens Ornen i sin Storhed
 Hensuser giennem Luftens heie Strøm.

Machmud.

Hm, Hassan! der er Noget i dit Billed.
 Og — Noget kunde jeg betroe dig her.

Men — lad det blive til en anden Gang!

Nu plager mig igien den slemme Hoste.

Kald Lægen — Duban — Han skal bringe Draaber
(Gaaer.)

Bessiren

(Seer efter ham).

Ha, du en Drn? En feig, en lumisk Hyæne,
Forvart kun bag Jernstænger af min Klogstab.
Han var i Krigen med, — i Teltet, bagved,
Og troer han kommer fra et vundet Slag!
Jeg tænker, vaager for ham; og han mener
Det er ham selv. O lovet være Allah,
Som gav ham Slovhed og Forsøngelighed,
En Mundkurv for hans Grumhed. Men i Sandhed,
Det er en farlig Post at være Bogter
For sligt et Dyr. Og ingen Morgen veed jeg,
Om næste Aften jeg paa Sengebolstret
Mit trætte Hoved hvile skal; hvad ellers
Om det skal smile blegt i Maanestkin
Fra Portens Stænger. Agib, ødle Fyrste!
Mit Haab staaer kun til dig. Og vilde du,
I forbund med min gamle Broder Duban —
Men — det er Agibs Edelmodighed,
Som skænker denne grumme Schakal Livet.

(Gaaer.)

En anden Sal i Paladset.

Agib. Duban.

Agib.

Jeg seer det tydeligt, det er forbi,
Hun elsker mig ei meer. Al! alle disse
Smaaglæder ere svundne! Disse Perser
Af Elskovs første Morgendug, som Solen

Med sine første Glimt forvandlede
 Til Diamanter — tabt er deres Glands!
 Og Haabets Grønt, som var dem — vissent Straa.
 Dog tykkes mig, det er ei Utroskab,
 Som vender hendes Herte; meget meer,
 En følsom Hiernens Bildelse. Ha Duban!
 Tal! Trost mig! Er der Haab?

Duban.

Nu, hvorför ei?

Haab i det Mindste for min Videnskab.
 Tilfældet er besynderligt; du siger,
 Hun sukker for en Moor?

A g i b.

Et hæsligt Dyr,
 Meer ligt en Skovtrøld, end et Menneske.
 Dog sværmer hun og nævner om hans Navn.
 Hun klæder sig i kulsort Flsil; sit Kammer
 Lod hun betrekke med det sorte Bai,
 Og først om Natten færdes hun i Skoven.

Duban.

Det samme jo gør Uglen, og man kalder
 Den i Europa dog Viisdommens Fugl.
 Forelsket i en Moor, naar man besidder
 Saa smuk en Fyrste, shnes Naserie;
 Dog — Elskov, Naserie, er Lidenskaber
 Som staae hinanden nær. Hvo drager Grændsen?
 Geniet nærmer sig Afständigheden,
 Og dyrisk Dumhed er ei meer besindig.
 Her træsse vi maaskee Foreningen.

A g i b.

O Duban! hvis du kiendte mine Qvaler!

Duban.

Min Fyrste! det var raadeligst maaskee,
 At Kuren jeg begyndte først med dig.
 Hvorledes? Du er sværmerist forelsket?
 Tilgiv min Driftighed, men det er Daarstab,
 Og, reentud talt, puur Egensindighed!

Agib.

Du spøger!

Duban.

Egensindighed, ei andet.

Hvad i al Verden har bestemt dig til
 At trænge til en enkelt quindlig Gienstand?
 Er der i Hiertet, Lever, eller Lungen,
 Indvolde, Noget som udkræver sligt?
 I Blodet, Hiernen, Nerverne, Rygraden?
 Du er en Mand, som ønsker sig en Kone,
 Det er naturligt. Du er Afsiat
 Og Fyrste, ønsker Fleer og faaer dem. Godt!
 Hvad foreskriver dig den rette Grændse?
 Din egen Sundhed eller egen Smag.
 Men at forhippet kun du er paa Gen,
 Og sukker, sværmer, spilder dine Kræfter,
 Ja glemmer, hvad der er langt mere vigtigt;
 Tillad mig det — det er urimeligt!
 Eensidigt Sværmeri, en Bane til
 At faae sin Billie, som forkælet Barn;
 Og — gaaer det vidt — hvad meer? En fir Idee,
 Det første Skridt til den Afsindighed,
 Som, Agib! du beklager hos din Kone.

Agib.

Saa grusomt du angriber Kiærsligheden?

Duban.

Ta den er ssd, som mangen anden Gift;
 Men hvad er Gift? En stærk eensidig Birkning,

Som hæver og forstyrrer Ligevægten.
 Er Elskov ei det samme? Clover den
 Gi Mennesket for andre Nytelser?
 Dg hvor den tidt er smaglos i sit Valg!
 De skjælanske Franker male derfor snildt
 Den som et Barn, en Dreng, en Blindebul,
 Med Bind for Diet. Leges Blindebul,
 Saa gribet man saa let en høeslig Moor,
 Som deilig Fyrste. Du tilgive mig,
 Jeg finder dig just selv ei meget langt fra
 Din Kones Tilstand.

A g i b.

Jeg kan ogsaa tale,
 Og klæde Meninger i Billeder,
 Saa godt som du. — Nei! Elskov er en Trolddom,
 Der samler Ungdoms Straaler i et Brændpunkt,
 Naar ellers holdt de vilde splittes ad.
 Da flammer Livets Ild paa Skionheds Alter!
 Den er en Dam, som samler alle Bælke,
 Der ellers vilde side bort til Moser;
 Men, dæmnet ind, de drive Daadens Hiul,
 Og male Fremtids næringstrege Korn.
 Den giver Lidenskaben edle Vinger.
 Tag Lidenskaben bort fra Ungdomslivet —
 Og Ungersvenden bli'er et smaaligt Dyr.
 Hvad Viisdom lærer Mænd, det lærer Elskov
 Os Ynglinger; thi det er ene den,
 Som dæmper egenkier Forsænglighed.
 Det er den første Kraft en Yngling agter
 I fremmed Gienstand udenfor sig selv.
 Saaledes lærer ham da Kierligheden
 At elste Benskab, Verden, Gud, Propheten;
 Og hvad først viste sig som kælen Blodhed,
 Udfolder sig til kraftigste Bedrift.

Duban.

Saa ønsker jeg til Lykke med din Sundhed,
Naar denne Krisis vel er overstaaet.

Agib (sutter).

Det var et Billed af lykselig Elskov!
Ulykkelig — er Elskov Foraarskuld,
Der dræber hver en Knup i Fodselen.

Amine

(Kommer og siger sagte, idet hun træder ind):
Hvor tung, hvor bitter er Forstillelsen!
Men skændig Magt undskylder ørlig List.

(Sætter)

Tillader du, min fyrstelige Herre,
At jeg begiver mig igien til Skoven?
Den hellige Takirs Præken vil jeg høre.

Agib

(Sagte til Duban).

Du seer, hun har kun denne Moor i Gov'det.

Duban.

I Hiertet mener du. Nu ønsker hun ham
I Huset med; det er jo heel naturligt.

Agib.

Siiig! Skal jeg føie hende?

Duban.

Hvis det steer,
Da vil hun sikkert være dig forbunden.

Agib.

Hun rører mig, den arme Sværmeresse.
Af, hun er syg! Fortvivlet! Hvilket Værk
Af hndig Uskyld, af Blusfærdighed,
Har du nedbrudt, Natur! (Sætter) O min Amine;
Hvorledes gaaer det?

Amine.

Godt! Jeg elsker dig

Net inderligt.

(Hun slapper ham losdt.)

A gib.

O lad det heller være!

Duban.

Ja — Egtestand er Kummerstand. Held mig,
Der lever som en evig Pebersvend.

Amine

(Betrugter Duban med et foragteligt Blit).

Est du den kloge Læge?

A gib.

Det er Duban.

Amine.

Vil ogsaa du forvandle mig?

Duban.

Isald

Jeg kunde, — gierne!

Amine.

Nu, ved Allah! det

Var Nabenhertighed, det maa jeg tilstaae.

Og plump nok est du, skondt end ei forvandlet.

Duban.

Af Maanskin, Noser, er jeg ikke smeddet.

Maaskes er jeg dig heller ikke sort nok.

Amine.

Ha, vee dig, naar vi sees igien!

(Gaaer.)

Duban.

Hun er

Forrykt.

En Slave (kommer).

Vor store Sultan kalder dig.

Duban.

Strax, strax!

Slaven.

Han hoster.

Duban.

Godt!

Slaven.

Nei, ikke godt;

Han vil ei hoste meer.

Duban.

Det troer jeg gierne.

Slaven.

Og du skal strax fordrike Hosten ham. (Gaaer.)

Duban.

Her er det ikke let at være Løge;
Mod Kærlighed og Hoste gives der
Ei noget hurtigt Middel.

Agib.

Allt jeg hører

Min vrede Fader komme; det er mig
Umuligt nu at tale med ham; jeg
Er altfor opnort, heftig og bedrovet.
Formild ham, Duban! hvis det er dig muligt.
Og red min stakkels hulde Sværmerinde!
Hvis ei — berov Forstanden ogsaa mig,
At ei min Ulyksalighed jeg soler. (Gaaer.)

Machmud (kommer).

Hvo løb nu bort?

Duban.

Han der?

Machmud.

Det var min Son.

Hvi flyer han mig?

Duban.

Han har formodentlig

Ei seet dig.

Machmud.

Ganske vist! Just derfor løb han.

Duban.

Tilgiv mig, store Sultan! Slaven siger,
Du hoster.

Machmud (vred).

Ta jeg hoster, naar jeg vil;
Og naar jeg ikke vil, saa la'er jeg være.
Nu har vi meer at giøre her, end hoste.

Duban.

Teg er din Slave.

Machmud (venligere).

Hør, min gode Duban!

Man siger, du er Helt i Trældområder,
Og har alt reddet mangt et Liv fra Døden.

(Med et ondskabsfuldt Smil.)
Saa kan du ogsaa vist, naar det behøves,
Aldeles virke modsat: tiene Døden,
Saagodt som Livet.

Duban.

Denne Kunst er let;

Man har da nødig blot, at lade selv
Naturen raade — den oploser Alt.

Machmud.

Men hvad der kryber alt for seent til Graven,
Det fester Vinger du ved Hodderne?

Duban.

Hvad nogen Læge kan, det kan jeg med.
Jeg praler ei, men det er Sandhed, Herre!
Ifald et Sværd mit Hoved slog fra Kroppen,
Da talde Hov'det i et Søverbækken
Med meer Forstand, end for paa Skuldrene.

Machmud.

Det glæder mig at finde slig en Mand,
Som mig kan tiene med sin fieldne Viisdom.
Du kiender vel endnu ei Algib ret?

Duban.

I denne Yngling elsker jeg din Son.

Machmud.

Behoves ei! Min Son? Jeg twivler stærkt.
Hans Moder Zandra var letsindig, havde
Tidt Stevnemode med en Frankerslave
I Nosenhaugen. Denne Yngling onsker
Min Dod. Jeg veed det vist. Hans hele Væsen
Beviser det. En ærlig Hex desuden
Har spaet det af min Haand: han myrder mig,
Ifald jeg strax ei forekommer ham.
Nu kunde let jeg ved Skarprettersværd
Genrette ham; men det gør Opsigt, seer du;
Da hores Klager og Bagvæsselser.
Men, Duban, dersom du en sielden Saft
Maaskee i dine Krukke skulde finde,
Der uden Smerte, Skam, selv uden Blod,
Bortfierne kunde den forlorne Son,
Da var din Lykke giort.

Duban.

Min Herre, jeg
Har i mit Apothek ei slig en Krukke.
Thi alle mine Krukker bære Sedler
Med samme Overstrift.

Machmud.

Hvad staer der paa dem?

Duban.

Der staer med tydelig og sikker Haand:
„Ustyldig Bidenskab“.

Machmud

(med et ondskabsfuldt Smil).

Ei! er det muligt?

Saa beder jeg dig om Forladelse,
At jeg forlangte, hvad du ei kan hde.

Duban.

Tilgiv mig, at jeg kan det ei, og stol
Paa en ærbodig, en uroklet Taushed.

Machmud.

Det skal jeg.

(Duban butter og vil gaae.)

Bi lidt end, min lieare Læge!

Et Kunstuwerk vilde jeg dog gierne see
Af dig, for du forlader mig.

Duban.

Og hvilket?

Machmud.

Nu — det med Dødninghov'det.

Duban (studser).

Machmud.

Dit Hoved taler med langt meer Forstand,
Afhugget i et Sølverbækken, end
Paa Skuldrene.

Duban (forsiktigt forstretet).

Hvordan? Det har jeg sagt?

Machmud.

Da mi i Livet alt du est saa klog,
Modsigter Sultan, gad jeg gierne vidst,
Om virkelig du dod er klogere.

Duban.

Teg vil ei haabe —

Machmud.

Og hvorför ei, Ven?

Afhugget Hoved, som endnu kan tale,
Bør altid haabe.

(Han slapper i Hænderne, hans Kivagt og Slaver træbe ind.)

Mine Undersætter!

Drabanter, Bodler, Slaver, Gildinger!
Den store Læge viser os en Kunst!
Han siger: Hans afhugne Hoved kan
Endnu forstandigt efter Dodden tale.
I veed, jeg hader Praleri som Pest,
Og for at redde Bennens Sanddruhed,
Tillader jeg ham at bevise mig
Sin Tales Wegthed i min egen Sal.

Duban.

Sultan! Forglem ei, at en sterre Scheik
End du, hist dommer vore Handlinger.
Du klober dig et Skuespil — en Leeg —
For en uskyldig Mands Genrettelse?

Machmud.

Altsaa: dit Hoved taler efter Doden?

Duban.

Ja — nogle Siebler, mens der endnu
Er Liv i Nerver og i Fibrerne.

Machmud.

Hvad maa jeg høre! Og forstandig Tale?

Duban

Det kan en vigtig Hemlighed opdage.
Men Seglet kun du bryder ved et Mord
Paa en uskyldig Mand.

Machmud (Seer).

Er det ei andet,
Saa knæl Du kun strax paa den røde Hud,
Som Bodelen der breder ud for dig,
Og bryd dig ei om min Samvittighed.
Jeg skal nok komme ud af det med den;
Den vant er til at kunne taale noget.

Duban.

Ha Machmud! viid, at Duban er en Mand,
Som hader hvad uværdigt er og nedrigt;
Og nedrigt var det, hvis jeg trhylte Livet.
Jeg veed at finde mig i Skiebnens Limer.
Du vil min Dod? den koster dig endeel!
Mit Liv var vel istand at frelse dit
Og Dines mangt et Aar. Dog lad saa være!
Du est en Ven af sieldne Skuespil,
Bil høre mit afshugne Hoved tale —
Du Magten har — velan! din Billie stee.

(Til en Slave.)

Bring hid et Solversad, et Linnedklede!

Machmud.

Gior hvad han siger!

Duban.

Og da det dog ei

Kan andet være nu, saa tillad mig
Endnu i Døden at bevise dig
Den sidste Dieneste.

Machmud.

Du mig? Hvordan?

Duban.

Naar jeg betænker Tingens ret, min Sultan!
Maa jeg i Grunden takke dig, at du
Mig skiller ved en høist besværlig Byrde.
Er Livet andet, philosophiskt talt?
Med Mod bortkaster jeg da Dødens Frygt.
Ei skal du stue Skrækvens Krampetræk
I Dubans sidste Miner. Blegt, men roligt
Mit Hoved som et sneehvidt Marmorbilled,
Skal staae for dig; ei lalle med sin Tunge,
Med en bevidstlös Snappen efter Beiret;
Menaabne thodeligt violblaae Læber,
Og svare dig paa hvad du spørger om.

Machmud.

Teg længes. Slynd dig, Duban, og knæl ned!

Duban.

Alt har sin Skik i Livet, vise Sultan!
Og Døden selv kan ei undvære den.
Ifald Experimentet ret skal lykkes,
Da maa der tagtages visse Negler.
Hør til Bevits paa min Forsonlighed
En Godhed, som jeg vil bevise dig
Af ikke ringe Værld. Lad strax en Slave

Gaae ind i mine Værelser, og hente
 Den sorte floibsbetrukfne Foliant,
 Med Sovl paa Snittet og med Spændehægter,
 Som ligger lukket paa mit Skrivenbord.

Machmud.
 Gior hvad han siger!

(En Slave gaaer.)

Duban

(vender sig til Bodelen).

Du derhenne der!

Førstaaer du ogsaa Kunsten ret? Stolt stotter
 Du til den krumme Sabel dig, og venter;
 Men kan du ogsaa bruge den?

Bodelen.

Fortræfligt!

Knel kun! saa skal du see, det gaaer saa mort
 Som i en Kaalstok. Du er aldrig kommen
 Saa hurtig til Vorherre som idag,
 Det skal jeg love for.

Duban.

See til, Du træffer

I Ledet rigtig. Er den ogsaa skarp?

(Han besoler Eggens af Sabelen.)

Bodelen.

Skarp som en Amputeerkniv.

Machmud.

Jeg beundrer

Den Nolighed, hvormed han doer. Han syssler
 Med Sværd og Bodelkniv, som var det Lys
 Og Lysesax, før han vil gaae til sens.

Duban.

Hvad er det andet? Jeg er Læge, Herre,
 Og vant til flige Dodens Instrumenter.

Slaverne (komme tilbage).

Vi bringe Bogen, Klædet, Solverfadet.

Duban (til Bodelen).

Naar du har hugget nu mit Hoved af
Ket net i Ledet, pas da vel, det falder
I Solverfadet paa den hvide Dug;
Da vil ei Blodet sprsite bort af Naren,
Og Kroppen styrter ei, den vokler kun,
Indtil den funden har sin Eigevegt.
Tag da mit Hoved, sæt det ret paa Halsen,
Og bind den rode Silketraad derom,
Som her jeg rækker dig.

Bodelen.

Skal ikke mangle.

Duban

Stager Bogen fra Slaven, og giver den til Machmud).
Men du, min Sultan! modtag denne Bog.
Heel meget kan dens Indhold dig forklare,
Til Nutte for dig selv og for dit Land;
Og hvad den spørger om, kan jeg besvare,
Naar Gov'det slutter atter til sin Rand.

Machmud.

Tak! Tak!

Duban.

Hvad kun urolig gør mig end,
Er at du dog begaær et Mord i Grunden
Paa den Uskyldige; og bedre var det,
Hvis du benaaded mig.

Machmud.

Jeg skulde nu

Benaade dig, nu du har øgget mig
Nysgierrigheden til en saadan Hoide?

Du spidsker mig med Nælter, og forundrer
Dig endnu over, at jeg kloer min Nable?
Nei aldrig! Lyd og knel! Skarpretter, skynd dig!

Duban.

Jeg kneler! Gør din Pligt!

(Slaven ashugger hans Hoved, saa det falder paa Dugen i Solv-bællene. Kroppen bliver staende stir paa Knæene, efterat den har voldet et Par Gange frem og tilbage. Blodet sprøiter høit som et Vandspring, men Purpurstraalen vender ned i Aarerne igien. Naar Bodelen har sat det ashugne Hoved paa Halsen og ombunder Traaden, standser Blodet.)

Machmud

(med et dybt Forundringssuk).

Besynderligt!

Tilskuerne.

Heel sælomt! Ubegriveligt! See, hvor
Han stirrer bleg med aabne Øine. Munden
Bevæger sig. Han prøver paa at tale.
Det falder ham nok vansteligt.

Duban

(med et svagt, tykt Mæle).

Min Sultan!

Opslaa det shvende Blad i Bogen der;
Dog gienmemblad de første, Blad for Blad.
Da finder du en Hemmelighed skreven;
Men vogt dig vel, du ei forregner dig.

Machmud.

Fast klæbe Bladene sig til hinanden.

Duban.

Saa væd din Finger! Skil dem ad forsigtigt.

Machmud

(blaber og væder hvergang Fingeren paa Tungen, naar han vender om).
Jeg har det shvende.

Duban.

Hvad staer der?

Machmud.

Intet.

Duban.

Tomt?

Machmud.

Ganske tom.

Duban.

Saa ligner det din Siel.

Men hvidt? Hy, sy! Blad Syv, blad Syv endnu!

Machmud

(blader, der paa syster han og figer øengstelig):

Teg bliver saa besynderlig tilmode.

Duban.

Hvordan?

Machmud.

Beklent.

Duban.

Er det Samvittigheden?

Machmud.

Nei, det er Døden, troer jeg.

Duban.

Herre, løs!

Machmud.

Teg finder kun et fulsort Blad.

Duban.

Det er

Dit Hiertes Farve. Staer der intet skrevet?

Machmud.

Et Vers med røden Skrift i sorten Grund.

Duban.

Læs det, min store Sultan! lad os høre.

Machmud (leser):

"Fortiente Straf dig Allah gav,
Du synker i din egen Grav,
Endt er din Nasen og din Slagten.
Din Krop skal døe, dit Navn forgaae,
Din Grav skal fuld af Tidssler staae.
Og gid det skee hver Niding saa,
Som fnygende misbruger Magten."

Duban.

Der har du læst din egen Gravskrift, Herre!

(Han reiser sig, Blodet vender tilbage i hans Kinder.)

Tilskuerne.

O Allah! Liget gaaer med stive Skridt.

Machmud.

Det sortner for mig.

Duban (ligegeyldig).

Det er snart forbi.

Vær du kun rolig! Giften virker snart,
Hvormed jeg har bestroget Bogens Blade,
Og som du suget har af Fingrene.

Machmud.

Ga, griber ham, den Trold!

Duban (leer).

Jeg er ei Trold,

Jeg er en Læge! Den var daarlig Læge,

Der ikke forbeholdt sig bedste Kunst
Til Nedning for sit eget Liv.

(Han vender sig rolig og alvorlig til Førsamlingen og siger:)

Farvel!

Den Hovedløse gaaer, naar han har skilt.
Et nedtrykt Nige ved den Hiertelsse.

(Gaaer.)

Forvandlingerne.

Værelse i Palladset.

Floristane, som Agibs Amme.

Det er ei gaaet ganske som jeg tænkte.

Først vil jeg straffe denne dumme Sultan,

Som, til Belønning for min Dieneste,

Mig kunde styrte ned i dyben Afgrund.

Og Duban gif jo seirende dersra?

Dog — een Dag før, hvad heller senere,

Gisr lidt til Sagen. Og det morer mig,

En Banskelighed let at overvinde.

Nu staær jeg atter her som Agibs Amme,

Hvem hoit han elsker og bessger tidt

I Skoven; paa hvis Verlighed han stoler.

Som hende kan jeg frit besøge ham.

Nu er han Sultan! Men den Glæde skal

I Fred og No han ikke nyde længe.

Teg kryster Malurt i hans Honningbæger.

Det er jo næsten skeet. Nu morer Had mig,

Istedetfor eenfoldig Kærslighed.

Ta kraftig Hævn skal kiole mig det Saar,

Der sloges dybt af flammelig Foragt.

Algib

(Kommer langsomt, nedslaaet, med Arme overkors, og troet sig ene).
Nu er jeg Sultan! — Mange mig misunde;
De veed ei, hvor en Sultan tidt er fattig.

Floristane.

Hil dig, min Son!

Algib.

Af, est du der, min Moder?
Du vil vel ogsaa onse mig til Lykke?

Floristane.

Af — gid jeg kunde hvad jeg gierne vilde!
Men — Held blot bygget paa Bedrag, er Uheld.
Jeg kiender din Bedrovelse, min Algib!
Din slemme Sygdom maa jeg dybt beklage.
Den Dvinde, som du skænker al din Omhed,
Har det kun slet fortient. Forglem' du hende,
Bad hende rase! Sog dig andre Glaeder,
Og du vil finde dem.

Algib.

Forglemme hende?

Nei aldrig! Evig vil jeg elske hende,
Om ogsaa reent hun taber sig i Vanvid.

Floristane.

Kan intet dig helbrede fra din Sygdom?
Selv Frekhed ei, Forbrydelser og Bellyst?

Algib.

Ha Dvinde! giv mig Gaader ei at løse!
Tal tydeligt.

Floristane.

Teg boer ved Kilden, veed du;
Den hæslige Abdallah boer mig nær.

Du kiender mig fra Barnsbeen, Agib, veed
 Hvor sterkt jeg hader Logn og Klaffertale,
 At jeg er ørlig, at din Belfærd ligger
 Paa Hiertet mig, som om det var min egen;
 Saa hør: den Niding gior sig from og gal,
 Hvad alt saa mangen listig Fakir gjorde,
 Blot, blot for at forføre smukke Dvinder.
 Din Hustru har han ogsaa længst forført.
 Og naar du troer, hun beder fromt til Gud,
 Hun hviler i en hÿpig Morjans Arm.
 Med egne Dine saae jeg dette Par
 At gaae i Sloven, favnes, kæles, kysses,
 Og sukke som to salige Turtelduer.

Agib (rasende).

Saa flyde Blod!

Floristane.
 Gud! du forstrækker mig.

(Først.)

Sloven.

Amine

Calene; hun har afstaaret sig en Green og stræsser Barlen af.
 Jeg tor ei længer ubevæbnet gaae,
 Thi Tordenveiret staær mig over Issen.
 Uventet funde let et hurtigt Lhn
 Slaae mig til Jorden, hvis i Haanden ei
 Jeg bar min Tordenleder. Men ifald
 Jeg havde strællset Grenen før, da var
 Der sikkert hændet meget ondt. Jeg gjør
 Det ikke gierne. Denne falske Agib —
 Han seer min dhrebare Ben saa lig,
 At tidt mit Hierte bloder, naar han venlig
 Betragter mig; og det er først Formosten,

Som hvilker mig i Dret: Tag dig vare,
Det Menneske, der staaer, er en Bedrager.

(Hun betragter Grenen.)

Men ogsaa det nu er en Hexestav?
Den seer saa ligefrem naturlig ud.
Er virkelig jeg alt en mægtig Fee?
Dg var den skionne Tomfru, som det loved,
Et Billed ei blot af min Phantasie?
En Prove gielder det. — Hvo kommer der?
Ha — det er Lægen — Duban! Gud! Den Mand,
Som Narsag er i min Glendighed.
Du kommer ret tilpas! Her vil jeg staae
Dg skule mig bag denne Myrthebusk.
Dg naar han mindst det venter, da fremtræder
Jeg som Giengielderske, som Hævnerinde.

Duban

(Kommer med Randsel paa Ryggen og Vandringsslav i Haand).

Nu maa jeg atter i den vide Verden.
Jeg kunde næsten ønske snart, at Alanden
Tilbagetog den Gave, han mig skænkte,
Den Evne til at opstaae fra de Døde.
Jeg doer tilsidst dog af Kiedsomlighed!
Thi eet Sæt Venner svinder paa det andet,
Det gamle Gioglespil har altfor tidt
Gientaget sig for mig, jeg vænnes ved det.
„Den Hals, som ikke boies vil, maa knækkes!”
Det har jeg lært i denne lange Tid.
Men hvor en Urt for Doden groer, det veed
Ei Lægen end, og faaer det ei at vide.
Den Gave, som en Magt har tildeelt mig,
Jeg ei med mine Shge dele kan.
Jeg vil ei have bedre det end Andre.
Saa gior mig dodelig, Uddodelige!

(Han sætter sig et Dieblil paa en Træstub, men staar op igien.)
Vel soler jeg mig næsten som en Gienfødt,

Maar jeg er saadan aareladt; lidt mat,
 Lidt spæd, fast som et nyfødt Barn. Den Spænding,
 Som man er i, den virker ogsaa noget.
 Aldeles kan man dog ei underkue
 Den dumme Dodsfrugt; og har Bodelen
 Gi hugget ret i Nakkebenets Led,
 Da kunde jeg forblode mig; og om
 Just ikke det, dog komme til at gaae
 Min Livstid næste gang med Halsen skæv,
 Til atter en Thran det Indsald fil,
 At kappe Ho'det af mig. Men hvor gaaer
 Jeg nu vel hen? Jeg tænker til Europa!
 Der ligne dog Aarhundreder hinanden
 Gi slet saa meget, som i Asien.
 Der vexler Galenslab, som Moden verler;
 Og Dieblikkets Hæklekin sig sher
 Af gamle Lapper splinterne Troster.

Amine (træder frem).

Torræder! er du der? Saa tag din Straf!

(Hon staaer ham med Staven, han forvandles til en Tornebust.)
 Nu kan du rive med din skarpe Torn,
 Indtil du visner.

(Tornebusten blomstrer pludselig med hvide Roser.)

Amine.

• Blomster smykke den?
 Vil dermed du bevise mig din Usthyld?
 Forsilde! Nu er Trælleriet skeet.
 Jeg kan ei redde dig. Desuden lyver
 Du for mig; thi min ædle Ven har du
 Forvandlet til en styg vanvittig Moor.

(En Nattergal syver hen i Tornebusten og triller en Klagesang.)

Amine.

Ha hvad er dette? Vil Naturen giøre
 Mig reent forrykt? Skal Fugle, Blomster, Blade,

Nu tænke, sole for mig? Bort! Didhen,
 At høre Viisdom af den Elsktes Læber.
 I hellige Hvelving kiosler jeg min Harnit,
 Og vinder atter No, Besindighed.

(Gaaer.)

K a p e l l e t.

Moren som før. Almine andægtig som Tilhørerinde.

Moren.

Forvildede! kald Den din Ven,
 Som dig paa rette Vej har bragt igien.

Almine.

O Elske! bring mig paa den rette Vej!
 Thi nu især jeg trænger til at ledes.

Moren.

Det er udlagt: Veiene gaae paa kryds og paa
 quer, og i Grunden er den ene ligesaa god som den
 anden.

Almine.

Du saaer den gode Sæd, min stakkels Agib!
 Blot for at knuse den med Vanvids Fod.

Moren.

Hvo hialsp i Nød dig for at falde?
 Sam kan du trofast Broder falde.

Almine.

Saa vær en Broder mig og hiesp i Noden!

Moren.

Det vil sige: Brodre hadde hinanden ofte meer end
 Bildfremmede.

A mine.

Det har fornærmet ham, at jeg vil elſte
Ham kun som Broder.

(Gaaer hen og klappet ham paa kinden.)

O min arme Agib!

Ieg elſter meer dig end mit eget Liv.
Har du A mine da saa reent forglemt?

Agib

(Fører ind med Folge).

Hun kicler, klapper ham? Ha, det er vift.
Forræder doe!

(Han giennemborer Moren.)

A mine

(Slæer Agib med Tryllestaven).

Forvandle dig til Steen!

Men blot fra Navlen til Fodsaalerne;
Og sid saa der, kold som en Marmorblok!

(Forvandlingen steer.)

A mine.

Og I, hans Folge, vorde Froer og Tudser!

(Det steer.)

A mine.

Og, Tryllestav! ifald du sligt formaaer,
Da sving ham siddende til sit Palads!
Lad der i Gensomhed, i Kongesalen,
Ham svag den tabte Herlighed begræde.

(Agib forsvinder.)

A mine

(til den doende Moor).

O min Tilbedte! hvorfor kan dog Staven,
Som straffer Ondskab, ikke redde Dyd?
Men — hvis du dører, er Alt mig ligegodt.
Til Ødelæggelser er Løsnet givet.
Naturen sonderbrød et herligt Værk.

Storm nu Natur! Du hoie, torre Træ!
 Du ryster mørk din Isse, som om Daaden
 Var dig imod? Du falske gronne Græs,
 Som skusser blot med Haabets Farve, mens
 Du skuler Slangen i dit Blomsterstiod!
 Vort Græs og Træer! Omtryl dig til en Es,
 Du hele Dal! saa stille, sorgelig
 Som døde Hav. I folde, falske Siele
 I Hovedstaden, som belee min Oval,
 I har jo dog blot Fiskenes Natur,
 Og Isblod flyder i de blege Nærer;
 Saa vorder Fisk i denne store Es,
 Med Skel omkring det folesløse Bryst! —
 Først redder jeg og jorder elskte Liig,
 Og saa maa store Syndslod gierne svulme.

(Gaaer.)

Havfruen e.

Fiskerhytten.

Sandib sidder i dybe Tanker, med et Stykke Pergament
paa Skiodet og en Morpen. **Volo** leger i Hytten.
De Smaae sove i deres Kurve.

Sandib.

Evis stærke Følelser, som heftigt røre
Dybsaaret Hierte Dag og Nat, kan slabe
Den stakkels Fisker om til Digter, — ja
Da er den trostesløse Fader Gen,
Som vrider Hænder ved sit Barns Forliis.

(Ester.)

Dybt i Jorden hvile,
Hustru! dine Been,
Hvor de solvgraae Pile
Staaer om siumgne Steen.
Moder fil vi atter
Zen Søster kier;
Hon var meer end Datter,
Hon blev Moder her.

Af hvor er Almine?
 Dog ei ogsaa dod?
 Slukte Sygdoms Pine
 Kindens Rosenglod? —
 Ei hun sank i Muldet,
 Bag Cypressens Hæl;
 Hun blev solgt for Guldet,
 Til en Røver fræk.

Langt fra Hiemmet drager
 Hun paa sin Kamel,
 Trosteslose Klager
 Blev kun hendes Deel.
 Bittert Taaren bader
 Pigens skionne Bryst:
 „Fader, grumme Fader!”
 Lyder hendes Rost.

„Du, som omt mig trhkte
 Til din Barm hver Dag,
 Naar Almine sogte
 Dine Favnetaag,
 Hørte hendes Smiger
 Glad med henrykt Hu,
 Hvordan blev en Tiger
 Af en Fader Du?”

Tiger? — Du fornærmer!
 Tigeren er troe;
 Tigeren beskærmer
 Sine Unger jo;
 Tigeren ei vælger
 Malmet for sit Kuld;
 Tigeren ei sælger
 Sine Born for Guld.

Men fra Biinbierget kom den skielende Trold,
 Med Kinden i Purpurlue,
 Som forstaer at fange sig Hierter i Bold,
 Ved at kryste den svulmende Drue.
 Han fanged mig i sine sledste Garn,
 Jeg Guldpenge fil og misted mit Barn.
 De ligge paa Havet i Sandet,
 Blodpengen ei tvættes af Vandet!

Dog — da der intet Haab er om
 At faae den tabte Eiendom
 I dette Liv tilbage,
 Saa vil jeg kaste taus mit Næt
 Og noies med den ringe Dræt,
 Og standse med min Klage.
 Jeg har jo dog igien de Tre —
 Bort, bort, I feige Tanker!
 Den Fierde skal jeg hisset see.
 Ei brister Haabets Anker!

Min Fa'er!

Sandib.

Min Lolo!

Lolo.

Lolo er bedrovet,
 See, han har Vand i Dinene!

Sandib.

Hvorfor?

Lolo.

Før det du læste var saa sorgeligt.

Sandib (sagte).

Han snapper hvert et Ord. (Hoit!) Hvad veed du alt
Om Sørgeligt? Hvad læste jeg?

Lolo.

Det var

Umme, det var om min stakkels Søster.

Sandib.

Hvad hun?

Lolo.

At hun sad borte paa Kamelen
Og græd; og kom ei mere.

Sandib.

Vær kun rolig.

Lolo.

Nei, jeg er saa bedrovet her i Hytten,
Fra den Tid hun er borte. Du har lovet
At hun skal komme; men hun kommer aldrig.

Sandib.

Hun kommer nok.

Lolo.

Ta, hisset til vor Herre!

Men jeg vil ikke komme til vor Herre;
Saa skal jeg puttes i den sorte Jord,
Der er saa koldt. Kom! Lad os gaa i Seng,
Men synge først vor Aftenbøn.

Sandib.

Bel, Lolo!

(Drengen kneler ved sin Faders Side mod Østen. Sandib synger og Barnet stemmer understiden med.)

See ned i Naade, Himsens Fader!
Til Fiskerhyttens ringe Tag.
Endt atter er en Livets Dag,
Din skionne Sol vor Jord forslader.
Men ei, fordi sig Dagen fierner,
Har Haabets Kraft min Sicel forladt;
Jeg veed at gien nem Tidens Nat
Redblinke Salighedens Stierner.

Hvo staer vel reen for Herrens Throne?
Hvo synker ei for Naadens God?
Dog ærlig Anger, kraftig Bod
Kan Alretfærdighed forsoner.
Blæs, vilde Storm! paa Livets Bove!
Bor, starpe Torn! paa Tidens Bei.
Barmhertigheden slumerer ei,
Den vaager — jeg vil rolig sove.

(Faderen klæder sin Dreng af og gører i Seng med ham.)

Udenfor Hytten.

Mørk Natten er, og Stormen gaaer og vælter Søens
Bove;
I Skum sig kruser dunkle Vand; høit brole Strandens
Skove.
Som Bolger de sig høie ned, de gule Hostens Toppe;
Paa Himlen findes Maanen ei, endstikondt den længst er
oppe.
Men lange Rifter Bindens Stod i Skyens Forhæng rive.
Nu viser den sit Ansigt frem, den lysgeule Skive.
Og Alt fremtræder for dit Syn, o Vandrer hifst paa
Heden!
I sølvfarvet Hoitidspragt dybt røres Bolgen nedeen.
Men Grønt og Guult og natligt Sort i Stovens Bierge
røres.
En Ugle vipper høit paa Green; dens Skrig i Natten
høres.
Nu tager ogsaa Stiernen frem med dæmpeblege Rue,
Bag underlige Billedsty man kan dens Blinken ske.

Den vælter sig som en Kamel, den sortblaa Sky, tilbage.
 Nu bredes den i Længden ud og bugtes som en Drage.
 Igennem Skyens dybe Hul de stærke Vinde velte,
 Der blinker Himmelvognens Stang og Heltestiernens Belte.
 Men pludselig det vorder tyft, sig Nattestormen lægger,
 Et selsomsløbent Søverspeil den hele Øs bedækker.
 Hvo flyder hifst med hvide Bryst, saa prættig som en
Svane?

Det er den ondskabsfulde Fee, den grumme Floristane.
 Hun kieded sig paa Havets Bund; hun nærmer sig, at
lytte,
 I Herrestikkelse, som for ved Sandibs Fiskerhytte.
 Amimes Hader hader hun, og svulmed som en Palme,
 For pludselig at knuse ham — da lod hans Aftensalmne.
 Da veeg hun angst paa Bolgen ud, alt som en Havets
Pige.

See Brystets stolte Hvalvinger stønt over Bolgen stige;
 Hrit løkke sig de gule Haar, de hen i Binden slakke,
 Og slynge sig vellystigt ned ad melkehvide Rakke.
 De solvblaae fine Fiskestæl bedække Bug og Svansen,
 De stiftte Farve tusindfold med Bugt i Maaneglandsen.
 Men stille nu! Hun kalder frem, saa stolt med Herster-
minen,
 Den Havfri dybt fra Havets Bund, som Lolo gav Ze-
chinien.
 Der sidde de nu begge to, paa Stenen hifst i Vandet,
 Og tale hoit, og Digteren kan høre dem fra Sandet.

Floristane.

Hvi vader du beständig her ved disse Fiskerleier,
 Som Manden med sit Næt paa Stang, naar han vil
fange Reier?
 Hvi svommer du ei kæk og fri derude, for at heile
 Til Noes, med stolteste Fregat, som bedst forstaer at
seile?

Havfren.

Tilgiv, o mægtigstore Fee, din ringe Tienerinde.
 Jeg frugter ei for Bolgen, ei for Luftens stærke
Bind;

Men Havet er en øde Mark, hvor ikkum Tanget vorer;
 Hjist brole front i høien Græs de mørkebrune Ører,
 Der quiddrer Finken fra sin Øvist; der spredes Blomster-
 duften,

Der stiger milde Skorsteensrøg fra Hjettens Tag i
 Luften,

Der synde Fiskerpigerne, hvor Lundens Lov sig krolle;
 Her suge lun uhøre Hul i Evighedens Molle.

Det er saa mørkt og koldt, hvor dybt Korallen Grun-
 den maaler;

Man længes efter grønnen Jord og efter Solens
 Straaler.

Da frøder mig at ligge der paa Stenen nær ved
 Landet,

Og stundum lidt at sole mig blandt Sivene paa
 Sandet.

Mig Fiskeren gaaer trægt forbi ved sine Morgensange.
 Det glæder mig, at Fiskeren ei bliver for mig bange.
 Jeg folger ham med Vemodsblik, med Taaren i mit
 Øie.

Men komme Born og rædde Moer fra Markens grønne
 Høie,

Da lader jeg de brede Siv min Fiskehale dække,
 Og plumper hurtig ned igien, for ei dem at forstrække.

Floristane.

Du lyver! det er ikke sandt; jeg har alt mærket længe,
 Hvordan den lille Fiskerdreng du bringer ofte Penge.

Havfruen.

Jeg bringer ham dem ikke selv; men jeg er hans
 Veninde,

Jeg lader stundum ham lidt Guld blandt Kiselsstene
 finde.

Hans Fader er ulykkelig, han har sin Datter mistet;
Hvis Fattigdom ham pinte til — da blev for haardt
han fristet,

Floristane (Spodst).

Medlidenheden morer dig? den skal mig ogsaa more.
Jeg bringer ogsaa Lolo Guld, og jeg har Mhynter store.
Stik du kun ned til dine Skær, og plei kun egne
Unger.

I Lulos Turban kommer Guld, — og Vandet i hans
Lunger!

Jeg læst i Nattens Stierner har: han blev min Skæb-
nes Herre,

Ifald jeg ham ei forekom. Det Mindre for det Bærre!
Ifald han faaer den Talisman, som nu hans Søster eier,
Mod Drengens Magt min Mandemagt da saare lidet
veier.

Da Lulos Bink jeg lyde maae. Selv har jeg Brasen
givet

Amine paa sit vilde Bryst. — Han slipper ei med Livet!
Det gør mig ondt at han maa døe; men see, det
feer i Tide;

Det varer kun et Dieblik, og han skal ikke lide.

Gavfruen (Sagte).

Af arme Lolo! stakkels Barn! Fordærvelsen dig truer.
Mit Bryst, bedælt med haarde Skæl, dog kærligt for
dig gruer.

Hun mægtig er, langt meer end jeg; hvo kan mod
hende kæmpe?

Maa skee dog med Forsigtighed jeg kan din Fare dæmpe.
Jeg skuler mig bag vaade Tang, for alting der at
mærke.

Hvi er den Gode tidt saa svag imod den onde Stærke?
(Hon synker i Vandet.)

Morgen; Solen staaer op.

Floristane i Vandet, som en deiligt Havfrue. **Lolo** kommer løbende ned til Stranden fra Hytten.

Lolo.

Hvor her er deiligt i den friske Morgen!
See, Solen staaer i Vandet, som en Kugle,
Der brænder. Hvordan kan dog Vandet brænde,
Som er saa koldt og vaadt? God Morgen du
Min gamle Piil. Jeg maa dog see lidt efter
Min Fuglerede.

(Han slævret op i Træet.)

Den er flojet bort!

Ak, mine stakkels Fugleunger, de
Er borte! — Men hvad svømmer hist i Vandet?

Floristane (mellem Sivenes).

Undige Slut! som saa rodmusset hænger
Tungt, som en Frugt paa den ghyngende Green;
Ei kan jeg tvinge min Fristelse længer,
Havfruen vinker dig ud til sin Steen.
Skiont som Aurikler dig Løkkerne kruses,
Spaltede Kirsebær ligner din Mund.
Følg mig til klare, koralrode Grund!
Der skal du giestes og der skal du huses.

Lolo (i Træet).

Ei ei! hvad det dog er en deiligt Qvinde,
Som shnger der saa smukt. (Maaber:) Hvad vil du mig?

Floristane.

Irykke dig om til de svulmende Bryster,
Sætte dig Sivenes Krands paa dit Haar.
Jeg er din Moder og jeg er din Soster,
Hersligt jeg med dig at lege forstaer.

Pleies du skal i en Skyggesuld Have,
 Alt skal du faae, som behager dig bedst.
 Bolgen og Binden skal vorde din Slave,
 Skildpadden Vogn, og Delphinen din Gest.

Lolo.

Ta det var rart! Men jeg kan ei forlade
 Min stakkels Faer og mine Godskende.

Floristane.

Øste du skal om de Elstede dromme,
 De skal besøge dig tidt hvor du boer,
 Hvor over Perler Smaafiskene svommie,
 Deilige Snog om Krystallen sig snoer.
 Flodens utallige venlige Koner
 Kleede dig af og klæde dig paa:
 Kiolige, saftige, hvide Meloner,
 Store som Græskar i Bolgerne staae.

Lolo.

Men der er saa kiedsommeligt dernede,
 Der er saa føle Dyr, som gør Fortræd!

Floristane.

Følg mig saa snelt som bevingede Tanke,
 Did, hvor af Iis er Paladserne blygt!
 Havhesten der med sin fimedde Manke,
 Hvergang den seer dig, skal hvirndste med Frygt.
 Genhjorningshvalen ørbodig skal bæve
 Bort, med sin elsenbeensflettede Stang.
 Frygt ei for Haiens tresaugende Kæve,
 Uhhyret flygter for Havfruens Sang.

Lolo.

Nei nei! hver Dag jeg venter Søster hjem.
 Hvad vilde min Amine sige, hvis
 Hun kom igien, og ikke fandt sin Lolo?

Floristane.

Dybt i sit Fangetaarn sidder Amine,
 Taarnet er slebet af klar Diamant.
 Øfste hun smiler med veemodig Mine,
 Hvergang du leger ved Havbredens Kant.
 Tydeligt seer hun sin Lolo paa Landet.
 Seer du ei hende? Kom, end hendes Nød!
 Slipper du Grenen og springer i Bandet,
 Synker du flux i den Elskedes Skiod!

Lolo.

Ak jeg faaer saadan Lyft. Men det er sandt,
 Jeg først maa see at finde min Zechin
 Derhenne mellem Stenene; maa bringe
 Min Fader først Zechinen; tage Afsked
 Først med min Fa'er, med Koreb og den Mindste. —
 Ak, skal jeg ogsaa nu forlade dem? —
 Nei, det bedrover mig. Mit Vie fyldes
 Med Taarer, naar jeg seer til Gyttetaget.
 O send Amine heller op til mig!

Amimes Billed i Bandet.

Kom Lolo! See her er jeg.

Lolo.

Er du der,

Min Søster? Min Amine, er det dig?

Amimes Billed.

Spring ned i Bandet til mig!

Lolo.

Hvordan kommer

Jeg op igien?

Amimes Billed.

Du kommer op igien

Snart af dig selv, og svommer hvid paa Bolgen.

Lolo.

Nu da, i Allahs Navn, der har du mig!
 (Han springer ned, Bolgerne slaae ham over Hovedet. En Skogger-
 latter toner hen ad havfladen.)

Floristane

(Synger vildtgengende frem og tilbage paa de skummende Bolger).

Først fuglen er saa bange
 For føle Klapperslange,
 Som gaber dybt ved Træets Nod;
 Fra Øvist til Øvist den flygter,
 Det hielper ei den frygter,
 Den drives af sit eget Blod;
 Dens Hierne sig forvirrer.
 Kun Klapperslangen stirrer —
 Og, som en Myg i Lysets Glod,
 Den styrted i sin Dod.

Jinne Binge, Skal bliv Fier!
 Jist bliv Fugl! og svom ei meer!

(Hun synger i Lusten som en Fugl med store hvide Vinger og for-
 svinder.)

Havfruen

(Stiger op fra Dybet med Tang paa sit Hoved og med Lolo i sine
 Arme. Hun seer sig frugtsom om).

Er hun borte? Hun forsvinder
 Hist i purpurrode Sky.
 Elste Barn med blege Kinder,
 Er der intet Haab paa nh?
 (Hun lægger sin haand paa hans Bryst.)
 Allahs Godhed være lovet!
 End dit lille Hjerte slaaer.
 Læg imod mit Bryst dit Hoved!
 Snart din dybe Sovn forgaer.
 Men — isald hun skulde søge?
 Finder reddet ham ved mig?
 Det vil hendes Harm forsøge,
 Frugtligt hun høvner sig.

Jeg ham vil paa Stranden lægge,
 Paa det varme Middagsand.
 Kiele Bladé skal ham dække
 For den altforsterke Brand.
 Der, som død, med Rosenkinder
 Skal du hvile stift et Aar.
 Hvis dig Feen atter finder,
 Troet hun dig paa Dødens Baar.
 Vel din stakkels Fader græder,
 Maar han seer dig taus og stiv,
 O men større blier hans Glæder,
 Maar dig skænkes atter Liv.
 Lolo hvil i Sivets Have,
 Bierget vel for Vand og vind.
 Ingen vil dig heelt begrave,
 Maar de see din Rosenkind.

(Hon gør en Indhægning med Siv i Sandet, hvor hun lægger ham.)

Eftermiddagen derpaa.

Sandib med endeel andre Fiskere ved Lulos Liig.

Sandib.

Ifald engang jeg taber reent Forstanden,
 Da lad det ikke undres Eder, Brodre!
 En grusom Skiebne folger mig, misunder
 Min Hyttes Tang sin farvelige Fryd;
 Den blandte Bedsthed i mit Kildewand,
 Nev Rosen af min Hæk, lod Tornen staae.
 Det er den Tredie, som jeg nu har mistet
 I stakket Tid. Dog, — jeg har To igien.
 Maar de er borte, faaer jeg No i Graven.

(Han fastar sig fortvivlet ned.)

Abubelr.

Fortvivl ei Sandib! Drengen er ei død,
Han sover kun med rode Kinder.

Sandib.

Død,

Død er min Lolo. Jeg har siddet her
Den hele Dag og pustet Lust og Varme
Med mine Kys og Suk dybt i hans Lunger.
Det hialp mig ei! Slapt faldt hans Arm tilbage,
For evig er hans Die luft.

Abubelr.

Vi kan

Ei jorde ham, han smiler blomstrende;
Men vi vil bære ham med Sørgesang
Hist til den skionne gronsværkrandste Hule
Bed Strandens Fjeld. Der kan han staae paa Baar,
Med Blomster om sit Hoveds gule Lol,
Der kan hans Fader tidt besøge ham;
Og vaagner Livet atter i hans Hierte,
Saa veed han Veien, og kan løbe hjem,
Og banke paa den velbekendte Dør.

En anden Fisker.

Den stakkels Sandib, hvor han stirrer bleg!

Abubelr.

Den gode Mand er sør uslykkelig.
Han elskes af enhver paa Fiskerleiet,
Og friste skal han nu saa haard en Skiebne.

Schaban

(en nede Fister).

Han solgt sin Datter har i Drunkenstab,
Nu slæber han som Broder Hielpelos,

Fordi hans Dreng er plumpet ud i Vandet.
En herlig Karl!

Abubekr.

Hold Mund, din visne Knægt!
Hvis ikke kaster jeg dig paa din Hals
I Mudderposlen.

Schaban.

Ei! hvor du er ædel!

Abubekr.

Bort, Basilisk!

Andre Fiskere.

Afsted, du folde Skumler!
Som altid leer, naar det gaaer ilde til,
Dg søger smaalig efter Næstens Feil,
Til Halsen proppet fuld af egne Laster.

Schaban.

I vil dog ikke myrde mig?

Abubekr.

O nei!

Det var et Nakkerarbeid; men bortjage
Dig som en Hund, det vil jeg.

Sandib

(Seer op fra sin Son).

Rigere Venner,

Opbringes ei, og lives ei for min Shyld!

(Den onde Fister sniger sig bort).

(Noget derfra komme endeel sorte Slaver og bære en europæisk
Herre med Secretair paa en Bærebør omhovelvet af Palme-
gren. De satte dem ned, de stige ud.)

Herren (Begeistret).

Her er det altsaa?

Beiviseren.

Kun tre Skridt endnu

Til Venstre! See — her er det, Deres Naade!

Herren.

Kan jeg nu være vis forsikkret om,
At det var her, hvor Pharaos forfulgte
Den store Moses over Havet? Er
Nu dette virkelig det rode Hav?

Beiviseren.

Ta, Deres Naade! Det er uden Twivl.

Herren.

Det seer mig dog just ikke meget rodt ud.
Jeg havde tænkt mig det langt redere,
Som Dreblod, som Blæk, som Shytetoi!

Beiviseren.

Det har et rodligt Skær af Sandet, Herre!
See det er alt. Med sliig Benevnelse
Tog aldrig Geographen det saa noie.
Det hvide Hav er ikke hvidere,
Det grønne Forbierg er ei altid gront;
Og mangen Skipper har tilsat sin Belfærd
Paa skulste Banker ved det gode Haab.
Det maa ei tages altid efter Ordet.

Herren

(Slaer Hænderne sammen).

Her er det altsaa! Herregud, her er det!
Ja ja! det forekommer mig ved Gud,
Som om jeg end i Bandet kunde see
Den Fure, hvor han flygted over Havet.
Siig mig, min gode Ven! er ei den Stribe
Derhenne der, et Spor af Overgangen,
Uthydeligt og næsten vistet ud
Af Tidens Haand? Jeg skulde næsten troe det.

Beiviseren.

Juſt ligefrem et Spor er det vel ei;
 Thi Deres Naade veed nok af Physiken,
 At Bandet lukker sig paa Dieblikket,
 Naar man har fiernet bort den haarde Ting,
 Som skiller det. Men jeg forstaer Dem nok!
 De mener, at den Magt, som Kastevinden
 Har over Bandet paa et enkelt Strog,
 Var vel det samme, som i fordums Tid
 Med mere Kraft adskilte Belgerne.
 Jeg finder denne lærde Hypothes
 Sørdeles sindrig, og vil raade til
 At strax den tegnes op i Deres Dagbog.

Herren.

Ma Secretair! skriv op: „Paa dette Sted
 Blev Moses estersat af Pharaao,
 Som man endnu kan see med egne Øine.

Secretairen

(Slager en Brevtaſte op, putter Blyanten først i Munden og skriver
saa paa Pergamentet).

Strax, naadig Herre, strax! „Paa dette Sted
 Blev Moses estersat af Pharaao,
 Som man endnu kan see med egne Øine.“
 (Han putter Bogen i Lommen og siger sagte til Beiviseren:) Var det den lærde Moses Mendelsohn?

Beiviseren.

Nei, Herre, det var hans Tipoldefader!

Herren.

Hvor det er herligt, hvor det er livsaligt
 At vandre saa i Tidens ældste Spor,
 Og lure den sin Hemmelighed af.
 Men hvad er det dog for et Øpleb hist?
 Der sidder jo en Mand og græder henne
 Som han var pidset! Siig, hvad fattes ham?

Schaban

Som har ligget sig hen til den fremmede Herre, bølser dybt for ham
og siger meget underdanig):

Det er en Fisker, Eders høie Naade,
Som mistet har en Son; hans Barn er druknet.

Herren.

Ih du min Gud! han gior et Væsen af det,
Som om han havde tabt en kostbar Ønix
I Vandet, der i sin Tid havde tilhørt
Den deilige Kleopatra. Har ogsaa
Den Smaahedsaand udbredt sig fra Europa
Til Kysten af det rode Hav? Min Gud!
En Fiskerdreng maa drukne lidt imellem,
Det er i Tingens Gang. Men siig mig dog,
Har ingen noget Sieldent her at sælge?
Jeg klober gierne smaa Mærkværdigheder,
Som ikke er for dyre.

Schaban

Stager et Stykke Muursteen op af Jorden, torrer det af i sin Kastan,
puster dervaa og præsenterer det meget vænt mellem Tommel- og
Pegefingeren).

Pharao

Slog Moses just med denne Steen i Nakken,
Kort for han skulde drukne. Eders Naade
Kan see, der er endnu lidt Rødt i Kanten
Af Nakkeblodet. Den er ikke dyr,
Den koster kun en Baham.

Herren

(Klober den og sørger den til Secretairen).

Secretair!

Put den i Lommen.

Secretairen.

Teg er saa belæsset
Alt som en Arbeidsvogn, der kører Muursteen.

Herren.

Ieg faaer at kiope mig endnu en Wæsel;
 Thi her er flere sieldne Kostbarheder
 I dette Land, end først jeg havde tænkt.
 Og de er ikke meget dyre! Hvad
 Er vel en Baham for en saadan Steen,
 Som Pharaao slog efter Moses med?
 Nu vil jeg eftersee de dybe Huler,
 Der høst beboes af Trægolytterne,
 Som lever end fra Moses Tid.

Beiviseren.

Gi de,

Men deres Afskom, paa den samme Viis.
 Af Troglodytterne; — men det er paa
 Den anden Side, høst i Afrika!

Herren.

Saa bærer mig da fort i Portchaisen!

(O det han kommer Sandis forbi:)

Græd ei, min Kjære! I sy skamme sig!
 Han boer her mellem lutter Sieldenheder,
 Har dagligdags den Strime for sit Die,
 Som Moses fured i det røde Hav;
 Hans Huus maaskee er bygt af lutter Teglsteen,
 Hvormed i Hedenold Egypterne
 Slog Zoderne i Nakken — og han græder
 Fordi et Barn er dødt. O Menneste!
 Du er en Orm! — Nu bærer mig afsted!
 Jeg længes efter fleer Mærkværdigheder.
 Det Småalige, det snørper ind mit Sind.
 Jeg længes efter Pyramiderne.
 Dem, Secretair! dem maa han tegne mig
 I Legemsstørrelse.

Secretairen (sudser).

Herr en.

Førstaae mig ret,
Jeg mener perspectivisk, i Forkortning.

Beviseren.

Behager Deres Naade denne Bei?

Herr en.

Naar det er seet, saa har jeg fast besluttet
At gaae i Luften op med Luftballonen;
Thi denne Flakken varer mig for længe,
Den passer ikke til min Hurtighed.

(De bære ham bort.)

En aaben Hule i Nærheden af Stranden.

Den er rummelig og mørk, med mange naturlige Soiler.
Fiskerne komme med **Yolos** Liig; han bæres paa
Aarer, sammenslættede med Siv. En Krands har han
paa sin Isse. Efter ham folger Faderen **Sandib**,
med det yngste Barn paa Armen, det andet ved Haan-
den, i Sorgelæder. Fiskerne bære Fakler.

Sang.

Sov, hulde Dreng! i Sovnens Arme;
Din Grav er aaben, stor og luun.
Du slumrer som paa Dodens Duun,
Og flagred fort i Solens Barme.
O vend til elste Faderarme,
For Israsil i sin Basun
Opvækker Alle fra det Dode,
Til Evighedens Morgenrøde.

Stift udstrakt paa den haarde Tilie,
Han har sit muntre Die luft;
Dog er ei Ungdomsrosen slukt
Af Dodens gronlighvide Lilie.
Hoilovet være Allahs Billie!
Og ham tilhører modne Frugt;
Men — tungt at Knuppen Træ forslader;
Og spæde Barn fortvivlet Fader!

Maa alderstegne Olsding blegne,
 Med Biisdoms Blik, med solvgraae Haar,
 Da rort du ved hans Leie staaer,
 Men seer med Trost i Dod ham segne.
 Vi veed: I Evighedens Egne
 Ham blomstre skal en bedre Baar.
 Kun Dodens Slummer ham forstaerker;
 Han lever end i Slaegt og Baerker.

Men visner paa sin tynde Stængel
 Den unge Rose, neppe fod,
 Og blegner i sin Moders Skoed
 Ustyldigheds og Jordens Engel; —
 Ah! at en Engel vorder Engel,
 Ved Lidelsen af bitre Dod —
 Det kan ei Hiertet tilfredsstille;
 Da maa den hede Taare trille.

O Allah, huld du os beskytte
 De elskte, dyrebare Smaae!
 Til Guld forvandle de vort Straa,
 De gior et Palads af vor Hytte.
 Hvo vilde vel sin Lolo bytte,
 For al den Skat, som findes maa?
 Bed vore Born har du os givet
 Det sande Himmerig i Livet.

messing skrinet
med vand og salt
og en liten kugle
af guld i den ene ende
og en stor kugle
i den anden. Det
er et godt skrin
at have med sig
paa rejserne.

Messing skrinet.

Stranden ved Fiskerhytten.

Tidlig Morgen. Maanen skinner endnu. Sandib med
sit Næt.

Sandib.

Det været har en Storm i denne Nat,
Som skulde Verden reent forgaae. Nu kiender
Igien jeg ikke Skærret, Bankerne;
Thi der er vøltet store Stene did
Fra Dybet. Her er fuldt af Tang. Maaskee
Er Stranden ubeqvem til Fiskeri
Fra denne Nat. Saa maa der bygges Hytter
Da paa et andet Sted; thi Fiskerleiet
Sig retter efter Fisken, efter Fangsten. —
Jeg bli'er dog her! Jeg bliver ved den Huse,
Hvor Lolo ligger strakt paa Fiskeraaren.
Jeg bliver hos min lille friske Dødning,
Med stive Lemmer, men med Rosenkinder.
Saalænge Rosen ei forlader ham,
Forlader Haabet heller ikke Sandib.

Hans Dilstand mere troster mig end ængster.
 Jeg seer, en Fee maa have her sit Spil.
 Ond kan hun ikke være; var hun ond,
 Da havde reent hun Lolo skilt ved Livet.
 Hun vil maaskee kun drille mig, kun prove
 Min Jobs-Taalmodighed. Jeg haaber vist
 Jeg faaer min Datter og min Son tilbage.
 Saa noies jeg da med de spæde To,
 Til Himlen mig beskærer alle Mine,
 Her — eller i det mindste hist. — Saa kaster
 Jeg da mit Næt med tillidsfuld Fortroestning
 Den første Gang.

(Han læser ud.)

Tre Gange har jeg Lov til
 At fiske kun i samme Dogn. Den Lov
 Er billig blandt os Fiskere paa Leiet;
 Saa raner ei den Ene fra den Anden,
 Kan ei betiene sig af mange Garn.
 Der taales ingen Niig imellem os;
 Den Fattigdom er let, som Alle dele;
 Vil Nogen prove bedre Kaar — velan,
 Saa maa han søge Lykken andetsteds.

(Han trækker op.)

Kun Steen og Gruus, kun Siv og Tang?
 Jeg probe maa den anden Gang.

(Han renser Næret og læser ud.)

Sandt nok, den Lov, den twang mig ofte til
 At gaae tilsejns med hungrig Mave. — Ha
 Hvor var jeg dog en Daare, da jeg sorged
 For Brød! Jeg havde Lolo, min Almine,
 Hvad var da Sorgen? — Saa er Mennesket!
 Tilsfreds ei med Nærverelsen, han lever
 I Haab kun, i Grindring; kalder disse
 Kraftlose Gioglespil sit sande Held,
 Og mørker ei, han er en Gudsbespotter,

En Livsforagter, Tidens Ødeland,
 Som lader de kostbare Døblette,
 De ægte Perler, hvormed Livets Traad
 Betrukket er og prydet — rulle bort.
 Og siden klynger han, naar de er borte!

(Træller op.)

En Æselsbeenrad? Stakkels blinde Æsel!
 Hvorledes er du plumpet ud i Vandet?
 Det var jo ingentid dit Element!

(Han gør Nætter reent.)

Og dog — dog hvilte du meer roligt der,
 End paa det faste Land, du stakkels Æsel.
 Dig haaner ogsaa Mennesket, den Æsel!
 Og burde kalde dig en ærlig Ven,
 En Lærer i beskeden Taal. Jeg vil
 Verbodigt samle dine trætte Been,
 Og grave dig en Grav ved disse Pile,
 Du nyttige Medborger, du, i Staten!
 Meer gavnlig end saamangen Arbeidsherre,
 Der daglig brauter med sin Embedsiver;
 Foragter, uden Hierte, Phantasie
 Og sunde Sands hvad der er meer end Slid;
 Og mærker ei, at han, hvad Sligt angaaer,
 Staer dybt, dybt under Dhret; at i Kraester
 Og Trællelyst han kappes ei med dig!
 Kom du, min længst miskiendte Philosoph!
 Her skal du finde No.

(Han lægger de sammensankede Been paa Stranden, og fastrer Nætter ud igien.)

Nu tredie Gang.

Beskrær mig dog lidt Lykke, gode Allah!
 Jeg ønsker ikke Meget. Nogle Grønne
 I Penneficer til Fugleungerne.
 De vilde hist, de stakkels Skaldede,
 Af altsfor tidlig vænt fra Moderbarmen!

En stakkels Fader maa opføstre dem!
Saa nægt ham ikke det Nødvendige!

(Han trætter op.)

Ha det er tungt! Heelt tungt! hvad kan det være?
Det river mig mit bedste Garn i Stykker.
Isald det ei er en heel sielden Skat,
Da er jeg bragt til Bettelstaven, klober
Mig ikke sligt et Næt igien. — Jeg haaber
Det Bedste. — Al, jeg vover ei at see!
End er der Haab, end alle Muligheder;
Maaske det svinder i et Dieblik,
Og efterlader kun — Fortvivlelsen.

(Han trætter op.)

Et Skrin! Et Messingskrin! Tillukt, forseglet? —
Ha Hurra! du har giort din Lykke, Sandib.
En Skat! En Skat! — Tilgiv, forliste Skipper!
Min Fryd. Den Enes Dod, den Andens Brod.
Hvad er der i? O lad mig skynde mig
At tensse det for Tang og Gruus, og aabne
Det velforvarte Segl med Foldekniven.

(Han løser Seglet uden at brække det, og aabner Kisten. En ubryg dog siger langtont i Beiret ud deraf, som en Styftotte, og udbreder sin tykte Taage over Havet. Det lyner og tordner fra Styen.)

En Kæmpeskikkelse

(Bliver utydelig tilsynে deri, og raaber følgende Ord):

Ha forbandede Fængsel du!
Knugt i Malm, inden din Messingvæg,
Leed hvert Ledemod pinlig Oval,
Karrigt berovet Dagens Lys
Og den friskvederqvægende Luft.
Steds kun fastere trængt, stedse forhaanet af
Bolgens Slag og den skurende Steen,
Bidthenkommende Hav! i dit Purpur
Hørte jeg Fiskens susende Flugt
Giennem et evigumaaletigt Rum;
Mens til Ovalm løst mine Seners

Magt, mine Been, den uhyre Nygrads
Bindingsværk, som en Nod i sin Skal,
I Narhundreders Lænke bragt,
Frihed ranet og Gren, jeg laa;
Ene begravet med Tanken, for ret
At føle min Skam, og forbande min Munds
Kaadhed, ha — som tirred til Hævn,
At den Vældige slog med Fordær mig.

Sandib.

Hvad hører jeg? O Allah, Muhammed!

Nanden

(bliver klarere til syne i sin Sty).

Hellige Frihed! foler jeg atter
Din qvægnde Lyst? Kan jeg strække min Krop
Ubehindret, vidt, i dit Lustrum,
Som et Barn efter sin Slum, lost af sit Svob?
Bølg nu i Nog og rund dig, Skulder,
I den himmelblaau Luft! Mine Been sig strække
Fra Strand til Strand! Og som buldrende Torden
Lyde min Rest fra de pressede Lunger,
Syvfoldskraldende hen over Biergtoppens Tind,
Mens i Daggrødt tindrende Lhn
Blinker det uvante Blik.

Sandib.

O Himmel, hvilken rædsom Skikkelse!

Nanden.

Salomon, Salomon, store Prophet!
Jeg beder om Naade.
Aldrig Almgiad trodser dig meer;
Adlyder blindt dine Befalinger.

Sandib.

De lange Løkker paa det hoie Hoved
Henflagre mellem Stiernerne. Jeg frygter

Hvert Dieblik, at den uhyre Fod
 Skal knuse mig paa Jorden som en Myre;
 Alt som den thnde Taage meer forsvinder,
 Og viser mig hans Kæmpeskikkelse. —
 Men — er det virkeligt? Maaskee det kun
 Er mig, som frybær ind, og ikke ham
 Som voxer! Er ved Trolddom jeg maaskee
 Forvandlet til den Pusling Tommelsiden?
 Men saa er al Naturen med forvandlet;
 Saar er nu Palmen bleven til en Tidsel,
 Og Pilen Rosmarin, og Fiskerhytten
 Et Sneglehus, og Havet kun en Bæk,
 Hvorover skødesløst den Borne stræver.
 Mit Syn forvildes og forvirrer mig.

Nanden

Stræder frem paa Landet, omtrent tregange saa stor som Fisseren, og
 siger rolig ester at have fættet sig):
 Nu stig mig Maaden, Fisker! — Din Henrettelse
 Dig forestaaer, dog vælge maa Du selv din Død.

Sandib.

Hvad hører jeg? O Allah, du vil dræbe mig?

Nanden.

Teg lovet har dit Drab og holder ørlig Ord.

Sandib.

Afsligligt er dit Lovte, meer din Erlighed.

Nanden.

Viid Dodelige, her du seer for dig en Nand.
 At han er vild og kæmpestærk, formam du alt.
 Fra Verdens første Tider stormed Almgiad
 Paa bratte Klipper, leged med Steenegene,
 Slog Fossens hvide Skum i Porphyrbækken,
 Og ryded Biergets Ceder. Naar ham Hyrden saae

I Dalen, saae ham Jaegeren fra Klippens Rand,
 Paa Skhens Drage ride giennem Luftens Ørk,
 Da gyste de. De vidste, jeg var lunefuld;
 Fandt tidt min Spog i, ned at styrte Jaegeren,
 Just som hans Bue sigted mod Steenbulkens Bryst.
 Dog ofte hialp jeg etter gavmild Fattigdom;
 Lod Qvinden finde Perler tidt paa Bottens BUND
 For Gryn; forvandled snelt mig til en Hyrdehund,
 Og Ulven beed, som trued Gubbens Faarehjord.
 Saaledes fandt jeg, stormende fra Field til Field,
 En deilige Fee af yngre Jette-slægt end min;
 Fra Verdens mere blide Tid, da Skionheds Bud
 I Lænker havde lagt Titaners Kæmpeskraft.
 Hun fængsled ogsaa mig. Jeg saae, hun baded sig,
 Just som de trinde Lænder steeg fra Bolgerne,
 Just som med runde Læg den hndigspøde Fod
 Paa Strand hun satte, blev mig vær den Deilige.
 Hun rodmæd, men den hvide Haand for lille var,
 At dække Barmens svulmende Snehyvalvinger.
 Forgiæves greb hun efter lange gule Lok;
 Den flagred ei i Bugter, snoede mørkere
 I klamme Fleetning ned sig ad den glatte Ølyg,
 Som ind sig bugted vellystfuldt. Da fanged mig
 Den sledske Mo i sine Garn. Jeg hendes blev;
 Men hun ei min! Hun troldss var, som Havets Skum,
 Hvoraf hun fremsteeg. Tidt hun har bedraget mig;
 Men lumst hun skulste stedse dog sin Utrostab,
 Indtil engang jeg, som hin græske Gude smed,
 Fandt hende blusse trolos i en Andens Arm.
 O Daare! see — da buldred jeg med Hidsighed
 Forbandelser mod Himlen, og mod Salomon,
 Den Aanders Konge! Nævned fræk hans store Navn;
 Det Navn, som ingen Tunge spotter straffeløs.
 Og pludselig af Eblis, af Seraphen fast
 I Haaret greben, droges jeg fra Vaarens Lund

I Hav; han præssed mig i dette Messingskrin,
 Og stodte mig til Dybet. — Hvad jeg folte der,
 Du selv kan tænke: sluttet i et Fængselsbuur;
 Mens den Trolose — (Skoggerlatteren hørte jeg)
 Sig slutte lod i Bolerarme. Saadan laa
 Trehundred Aar jeg rugende paa Havsens Bund,
 Mit Fængsel mig, min Hustru og min Øval hevidst.

Sandib.

Du stakkels Aand! Da faldt dig Tiden grusomt lang.

Aanden.

Som Bjørnen suger Labben i sin Vintersøvn,
 Jeg laa taalmodig qvalbethygt, bag Bolgerne,
 Og loved Den, som frelste mig, Belonning af
 Golkondas Diamanter, Ganges røde Guld.

Thi Dodeliges Haand formaaer, hvad Aanders ei:
 At løfte dette frygtelige Kistelaag.

Men ingen kom; Aarhundred svandt; da bod jeg heit
 Min Frelser Troner, Persiens gamle Kongestol,
 Arabiens Herskab; meer: at vorde Taterkan
 Og Indiens Mogul; hvor han skulde herske vidt
 Som Tamerlan, fra Kysten af det røde Hav
 Til Chinas Bredder. — Ingen kom. Ei Tibets Helt
 Paa vilden Stridshingst, klædt i ringlet Pandserærk,
 Ei selv Georgiens smægtende Blondiners Blit
 Var nok til at betale for min Nedning ham.

Ei Evigheds Aarhundred svandt; min Messinggrav
 Stod glemt og ubevægelig. Tidt troede jeg
 Min Nedning nær, naar Hvalen, han den Eneste
 Blandt Fisk, som voved sig saa dybt, berorte med
 Sin Finne Laaget. Men kun meer han feied det
 Fra Haabets fierne sommergronne Blomsterstrand.
 Da loved i min Nod jeg tredie hundred Aar
 Min Hielper: huuslig Glæde, Sundhed, Levekraft,
 I Astrakan et Hjem, det skønne Paradis,

En deilig Liv som elskte ham, og vakkre Børn
 Og Fred og gode Venner. Men et Selvl svandt
 Alt tredie Gang; og knugt, som i sin Perleskal
 En Østers, laa jeg Haanede. — Da svor jeg vildt,
 At Den, som nu min tunge Slavelænke brød,
 Den altsor doyne Noler, skulde Doden dse,
 Og ene myde Dodens Valg til Findelen.
 Knap svor jeg Eden, for et rædsomt Tordenstrald
 Hentonet over Havets Flader; tydeligt
 Jeg hørte Stromme suse ned som Klippevæld
 Fra Himmelens sortnedhængende Vandhosers Brud.
 Da styrted Havuhyrerne til Havets Dyb;
 I Dodens Skæl de sogte Land; og knugende
 Hinanden i den bratte Fart, jeg mærkte vel
 Liiglisten skubbes nærmere til Kysterne.
 Saaledes har du fisket mig. Jeg skylder dig
 Din Findelen, mig selv at holde tro min Ged;
 Thi siig mig, Fisler, — hvormed vil du dræbes nu?

Sandib.

Med Alderdom.

Nanden.

Ha spot mig ei, Dumdriftige!

Sandib.

Hvad vover jeg, saafremt du dog vil dræbe mig?

Nanden.

Bel sandt, din hele Rigdom er et usfelt Liv;
 Det viser mig din lurvede, luslidte Dragt,
 Dit Kimmersmil, dit revne Næt. Ha tak du mig,
 Som skiller dig paa eengang ved en mosom Last.

Sandib.

Da blev det sikkert forstegang, at man med Tak
 Belonned Utaknemlighed.

Manden.

Hvi klager du?

Sandib.

Jegaabner, som du selv forsikrer, venlig dig
Liigkisten, skoenker Frihed dig og Liv igien,
Og du til Giengield røver mit, og slutter mig
I Dødens Fængsel?

Manden.

Hvorfor kom du ikke før?

Jeg havde giort til Herster dig i Asien.

Sandib.

Kan megtig Mand adsørge saa enfoldig dog?
I Sandhed, du beviser hvad alt sagdes tidt:
At Kæmpeplumphed enes ei med stor Forstand.

Manden.

Hvis ei min Ged var hellig mig, saa laa du alt
Vel femten Favne spaltet ned i sorten Muld.

Sandib.

Saa er dig Noget helligt dog?

Manden.

Mit Eresord.

Sandib.

Men ei din Ere?

Manden.

Kom ei med Haarkloveri!

Sandib.

Den Lov: Du skal ei dræbe den Ustydige!
Er øldre vel, end den du svor i Raseri,
Den burde du dog holde først.

Nanden.

Teg svor den ei.

Sandib.

Kun hvad du svor —

Nanden.

Førpligter mig.

Sandib.

Ei Allahs Bud?

Nanden.

Hvor har du hørt det lyde? Giennem hvilken Mund?

Sandib.

Ha, giennem Alnaturens.

Nanden.

Muligt sik da du,
Saa spæd af Lemmer, ogsaa Øret mere fint.
Den som er slæbt til steds at lystre, seer du vel,
Maa være lydhor. Teg har ikke hørt det Bud.

Sandib.

Du hører kun dig selv; men hvo ei høre vil,
Maa føle; har du mærket i dit Messingskrin.

Nanden.

Dundristige!

Sandib.

Nu, stands din ødle Hidfighed!
Teg holder strængt kun til dit eget Lovte mig
Og gaaer ei længer. Ødden har du svoret mig;
Velan! men — mig at overlade Dødens Balz,
Det svor du ogsaa.

Nanden.

Holder det, ved Salomon!

Sandib.

Fortræfligt! Altsaa: vølge skal jeg selv, ei sandt?
Ei tvinges. Thi saameget veed du sikkert dog,
At Twang er ikke Valg.

Nanden.

Jeg skal ei twinge dig.

Sandib.

Heel vel! Og jeg — vil ikke vølge. — Altsaa maa
Du følge mig opmærksom stedse, Skridt for Skridt,
For efter Eden strax, saasnart jeg kræver det,
At skille mig ved Livet. Ingen anden Daad
I den Tid kan du foretage; ingen Flugt
Til andet Land du gjøre kan. Tro som en Hund
Maa du opmærksom følge mig, til — Gravens Bred
Formodentlig; thi neppe vølger jeg min Død,
For selv den kommer.

Nanden (fortrædelig).

Gives i Naturen der
Saa glat en Snog, som Menneskets Spidsfindighed?

Sandib.

Belan?

Nanden.

Belan! Jeg seer, du vundet har din Sag.
Lev i din usle Tilstand, du Elendige!
Som foretrækker flændig Trældom æreløs,
For værdig Død.

Sandib.

Hvor vil du hen?

Aanden.

Forlade dig.

Sandib.

Det er imod din Ged; thi du skal følge mig.

Aanden.

Jeg dig?

Sandib.

Og vorde Boddel, naar jeg ønsker det.

Aanden.

(Fører en Talisman til ham).

Gnid den, naar du er kied af Livet! og paa Stand
Jeg kommer, Fisker! for at knække Halsen dig.

Sandib (sagte).

Der blev igien jeg narret; thi jeg haabed vist
At sætte ham i Løsegield. Men usorsagt!
Jeg maa dog see at friste ham. Han stikker just
Ei dybt i Skarpsind, mærker jeg; hans Hidsighed
Og Stolthed taaler ei, at han nedlader sig
Til Eftertanke. Ha, maaстee ved ham endnu
Jeg gior min Lykke, finder mine Born igien.

(Høit med vaataget Eigegyldighed)

Farevel, Du sære Aand! som vil indbilde mig,
At jeg dig drog paa Landet, i mit Fiskergarn.

Aanden.

Indbilde? Trivsler Ormen om min Sanddrueh?

Sandib.

Jeg troer, du driver Spog med den Enfoldige.

Aanden.

Hvad? Har jeg ei den Trest engang paa al min Ned,
At man beundrer mine Qualer? Har jeg end
Her Ergrelsen, at holdes for en Logner nu?

Sandib.

Hvor kan jeg troe et Tertegn, som jeg selv ei seer?
Manden.

Jeg siger dig, det var dog saa.

Sandib

(træller paa Skudrene).

I Allahs Navn!
Jeg maa vel troe dig nu, — det byder Høflighed.
Manden (utaalmodig).

Saa see da selv, du Vantro!

Han oploser sig pludselig i Taage og samler sig med en utrolig
Gart, som en tyk hvid Røg, i Skrinet igien; fra Røgen høres
af en dæmpet Rosi:)

Troer du nu mit Ord?

Sandib

(smækker hurtig Saaget i).

Nu troer jeg dig.

Manden (i Skrinet).

Luk op igien!

Sandib.

Du er saa sterk,

Prov selv derpaa!

Manden.

Jeg hæver ei det stærke Segl,
Som du kan løfte, veed du jo! Thi skynd dig, Ven!

Sandib

(slubber til Røren).

Nei, sov endnu en Middagssøvn trehundred Aar,
Til atter du en Taabe finder, Fmhsende!
Som lader dig af Fælden smutte.

Manden.

Du spørger sikkert.

Gode Mand,

Sandib.

Nei, jeg er alvorlig stemt.

Aanden.

Luk op! Jeg skønker alt dig, hvad du ønsker dig.

Sandib.

Og hvad forsikrer først mig om din Erlighed?

Aanden.

Mit Ord!

Sandib.

Og at du grusomt ei vil hævne dig?

Aanden.

Som sagt, mit Ord.

Sandib (sagte).

Det holder han; thi ene det
Har reddet mig den første Gang.

(Hoit :)

Belan, vær fri!

Aanden stiger ud af Messingstrinet paa samme Maade som før;
naar Taagen er forsvunden og han staer paa Strandens høj
Fjesteren, sparker han Messingstrinet ud i Havet med sin Fod.)

Sandib (bange).

Hvad gør du?

Aanden (smilende).

Skiller Diet ved et uklært Syn.

Sandib.

Du svigter dog ei trolos?

Aanden.

Frygter Stovets Søn?

Vær rolig! Jeg tilgiver dig din Næsviished;
Den Hidsigoverilede fortiente den.

Sandib.

Du vil —

Nanden.

Forlang! Jeg slaffer hvad du ønsker dig.

Sandib.

Saa kan jeg vorde Hersker, hvis jeg selv kun vil,
I Asien, fra Kysten af det røde Hav
Til Chinas Bredder og til Japans Kobberland?

Nanden.

O ja! Jeg henter Kronen dig.

Sandib.

Umag dig ei.

Saa heller dog, naar galt skal være, Fisker kun,
End Verdens Drot; det blev for svart et Arbeid mig,
Og sikkert dog alligevel for slet bestilt.
Men skonne Kvinder slaffer du?

Nanden.

I Overflod.

Sandib

(Seer til sin Hustrues Grav under Piletræet).

Kan du opvække Døde?

Nanden.

Nei, det kan kun Han,
Som slabte Liv, ved Israels Basunens Klang.

Sandib.

Skindsde?

Nanden.

Ja! Der kommer alt din lille Dreng!
Gi Stenen spørre Gulen meer, han løb herhid,
Og gnider Diet, troer han sovet har og drømt.

Lolo

(Kommer og omfavner Sandib).

God Morgen, Fader! Himmel, hvilken Kæmpemand.

Sandib.

Din Redningsengel, fly ham ei, mit elskte Barn!

(Betymret:)

Hvorledes gaaer det, Lolo? Frisk igien og rast?

Lolo

(Gnider Hjernen).

Jeg har nok sovet. Jeg er sulten, tørstig med.

Nanden.

Nu bring den Lille hjem til Hytten! Følg mig saa
Til Søen, hvor man fanger sieldengode Fisk.

Sandib.

Dg finder jeg Amine snart, min Datter med?

Nanden.

Det var vel muligt, dog jeg lover intet vist.

Sandib.

O du velsignet lykkelige, skionne Dag!

Nanden.

Ja vist, en deilig Sommerdag! Mig glæder selv
At see den unge Purpurmorgen, efter slig
Trehundredaarig Fængselsnat paa Havsens Bund.

(De gaae.)

Ode Egn ved en Sø mellem fire Høie.

Nanden. Sandib.

Sandib.

Hvor fører du mig hen? Jeg kender ei den Bei;
Dg aldrig saae mit Die for hin blanke Sø.

Aanden.

Bel meget gives, som dit Die før ei saae.
Stands her! Kast ud dit Næt! Har du ifstand det bragt?

Sandib.

Her er det.

Aanden.

Gengang daglig kun dig tilladt er
At fiske her. Det mærk dig!

Sandib.

Allah! eengang kun?
Mig gav i Hiemmet Brodet knap den tredie Dræt.

Aanden.

Her vil du finde Suul til Brodet. Engst dig ei!

Sandib.

Hvor er jeg? Solen synker alt bag Biergene.
Hvorledes kan i Øveld jeg naae til fierne Hiem?

Aanden.

Du er alt hienme.

Sandib.

Hvad?

Aanden.

Der staer din Hytte jo.

Sandib

(Opdager sin Hytte paa den fremmede Strand. Aftensolen skinner ind i den aabne Dor; paa Tørstelen sidde hans Born med Frugter og Brod i Haenderne).

O Himmel!

Aanden.

Himlen hvælver her sig blaa, som hist.
Hvor du har Huis og Hiem der er dit Fædreland.

Sandib.

Mit Syn forvildes.

Aanden.

Stands engang Forundringen!

At gruble meget over Livet, veed du vel,
Kun stænker lidens Fordeel. Gi din Hønsesiel
Udgrunder rigtigt Marsagen til Virkningen,
Om du til Graven lægger din Forstand i Blod.
Jeg selv — en Zette — veed ei meget meer end du.
Saa handl! og lad med dristigt Mod det flinkt staae til.
Det er det Nette. — Naar du nu har fisket her,
Da giem i Rusen Dretten til den aarle Dag.
Slaa Fisken saa i Bottens Vand, og vandre paa
Din Bod, gd Strandens ubeklente Blomstersti,
Til Kongens skionne Marmorslot bag Biergene.
Der vil du finde Kiober snart. Gak hid igien,
Og fisk og sælg! dig lede lad af Hændelsen.
Hvad rimeligt dig foreslaaes, det gjor og folg!
Og alt vil lykkes. Tab ei Modet! Tro din Ven.
Den tabte Datter fisker muligt du igien.

(Aanden forsvinder.)

Sandib

Hætter sig ned paa en Steen, støtter sit Hoved til sine Arme, sine
Arme til Kneene og stirrer ned til Jorden; saaledes sidder han
længe, derpaa staer han op og siger):

Saa vil jeg da mi heller ikke grunde,
Vil ikke længer undres; thi jeg marker,
Sligt ængster kun, det hielper ingenlunde. —
Han er en Aand — en Aand gjor Underværker,
Det er naturligt! Mandens svage Kræfter
hos sligt et Væsen tifold sig forstærker.
Og meer! — Her fange Gruus og Veselskæster
I denne rene Sø, det vil jeg ikke.
So meer sig Diet ret paa Fladen hester,

Jo mere viser sig for mine Blitze
 I klare Vand de nydeligste Fiske.
 Sodt Vandet er, og deiligt til at drikke.
 See hvor de smutte vevre, smutte friske
 Hinanden tæt forbi. Ha de vil smage,
 Vel tilberedet, paa de Stores Disse.
 Nei Saadant saae jeg aldrig mine Dage!
 Thi Vandet er saa klart som selve Luften.
 Jeg troer, jeg kunde dem med Haanden tage.
 Fra Strandens Hække vifter Rosendusken,
 Og Rosens Tid er længe dog forsvundet! —
 See, kommer du nu atter med Fornuftsen?
 Jeg troer, jeg her har Paradiset fundet.
 Mit Hierte røres, mine Sandser glædes,
 Og kun min Kundskab er i Lænker bundet.
 Ha det er næsten Synd at I skal ædes,
 I smukke Fiske! — Nogle svomme røde,
 Med Purpurskæl, Guldfinner de bæksædes;
 Som Ild og Gniester de bag Vandet gløde.
 Jeg holder næsten meer dog af de Hvide,
 Hvis Skæl, som Perlemor, paa Farven bøde.
 Saa stolte de forbi de Andre glide;
 Og hvor de mades af de Gule, Blaae,
 Der smutte disse bange til en Side.

(Smilende:)

Nu faaer jeg atter Lyst til at forstaae:
 De hvide thkkes mig Muhamadaner,
 Fra rene Tro kan reent kun Lyset gaae;
 I hvide Maanestkin man Gimlen aner.
 De Røde thde hen paa Ildens Gnist,
 Som Perser de sig Bolgeveien baner,
 Som Ild tilbedere. Dog Hine, hist
 De stakkels Blaae, der neppe sees i Vandet,
 Thi Blaat i Blaat, er som et Blad paa Kvist,

Det taber sig i Mængden). — Ha hvad andet,
 Skal jeg dem giore til, end Christne vel,
 I Slaveri, og skilt fra Fædrelandet?
 Det hoie Blaa bedækker deres Skul,
 Lidt sorgeligt, lidt lustigt; men dog Simsen
 Maaskee saa nær, som Maanen over Fiield.
 Men disse Gule, som med driftig Stimlen
 Snart stilles ad, og snart hinanden møder,
 Og skubbes og beskubbe tidt i Brimlen —
 Hvad er de Stakler andet vel end Isdær,
 Som undertiden fra de Andre nappe,
 Hvis Hurtighed og Klosgt paa Kraften boder? —
 Men det er koldt, hvor lagde jeg min Kappe?
 Nu vil jeg skynde mig at faae min Draet,
 Thi jeg er træt; sig mine Sener slappe.
 Jeg traenger til en Sovn.
 Ha det var Net!

(Han drager op.)

En Hvid, en Rød, en Blaa, en af de Gule?
 Tak, Tak, min Land! Den Fangst var ikke slet
 Nu vil jeg dem i Hyttesfadet skiuule.
 Imorgen i det ubeklidente Rige
 Jeg sælger dem, men hviler først en Smule. —
 Nu maa jeg mine Born Godaften sige.
 Det lader til, de har slet intet mørket,
 Den lille Dreng, den stakkels lille Pige,
 Til Hyttens Flytning, og til Underværket.

(Han gaaer ind i Hytten.)

Fiske ne.

Kokkedrengene komme, giore Ild paa Skorstenen og sætte Vand paa. Lidt efter lidt forsamle sig alle Koffene, i hvide Troier, med Forklæder, ved Siden bære de Knive i sorte Skeder. Der hakkes Log og Persille, strabes Gulerodder etc. Kød kommer i Kiedlerne. Efterhaanden bliver alting muntert. Querne gnistre op i den sorte Skorsteen. Bandet koger. Der hakkes, spækkes, bestroes med Meel. Stegene sættes paa Sped. Naar alt er i Bevægelse, træder Røgemesteren frem med Gravitet, og holder følgende Tale:

Mundfolke! Mesterfolke! valkre Drenge!
Forsikkret om den Dannished, den Iver,
Hvormed ved alle Leiligheder I
Anvende Stegevendren, Spækkenaalen,
Til Statens Dienste, jeg falder Eder
Idag til med fordobblet Midkiærhed
At spænde Kraften an, saa at den Ild,
Der luer her paa Fædrelandets Alster —

(Peger paa Skorstenen.)

Maa gnistre med anstrenget Virksomhed.
Seer, Sagen, Børn, er forteligen denne:
En fløgtig Troldmand fra Europas Land
Er arriveret hid til Asien.
Vi troede Alle først, paa Fuglen Nok;
Men — som han sank — det var just midt i Gaarden

Af Kongens Palads, — mærkte vi med Undren,
 Det var en stor uhyre Dreblere,
 Som bar ham gennem Luftens høie Strom.
 Besynderligt er denne Troldmand klædt,
 Og før fantastiskt. Kiolen sidder knapt
 Om Livet, render spids ham ned om Bagten
 Som Lap, og dingler ved hvert Skridt han gør.
 I Haaret er han overmaade skaldet,
 Den Strut han har, den sidder som en Krands
 Om Tindingen i frugtelige Børster.
 Bleg er han til, thkneset, fuld af Koparr,
 Da'er Smustobak for sine svage Vine,
 Og lader ikke til at være nær
 Den Mand, han er. Nu staaer han og forklarer
 Sit Fartsis Sammensætning og Natur
 For Kongen og det hele Hof i Gaarden.
 Vor Sultan vil, han giøstes skal med Pragt;
 Det kan I tænke! Dersor, kære Venner,
 Jeg beder Eder, strænger Eder an,
 Og klober alt, hvad Sieldent er og Lækkert;
 At Europæeren ei trække skal
 Paa Næsen af vort Kiosken.

(Vil gaae, men vender om igien.)

Det er sandt!

I Baaden under Drebleren sad
 En Skikkelse hos Trolden, murehvid.
 Vi troede først, det var et Spøgelse;
 Men twertimod, det var en Secretair,
 Der skriver alting op, hvad Herren seer.
 Beslitter Eder nu paa Eders Kogen,
 Saa kan I ogsaa blive nævnt i Bogen.
 Saasnart han kommer hjem, den trykket blier
 I Folio paa Medianpapir,
 Med Kobberstikker og forghylde Kanter,
 Og — hensat mellem andre Folianter. —

Kok (kommer).

Det træffer sig særdeles heldigt, Herre!
Her er en Fisker udenfor vort Kiosken,
Som har forunderlige Fiske at sælge;
Men han er dyr.

Kisgemesteren.

O lad mig see engang!

(Kokken bringer Kurven.)

En hvid som Perlemor — det er en Gedde,
Saavidt jeg troer. Nodspetten er den Nøde;
Den Blaa mig forekommer som en Torsk;
Og denne Gule ligner lidt en Aal.
Men aldrig saae jeg før deslige Fiske,
Thi alle har de Skæl, og nogle, som
De har en Lighed med, har ingen flige.

(Til fiskeren, som kommer.)

Hvad kostet denne Dræt, min gode Ven?

Fiskeren.

Jeg sælger dem for firehundred Bahams.

Kisgemesteren.

Ha det er Roverkios for flige Fiske.

(Til Mundkokken.)

Jeg kun betroer den Næt i dine Hænder;
Men jeg vil være selv tilstede, naar
De sættes over Ilden. Thi jeg frugter,
Der kunde muligt vorde Confussion.

Kokken.

Befaler du at de skal steges, Herre?

Kisgemesteren.

Hvad steges? Steges? Ubetænksomme!
Var det nu ikke godt, jeg var tilstede?
Troer du, jeg giver firehundred Bahams,

Blot for at Sultan og den Fremmede
Skal see hvorledes brantet Meel seer ud?

Kokken.

Men Smagen —

Kisgemesteren.

Smagen! hvis du havde Smag,
Saa vidste du, at Smagen spiller her
En underordnet Nolle. Smagen falder
Jo ingen Mennester i Dinene.
Hvad er det Vigtigste ved disse Fisk?
De farverige Skal, saavidt jeg skielner!
De maae bevares. Koges skal de.

Kokken.

Blaae?

Kisgemesteren.

Den Blaa kan du afkoge blaa; den Rode
Rød derimod; den Hvide hvid, og guul
Den Gule.

Kokken.

Men ifald de tabe Farven

I Vasket?

Kisgemesteren

Clegger sin Haand paa hans Skulder).
Nu, saa har du giort din Pligt,
Og for det Andet maa Naturen raade.
Kom Fisker! jeg skal flye dig dine Penge.

(De gaae.)

Slotsgaarden.

Den unge Sultan.

Den europæiske Herre staer med sin Secretair ved
Luftballonen, omringet af Sultanen og hans Hof.

O store Mand! din Kundskab og din Wiisdom
Har dybt ydmiget mig. Jeg føler nu

Først levende, hvor svag jeg er i Magt;
 Jeg, hvem dog Allah stænked Gnevælden!
 Men hvad er Armens, hvad er Senens Kraft,
 Mod Tankens, mod Geniets? Jeg beundrer
 Dig, der har selv opfundet, som du siger,
 En slig Besordring!

Europæeren (meget bestedten).

Mægtigste Monark!

Du er for god, i Sandhed for aimable!
 Ifald jeg ogsaa nu er sluppet til
 Alt vorde den uværdige Opsinder
 Af slig Maskine, — nu — du milde Gud!
 Det er jo derfor ikke dog al Verden.

(Sagte til Secretairen :)

De gode Folk! — Jeg holder det for bedst,
 Vi lade blive dem i den Formening,
 At vi har fundet selv Ballonen op.
 Det sætter altid i et Slags Respekt;
 Og i et Land, hvor Unbefalinger,
 Credits og Brevsbreve ganske manglere,
 Der er et sligt Behikel altid vakkert,
 I Mangel af et Andet.

Secretairen.

Udentvivl.

Vil naadig Herre ikke ogsaa tilstaae,
 De har opfundet Krudtet og Kompasset,
 Bogtrykkerkunsten, og Uhrmageriet?

Europæeren (belærende).

Nei, man maa være smuk bestedten, Kiære!
 Og aldrig smykke sig med laante Fiør,
 Undtagen hvor det kniber. Kiender han
 Ei nok Historien om Alliken?

Secretairen.

Jeg bruger aldrig laante Fører, undtagen
 En enkelt Pen iblandt af Gaasevingen,
 Hvormed jeg striver Deres Maades Dagbog.

Sultanen (til Europæeren).

Saa har du virkelig, ved kraftig sund
 Forstand, ved grundig Kunckab, sindrig Grandstning,
 Opsvunget dig til sleg en Videnskab,
 Og ei ved Trolddom?

Europæeren (smilende).

Trolddom? Hoie Fyrste,
 Der gives ingen Trolddom her i Verden.
 Forundring er Uvidenhedens Barn
 Og Overtroens Moder; ene den
 Ophidser Hiernen til Indbildninger,
 Som findes kun i Hiernen.

Sultanen.

Troer du ei

Paa Hexeri?

Europæeren.

Nei, naadigste Monark!

Sultanen.

Paa Nander?

Europæeren.

Endnu mindre.

Sultanen.

Dag selv en Nand!

Men du har

Europæeren.

Det er endnu et Spørgsmaal.
 Dog, det os føre vil for langt fra Maaleet.

Saa meget siger jeg kun nu, at Alt
 Gaaer her i Verden plat naturligt til.
 Som for Exempels Skyld med Luftballonen:
 Saasnart den syldes kun med Vandstofgas,
 En Luftart mere let end Atmosphaeren,
 Saa stiger den i Veiret. Mennesket
 Kun veier fire Pund i Bandet, seer du,
 Og noget meer i Luften; overveies
 Nu denne Vægt af forholdsmaessig Lethed,
 Saa hæves Thyngden. Det er mathematis!

Sultanen.

Hvordan forthynder du da denne Luft?
 Vil du vel giøre mig deelagtig i
 Din hemmelige Kunst?

Europæeren.

Med Hiertens Glæde.

Sultanen.

Ieg skal ei vise mig som utaknemlig.

Europæeren.

Nei, store Sultan! Du maa love mig,
 At du vil ei betale mig dersor.
 Jeg hader Egennytten; men jeg elsker
 Naturen — Mineralier og Stene!
 Jeg samler paa de Sidste; det er nu
 Min Faible! Hvert et Menneske har sin.
 Ifald maaskee der findes i din Samling
 Et dobbelt Exemplar af een og anden
 Demant, Rubin, Smaragd og Hyazint —

Sultanen.

Dem skal du faae.

Europæeren (bukter dybt).

Og jeg skal giøre vind,
 Saameget som min Luftballon behover. (De gaar.)

Kiskenet.

Kisgemesteren. Køkkene.

Kisgemesteren.

Nu! Har I dem i Kiedlen?

Kokken.

Nyelig, Herre,

De kommen er i Vandet ganske friske.
See hvor de reise Hovderne i Beiret
Dg gabe mellem de glohede Babler,
Med Flabene.

Kisgemesteren.

Ta, det er kurost!

Gaard Doden er dog altid at gaae paa,
Saavel for Fiske som for Mennesker.

Kokken.

Langt meer for dem, de er seiglivede.

Kisgemesteren.

Men Himmel hvad er dette? Muren revner.
En Dame! — Allah, hvilken Deilighed!

(Skorsteensvæggen revner. Amine træder frem i hvidt flagrende
Atlast, med blottet Bryst og Arme, hvide Skoe, paa Hovedet
en Rosenkrands, flagrende Løller, en Myrtegreen i Haand.
Hun staar med Grenen i Kiedlen og siger):

Fiske, Fiske, Fiske! gior I Eders Pligt?

Kisgemesteren

(Staaer forbauset hænderne sammen).

Er det en Drom? Er det et Digt?

De fire Fiske

(Hæve deres Hoveder i Beiret og synge):

Vi har svommet i Sø,

Vi, som aanded i Lusten.

Skal i Luen vi døe,

Tør du tabte Fornuftsen?

Vi sit Skællenes Glands,
Havde Huden dog heller;
Sit for Venene Svands,
Og for Lungerne Geller.
Vi sit Bolge for Land,
Efter Troen vor Farve.
Men vi hade vor Larve.
Løse Gaaden, hvo kan!

Kis gemesteren (Corbausen).

Jeg kan det ei, jeg giver strax mig tabt.

Amine.

Hjælp! Tilgiver mig Tert Mord!
Siger mig et Trostens Ord!

Fiskene.

Ikkun Menneskets Bryst
Kan i Noden forsage.
I Naturen er Trost,
Og ei Dhret kan klage.
Den som danned os hjælp,
Som har Skabning os givet,
Kan af Aften forvist
Kalde Funken til Livet.
Skiondt vi sortnes til Kul,
Skiondt vi brende tilsammen,
Er ei Sælen et Nul,
Og den stiger af Flammen!

Kis gemesteren

(betragtende Amine).

Ga hvilken Skionhed! Thydeligt jeg seer
De unge Hævelvinger med Sloret stride.

Amine

(med udtrydende Tårer).

O tunge Skæbne! Morderen er meer
Ulykkelig, end de som Doden lide.

(Hon vælter Fiskene i Aften og forsvinder.)

Kisgemesteren.

Mundkof! knib mig i Næsen.

Mundkokken (Burig).

Ja, min Herre!

(Han kniber sterk, Kisgemesteren striger, Kokkeværingene lee.)

Kisgemesteren.

Fordomte Menneske! Er han besat?
Hold op for Satan! Plager Fanden ham?

Kokken.

Jeg efterlever jo kun høiest Ordre.

Kisgemesteren.

Der er med alting Maade, veed du dog?
Jeg vilde ret kun overthydes, om
Jeg vaaged, eller om det var en Drem.

Kokken.

Nu sik du Troen da i Hænderne.

Kisgemesteren.

Det er ei førstegang, min gode Usbet,
At jeg har mørket dine Hinter, du!
Tag dig iagt!

Kokken (sagte).

Det er ei førstegang
At jeg har taget ham ved Næsen; men
Dog ingentid saa føleligt som nu.

Kisgemesteren.

Er Fiskeren tilstede?

En Kokkedreng.

Ja, han er.

K i s g e m e s t e r e n.

I morgen maa han atter skaffe mig
 Deslige Fis, for samme Priis; saa vil
 Jeg kalde Sultan og den Fremmede
 Til dette kostelige Skuespil.
 Beslitter Eder paa at holde smukt
 I morgen alting blankt, som i et Speil.
 Med Afske skurer Kioskenbordet hvidt
 Som Bierget, naar det daekkes fint med Sne;
 Og Kobbertoiet rodt, som fulde Maane,
 Naar den i Dunster staarer i Horizonten. —
 Hvis kun min Næse kommer sig til den Tid;
 Thi den fordømte Kok — Din plumpe Haand
 Er vant kun til at grieve slagtet Kød,
 Som reent har mistet Liv og Følelse.
 Jeg kommer til at legge Salve paa.
 Men nu til Fiskeren! Hvis han var borte,
 Da stod jeg der en Kion med helse Planen.

K i o k k e n e t.

Næste Dag. Alt er meget vænt og net. Kobbertoiet
 og Kioskenbordene sturedes. I Bassen er sprængt
 Lavendelvand. Gulvet er bonet. For vinduerne Rulle-
 gardiner, for Skorstenen en Transparent med sort
 Grund; man seer en Egekrands og to Basunengle i
 Skyerne, med Laurbær og Palmegrene. Selim kom-
 mer med Europæeren og Folge; strax spilles en stor
 Symphonie, som udtrykker det Hemmelighedsfulde i
 Situationen, Bandets Rogen og Fiskernes Dob.

- E u r o p æ e r e n .

Sublimt, i Sandhed! herligt og sublimt.
 Jeg havde aldrig troet, at ogsaa Smagen
 Saavidt var kommen alt i Asien.

Selim.

Saa har man ogsaa flige Ting hos Eder?

Europæeren.

Hvad har man ikke der? Der har man alting.

Men her — det overraster mig sørdeles!

Parole d'honneur! det har jeg ikke ventet.

I Sandhed, jeg beundrer denne Engel,

Som blæser i Basunen. Hvilket Udtryk

I Kæverne! Hvor de staar spilede!

Den Anden gribet sig saa stærkt ei an.

Det falder jeg Nuancer, Overgange.

Og denne Palmegreen! Og Symphonien,

Som maler os med Toner alt hvad man

Kan see for Øjnene — med Contrapunkt,

Og Generalbas, Takt, og Modestole —

Ha det fornøier mig usigeligt!

Selim (sagte).

I Lusten er maaskee den gode Ven

Net klog; paa Jorden er han kun en Nat,

Det mørker jeg.

(Til Rigmesteren :)

Jeg længes meget efter

At see Vidunderet!

Rigmesteren.

(med Plaster paa Næsen).

Strax, ædle Herre!

(Transparentet tages bort. Dotten med Gistene sættes paa Heden. I midlertid spilles en Marsch med Janitsarmusik, for at uvsylde Tiden, til de koge.)

Europæeren (commer sig).

Jeg seer, Theatret forestiller her

En Skorsteen! — Hm! det er da udentvivl

En Art af Shakespeareisk Drama. Man har dannet
Sig efter Shakespeare? Nu, man skal begynde

Med Noget. Herregud! paa Reisen tager
Man ikke alt saa noie. Heller havde
Jeg seet en Tragedie, oprigtig talt,
Af En af Galliens Uddodelige.

En Kokkedreng (sagte).

Uddodelige? Doer man ei i Galgen?

(Muren revner. Amones Moor springer frem som et Spøgelse, med Saar i Brystet og en Tryllestab i Haand.)

Moren.

I Fiske smaae! Nu skrifter mig reent, om ret I
opfylde Pligten?

Fiskene

(Hæve sig i Potten og sige):

Vor Pligt, Herr Morjan! lyde vi tro; at sige: vor
Drift og Naturen.

Moren.

Bedrover Jer ei Forvandlingen meer?

Fiskene.

Hvor kan Forvandlingen krænke?
Som Fiske har vi dog Fiskeforstand; som Mennesker
havde vi ingen.

Moren.

Det er dog ei saa galt som man troer, at være
Menneskeslæbning.

Fiskene.

Snik Snak! hvis Mennesket virkelig var lykselig
Menneske verden,
Troer du han stræbte da Dag og Nat, for atter at
nærme sig Dyret?

Moren.

Hvori bestaaer da Jer Fiskefryd?

Fiskene.

Først har vi Dranken for intet.
 Hjist nedes vi ei i Kahnen at gaae, for ængstlig Glas-
 skæn at komme,
 Betale den med vor sidste Skærv, og faae Rubiner
 paa Næsen.
 Der øde vi op, og ødes vi op, og ingen dadler vor
 Handling.
 Posthest bruges ei der og Vogn, men i den snelleste
 Slæde
 Vi skyde giennem vort belgende Vand.

Moren.

Saa har dog Fuglen det bedre.
 Fiskene.

Af Fuglen trættes langt meer end vi, maa hvile paa
 Ovist og paa Stene.
 Vi skyde med Lethed hundrede Mil hen over Koraller-
 nes Bunker.

Moren.

Men Solen skinner ei varmt for Jer.

Fiskene.

Saa gispes ei heller af Hede.
 Vi kioles i Bad, bag Sivenes Blad, i Havets sky-
 gende Lunde.
 Og Solen os er en Maane bag Sky, naar vi Hav-
 fladen os nærme.

Moren.

Men Klæder har I dog længer ei.

Fiskene.

De deilige Baabenklæder.
 Hvor findes en Smed, der smedder sin Helt en flig
 stæblinkende Brynie?

Moren.

Hvor er nu den forrige Faderfrnd og hvor den huslige Glæde?

Fiskene.

Som Mand jeg havde kun fire Børn, som Fisk mig skænker min Hustru
En Leeg af hundredtusinde Liv, isald de trivedes Alle!

Moren.

Den sluger en Mund, som Caviar, dig i et eneste Maaltid.

Fiskene.

Belan, saa kastes en Leeg igien! det regnes ikke saa noie.

Moren.

Men evige Fiendstab, evige Strid er dog paa Bunden af Havet.

Fiskene.

O ja! som paa Fladen af Jorden, min Ven! Naivt vi sluge hverandre.

Moren.

Hvad siger du om den uhyre Hval?

Fiskene.

Hør ham maa Sildene skælve!
Sværdfisten ridser ham Bugen op, saa til Sydhavet han flygter.

Moren.

Men høre kan I dog hisset ei! Man siger Fissen er dovtum.

Fiskene.

Ei længer! Nu har vi et Institut, der lære vi prægtigt at tale.

Moren.

Saa nödig jeg vil, saa nodes jeg dog at vælte Jer Stakler i Asten.

Fiskene.

En Fisk, min Ven, er en Philosoph! Han tier og taaler sin Skæbne.

(Morens Spøgelse vælter dem i Asten og forsvinder. De brændes til Gul.)

Selim

(Springer op).

Besynderligt! Hoist, hoist forunderligt!

Europæeren

(Uden Forundring).

Særdeles artigt. Men hvad kommer nu?
Jeg haaber dog, det er ei alt forbi?

Kisgemesteren (butter).

Det er forbi!

Europæeren.

I Sandhed? Det var snart.

Nu nu, det i det Mindste havde dog
De trende Enheder; og det er vigtigst.
Og Mechanismen var særdeles artig.
Sa jeg beundrer Deres Majestæts
Mechanici, som med saamegen Klosgt
Forstaae at lade døde Fiske tale;
Thi det er meer end Levende formae.

(Sagte til Secretairen:)

Saaledes gaaer det altid hos Barbarer!
Da kildres Dret blot og Sandserne;
Men Sicelen, hvad faaer den? Hvad finder jeg

Før Hiertet her og før Forstanden? Intet!
Udvikles der en Karalteer? Jo pht!
Undtagen at det skulde være min.
Dog, man maa vel for Høfslighedens Skyld
Smukt holde gode Miner.

Secretairen.

Det forstaer sig.

Selim

(til Fiskeren).

Lad Fiskeren paa Dieblikket hente!

Europæeren

(nærmer sig Fyrsten meget galant).

Jeg takker dig, min store Fyrste! for
Den Godhed, du har viist en stakkels Fremmed,
At tage med ham i dit Skuespil.
Den sidste Aft var rigtig allerkærest;
Dog maa jeg tilstaae dig, at Transparentet
Med Krandsen, og de hertelige Engle,
Kort sagt, Prologen glødede mig mest,
Og staer i sandt østhetslægt Værd langt over
Det Felgende.

Selim

(gaar Fiskeren heftig imøde).

Hå hvad er dette, Fisker?

Er du en Trold? Er du en Herremester?
Paa Dieblikket her tilstaae mig Sanden!

Fiskeren.

Jeg er en fattig Fisker, store Konge!
Og intet meer.

Selim.

Og disse Fis?

Fiskeren.

Dem fanger

Jeg i en Sø imellem fire Øsie,
Som ligger en Miils Bei lun fra din Stad.

Selim.

Jeg aldrig før har hørt om slig en Sø.
Man sadle mig min Hest paa Dieblikket!
Mit Høf skal følge mig med Vogne, Teltet,
Og du skal vise Veien os derhen.

Fiskeren.

Det vil jeg gierne. Men jeg tor ei fiske
For Morgengry igien.

Selim.

Og hvorfor ei?

Fiskeren.

Et Lovte binder mig, som jeg har svoret
En nægtig Vand.

Selim.

Saa staarer du altsaa dog
Jo i Forbindelse med Nander?

Fiskeren.

Nei.

Jeg kiender ham saalidt som du, Herr Konge!
Jeg drog ham i et Messingskrin fra Dybet,
Og redded ham af Fængsel; til Giengield
Har han mig ladet fange slige Fisk.
Hvordan det hænger sammen, veed jeg ikke.

Selim.

Det maa jeg vide! Jeg har ingen No,
For jeg opdager Sagens Sammenhæng.
Man følge mig!

(Han gaaer hurtig bort; alle følge, undtagen Europæeren og Secretairen.)

Europæeren.

Jeg bliver tømmelemst

I Hovedet. Hvad er dog dette hersens?

Secretairen.

Det er en virkelig Forherrelse.

Europæeren.

Hvad? Primer han? Har Lusten smittet ham?
Kom mig dog ei med slige Barnestreger.

Secretairen.

Hvad troer da Deres Maade?

Europæeren

(smilende, efter et Dieblits Eftertanke).

Seer han vel,

Nu har jeg det! — Det er en vittig Spøg
Af Fyrsten her, for at bedrage mig.

Man veed jo, Indianerne forstaae

At giore mange Taskensvillerkunster,

Med Slanger og deslige; stikke dem

I Barmen, uden mindste Frygt for Bidet,

Naar Giftens hule Tand er trukket ud.

Hvorfor da ikke Fisk saavel som Slanger?

Jeg nægter ei, det var naturligt giort.

Og for nu ret at styrke Illusionen,

Saa spilled Fyrsten selv en Rolle med,

Og lod os staae tilbage med Forundring.

Men vi er ikke slige Narre, vi,

At troe, hvad vi har seet med blotte Dine!

Den Ære vil vi ikke giore dem.

Afsted! — Og lad mig see, hans Ansigt viser

Ei mindste Træk af slig Forbauselse!

Thi, Kiære, det var infra dignitatem.

Men skriv nu op, for reent vi glemme det.

(Han dikterer Secretairen).

„Den tredie hujus seet et Skuespil
Hos Kongen i —“ Ja hillemænd — hvor er vi?
Vi har ei faaet Tid i denne Skydning
At forespørge os om Landets Navn.
Nu ligemeget! Skuespil bør være
Smukt i det ene Land, som i det andet;
Thi Smagen, Kære! gør os Alle Lige,
Som Vandets Draaber i den klare Kilde,
Der smager bedst, naar det af Intet smager.
Hvad var det altsaa nu jeg vilde sige? —
„Den tredie hujus seet et Skuespil
Hos Kongen paa — de malebarske Kyster —“

Secretairen.

De Malebarske?

Europæeren.

Eller de Barbariske;
Det kommer ud paa Et. „Et Skuespil
Hos Kongen paa de malebarske Kyster,
Som dog var meer mechanisk end østhettisk,
Dg viste Kunstens Barndom der i Landet.“
Nu! Har han det?

Secretairen.

Ja, Ord til Ord.

Europæeren.

Saa kan man

Dog ogsaa, naar vi komme hjem igien
Og Reisen trykkes, faae et Slags Begreb
Om Morgenlænder og om deres Sæder.

(De gaae.)

Marmorstøtten.

Skov og Krat, som ender sig i en deilig Have,
med et Slot.

Selim og Sandib vandre sammen.

Kongen.

Alt Skumringen beghynder -
Alt dække Jorden; Stiernens Blik forkhynder
Alt Natten er os nær.
Alt længst forlode vi de hvide Telte;
Nu ville vi som Helte
Os bryde Veien giennem disse Træer.

Fiskeren.

En Drot er vant til Fare,
Med Sværd i Haand han maa sit Land forsvare;
En Fisker er det med.
Den barske Wind ham Dag og Nat forfolger
Paa Havets falske Bolger,
Og lumfse Død ham folger i hans Fied.

Kongen.

Hvad sælsomt du fortalte,
Mig til din Hjelp, mig til din Nedning kaldte;

Teg soler dybt dit Savn.
 Ung er jeg fun, har ingen Dottre, ingen Sonner,
 Dog fuldeligt jeg skionner,
 Hvad Fræd det er at bære Fadernavn.

Fiskeren.

Dig aldrig Lykken friste!
 Gi skænke dig, hvad du igien skal miste.
 Det Barn som du ei har,
 Du elster ei; men sole stakket Glæde,
 For Tabet at begræde —
 Nei, ingen Oval paa Jordens er saa svar!

Kongen.

Kun fort jeg end dig kiender,
 Dog alt min Hu sig fierligt mod dig vender;
 Jeg trænger til en Ven.
 Jeg ingen fandt i Hoffets Glimmerstare;
 Maaskee kan denne Fare,
 Kan Eventyret her mig skænke den.

Fiskeren.

Hvis dierv Uegenhytte
 Kan giøre taalig dig en Fiskerhytte,
 Du, som er vant til Pragt;
 Besøg mig stundom i mit stille Søde!
 Der Venstabs rene Glæde
 Skal mode dig med Hiertets stærke Magt.

Kongen.

Du kunde Fyrste vorden
 I Usien og over hele Jordens,
 Men det forsmaaede du?
 Jeg maa beundre denne Tænkemaade;
 Ven! dine Fiskerbaade
 Mig thkkes lutter ghldne Throner nu.

Fiskeren.

Naar Sorger Hierter trylle,
 Da ændser Sielen ingen anden Lykke;
 Mit Savn kun faldt mig ind.
 Og om jeg havde hørt min Lands Forkynden,
 Liig Gækeren i Tonden,
 Troer du, jeg kaldte Dyd mit Egensind?

Kongen.

Ei meer vi os forvilde.
 Naturen synes her sig at formilde.
 Det tætindvorne Krat
 Tilsidé træder. Over hine Grave
 Gaaer Broen til en Have,
 Og Maanen Skinner i den klare Nat.

Fiskeren.

Hvor her er deiligt! Lustigt Bladet ghynger
 Og Nattergalen synger,
 Med hvide Sand sig slynger revne Gang.
 Og kælent aabne sig, ved Maanens Straaler,
 De sværmeriske Violer,
 Som vække Længsten og gior Barmen trang.

Kongen.

Jeg vil tilstaae dig det: den skionne Qvinde,
 I Skoven, dybest inde,
 Vi hende traf; det sikkert var en Fee!
 Saa sæssomt hendes Øie paa mig brændte;
 Det Ild i Hiertet tændte.
 Jeg ønsker hende snart igien at see.

Fiskeren.

Vogt dig, at hun dig ikke selv forbænder.

Kongen.

Hun har saa hvide Hænder,
 Saa rank en Vært. Hvi svandt hun dog i Hast?

O hvilken Fryd at trylkes godt af Armen
Til Alabasterbarmen!

Fiskeren.

Maakee er Hiertet koldt som Alabast!

Kongen.

Seer du det rode Slot med sine Spire,
Som ghylde Maaner zire?
Seer du dem glimte ved den Stores Skin?
Der brænder Lyset i et eenligt Kammer.
Seer du hvor sært det flammer,
Som om det vinkte dig? Der maae vi ind!

Fiskeren.

Mørkt Slottet er forresten;
Det funkler ei med Kierterne til Festen;
Dog gaae vi kække frem.
Skær dække Maanen nu for Bierg og Sletter;
Dg Stilheden beretter,
At her er Gensomheds og Sorgens Siem.

Kongen.

Hvo vilde Mørket frugte?

Fiskeren.

Teg Fyrtoi har; jeg tænde vil min Lygte.
Besynderlige Slot!

Kongen.

Propheten ei de Troende forlader.
Teg folger dig, min Fader!

Fiskeren.

Og jeg vil lyse dig, min ædle Drot!

(De gaae ind i Slottet.)

Kongen.

Nu usorfærdet, tapper!

Fiskeren.

Ha hvilke skionne brede Marmortrapper.
 Hvor de er kunstigt bygt.
 De høie Hvælvinger sig dristigt hæve;
 Men dækt med Spindevæve,
 Og Stovet dækker altig tommethylt.

Kongen.

Bemærker du Figuren,
 Som hist i Marmorvæggen pryder Muren?
 En Hest med Vinger paa,
 Med Mandehoved, smukt med Edelstene?
 Det er Prophetens Hest, jeg skulde mene,
 Al-Borak, som vi saae.

Fiskeren.

Her aabner sig en Hal: paa dens Tapeter
 Afblegede Propheter
 Og Konger uden Navn.
 Hist sælges Joseph bort til Beduiner,
 Her knæler Hagar med fortvivlte Miner,
 Med Ismael i Favn.

Kongen.

Hvor mørkt! Knap kan man skue
 Den blege Bæv ved Lygtens blege Lue.
 Her er et Gallerie.
 En Stemme — hører du den dæmptet lyde?

Fiskeren.

Gud! hvad kan det betyde?

Kongen.

En Fange muligt, som vi skal befrie.
 Hør kun! her lyder sorgelige Tone.
 Hvad seer jeg — Gud!

Fiskeren.

En Konge paa en Throne,
 Med Purpurkaaben og med Kronen paa.
 Det skionne Ansigt blegt! — En Lampe brænder —
 En Strangeleg har han i sine Hænder.
 Han synger. Mon vi Sangen kan forstaae?

A g i b

Sidder paa en Gorhoining i Baggrunden af en øde, rummelig Sal,
 over ham brænder en nedhængende dæmpet Lampe; han synger
 ved Guitarren, uden at see de Fremmede).

Du høitidsfulde Nat!

Du Dødens Datter!

Du dækker Skov og Krat

Og Borgen atten.

Mulm ruger i den stille Hal, i Haven,
 Og forbereder Sørgeren paa Graven.

Lyd i din Ensomhed,

Min svage Stemme!

Syng om den Kierlighed,

Du ei kan glemme!

Syng om den hulde Grumme, der sig fryder,
 Naar hendes Liliehaand mit Blod udgyder.

Dog sylder du mit Bryst,

O min Amine!

Du løser selv i Lyst

Min Sorg og Pine.

Jeg seer dig dog; mit Øje paa dig brænder,
 Og Smerten er mig klar af dine Hænder.

Naar Purpurkaaben du

Af Skulden fører —

Hvor kildrer det min Hu!

Du mig berorer!

Hvor mangen Elster ønsked ei at bløde,
 Til fods han i den Elsttes Arme døde?

Hun slaaer ham med Foragt,

Hun seer ham ikke.

Han seer ei Ildens Magt

I hendes Blifke.

O føde Harm! mon jeg vel bytte skulde
 Dit rafte Blus med ligegeyldig Kulde?

Den Gud, som skiller ad,
Kan gienforbinde.
Blir Kierlighed til Hæd —
Maa Taaren rinde;
Men i min Oval er Haabet mig ei rovet;
Hun elster end — thi hun er selv bedrovet!

Ei skal den onde Fee
Bor Trostlab rotte!
For skal hun Begge see
Som Marmorblotte.
Omt i dit Råserie du Agib nævner!
O, min Amine, Himlen har en Hævner!

Haugen.

Aanden Umgiad bringer Lolo gennem Lusten og sætter ham i Haugen. Messingtryllestrinet har han ogsaa medbragt.

Umgiad.

Har du nu vel forstaet mig, min Dreng?
Dg er ei bange for den store Kæmpe?

Lolo.

Hvor kan jeg være bange meer for dig,
Som reddet har mit Liv, og som har giort
Min Fader ogsaa lykkelig?

Umgiad.

End ei;

Den stakkels Mand begræder sin Amine.

Lolo.

Men du har lovet, jeg skal see min Søster
Igien paa dette Slot.

Umgiad.

Ta — som forrykt!

Banvittig!

Lolo.

Af du store Muhamed!
Saa kiender hun vel ei sin Lolo meer?

Almgiad.

Hun skal dig kiende, skal din Fader kiende.
Og barnlig Kierlighed, som dybt har slaaet
I Hiertet Nodder, haaber jeg skal hindre,
At hun misbruger vilde Raseri
Og Tryllemagt. Er hun kun klog igien,
Da har det ingen Nod. Dog maa vi see
At snappe først den føle Talisman
Fra hendes Bryst, hvormed hun stifter Skade.
Hvor let ei kunde hun forvandle strax
Sin gamle Fader med det solvgraa Skæg
Til Gieddebuk! Dig, Lolo, til en Fugl?
Og er det skeet, kan det ei meer forandres.
Da Eders Fremtids Skæbne blot beroer
Paa den Afskuelige, som lokked dig,
Du stakkels Dreng, ned i det salte Hav.

Lolo.

Af, kan min Søster giore slige Kunster?
Min Faer en Gieddebuk? Nei, nei, bevares!
Men jeg en Fugl? Af, hor du kiere Kæmpe,
Lad kun min Søster skabe mig til Fugl!
Jeg vil saa gierne vær' en lille Fugl.

Almgiad.

Du er jo alt en lille lystig Fugl.

Lolo.

Men jeg kan ikke flyve. Og jeg vilde
Saa gierne have Vinger som en Fugl,
Som du; — men det forstaer sig, meget mindre.

A m g i a d.

Det gaaer ei an. Hør mi, hvad jeg befaler!
 Nu maa du strax gaae ind paa Slottet, Lolo!
 Og skiuile dig forsiktig i en Krog,
 Til Søster kommer. Derpaa løber du
 A mine rast imode; naar hun da
 Dig trækker til sit Bryst, bortriver du
 Den funklende Rubin fra hendes Barm.
 Og træffer du den unge Sultan, som
 Har fulgt din Fader, — giv ham dette Billed,

(Rækker ham et lille Maleri.)

Og beed ham følge dig. Det vil han vist.
 Naar da du seer min Hustru Floristane
 I Haugen her, befal den smukke Her
 At smutte ned i dette Messingskrin,
 Som jeg har hentet dybt fra Havsens Bund.
 Det maa hun — medens du har Talismanen.
 Paa hundred Skridt maa hun adlyde dig.
 Thi vogt dig for at lade hende fly!
 Og er hun først i Skrinet — klap det til!
 Saa kommer jeg — og snart er Spillet vundet.

Lolo.

Ha, det var skionne Løier! Jeg kan fange
 Den onde Fee, som vilde drukne mig,
 I Messingskrinet? Vær forsikret om,
 Jeg gjør det! Hun ei slippe skal derfra.

A m g i a d.

Men lad for alting ei af Kierelighed
 Til din A mine dig forføre til
 At töve længe. Fly med Talismanen!
 Og giv den unge Sultan Billedet!
 Da følger han, forsvarer dig paa Veien.
 Og træffer end den onde Fee her sammen,

Vil hun af Elskov til den unge Konge
Dig glemme. Snart jeg kommer dig til Hjælp.

Lolo.

Ta det er godt. Stol du kun trygt paa mig!

(Gaer.)

Selim og Sandib i Galleriet, som støder til Thron-salen. De have lyttet til Agibs Sange i Hallen.

Selim.

Jeg kan ei satte mig af min Forundring!
Som Barn var med min Fader jeg engang
Til Giæst hos Nabokongen, en afsliglig
Thran, hans Navn var Machmud; men hans Son
Var en elskværdig Yngling, han heed Agib,
Omtrent jevnaldrende med mig. Jeg kiender
Det Alt igien her: Tagets Hvalvinger,
De smukke Minareter, Marmortrapper,
Ja selv Tapeterne paa Væggene.
Det præged sig i Barnets Phantasie.
Men dengang vrimed Slaver og Drabanter
I Gallerne, nu staae de tause, tomme,
Som aabne Grave. Intet Levende
Meer findes i det stille Slot; kun fuglen
I vindueshullet bygger sig en Nede,
Mens Edderkoppen uforstyrret væver
Sit luftige Spind straas giennem store Sal,
Og sanger Fluer. Dybe Taushed brydes
Kun af et Springvand højt paa Flisegulvet,
Med sagte Pladsten. Sprudlende det stiger
Nysgierrigt op, at skue Kongepragten,
Men synker i sig selv fortrædeligt
Tilbage, sniger sig af Bæknet ud,
Og kliender smaat, bedraget i sit Haab.

Dog — det er Tid at faae vor Gaade løst.
 Dog da slet ingen kommer ud fra Kongen,
 Han ei til os, — vil vi gaae ind til ham.

(Gaaer nærmere.)

Ha, hvis mit Die sluffer ei, da er det
 Ung Agib selv — Ved Allah! ganste vist!
 Jeg kiender ham igien i Purpurkaaben,
 Nagtet han er bleg, med hule Kinder.

(De gaae ind i Salen.)

Agib.

Hvo nærmer sig? Ha — vove Dodelige
 Sig ind, hvor Trolddom fun og Smerte boe?

Selim.

Min Barndoms Ven! du kiender mig ei meer?
 Din Nabo Selim? — Øfste har jeg havt
 Stor Lyst til at besøge dig; idag
 Var det, oprigtig talt, dog ei min Hensigt.
 Hvorledes, efter nogle Timers Gang,
 Jeg kommer dybt ind i dit fierne Rige,
 Det sandelig er ubegribeligt.
 Dog taler du jo selv om Trolddom, Ven!
 Dit Slot staaer øde, tomt for Mennesker,
 Som et uhyre Gravsted. Est da du
 Tilbage blot af den forsvundne Brimmel?

Agib.

Ja, Selim! ja. Mit Kongedom forsvandt.
 Forsængelige Magt! Nu sidder Drotten
 Til Spot paa Thronen her, — i Himmelsengen!
 Den skionne Liivvogn mangler ikun Hul.

Selim.

Ha, los mig denne Gaade!

Agib.

Hvordan skal

Zeg løse dig en Gaade, kielke Ven!
 Som er mig selv høist ubegrivelig?
 Tilgiv, at ikke jeg, som Værtens bør,
 Imøde gaaer min kongelige Giæst.
 Af — kom Propheten selv fra Melka — jeg
 Dog mægted ei at kaste mig i Støvet.
 Thi see! Min halve Krop er Marmorsteen,
 Og blodige Strimer oven til bedække
 Mig Rhyg og Skuldre.

(Han blotter sig.)

Selim.

Ha, forfærdeligt!

Ulykkelige! Dog — jeg er alt vant
 Til Trolddom jo. Den Fisster, som mig følger,
 Opdrog en Kæmpeaand af Havets Dyb
 For nogle Dage siden, som til Giengield
 Ham fiske lader i en Trøllesø.
 Den stakkels Sandib er utrosstelig.
 Han har bortsolgt sin Datter i en Nius;
 En listig Slavehandler har forsørt ham,
 Til hvad han ødru hader og foragter.
 Nu søger han sin Datter overalt,
 Og troer at hendes Skæbne muligt staar
 I Sammenhæng med dig og med din Tilstand.

Agib.

Amine?

Sandib.

Allah!

Agib.

Boede du ei, Fisster!
 Ved Rysten af det røde Hav?

Sandib.

O Gud!

Hvor er hun? Hør?

Ngib.

Ulykkelige Fader!

Sandib.

Ne, er hun død?

Ngib.

Langt værre vel end død.

Sandib.

Saa lever hun i Armod?

Ngib.

Værre! Værre!

Sandib.

Bedælt med Pialster tigger hun sit Brød?

Ngib.

Nei, hun i Overflodigheden svælger.

Sandib.

Saa er hun Sultaninde, som Forræd'ren
Mig loved?

Ngib.

Meer! En mægtig Trold, en Hex!

Sandib.

Umuligt!

Ngib.

Dvæl kun her! Alt nærmest den
Ulykkelige sig. Træd hen i Krogen
Og skulser Eder begge bag Gardinet.
Snart vil I see det blodige Skuespil.

Amine

(kommer i hvide Klæder langsomt giennem Galleriet; om de flagrende Løffer har hun en sort Krone, en Vogte i den ene Haand, en Svøbe i den anden).

Agib.

Hu, siender du igien den Skikkelse?

Sandib (dubt bevæget).

Meer phytet, ei saa frisk, som da hun sad

Og flikte Næt i Hytten med sin Lolo.

Ne, hun har været syg!

Agib.

Ja, hun er syg.

Amine (overinde).

Hvor her er lummert her i Galleriet.

(Hun cabner et Bindue.)

Sandib.

Hun taler sagte.

Agib.

Altid med sig selv;

Thi hendes Siel er i en evig Uro.

Amine

(seer paa sine Fodder).

Det er saa fugtigt giennem Havens Bed

Om Natten. Duggen falder sterk som Regn.

Jeg bliver altid vaad om Fodderne;

Jeg giver mig ei Tid at gaae i Gangen,

Men springer over Væxter i Nabatten.

Det morer mig at træde Blomster ned,

Thi jeg er selv en stakleks nedtraadt Blomst.

Sandib.

Hun seer os ikke.

Amine.

Teg har Tid endnu.
Først naar det gule, blege Dødninghoved,
Som svæver hist i Luften, sætter sig
Paa Cedertræets Top, maa jeg derind.

Agib.

Hun mener Maanen.

Sandib.

Af, min stakkels Datter!

Hvad har du da forbrudt, at du skal friste
Saa haard en Skæbne? Intet! Nei, det siger
Mig din uskyldige, din ødle Mine.
Men det er kun en Shydom; den, mit Barn!
Skal ei fordærve dig. Din Redning laa
Paa Havets Bund, Amine! Men din Fader
Opfisked den.

Agib.

Af, gid du talde Sandhed!

Amine

(Klukker Binduet i Galleriet).

Nu maa jeg straffe ham.

(Hun nærmer sig.)

Agib

(til Sisteren).

Træd lidt tilside!

Amine

(Gaaer langsomt ind imod Agib).

Ulykkelige! Lærer Smerten dig
Endnu ei Sanddruhed? Paastaaer du fræl,
At du er Agib, min hiertelske Ven?

Agib.

Ja, ja! Teg er din Agib, min Amine,
Og doer for denne dhrebare Sandhed.

Amine.

Forhærdede! Ha, lærer du af Smerten,
 Forsteningen, af Ensomhed ei Alvor
 Og Erlighed? Fra dine Sale længst
 Er falske Smiger flygtet. Uglen flagrer
 Herind; om Dagen blind, i dunkle Nat
 Klarhvet stuer den Misgierninger;
 Med Dine gloende som Kul, i tykke
 Formløse Hoved, skæler den herhen
 Til dig, du halve Krig paa Kongethronen,
 Og hyler følt og flyver bort igien.
 Med lyse Sandhedsoie stuer Stieren
 Dig, Logner! paa det prægtige Rittersted;
 Og din usalige Halsstarrighed
 Faær selv den faste Stierne til at skælve.
 En blod, svaghjertet Dvinde tvang du til
 At være Bøddel her, fordi du skulder
 Dig hyllest bag en ødel Ynglings Larve;
 Fordi en herlig Drot du har forvandlet
 Til hæslig Moor og dræbt, men ikke skilt
 Ved den Ulykkeliges Kierlighed.

(Opbragt:)

Torræder! strax tilstaae Forbrydelsen!
 Hvis ei hudflettes du til Blod paanh.

Algib.

Amine! jeg er Algib, er din Algib!
 For denne sode Sandhed vil jeg døe.

(Amine blottet hans Ryg og vil hudslette ham.)

Sandib

(Trader rast frem).

Holdt! holdt, min Datter!

Amine

(Trader forundret Svoben syns).

Hvo er denne Mand?

S a n d i b

(strækker hende sine Arme imøde).

Din Fader! Kiender du ei meer din Fader?

A m i n e

(omfavner ham).

Du er det!

S a n d i b.

Ja, jeg er det, skjondt jeg har
Ei handlet faderligt mod dig, A mine!
Jeg raste værr' end Jakobs Sonner, der
Paa Bæggen; de har folgt forhadte Broders;
Jeg elskte dig — og jeg — jeg var din Fader.

A m i n e.

Af Kierlighed til mig har du kun handlet.
Du vilde til min Lykke tvinge mig;
Og jeg var ogsaa blevet lykkelig,
En salig Huris i Prophetens Eden,
Hvis ikke nedrig Dndskab havde strax
Mit Held forspilt. Men Retsfærd straffer Brøde!
Tiern dig, min Fader! gaa i Sidekamret,
At ei til Nædselen du Bidne vorder.

S a n d i b.

Du spørger ei om dine Sædskende?

A m i n e.

Ah, hvor er Lolo?

L o l o

(springer frem af en Krog).

Her er Lolo! Kys mig!

(Hun kysser ham omst, han river Talismanen af hendes Bryst og
raaber:)

Nu bort igien!

(Til Selim:)

Der, Sultan, er et Billed!

Følg mig, hvis du vil see den stionne Fee.
Hun er i Haugen.

Selim

(Betrugt henrykt Floristanes Billed, som Eolo har givet ham).

Er det muligt? Gud!

Opsyldes alt en dunkel Anelse?

(Han folger Drengen.)

Umine (aander fri).

Jeg føler atter mig som jeg var nyfødt.
Den tunge Steen er væltet fra mit Bryst.
En hæslig Drøm har plaget, øengstet mig.
Hvor er min Agib?

Sandib.

Ne, der sidder han,

Et Liig paa Thronen.

Umine.

Hvad et Liig? Hans Kinder
Jo blomstre som to Purpur-Ferskener.
(Hon strækker sine Arme imod ham.)

Agib.

O Gud! hvi er jeg endnu halvt en Steen,
Og kan ei flyve snelt til hendes Barm? —
Min Hod bevæger sig? Gud! Varme Blod
Tilbagevender i de kolde Armer?
Jeg kan opstaae, jeg gaaer! O min Umine!

(Han iser i hendes Arme.)

Umine

(Klæder ham fierligt).

Ne, jeg har havt en føl, afskylig Drøm,
Min Hiertenselskede! tilgiv mig den.
Mig thiktes, at en ond Bedrager havde
Dig omflabt til en sort, vanvittig Moor;
Og at den falske Agib, som disværre

Dig ligned paa et Haar, sad der paa Thronen.
 Og daglig fandt jeg mig forpligtet til
 At saare ham til Blods. O blot din Skulder,
 Og overthd mig om, det var en Drøm!

Agi b (sagte).

Gud, kunde jeg dog evig skiuile hende
 Den blodige Sandhed.

Umine
 (blotter hans Skuldre og figer glad):
 Ja — det var en Drøm!

Den er saa glat, saa hvid som Elsenbeen.

Agi b.

Bed Allah! jeg begnyder selv at troe,
 Det var en daarlig, en afsindig Drøm.

Umine.

Saa lad os nhde nu vor vaagne Lykke!
 Min elste Lolo lsb igien, han gik
 Bel ned i Haugen, til de andre Børn?
 Hvor kunde han saa hurtigt dog forlade —
 Sin Søster? Elster han mig ikke meer?
 Kom, gamle gode Fader! Kom, min Husbond!
 I friske Luft førest under Himmelens Hvælvning,
 Naar alle mine Kære jeg omfavner,
 Befries mit Herte fra sin sidste Oval.

(De goae.)

Haugen.

Floristane.

Den skionne Sultan er alt her!
 O Fryd at vide mig ham nær.
 Nei, Floristane; aldrig du
 For saa forelsket var, som nu.

Og han var heller ikke seen!
 Han er, som Agib, ingen Steen
 Mod Kierlighed! Stark er hans Ild.
 Det glædte ham at see mig mild
 I Skoven, hvor tilfældigviis
 Vi smelstede hinandens Jis,
 Da der vi modtes. Hulde Ven!
 Vist gierne du mig seer igien.
 Jeg vil ei see den Agib meer!
 Nu sidder han med slunkne Fier
 Og er en Steen. — Det var han før,
 Forsteningen kum laa i Slot.
 Han græder, Kvinden reent er gal.
 Jeg flyer fra denne Jammersal
 Og fra min edle Egtemand,
 Som fislet blev igien fra Strand.
 Det ærgerer mig! Et indgroet Had
 Har evig dog jo skilt os ad.

Trehundred Aar — den Tid var fort.
 Nei — er han her, saa maa jeg bort.
 Kun to Ting først: dig, min Sultan!
 Og derpaa — Lulos Talisman!
 Det Barn, hvi slap det fri fra Dod?
 Rubinen, jeg Umine bod,
 Den Blodrubin — er nu min Skæf.
 Han rev fra Barn den hende kiæf;
 Og — hvis min Husbond maatte raade,
 Da blev det mig til liden Baade.
 Dog haaber jeg at faae det Barn
 Endnu med Lyst i mine Garn.
 Hvis blot jeg havde ham alene
 Bag disse dunkle Cedergrene.
 Med Magt jeg vinder ei min Sag;
 Her maa der pondses paa Bedrag.

Et andet Sted i Haugen.

Selim (med en Solsik i haanden). **Amgiad.**

Selim.

Jeg haabed Shnet af en deiligt Vennebiv,
Og høesligt aabenbarer sig en Kæmpeaand.

Amgiad.

Jeg er den saare skisne Qvindes Egtemand.

Selim

Ja saa! Saa be'er jeg ydmhgst om Forladelse.

Amgiad.

O alt forladt! Thi viid: jeg elsker ei min Viv,
Men du ei heller elsker skal.

Selim.

Jeg troede mindst,

At lille Nisse Midkærhed var Herskerdrot
Selv over store Kæmpesæle.

Amgiad.

Midkærhed

Ei driver mig, jeg viser dig Barnehertighed.
Du est en Helt, en rast, en driftig Ungersvend;
Min Aabenbaring ei forfører, ryster dig,
Og slige Folk jeg lider just. Thi gav jeg dig
Solsikken i den venstre Haand, at ei min Viv
Dig skulde see, for jeg som Ben har varet dig.

Selim.

Ne, vaer mig ei! Og hader du den skisne Viv,
Saa lad mig elsker hende.

Amgiad.

Nei! — Som Flue skal

Du ei forbrænde Vingerne. Thi vistnok er

Selv Kierlighed en Svaghed, og af smaalig Slags,
 Dog tids uskyldig, hos godmodig, blod Natur;
 Men ikke Frækhed! Denne velystfulde Fee
 Lidt kiender aandig Elskov, der, som henrykt Barn,
 Med Blomster leger, Sæbebobler blæser kun.
 Og var endda hun sandselig! Ei Sandserne
 Vor plat foragtes; thi ved Sanden kyster først
 Sig Alanden til Naturen fast, som Et med den,
 Og blier ei taaget Drommebilled, legemslost.
 Dog saa forholder det sig ei med denne Bir,
 Hvis usle Sands er Flagresands. Hvad hun har kært
 Idag, det er imorgen hende væmmeligt,
 Naar hun har naaet sit Ønskes Maal — Forsængelighed.
 Ei som Lovinde søger hun et ædelt Nov,
 At stille graadig Hunger paa; nei, nei, som Maar
 I Hønsehuset smutter hun i Maanestkin,
 Og myrder, glædes ved et stakkels blodigt Nov.
 Est du nu slig en ussel Hane, rækker selv
 Du Halsen frem, at du kan vorde qvalt og ædt; —
 Siig blot et Ord — og du har seet mig sidste Gang.
 Men est du Helt og Konge, længes atter du
 At see dit Folk, at sidde paa din Dommerstol;
 Da bringer jeg dig sivebiklig giennem Luft
 Til Fædrelandet, skænker atter Verden dig.

Selim.

Tidt bitter er den Lægedom som hielper Thg,
 Og sod er ofte lundste Gift i ghylde Kalk.
 Jeg takker dig! Og lyder, Aland! dit Venneraad,
 Naar mine Venner blot jeg mit Farvel har sagt.

(De gaae.)

Et affides Sted i Haugen.

Messingkrinet staer med aabent Laag halvskjult bag en
Blomsterbusk.

Volo

(og saa med en Solsik i den ene og Talismanen i den anden haand).

Nu strax jeg lyder Alanden!

Hans Billie den See.

Med Talisman i Haanden

Jeg slipper ei min Fee,

I hvordan hun sig vender,

Det lidet hielpe kan.

Nu først jeg hende kiender,

Det falske Skum paa Vand!

Mig styrte hun i Havet!

Min Søster — samme Svig.

Og Kongen halv begravet

Hist sidder som et Liig.

Før mored mig i Dvelden,

Af fange Fuglen snild;

Men smutter hun i Fælden,

Da først jeg glædes vil.

Solsikken gav mig Jetten.

Det er min Nøvesax!

I Turban vil jeg sæt' en,

Saa seer hun mig ei strax.

Chi Talismanen virker

Kun paa et hundred Skridt.

Men stille! Saalen knirket,

Jeg hører hendes Trit!

(Skuler sig.)

Floristane

(Kommer i foreløede Tanke).

O skonne Drot! Jeg sandse

Kan nu alene dig.

Lolo

(Træder frem og har lastet Solsikken).

Jeg beder dig at standse!

Du ei forlade mig!

Floristane (Forstrællet).

Hvad Lolo? Her i Haven!

Du liere, sode Barn?

Lolo

(Viser hende Talismanen).

Ja sikker! Og med Gaven,

Som trodser dine Garn.

Floristane.

Hvad vil du? Skal jeg tage

Dig Purpurblomsten sion?

Hvad vil du? Frugter? Kage?

Det kostet kun en Bon.

Lolo.

Hvor du kan kieledægge,

Saa listig og saa fin!

Jeg beder dig at lægge

Dig smukt i dette Skrin.

Floristane.

I dette Skrin, min Sode?

(Sagte:)

Fast Skrællen gør mig stum.

Ulykkelige Mode!

(Høit:)

O der er ikke Rum.

Det Skrin er alt for lille.

Lolo.

Mig Havet var for stort,

Der du mig quæle vilde.

Var det ei nedrigt gjort?

Floristane

(Forvandlet til en deilig fugl)

Du Kiære, lad dig bede,
Hold mig ei længer op!
Til mine Ungers Røde
Jeg maa i Træets Top.
De hungre! Kan du næmme
At spærre Beien da
Til Cederen derhenne?
Knap hundred Skridt herfra.

*Lolo.**Du bliver!**Floristane*

(Som en nydelig lille Windspiller).

Ord saa strænge
Kan komme fra din Mund?
Ak, kiæreste blandt Drenge!
Jeg er din lille Hund.
Jeg kun saa gierne vilde
Først drække mig lidt Vand
Hjæl ved den klare Kilde;
Saa kommer jeg paa Stand.

Lolo.

Din Trostlab nok jeg kiender,
Jeg kiender dit Bedrag.
Herfra du ikke render,
Nok talt om denne Sag.

*Floristane.**Mistanken mig har smertet.**Lolo.**Bi Fee! du skal saae Skam.*

Floristane.

Ne, vær dog ei steenhiertet
Imod dit lille Lam.

(Hun forvandler sig til et Lam.)

Lolo.

Ha, hvilke nydelige
Smaadyr dog for mig staae!
Min Bredes fast maa vige.
Jeg troer, jeg la'er det gaae.
Nei, nei! For alting ikke.
Nei, det var Spot og Skam.
Jeg tor dig bort ei skille,
Du lille spøde Lam!

Det hielper ei, du græder
Og hvid uskyldig staaer;
Thi du est en Forræder,
Ei Barnet af et Faar.
Du lummst mig kun bedrager,
Du veed nok, jeg er vred.
Derfor jeg her gientager:
Med dig i Skrinet ned!

Floristane
(som Brilleslange).

Du slemme Dreng! du Daare!
Jeg kommer fra mit Skul,
Til Doden dig at saare,
Med Gift i Tanden huul.

Lolo

(striger forstækket).

Send, Salomon! et Under
Til Hjelp i Farens Frist!

(Han peger øengstlig beslænde paa Skrinet.)

Floristane (fortvivlet).

O Gud! jeg bukker under
Her for min egen List.
(Hun smutter som Slange i Skrinet. Oslo slaaer Paaget i.)

Umgiad kommer med Aqib, Amine og Selim;
Sandib med sine smaae Børn.

Umgiad.

Fortryllesen er hævet, kiere Venner!
Hvor for var Tomhed, sees nu Folkevrimmel.
Den thnde Bolge stivner sig til Muld;
Den spæde Fist udvoxer, Skællet vorder
Til Hud igien, og Finnerne til Been.
Den aabne Lunge fylder sig med Lust;
I Bolgen lurer Dod, hvor for var Liv.
Alt vaagner op, som af en Vinterslum!
Den brune Love strækker sig i Gulen,
Bag Grenen rasler atter Hiortens Tak,
Og Maanen skinner paa det sorte Wildsvins
Sneehvide Huggetand. I Palmesskoven
Bil tusind hoie Fuglestruber snart
Med liflig Skingren hilse Morgenrøden,
Og Morgenrøden speile sig i Biften,
Som den forsængelige Paafugl spredet.
Den travle Borger iler til sin Dont,
Og veed ei af den forrige Forandring.
For Ploven spender Bonden, der i Vandet
Nys glimted som en Sølvrsild, sin Dre;
Han skiller Muld, som Bolgen for, i Furter.
Den Gierrige besamler nu igien
Med magre Finger sine gyldne Mynter.
I Nettet gribet Skriveren paa Bordet
Den gamle Pen; den klæber end med Blæk
Af Dypningen fra sidst. Forbryderen
Fortvivlet gnaver atter paa sin Lønke.

Med lette Fod paa thnde Saaler sniger

Sig lykkelige Beiler til sin Pige.

Det gamle Had, den gamle Kierlighed

Er ikke rustet under Soens Bolger.

Naturen træder i sin første Net,

Saa god, saa ond, som den bestandig var —

Og Trylleriet svinder som en Taage!

(Han tager otte Kul af sin Bomme og læser i Græsset. To Mamedaner, to Perier, to Christne og to Jøder reise sig op, ruste sig og gaae deres Bei.)

A g i b.

O lykkelige Dag! Jeg raaber Land,

Saa henrik, som fra Merset blege Skipper,

Naar Dens Kokustoppe vise sig,

Just som den ghyselige Tærrning ruller,

Der skal bestemme Hungerdødens Offer.

A m g i a d (stirrer hen).

Men — hvo er hist den lille tykke Mand,

Som kommer der med Halsen fuld af Arr?

Han var en Tornebusk i Skoven my.

Hvad seer jeg? Lægen Duban!

D u b a n.

Ganske rigtig,

Min store Fyrste!

A m g i a d.

Skal vi træffes her?

Hvorledes har du levet siden sidst,

Da jeg dig Magten gav at trodse Døden?

D u b a n.

Heel slet, min Herre! Og jeg beder dig

At stille mig igien ved denne Gave.

A m g i a d.

Dim Hals har mange Arr; hvor ofte blev du

Halshugget, gode Ben?

Duban.

Trehundred Gange.

A mig i ad.

Nu, det er lidet i trehundred Aar.

Duban.

Den Hals som ikke boies vil, maa knækkes,

Det har jeg lært i denne lange Tid.

Men jeg er kied af sligt Experiment,

Og beder dig at skille mig ved Kunsten.

A mig i ad.

Saa lev da saa naturligt som du kan.

Duban.

Og utsat Døden, som Enhver, ei sandt?

A mig i ad.

Førstaaer sig.

Duban.

Det vil stroe mig Salt paa Livet,

Og giøre mig langt meer omgiængelig.

Selim

(Seer tort paa Listen).

Hun sukker i sit Messingskrin.

A mig i ad.

Har du

Medlidenhed?

Selim (med Isr.).

Hør mig, du stærke Kæmpe!

Som Ynde pryder Skionhed med sit Belte,

Saa smykkes Kraften af Barmhertighed.

Af Fængslet har dit Magtensord befriet

Den hele Skabning her; hvi skal saa yndig

En Skabning, som din Hustru, ene fængsles?
Slip hende los! Lad Naade gaae for Net!

Amtgi ad.

Et saadant Forstag vover du, Forvovne?
Hvor er den Kraft, som nys du pralte med?
Nei, om hun aldrig havde ligget før
I Vand, saa skal hun ligge der i Nat.
Net dybt! Hvor ingen Fisk og Havuhyre
Kan stubbe hende frelsende til Stranden;
Indflettet af Korallens krumme Green
Til Dommedag. Jeg redder Verden for
Et farligt Dyr. Hvad er Ghænen selv
Imod den kolde, solesløse Flane,
Som glæder sig, hvergang et Hierte bloder,
Og græder lunist, forstilt, som Krokodillen,
Blot for at fange den Uheldige,
Der røres til Deeltagelse? Som hykler
Naturens blide Folkeser, om Elskov,
Blot for at vække Had, Foragt og Tvedragt,
Og med en Engels Ansigt følt forbinder
Den frække Læflen af en Marekat?
Nei! Ned! Tilbunds! — Farvel! Jeg svinger mig
I Luftens høie Strom, og standser ei
For midt i Sydens Hav, hvor ingen De
Sig hæver nær med Redningsklyster. Der
Skal plumpe Marsvin høre Kisten' plumpe,
Naar først den thnget er med Kampsteen.
Farvel! Farvel! Vi træffes aldrig meer!

(Han forsvinder i Lufsten med Strinet.)

(En lfstig Musik toner hen ad den lille Glods Bover. En Skare
Hustruer komme svommende op ad Gloden henimod Amine
og Fisteren. De sange:)

Barmen os baner
Beien giennem Bover;
Halstrante Svaner
Seile vi derover;

Dristige paa Fladen,
Vildgaasens Lige;
Hver dog en Pige.

Foran vor Moder
Spredet sine Binger.
Dronningens Broder
Velkomst hun bringer,
Hilsen ham, den lille
Venlige, den Spede;
Faderens Glaede!

Endt er hans Slummer,
Munter skal han vaage.
Forrigé Kummer
Spredes som en Taage;
Spredes som i Luften
Solstraaler brede
Skyerne sprede.

Havfruen.

Ei er jeg bange!
Ondstab er begravet,
Bolgernes Hange
Ligger alt i Havet;
Laa fun nu i Skrinet
Alt hvad hende ligner!
Allah velsigner!

Alt til sin Orden
Atter er indviet,
Bandet fra Jorden,
Loft er Trylleriet.
Himlen vil længe
Raadeligt beskytte
Borgen og Hytte.

Snart vil paa Landet
Festens Falder lyse;
Af, mens i Bandet
Havfruer gyse.
Sætter os ved Stranden,
Bed de over dunkle,
Lys, som kan funkle!

Glimter da Straalen,
Biflende for Binden,
Stiger med Skaalen
Smilende Beninden.
Sneglehuushornet
Paa Jert Held hun kommer;
Sukker — og svømmer!

(De forsvinde.)

(Amine omfører Lolo, Agib hende, Histeren sine smaae Børn.)

Sandib

(med et Ølik til himlen).

Modgang os syster
Held, som Hjertet fryder.
Uden Bedrifter,
Hvad var vore Dyder?
Uden ved Savnet
Bittert først at græde —
Hvad var vor Glæde?

ఎన్నికలు

రాజు విజయాలు

గురువు గురువులు

ప్రమాది

ప్రమాది ప్రమాది ప్రమాది

ప్రమాది

ప్రమాది ప్రమాది ప్రమాది ప్రమాది

ప్రమాది

Oehlenschlägers samlede Værker.

Femtende Bind.

Digtterværker.

Siette Bind:

Aladdin, eller Den forunderlige Lampe.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hösts Forlag.

Truk i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers Digterværker.

Siette Bind.

Aladdin, eller Den forunderlige Lampe.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

សាស្ត្រិតិវិធី

ទាញយកចុចរាជក្រឹង

សាស្ត្រិតិវិធី

សាស្ត្រិតិវិធី និង សាស្ត្រិតិវិធី

សាស្ត្រិតិវិធី

សាស្ត្រិតិវិធី និង សាស្ត្រិតិវិធី

សាស្ត្រិតិវិធី និង សាស្ត្រិតិវិធី

សាស្ត្រិតិវិធី

Aladdin,

eller

Den forunderlige Lampe.

Dramatisk Eventyr.

1942. 1943. 1944.

1945. 1946.

Sangvinitas, Prolog.
Soliman, Sultan i Persien.
Julima, hans Hustru.
Gulnare, deres Datter.
Stor-Bessiren.
Saladin, hans Son.
Mustapha, Skædder.
Morgiane, hans Kone.
Aladdin, deres Son.
Noureddin, Troldmand.
Hindbad, hans Broder.
Selim.
Sindbad.
En Jøde.
En Christen Kiobmand.
Bedreddin, Kiobmand.
Ali, ligeledes.
Gulnares Amme.
En Urtekræmmer.
Ali Baba, Stierneyder.
En Staldfarl.
En vagthavende Officier.
Første Bagt.
Anden Bagt.
En gammel Kiobmand.
En Kobbersmed.
Boddelen og hans Dreng.

En Karl.
En gammel Mand.
Morgianes Vært.
En Apotheker.
Sultanens Hofnar.
En persisk Digter.
Fatime, en hellig Kone.
Karavane.
Pilegrimme, Abdaller og Kalendere.
Soldater, Pøbel etc.
Lampens Aand.
Ringens Aand.
Paribanou, Feernes Dronning.
Tvende Biergpiger.
Lympha.
Zephyr.
En Faarekylling.
En Spindevæv.
Første Alf.
Anden Alf.
To Fugle.
Nattergale.
Chor af Lampens, Ringens og Biergets Aander,
af Alfer, Feer og Fugle.
Phantasia, Epilog.

Prolog.

Sangvinitas taler:

Du Norden's mørke Ms, Melancholia!
Som siddet hisset paa det tykke Bundt
Af Kronikler fra Island, gamle Digte
Fra Danmark, og med Harpen i din Haand
Af Bjornesener og af Egetræ;
Modtag idag et venligt, fort Besøg
Af kærlig Søster, af Sangvinitas,
Den ældre, muntrie, morgenlandske Datter.
Glem for et Dieblik, du ranke Ms,
Tilsloret, rank og ødel, svøbt i Maar,
Din Tungsind! Vaagn af din Grindrings Drom
Om Frode, Hrolf, om Harald, Athelstein,
Tænk heller nu paa Navnet Baldemar,
Der blomstrede med Danmarks Riddertid;
Tag Saro frem, og lad ham huldt erstatte,
Med spillende romantisk Farveblanding,
Storheden i din Snorros Overblik,
Paa Livet ved de snebedækte Fjelde.
Erkiend min Skionhed, yngre, blege Søster!
Og mindes, at din Knud, din Giegod,
Din Haarderaade, og saa mange Flere,
Blev lokket af mit sydligmilde Blik.

Thi Norden's Kraft er uden Østens Ild
Det samme, som et tungt og hærdet Sværd,
Der mangler en varmblodig Muskelarm,
For sterkt at svinges. Blomsten, sund af Frs,
Til Sølen trænger, for at giennemglødes.
Her ruller jeg fortrolig op for dig
Mit brogede, myirkte Blomsterflor;
Som Østens Ether let og giennemsigtigt,
Udruller jeg det paa dit sorte Skjold,
At det kan laane der en hellig Grund
Af nordiske Tusmørke. —
Og finder du ei i det hele Billed
Alt hvad der burde høre til mit Rige,
Blier undertiden Farven mere mat,
End Straalerne fra Orienten taaler —
Da tilgiv Kunstneren, som malte det!
Grindre dig, det var din Søn, min Søster!
Der saae det Hele, skiondt med henrykt Land,
Dog giennem dit, sin Moders, Taageslor;
Og harmes ikke over den Natur,
Der tro har bragt ham til at elske dig!

Første Handling.

Isphān.

Et lidet fattigt Børrelse.

Mustapha sidder paa et Bord og syer. Morgiane spinder Bomuld.

Mustapha.

Nu Morgiane? Sover du igien?

Morgiane.

Nei, Mustapha! der gjorde du mig Uret.
Jeg sad og læste kun min Aftenbon,
Og luktte Dinene, for i min Undagt
Ei at forstyrres. Det er ellers silde.

Mustapha.

Hvad silde? Kom mig ei med saadan Snak!
Jeg siger det er tidligt. Hvo er Herren
I Huset her? Du eller jeg? Du er
Et Marmeldyr. Er det nu Tid at læse
Sin Aftenbon, for fattig Folk som vi?

Morgiane.

Hvad skader det vel, at man er gudsfrøgtig?

Mustapha.

Meer end du troer. Imens du læser, seer du,
 Saa svinder du ei Bomulds. Af din Bon
 Kan ikke leves. Haaer man Bred for Bonner?
 Og kan man kiose Kiod for dem paa Torvet?
 Jeg er en gammel Mand — min Kraft er svækket;
 Jeg kan ei længer sye saa flink som før;
 Du er min Medhjælp, seer du! Det vil sige,
 At du skal rappe dig og hjælpe mig.

Morgiane (græder).

Jeg hielper dig med Alt jo hvad jeg kan.

Mustapha.

Nu, nu, græd ikke! Jeg er god igien.
 Du er ei stem, du kunde være værre.
 Da jeg var vel ved Magt i gamle Dage,
 Da var jeg selv ei for, du skulde være
 For meget med; da bad jeg selv dig staane
 De hvide Hænder og det smukke Ansigt;
 Men see, saa gaaer det her i Verden! Nu er
 Forghyldningen af dig, og jeg er fattig,
 Nu maa der spindes, ellers gaaer det galt.
 Det er ei blot os selv: den lange Lommel,
 Som driver om og gior ei mindste Nytte,
 Sam maae vi ogsaa føde.

Morgiane.

Altid har du
 Saameget imod denne stakkels Dreng.
 Han er saa ung, og med hans varme Blod
 Er man ei skikket til at sidde stille,
 Med Venet overkors den hele Dag.

Mustapha.

Men til at gaae med Armen overkors,

Den hele Dag, dertil er Blodet koldt nok.
Hør, Morgiane!

Morgiane.

Nu, saa vær dog rolig!

Der kommer han.

Aladdin kommer ind.

God Aften, Fader!

Mustapha.

Ja

Jeg skal godaftne dig, din lange Elhngel!
Har du nu drevet hele Dagen om
Paa Gaden med de andre Gadedrenge?

Aladdin.

Nei, Fader! jeg har ikke drevet om.
See her er Venge fra den rige Kiosmand,
For den violblaas Silkekaftan. Manden
Var ikke hjemme selv, men som en Dreng
Har jeg fri Adgang i det hele Huus,
Og naar jeg kommer der engang imellem,
Jeg slipper ikke fra hans Fruentimmer.
Du hellige Prophet! hvad dog de Piger
Er' deilige. De giorde Lovier med mig,
Og spurgte skientviis, om jeg ogsaa vel
Forstod mig rigtig paa min Profession?
At jeg nok var den rette Skrädder, jeg!
Jeg svarte dem, at dersom de tillod det,
Saa tog jeg Maal strax af dem allesammen.
Dertil var de nu alle villige;
De bragte lange Strimler af Papir,
Da skulde først I seet en Maalen, Fader!
Om Armen, omkring Livet, og om Barmen.
Ha, hvor det dog er skønt at være Skrädder!

Mustapha.

Ja jeg skal skæddre dig! Ja jeg skal skæddre
Dig, Afslum!

(Vil springe ned af Bordet, men glider og er færdig at styrte.)

Ak, du hellige Prophet!

Hielp! Hielp! Jeg glider. Hielp! Jeg brækker Hassen.
Aladdin (hielper ham).

Ja saadan er det at forhaste sig.

Mustapha

(med indebt forbitrelse).

Min Son! Tag mig den Allen, som der hænger.

(Aladdin tæller ham Allen. Mustapha hugger efter ham; men Aladdin springer til side, saa at Faderen slaaer Bomuldstotten paa Morgianes Nok ned i Vyset. Aladdin løber ud.)

Morgiane

(Vaagner af den Sovn, hun nylig var falden i, seer Totten brænde,
og ræber):

Brand! Brand! Brand! Ispahan! — Pa — Ispahan!
Den store Hovedstad i Persien
Staaer i lys Rue.

Mustapha.

Nei, det er for galt.

Jeg gamle Mand, jeg holder det ei ud.

O stemme Skarn! du lidenslige Fugl!

Som ei vil staae, imens man straffer ham;

Som skiller mig ved al min Næring, hos

De rige, de mistænkelige Kriebmænd;

Som — Morgiane! Er du fra Forstanden?

Du sidder stille, du laer Totten brænde?

Sluk! Sluk! Om aldrig du saa slukte meer.

Morgiane (ganste forvirret).

Sluk! Hvormed skal jeg arme Kone slukke?

Jeg har jo hverken Sproiter eller Brandspand.

Ak! Ak! min Bomuld! Ak, min Spindeløn!

(Hon kaster i Forstættelsen den Silkeslædning, Mustapha nylig
har svet paa, over Idben.)

Mustapha.

Nei, nu er det forbi. Raftanen brænder!

Jeg mægter aldrig at betale den.

Jeg spiller Bankerot — jeg er kaput!

(Han falder i Asmagt.)

Afrika.

Et stort Værelse, kun oplyst af en lille Lampe. Rundt-
omkring paa væggene hænge allelags underlige Instru-
menter. Adskillige Boghylder paa den ene Side. I
Baggrunden sidder Moureddin, Troldmand, i et
langt sort Klædebond, med et Arellskjef om Livet, be-
malet med hemmelige Tegn. Foran sig paa et Bord
har han en liden Kasse, fyldt med fint Sand. Han
sidder fordybet, tegner Punkter i Sandet med en Iben-
boldts Griffel, forbinder dem med Streger og punk-
terer. Pludselig bryder han ud:

En Skat! En sielden Skat! — I Verden ingen
Saa stor. — I Gulen. Hvor? — I Asien!

Og hvor i Asien? — Ved Ispahan!

Dybt under Jorden; i en hvælvet Grotte;

Indkranst af Bierge. — Hellige Prophet!

Hvad Hemmelighed aabenbarer sig

Klart for min Sial? Saa lykkes det mig dog,

At efter fyrgethve lange Mars

Utrættede, vedholdne, strenge Flid

I Midnatsstunden — Stille! Lad os see!

Hvad er det for en Skat? — En Kobberlampe!

En gammel, plump, forrusten Kobberlampe?

Hvori bestaaer dens Kraft? — I Taager skjult!

Det seer først Eiermanden. Og skal jeg —

(Min Tunge knap, af Frygt og Haabet bunden,

Formaaer med Fynd at giøre dette Spørgsmaal,

Skal jeg vel vorde Lampens Eiermand? —

Det fine Sand, som Vandet sammenruller,
Og efterlader ikke Griflens Spor.

Uthdeligt! — Dog stille! Runde Bolger
Sig taarner i det torre Hav, som naar
En Stormwind gaaer i Biledulgerid.

Hvad sige disse Toppe? — Jeg skal hente
Hin gamle Digters Bog, som staer paa Gylden,
Oster i Salen. Paa den første Side,
Mit Die falder, naar jeg slaaer den op,
Jeg læse skal, det bringer mig paa Spor.

(Han gaaer langsomt hen, tager en gammel Foliant, slaaer den
op, og læser paa den forste Side, han træffer:)

Selsomt er Lykkens Gaver rundt fordeelt,
Som Gnister er de spredt fra Syd til Norden,
Og saare Faa besidde Lykken heelt.

Hvert Blomster har sit eget Sted paa Jorden:
Hvor Druens Blod er varmest, lurer Dod,
I hule Jordbund buldre Lhn og Torden.

Blandt Østens Palmer, mellem Frugten sod,
Sig Brilleslangen under Lovet sniger,
Og Giften blusser giennem Blomsten rod.

Fra folde Nord snart varme Straale viger,
Men uden Jordskielv, uden Gift og Pest,
Nedtorstig Rugen groer sor stærke Kriger.

Naturens muntre Son er Lykken næst.
Hvorefter Nattens Grubler flittig grunder,
Naar Solen slukkes i det blege Vest,

Det finder han med Lethed ved et Under.
Fast ubegribeligt ham Lykken gaaer
Imode, mens han godt og lifligt blunder.

Og deri Lykken netop jo bestaaer,
At den umiddelbar, ved skulste Kræfter,
Hen til sin elste Gienstand sikret naaer.

Den kommer selv, den vil ei gribes ester.
Det hielper lidt kun at du søge vil,
At du din Tanke paa dens Ankomst hester;

Du gribet — Saabets Dor sig lukker til!
Hvis ei umiddelbar din Lod er falden,
Da blier du for din Higen kun et Spil;
Da hielper ei din Forsken og din Kalden.

(Han lukker Bogen.)

En Dodelig har skrevet dette Digt;
En ringe Sanger, vindviet i
Naturens helligste Mysterium.
Mild aabner den for mig sin skulste Skat,
Var det for strax igien at spotte mig,
Af quindligt Lune? Nei, den vise Røst
Var ingen Spottefugls; det rene Lys
Er ingen Lygtemand, som leder vild.
Alvorlig, blid dens Finger peger hen
Til Skatten, som den huldt for mig oplader.
Men jeg forstaer hvad, mystisk underlig,
Den, og ei Sangeren igjennem det
Umodne Digt mig giver at forstaae:
Aldspredt er Jordens Kræfter, mange Hænder
Forenede maae lette svare Byrder;
Mig givet blev, med dyb, skarpsindig Land
At skue til Naturens Indreste,
Men see — det h d r e Redskab er jeg ikke.
Naturens muntre Son, (en melkeblods
Natur, hvis store Fattigdom paa Tanker
Har alle Kræfter spart til Kød og Blod)
En ung enfoldig Dreng skal hielpe mig,

Skal tage Skatten, næsten som i Sovne,
Men kun til mig, uklog paa dens Værdie.
Er det ei saa, du store Salomon?

(Han sætter sig atter til at punktere.)

Ja det er saa! En Ild med Nogelse
Skal giøre Hulens Indgang fiendelig;
Dg en rødmusset, uopdragen Dreng,
Som ved et Lotterie hist i Europa,
Skal trække Loddet til min Fordeel mig.
Tak være dig, du mægtige Prophet!
Min Sial er mat af sin Anstrengelse;
Min Lykke funden er. Det traette Legem
Til Hvile stunder. Godt kan slumres nu.
Imorgen staaer jeg paa mit blotte Bink
I Asien; og inden Overmorgen
Er jeg med Lampen atter her igien.

(Gaaer.)

T s p a h a n.

Mustaphas Stue. Mustapha ligger Liig. Morgiane
og hendes Naboester staae omkring Kisten.

Morgiane.

Endnu engang, hav Tak, J gode Dvinder!
Som hialp mig med min stakkels gamle Husbond.
Han er nu død! Al hellige Prophet!
Han sidder aldrig meer paa Bordet der
Dg sher, og skiender paa mig for min Sovn;
Nu ligger han og sover meer end jeg.
Hav Tak, min gode Mirza! Du Amine!
Hav Tak! Ifald Propheten skulde falde
Snart een af Eders Mænd, skal Morgiane
Sig vise redebon, som J har viist Jer,
Med Basfning, Tvætning, Kistelægning, Phyntning.
Al, Allah! Tænk, det Taft, han ligger i,

Det blev hans Dod: Han vilde slaae Aladdin,
 Saa slog han i min Bomuldstot; den faldt
 I Lyset; jeg, forskrækket af min Sovn,
 Sprang op og vilde slukke Branden; men —
 Men da jeg ikke kunde skille Sort
 Fra Hvidt, i Angsten, tog jeg Silkekiortlen
 Og vilde slukke med. Min arme Mand,
 Bleg sank han i min Arm, og døde fort
 Derpaa af Skrel. Du vakkre Egtefælle!
 Nu, den Bei skal vi Alle gaae. Men Himmel,
 Det er dog tungt — og paa en saadan Maade!
 Aladdin er en Galgenfugl! — Farvel
 I gode Dvinder! Hisset komme nok
 Liigbærerne. Jeg holder det ei ud.

(Liigbærerne komme.)

Mit Hierte brister! — Aa, I gode Mand!
 Saa tag da Kisten, men tag ei for haardt;
 Det er en gammel Mand, aa, bør ham varligt,
 Han taaler ikke mange flere Stod;
 Og vend hans solvgraar Hoved imod Mekka,
 Og Fodderne, holdt udstrakt, mod Medina.
 Endnu et Rys! Aa, hvor han ligger rolig;
 For foer han altid op. Det er forbi.
 Farvel min Mand; min Mustapha! Farvel!

(Liigbærerne gaae bort med Kisten. Dvinderne hylle over Liget.)

G a d e.

Aladdin; endeel andre Drenge. I Baggrunden Noureddin, som giver Agt paa deres Tale og Adfaerd.

S e l i m.

Der er Aladdin! Saa, nu kan vor Leeg
 Beghynde ret.

A l a d d i n.

God Morgen, Kammerater!

Selim.

Hvor blev du af saalænge?

Aladdin.

Seer du vel,

Der var Begravelse, her uden Byen,
Paa Kirkegaarden ved Mosteen hist.

Det maatte jeg først see. Det er saa morsomt
At høre Sangen, og at see dem gaae
Saa langsomt gravitetist hen med Viget.

Selim.

Hvi har du ikke sagt mig det, saa var
Jeg gaaet med. Hvem blev idag begravet?

Aladdin.

Min Fader.

Selim.

Hvad? Din Fader? Er han dod?

Aladdin.

I Forgaarsaftes døde han.

Selim.

Og derom

Har du ei talt et Ord?

Aladdin.

Saa har jeg glemt det.

Selim.

Og sørger ei?

Aladdin.

Nu, har jeg Raad til det!

Selim.

Jeg mener ei med Klæder, men med Sælen.

Aladdin.

Ei nu! Den som vil over alting sorge,
Hil meget at besørge. Han var gammel.

Sindbad.

Maa, kom da! Kom! Den rige Kibmand hist
Paa Hjørnet, vil idag igien udkaste
Tre Apelsiner, høit i Gramsetag.

Aladdin.

Godt! Jeg er med.

Sindbad.

Er du? Det troer jeg nok.

Der kommer alt den Ene. Varskoe, Drenge!

(En Apelsin bliver fastet ud af et vindue, Aladdin gribet den.)

Selim.

Du er nu altid lykkelig.

Drengene.

Fleer! Fleer!

(En Apelsin fastes atter ud, som Aladdin ligeledes gribet.)

Aladdin.

Det var den Anden. Nu jeg alt har To.

Sindbad.

Aladdin maa ei være længer med.

Den Tredie maa han ikke gramse bort.

Han har alt faaet nok. Hold paa ham, Drenge!

(De holde paa Aladdin, den Tredie fastes ud og falder i hans Turban.)

Aladdin.

Det var den Tredie. Gen jeg spiser selv,

Og der har I de andre To igien!

(Han fastet de to Apelsiner i Eusten. Drengene løbe hørt fort at
gribe dem.)

Noureddin (træder frem).

Hvi skulde jeg gaae længer? Dette Spil,
Saa hensigtslost, barnagtigt som det lader,
Har Skriebnen stiftet, for at vise mig
Mit Redskab. Netop som jeg tænkte ham!

Nodmusset, stærk og doven, sorgeslos.
 Hans Fader blev begravet — han gik ud
 Af see paa det, som paa en anden Leeg.
 Togange skienker Lykken ham sin Gunst,
 Og trediegang, med sammentvungne Hænder,
 Han trænger den ned i sin Turban-Pul.
 Hvad vil jeg meer? Her har jeg hvad jeg sogte.

(Gaaer hen mod Aladdin.)

Hil dig, min unge Ben! Jeg seer, at du
 Er øvet i at gramse.

Aladdin (undseelig).

Ja saamænd!

Noureddin.

Bliv ikke vred, at jeg saa dristig kommer,
 Og taler til dig, uden dit Beklendtskab;
 Men flere Ting opmærksom mig har giort:
 Forst er du i den hele Drengeslok
 Den Smukkeste, dertil er du den Største.
 Hvor gammel er du?

Aladdin.

Syffen Aar.

Noureddin.

Ja seer man!

Og ældre troer man dig. Dig mangler jo
 Kun Skiegget til en ret fuldstændig Mand.
 Dernæst er du behændigst af dem Alle,
 Som lykkeligst. Jeg er en fremmed Købmand,
 Kun lidt kendet i det store Ispahan,
 Og søger derfor smukke Folks Beklendtskab.

Aladdin.

Min Herre! Mig beviser I stor Ære.
 Med mit Beklendtskab er I lidet tient.

Teg er en fattig Skredderdreng. Min Fader
 Er død. Han vilde pryggle mig, saa slog
 Han i min Moders Bomuldstot; saa gik
 Der Ild i Totten, og — saa døde han!

Noureddin.

Teg hørte nok, I talde om hans Liigfærd,
 Og — blev ei vred — den Ligegyldighed,
 Hvormed du talde, kom mig til at studse.

Aladdin.

Ei nu, det var en gammel, daarslig Mand.
 Halvfierdsindsthye Nar! Saar gamle blive
 Kun Faa i Ispahan.

Noureddin.

Men som jeg hører,
 Har du jo været Marsag i hans Død.

Aladdin.

Fordi jeg ikke vilde la' mig slaae
 For Panden, men behændig sprang tilside?
 Nei, liære Herre! tænk Jer dog et Liv,
 Der hænger i saa tynd en Spindevæb,
 At reent det dør af Skræk, naar der engang
 Gaaer Ild i Bomuldstotten. Han maa talke
 Mig til, fordi jeg slaffed ham et Paaskud
 Til at forsoie sig herfra.

Noureddin.

Det var

Ei sonlig talt.

Aladdin.

Den store Allah veed,
 Om just jeg var hans Son. Saameget veed jeg,
 Han handled aldrig som en Fader mod mig.
 Han tog min Moder gammel; hun var ung,

Dg smuk, hvis man kan troe, hvad Nygetet siger.
 Al Sefi, en Emir, kom tidt i Huset;
 Han havde mig ret kær; jeg lignte ham;
 Han ofte skienkte mig Forænger.
 Nu er han dræbt i Krigen af en Thrk!

Noureddin.

Din Fader var saa gammel? Stig, hvad heed han?
 Aladdin.
 Hans Navn var Mustapha.

Noureddin
 (med stigende Øymærksomhed).

Og han var Skrädder?

Aladdin.

Med Liv og Siel!

Noureddin.

Og har alt længe boet
 I Ispahan?

Aladdin.

Saalænge jeg kan huske.

Noureddin.

Knurvurren, vranten, hidsig af Gemht?

Aladdin.

I kiender ham?

Noureddin.

En stræbsom gammel Mand.

Aladdin.

Aa ja!

Noureddin.

Som fordred, at man skulde sidde
 Paa Bordet smukt og sye den hele Dag,
 Men ikke gaae paa Gaden om at lege.

Alladdin.

Det er ham! Det er hans udtrykte Billed.

Noureddin (omfavner ham).

Min Broderson!

Alladdin.

Hvordan? Er han Broder?

Noureddin.

Hans kiodelige Broder! Muhammed,
Du min Prophet! Jeg troede længst ham død,
Jeg haabed ei at træffe paa hans Slægt;
Og nu jeg finder en saa valker Yngling?
Kom! Kom! Hvad hedder du?

Alladdin.

Alladdin.

Noureddin.

Nigtig!
Det strev han selv mig til, da du blev født.
Thi — hvad du tales om Emiren nys —

Alladdin.

Cundfeelig og bange).

Ak! bryd Jer ei om det. Det slap mig kun
Saa ud af Munden, kæreste Herr Fætter!

Noureddin.

O kom, Alladdin! Kære Broderson!
Strar, bring mig til din Mo'er. Hun lever dog?

Alladdin.

Hør voer hun! her i dette ringe Huus.

Noureddin.

Du hellige Prophet! Hvor Skiebnen styrer
Dog Alt besynderligt i denne Verden,

(De gaae ind.)

S t u e.

Noureddin, Morgiane og Aladdin sidde om et Bord, ved et velsmagende Maaltid.

Morgiane.

Hoistørede Herr Fætter! Kære Svoger!
 Bro'er Noureddin! (Tag ei unaadigt op,
 At jeg saa dristigt taler.) Nei, saa vilde
 Jeg heller troet, at Kaukasus var slofset,
 At Solen havde torret Euphrat ud,
 End at min kære, salig Ægtefælle, —
 (Nu er han i Prophetens Paradis,
 Hvor Huri, som i Skionhed overgaae mig,
 Omfavne ham og klæ'er ham af og paa,
 Og striuge ham med Multum for sin Gigt.
 Nej, lad dem det! Jeg er slet ikke midkier.)
 Men — hvad jeg vilde sige, kære Svoger!
 Det havde jeg, som sagt, dog aldrig troet,
 At Mustapha, det gamle stakkels Skrog,
 Var Broder til en saadan fornem Herre.
 Jeg har ei heller i mit hele Liv
 Hørt Manden nævne Jer. Og derfor tankte
 Jeg ogsaa først — tilgiv min dumme Tvivl —
 At J nu var en Thy, en Kielstringknegt,
 Som kom for at udspeide Leiligheden.
 Men da jeg overveied saa igien,
 At der var intet meer at stjæle her,
 End paa en Banke Sand i Sahras Ørk;
 Og da J nu lod hente Mad, Sorbet,
 Og gav os et saa herligt Traktiment; —
 Da bortsvandt al min Mistro, kære Fætter!
 Thi ak! hvad skulde bragt Jer til at giøre
 Mig arme Kone, samt min stakkels Dreng,
 Saameget Godt, var det ei Slægtslabs Skyld?

Noureddin.

Ja, kære Svigeriske! Hvad jeg kan virke
 For Eder og for Eders gode Søn,
 Det skal jeg som en tro, hengiven Fætter.
 Hvi hindred Skæbnen mig bestandig for
 At kiende til min Broders trange Kaar?
 Jeg skulde vist forlængst, med villig Hu
 Og med uskromtet Glæde hilpet Eder.
 Dog skeet er skeet, og kan ei gisres om.
 Det hielper ei at græmmes over det
 Som ei kan øndres, lad os altsaa heller
 Betragte det Nærverende. (Stænger.) Aladdin!
 Kom, Søn! og drif mig til.

Aladdin.

God Taar, Herr Fætter!

Noureddin.

Siiig altsaa, kære Morgiane, mig,
 Hvordan I har det? Hvoraf lever I?
 Hvad gør Aladdin? Er han flittig? Har
 Han alt bestemt sig? Hvortil har han Lyft?

Morgiane.

Ik, hvortil har han Lyft? at gaae paa Gaden
 Den hele lange Dag, at spille Skorsteen,
 Nærmet til Væg, Klink, Pind og So i Hullet;
 At sole sig i Snavset, som et Sviin;
 Idu at rive Buxerne for Knaet,
 At slide Hul paa Albærmerne,
 At slaaes, at bande, og at lobe gal.
 Ik, kæreste Herr Fætter! I kan troe,
 Han har alt gjort mig mangen Hiertesorg.
 Han gjør mig ei saa glad, det staer jeg for!
 Det er min Søn, det er mit Kiod og Blod;
 Han er ei hæslig, deilig rød og hvid,

Og Alle siger, at han ligner mig;
 Men Sandhed maa for Dagen, om den skulde
 Mig ud igien nem mine Sidebeen.
 Jeg spinder Bomuld hele Dagen, men
 Hvad kan vel det forslaae? Han gidder ei
 Bestille — Gud forlade ham, det Skarn! —
 Saameget, som at kenne selv sit Haar.
 Alt hviler paa mig arme stakkels Enke!
 Han skulde voere Skraedder, som hans Fader;
 Men ak, Gud bedre ham for Skraedd'r han er!
 Nei, der vil Andet til, end gaae og drive. —
 Da Mustapha endnu var levende,
 Tog jeg det Skarn i Forsvar; Himplens Straf
 Nu kommer over mig, for al min Svaghed.

Nour eddin.

Nu, liere Svigerste, giv Jer tilfreds!
 Saavridt jeg mærker paa Aladdin, er
 Han af en ødel, stolt og fri Natur.
 For ung til selv at bryde sig en Bane,
 Nedtreukt af al den Armod trindt omkring,
 Er han ei vaagnet ret endnu; derfor
 Har Leeg og Lediggang bestandig tumlet
 Den ubevidste Siel, som i en Bugge.
 Jeg vædder, hvis man satte ham i stand
 Til at begynde med anständig Handel,
 Isfald man slaffed ham en Bod, med Vater
 Af allelags fortæsselige Stoffer,
 Fra China, Indien og fra Levanten,
 Jeg vædder Ti mod En, at han blev kied
 Af al sin gamle Tidssordriv, og fil
 Til bedre Sysler Lyst. Ei sandt, Aladdin?

Aladdin.

Herr Fætter! Ja, I læser i mit Hjerte.
 Ak, jeg kan aldrig gaae en Bod forbi,

Som hænger fuld af Guldmor og af Selvmor,
 Af Flor, af Atlast og af Silkecoier,
 Og klare Perlebaand og slige Sager,
 For strax jeg tenker: havde du dig dog
 En saadan herlig Bod! Saa kom hver Dag
 De skionne Perserinder i din Bod,
 Og slog de lange Solverslor tilsidte,
 For dine smukke Varer at besee;
 Og medens de besaae min Herlighed,
 Besaae jeg deres Herlighed igien.
 O liere Fætter, skaf mig sleg en Bod!
 Og her jeg lover Jer med Haand og Mund,
 At jeg skal blive paen og ret formuftig,
 Selv rede Haaret, tvætte, pynte mig,
 Og ikke lege med de dumme Drenge.

Noureddin
(sætter ham haanden).

Et Ord et Ord?

Aladdin (sager den).

En Mand en Mand!

Noureddin.

Top, Fætter!

I Overmorgen har du dig en Bod.

Morgiane.

Alt, hellige Prophet! Den arme Stakkel,
Hvor skulde han faae den fra?

Noureddin.

Liære Moder,

Teg klober og forærer ham en Bod.

Aladdin
(sætter ham om halzen).

Nu, det kan dog ret kaldes en oprigtig
Og ørlig Fætter. Liære, liære Fætter,

I er af mine Folk. Men kære Fætter,
 Der er saalænge til i Overmorgen;
 Var det ei bedre strax, — imorgen tidlig —
 At kise Boden? Det er dog saa godt
 At faae fra Haanden, hvad man skal; og jeg
 Kan ikke taale godt at bie.

Morgiane.

Døsmer!

Kiodhoved! Lange Lommel! Er der ei
 Da mindste Tanke meer dig i dit Hoved?
 Er det Taknemlighed? Og taber du
 Ei Mælet over saa uventet Godhed?
 Af, jeg maa græde! — Kæreste Herr Fætter!
 Er I en Engel, sendt fra Himmerig,
 At hielpe denne faderløse Orm,
 Det arme stakkels Skrog. Flur hen, dit Afskum!
 Og kys Herr Fætteren paa Haanden strax,
 Og tak ham. — Af, er det ei alt en Drøm?
 Jeg er saa vant til Sorg og Usselhed,
 At denne Lykke gør mig reent forplumret.

Noureddin.

Vær rolig, gode Kone! Nei, Aladdin,
 I Morgen er det Fredag, Helligdag,
 Da kan der ikke kioslaaes; hver en Bod
 Er lukket til, og Livet deler sig
 I Gudsfrøgt og uskyldig Tidsfordriv.
 I Morgen vil jeg stafte dig en Klædning,
 Som passer til en bedre Stand; saa vil
 Vi, hvis din Moder ei er derimod,
 Spadsere sammen ud af Stadens Port,
 Igennem disse smukke, kiolne Haver,
 Som rundt omringe den. Du har dog Lyft?

Aladdin.

Stor Lyft, Herr Fætter! Grumme megen Lyft.

Noureddin.

Saa skilles vi nu ad i Aften da!
Det er alt Midnat, og jeg mørker dog
Jeg er af Neisen træt. I Morgen sees vi.
Farvel saalsænge, Born!

Aladdin og Morgiane.

God Nat, Herr Fætter!

En vild Biergegn.

Tvende store Klipper straane brat ned mod hinanden og
dannede en snever Strækning, i hvil Midte er en liden
stion Plads, bevoret med Krat og Blomster.
Træerne fra Fjeldet hænge tildeels derover, og ud af
Klippen springer en Kilde, som snoer sig i Afsunden.

Noureddin og Aladdin komme sammen, fordybede i
en Samtale.

Aladdin.

Ak, kæreste Herr Fætter! I fortæller
De bedste Eventyr, jeg end har hørt
I al min Levetid. Det er en Lyst
At høre Jer saaledes tale, Fætter!
Det forekommer mig, som om jeg var
Langt mere klog, end da vi først gik ud
Af Porten sammen. I har viist mig om
I alle Verdens Dele. Hvad I siger
Om Handelsvæsnet, er fornsieligt
At høre paa; dog maa jeg tilstaae reent ud,
At hvad I taler om Naturens Kraefter,
Dens underlige skulste Skat; og om
De Mennesker, som af en venlig Skiebne,
Tidt pludseligt faae det, som Andre hige

Horigeves efter deres hele Liv;
 Om det Usynliges Indvirkning i
 Det Synlige, samt alle slige Sager,
 Det mored, det forundred mig dog mest.

No ureddin.

Ta, det er det Mærkværdigste, min Son,
 Det Helligste, hvortil vor Siel sig høver.

Aladdin

(Seer sig forbaujet om).

Men Gillemænd, hvor er vi komme hen?
 Henrevet af hvert Ord, I sagde mig,
 Har jeg saa reent forglemt at huske Veien,
 Alt langt fra Haverne, paa Marken ud
 Vi ere gangne, staae nu midt imellem
 De vilde Bierge. Nigtignok det kom
 Mig for, som jeg blev træt engang paa Veien;
 Men det var snart forglemt. Er det maaskee
 Saaledes ogsaa gaaet Eder, Fætter?

No ureddin.

Nei, elskte Son! Med Forsæt har jeg fort
 Dig uformært fra Stadens Larm og Bulder,
 Ud i den vilde, herlige Natur.
 Af barnlig Glæde slog dit unge Hjerte,
 Da hist igjennem Haverne vi gik,
 Der, som en stor uhyre Blomsterkrands,
 Den store Steenhob kisler og omdusfer.
 Og skiondt jeg nøgter ei at disse Lunde,
 Hvor Kilden risler, hvor Drangen duftet,
 Og quæger Tungen med sin sode Saft,
 Er et busvalende, ret venligt Syn;
 Saa staarer dog denne smaalige Natur,
 Af Nodtorft sammentrængt i visse Grændser,
 Opvoret inden Ejendommens Skranker,

Og under Eiermandens Hersteblik,
 Saa langt tilbage for Naturen, i
 Sin dristige, sin grændselose Rigdom,
 Som Nattesaffen for den lyse Sol. —
 Tilsyneladende tilfældigviis,
 Men i mit Herte sindrigt overlagt,
 Har jeg paa Veien ledt din muntre Land
 Fra ringe Hverdags-Gienstand til det Store.
 Jeg vilde stemme dig til, usformørkt,
 At vænnes til det Højtforunderlige;
 At ikke, som en rast og vælig Gang
 Vel af Natur, men stakket paa Forstand,
 Du skulde studse ved uventet Knald.
 Det har jeg giort; og tænker at jeg nu
 Kan, uden Fare, sige dig min Hensigt.

Aladdin.

Tal kun, Herr Fætter! Jeg er ikke bange.

Noureddin.

Saa viid, min Son! at jeg i mangt et Aar
 Har grandset i Naturens luktete Bog,
 Og at det endelig, ved usfortroden
 Unstrønget og usvæklet Flid, tilsidst
 Mig lykkedes at spore Sager op,
 Der ikke fængsle Mængdens matte Blik.
 Blandt andet har jeg sikkert grundet ud,
 At netop her, paa dette Sted, du staaer,
 En Hule hvælver sig dybt under Jorden,
 Hvor alt hvad Bierget gienmmer i sin Favn
 Langt skionmere, langt mere glandsfuldt blomstreer,
 Med stærke Straaler i en evig Vaar,
 End Overladens strobelige Planter,
 Hvor Farven falmer hurtig, som den kom,
 Og esterlader kun den visne Stub.
 Hvis nu min Ven Aladdin du har Mod

Til at betragte denne skjonne Hule,
 (For din Skyld gik jeg kun den lange Vei,
 Thi jeg har ofte seet sliig Herlighed);
 Saa vil jeg, ved et mørkt forblommet Ord,
 Og ved at tænde nogle torre Øviste,
 I Hast opdage dig den skulste Dor.

Alladdin.

Hvordan, Herr Fætter! Her? Her er en Hule?
 Her under denne Plads, jeg træder paa?

Noureddin.

En deilige Hule, hvor Naturen har
 Gavmild forenet al sin spredte Skionhed.

Alladdin.

Og Hulens Indgang, som er ganske skuelt,
 Den kan I finde, ved at brænde Øvisten
 Og tale hemmelige Trolddomsord?

Noureddin.

Ta, elskete Son! Det skienker Allah mig.

Alladdin.

Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Noureddin.

Du er
 Dog ikke bange?

Alladdin.

Bange? Paa det Lav!
 Men det er jo dog hoist besynderligt.

Noureddin.

Hist hvor de torre Grene hænge ned,
 Af Solen marved ud, paa brændte Field,
 Did gaf, og hent en Dragt af trøstet Øvas!
 Men skynd dig, Son! thi Matten stunder til.

Aladdin.

Herr Fætter, Eders Bud er mig en Lov.
Jeg higer efter denne stionne Hule,
Jeg henter Træ til det fornødne Baal.

(Gaaer.)

Noureddin.

Saa er da nu den store Time kommen,
Der trigt forvisser mig Besiddelsen
Af alle Jordens bedste Herligheder!
Her er det lidet ubeklente Sted,
Hvorefter jeg har ledt min hele Livstid,
Og reist saa ivrigt mange hundred Mile.
Aladdin er mit Værktøi. Hisset kommer
Han sorglos alt, med en Dragt Bed paa Ryggen.
Af Hastværk har han neppe Tid at see
Hvorhen han flytter Foden, mens han gaaer.
Ha du enfoldige Letsindighed!
See dig dog om, og qvæg forsidstegang
Dit Die med det friske Blomsterstier,
Dit arme Legem i det blide Solskin.
Snart gisper du i Mørket, uden Sol
Og uden Blomster, efter Hungersdoden. —
Dog hvad Medlidenhed? Enfoldig Svaghed!
Betænker sig Naturens Grandster paa,
At stikke Naalen i Insekrets Ryg?

Aladdin

(Kommer tilbage med Brænde paa Ryggen).

Herr Fætter! Her er Brænde til en Ild,
Hvorved J' stege kan en Elephant.
Men, medens jeg gik hisset om og stirred,
Og samled Kviste, bandt dem i et Bundt,
Og lagde dem paa Ryggen og gik hid;
Saa faldt det gamle Eventyr mig ind,
Om Abraham, som vilde offre Issaak;

Hvordan den arme Dreng selv maatte flæbe
 Det Træ hvorpaa han skulde været brændt.
 Men Allah sendte ham strax en Cherub
 Til Hjælp fra Himlen. Allah hjelper os,
 Naar Noden størst er. Ikkesandt, Herr Fætter?

Noureddin (forvirret).

Ugrundelig er Allahs Viisdomsvei.

Aladdin.

Den gode Isaak var dog ganske vist
 En lille bitte Smule vel enfoldig,
 At ei han kunde mærke slige Streger,
 Det skulde været mig? Jo jo min Karl!
 Dog, det er vel et Eventyr det Hele?

Noureddin.

Formodenslig. Saa! Læg nu Riset der,
 Saa vil jeg strax slaae Ild. Men end et Ord:
 Jeg stedse, fra det første Dieblik,
 Jeg saae du gramset Apelsinen hist,
 Har holdt dig for en dygtig Dreng, en Knos,
 Der ei er bange, som en gammel Kærpling,
 Men rast og usorsagt, og gierne vil
 I lav med det, som er forunderligt.

Aladdin.

Hvis det er Eders Tanker om mig, Fætter,
 Saa haaber jeg, I har ei taget feil.

Noureddin.

Belan! da dog du er min Broderson,
 Og da jeg elsker dig og gierne vil
 Forskaffe dig en Glede, du tilforn
 Har aldrig nydt, — saa gaae vi nu til Sagen.
 Naar jeg har Ilden tændt i dette Baal,
 Og kastet Røgelsen, og talt derover,

Da bæver Jorden. Og naar det er stæet,
 Gaaer du en Steen at see, der skyder sig
 Af Jorden frem, færlantet, med en Ring.
 Den løfter du med ringe Kroester op,
 I det du nævner sagte ved dig selv
 Din Faders og din Bedstefaders Navn.
 Og neppe har du veltet Stenen bort,
 Hør strax du seer en Trappe, ned ad den
 Da stiger du. Frygt ei for Hulens Morke,
 Det svinder snart; thi Grottens klare Frugter,
 Som Stierner glimrende med alle Farver,
 Snart etter lyse, med langt større Skionhed,
 End denne lumre svovlestændte Sol.
 Forst kommer du igennem trende Huler,
 Hvor Guld og Sølv, ret som i store Tonder,
 Er sluttet ind i Kampstenens Kloster.
 Gak det forbi, ror heller ei derved,
 Det sidder fast, du spilder ikun Tiden.
 Naar disse trende Kamre altsaa du
 Har giennevandret, — ak! da kommer du
 Ind i en Have. Paradisets Have
 Bar ei saa smuk; maaskee dog var det den,
 Som flygted did ned efter Syndesfaldet.
 De deilige, de straalerigste Frugter
 Af allehaande Farver, rode, blaae,
 Græsgromme, violette, hvide, gule,
 Som Edelstene sat i Sultanindens
 Guldsmykker, hænge der i herlig Orden.
 Hvor gierne git jeg ikke selv derned!
 Det er umuligt. En ad Gangen kun
 Vor myde denne Fryd; for din Skyld dog
 Jeg gierne negter selv mig denne Lykke.
 Alt hvad jeg fordrer, for min Godhed mod dig,
 Er, at du heelt gaaer op igennem Haven,
 Til Muren ligefor i dunkle Baggrund;

Der hænger, i en roget, mørk Fordybning
 En gammel Kobberlampe; den skal du
 Hidbringe mig. Du veed jeg er en Ven
 Af gamle Snurrepiberier; jeg
 Har sagt dig, at jeg samler slige Sager;
 Og Lampen, uden mindste Værd for Andre,
 Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.
 Paa Veien, naar du gaaer tilbage, maa
 Du gierne plukke dig saamange Frugter,
 Som du kan bære, for at bringe hiem;
 Men skynd dig kun, og bring for alt mig Lampen.
 Og du behøver ei at frygte for
 At den skal smudske dig; naar du har slukt
 Dens Ild, og heldt dens Olie paa Jorden,
 Da torres den paa Timen af sig selv.

Aladdin.

Godt, kære Fætter! Jeg er redebond.

(Noureddin tager en ølle frem med Regelse, og læser noget deraf i Hilden. Sirax dervaa hores et Tordenbrag. En Lynstråle slaaer ned i Jorden, hvor Regessen brænder. Jorden stielver. En stor firkantet Marmorsteen syder sig op, lige med Jordens Overflade; i Midten deraf er besætet en Jernring.)

Noureddin.

Kom nu Aladdin! Skynd dig! Ufortovet!

Aladdin (angst).

Af nei, Herr Fætter! Kæreste Herr Fætter!
 Forstaan mig! Af! Jeg tor det ei! Jeg ryster!

Noureddin

(Slaaer ham i hovedet, saa han tumler).
 Barnagtige, foragtelige Dreng!
 Troer du at giekke mig? Har jeg for din Skyld
 Saa svart et Arbeid foretaget mig.
 At du, som en forkielet Skiodehund,
 Skal bange stielve, mens man flapper dig?

Flux grib i Ringen! Eller ved Propheten
 Og ved den store Salomon, jeg smedder
 Dig fast til denne Steen, og reiser bort
 Til Afrika, hvorfra jeg kom, og lader
 Dig og din Moder i Glendighed.

Aladdin.

Alt kæreste Herr Fætter! Vær dog ei
 Saa vred, saa grusom. Jeg vil gierne giøre
 Hvad J befaler mig.

Noureddin (formulert).

Net saa, min Son!

Saa vil du ogsaa vorde lykkelig.
 Det blode Sind! Staaer ikke Daarerne
 Ham alt i Diet.

(Klapper ham paa kinden.)

Skam dig dog, Aladdin!

Vær en fornuftig Dreng, saa skal i mig
 Du altid faae saa god som gavmild Fætter.
 Jeg staaer dig jo dog nu i Faders Sted,
 Og derfor er det Pligt at straffe dig,
 Naar du fortiner det. Det er jo til
 Dit eget Bedste. Kom nu da, min Son!
 Og lad mig mørke, du har Mod i Brystet.
 Grib Ringen fat og nævn din Faders Navn,
 Og saa din Bedstefaders.

Aladdin.

Nu velan!

(Han munler sagte ved sig selv, gribet derpaa i Ringen, men kan
 ikke rolle Stenen.)

Noureddin

(Assedes, i det han farer forfærdet tilbage).

Ha! hvad er dette? Hellige Prophet!
 Er Gaaden ikke lost? og gaaer jeg vild?

Aladdin.

(Med nille Forundring).

Ta tænkte jeg det ikke nok?

Noureddin.

Hvad tænkte

Du Dosmer? Nævnte du din Faders Navn?

Aladdin.

Af Agtelse for Eder, kære Fætter,

Jeg nævnte Mustaphas og Kasems Navne.

Dog ligger Stenen fast som Bierget selv.

Men vil I nu tillade mig, jeg nævner

(At sige, uden al Forrydelse)

Emiren's Navn, tilligemed hans Faders,

Saa skal I bare see.

Noureddin.

Ha nævn dem da!

Aladdin

(I den han løfter).

Al Ramon og Al Sefi! — Der er Stenen.

Noureddin (sænder lei igien).

Du havde Ret!

Aladdin.

Naar vi skal see os om,

Saa blive vi paa denne Maade jo

Ei engang Fætttere?

Noureddin.

Saa er vi Benner.

Gak nu kun ned og hent mig Lampen op!

Aladdin.

Det er en magelig, velhuggen Trappe.

Det seer ei farligt ud; og hisset skimter

Teg allerede Lyset. Morsomt nok!

Nu er jeg ikke længer bange, da jeg

I Hullet staaer. For gios jeg, mellem os sagt.

Om det nu brister eller bærer —

Noureddin.

Glem

Ei Lampen!

Aladdin (stiger ned).

Hav kun ingen Frygt for det,

Noureddin.

Hør Fætter! Endnu Et. For at du dog
Kan være ganste sikker i din Sag,
Saa tag først af min Finger denne Ring
Og sæt paa din. Den skiermer dig for alt,
Hvad ellers muligt kunde mode dig.

Aladdin.

Godt, kære Fætter! Lad mig nu kun gaae.

En underjordisk Høvding hoi, ret som en Have brammer,
Thi store Træer af blanke Malm udbrede deres Stammer,
Af Kobber, Jern, og Zink og Bly, med stærke Stud i Bugter;
Og paa hver udstrakt fielen Green nedhænge fieldne Frugter.
Thi melkehvide Nogle sees, nu klare, som Krystaller;
Blodrode Nogle, Hine blegt kun rodme som Koraller.
Og gronne, violette, blaae, samt brunlige med gule,
Med Funklen hænge rundt omkring udi den sionne Hule,
De hvide Frugter Perler er, de klare Diamanter;
Rubinen rodmer i sit Blod med sine slebne Kanter,
Smaragder er det gronne Græs, de blaae Saphirer finder
Du lavt ved Træets stærke Rod, som smilende Kicerminder.
Og overalt hvor Diet seer, det sig saa huldt forlyster
Paa Jaspis, paa indsprængt Algat, Viol som Amethyste.
En lidens Biergelv slynger sig, smart stærkt, og smart den mattes,
Dens Sang, sliant lidt utydelig, kan dog af Sicelen fattes.

Dg inderst paa den sorte Væg, imellem Nog og Dampe,
 Der brænder, i sit mørke Hul, den underfulde Lampe.
 Af den faaer Hulen alt sit Skin, thi skjondt den lyser ene,
 Gienstraaler Lyset tusindfold fra Guld og Edelstene.

Usynligt Chor af Biergaander.

En buldrende Torden
 Sit Lyn har nedsendt.
 Flux revnede Jorden,
 Hvor Straalen har brændt.

Andre Stemmer.

Det Liv, som saa hærligt sig rører,
 Med Blodet, saa varmt og saa rødt,
 Hid Skiebnen saa venlig fører,
 Til hvad der er stenet og dødt.

Stemme fra Lampen.

Saa skal da længer ei min Straale,
 Virksom fængslet med sin Magt,
 Kun denne tause Hælving maale,
 Kun lysne blot med tomme Pragt!
 Alt rasler, Biergets Dor! din Hængsel,
 Og alt betrædes Fielrets Sti;
 Fra dybe dødligstille Fængsel
 Vil evig Viisdom mig befrie.

Stemmer fra Træerne.

Ah! skal vi miste dig, du Biergets Rue?
 Saa miste vi jo med vort Farvespil.
 Hvad er vor Skionhed vel, naar Hulens Rue
 For hulde Lysning grumt sig lukker til?

Stemmen fra Lampen.

Giv Eder kun tilfreds, I smukke Stene!
 En anden Ild snart tænder sig påastand.
 Træer ikke det er mig, som lyser ene:
 I Bierget flammer der en evig Brand.

Nu Skiebnen har en Lykkelig forundet
 At trænge dybt udi Naturen ind.
 Da først det store Underværk er fundet,
 Naar klart i Dybet trænger Sicelestin.

En ny Prometheus atter vil forene
 Det høie Lys med Mennestet idag;
 En anden Odin, giennem Biergets Stene,
 Gaaer Driften, ved Gunlodes Favnetag.

Aladdin kommer ind, studser og seer sig om.
 Af hvilken deilige Have! Alle Træer
 Af Frugten hænge fuld. Hvor røde Ebler!
 Og violette Pferstner! Gronne Blommer!
 Og guldgul Spelsün og hvide Nibs!
 Og Druer! nogle ganske himmelblaae,
 Men andre klare, som det rene Vand.
 Hvor Bækken huldt sig giennem Alting slynger!
 Af, det er Skade, her er ingen Fugl,
 Der quiddre kan i disse grømme Toppe.
 Alt er saa stille. — Hvilde smukke Blomster!
 Saal ghylde, som det rene, røde Guld.
 Jeg troer de kaldes Fandens Melkebotter
 Hos os; her har de vel et andet Navn.
 Af hvilke hvide Lilier! Hvor de straale!
 Man skulde svørge paa, de var af Solv.
 Jeg vil dog lugte Den. — Den lugter ei.
 Af, det er Skade, de har ingen Lugt.
 Maa det er sandt, det maa jeg dog tilstaae,
 Min Fætter havde Ret, dengang han paastod,
 At Eligt var verd at see. — Der hænger Lampen!
 Hvor underligt den med sit klare Skin
 Oplyser Alt, og giver Alting Glands.
 Min Fætter er dog ret en egen Mand:
 Hvad nu han vil med den? De skionne Frugter,
 Det er dog noget meget Bedre. Ha
 Nu har jeg aldrig seet saa stor en Drue,

Som denne her. Af den maa lædste godt!
 Jeg er saa torstig, jeg vil plukke den,
 Min Fætter gav mig Lov dertil. — Hvad nu?
 O vee! det er ei en naturlig Drue,
 Den er af Glas kun. Slap det saadan ud?
 Maaskee dog denne Nøde smager bedre. —
 Hvad? — Dgsaa Glas? Nu har jeg aldrig seet!
 Det er kun malet Glas, den hele Stads.
 Ha ha ha ha! Det var da Lovier, det. —

(Grædesærdig.)

Jeg tænkte det var Frugter, og saa er
 Det haardt som Steen. Nei sikké Narrerie!
 Ja saa! Saa er det bedst at skynde sig
 Af komme hjem igien til Ispahan,
 For at faae Mad, som l'aer sig rigtig spise. —
 Men smukke dog er disse glatte Stene.
 Troe mig, de andre Drenge, de gior vist
 Nok store Dine, naar jeg viser dem
 All denne Herlighed. Jeg plukker mig
 Saa mange jeg kan bære. — Saa! Nu er jeg
 Belæsset, som en reisende Kameel.
 Og nu afsted. — Men stop! Ha det er sandt,
 Jeg havde nær forglemt den rare Lampe.
 Saa havde Pøller været los med Fætter.

(Han tager den ud af hullet.)

Saa kom da med, dit gamle Skumpelstud!
 Stod det til mig — jeg lod dig heller hænge.
 Jeg vil ei slukke den, for jeg kan see
 Daglyset gienmem Hulens Abning hijt.

(Seer sig endnu engang om.)

Det er dog ret en grummie deiligt Hule.
 Der hænger endnu En, som er saa blaa.
 Den kan jeg sagtens bære med de andre.
 Og nu farvel, du smukke Glasboutik!
 Jeg maa afsted, min Fætter venter mig.

(Gaaer.)

Det snevre Sted mellem Biergene.

Noureddin staer ved Hulens Indgang, boier sig over den, og lytter.

Der kommer han! Jeg hører alt hans Fied.

Han gaaer bæsset, langsomt, tynget ned

Af Hulens Steen. Den vil beholde ham.

Saa lad den det! Maar nu jeg Lampen har,

Saa kaster jeg paa Ilden denne Virak,

Og munler Ordet ud. Saa lukkes Alt.

Saa øengstes jeg ei daglig, at min Skat,

Min hemmelige Skat, skal vorde robet

Af denne slove Drengs Enfoldighed,

Hvis Siel staer aaben, som et ledigt Skrin.

(Alvorlig og høitidelig.)

O Muhamed! vær nu din Tiener huld.

Jeg slog Aladdin, for at vænne ham

Til Lydighed; thi strax, frivillig, mens

Han er i Hulen, maa han Lampen række

Mig uden Trudsel, uden mindste Frøgt;

Ifald han ganske kommer op af Bierget,

Er Lampen hans; saa vil den grumme Skiebne!

Og har jeg eengang lukket Hulen i,

Kan ei min hele Magt den atteraabne. —

Der kommer han. Frist Mod! nu gielder det.

(Aladdin i hulen).

Her er jeg, Fætter! Ræk mig Eders Haand,

At jeg kan hielpes op.

Noureddin.

Ræk mig først Lampen,

Min kære Son! saa skal jeg hielpe dig.

(Aladdin.

Jeg samlet har saamange smukke Stene

Her i min Riortelslig. Den ligger mellem

Det Øvrige. Lad først kum op mig komme!

Noureddin.

Snik, Snak! Giv mig først Lampen. Lad det Snavs
Kun falde! Kommer du igien mig der
Med dine Barnestreger? Giv mig Lampen!

Aladdin (fortydelig).

Først skal man rende som en Mar, og hente
Ham gamle Lamper, og naar det er skeet,
Og man har fundet nogle smukke Stene,
Saa maa man ei engang beholde dem. —
I faaer ei Lampen før jeg kommer op!

Noureddin.

Min Son! læg disse Stene ned paa Jorden,
Og tag saa Lampen ud. Du kan jo siden
Opsamle dem igien.

Aladdin.

Men hvor kan I
Dog bede mig om fligt? Det er jo bedre,
I bier til jeg heelt er kommen op.
Kom, skynd Jer, Hætter! Ræk mig Eders Haand!

Noureddin.

Jeg hiesper ei, før du har flyet mig Lampen.

Aladdin (opbragt).

Saa kan jeg klavre, bruger ingen Hjelp.
(Han er allerede næsten oppe.)

Noureddin

(Stoder ham forbittret for Bryset, saa han falder ned igien).
Du skal ei hoste Frugten af min Moie.

(Kaster Nogelle paa Silden.)
Luk dig igien, du haarde Kampefield!

(Bierget lusker sig; han staaer længe og stirrer paa den svundne
Indgang.)

Hvad stod der i den gamle Sangers Digt?

„Du gribet — Haabets Dør sig lukker til.“

Den Lykke var mig altsaa stedse nægtet?

Men derfor er Noureddin ei forsagt.

Naturen bulle skal for Sælens Magt.

Paa ny jeg søger Lykkens skulde Bei;

Thi denne luktte sig, den var det ei.

Til Afrika jeg atter hasten hen,

Begynder paa min Grublen strax igien;

Og ved anstrenget, uforstyrret Flid,

Det lykkes skal at lokke Kraften hid.

Her er detude. Lig du der og bliv

Til Stov, du Arme! Stakket var dit Liv.

(Iler bort.)

Trappen til den underjordiske Hule.

Alt er bælmørkt, Indgangen lukket.

Alladdin fryber omkring, famler og støder sig; endelig synker han magtlos ned.

Ah, kære Fætter! luk dog op igien.

Jeg vil jo gierne giøre hvad I strængt

Befaler mig. Ah Fætter, luk dog op. —

Han er alt borte! Ja langt borte nu.

Hvor lenge har jeg siddet her og grædt,

I dette mørke, græsselfige Hul?

Ha! Du er ingen Fætter; nei du er

En skammelig, en ond, en nedrig Trold,

Som søger at forlokke stakkels Born.

Din Fryd er ene deres Oval og Dod,

Dit blege Afskum. — Allah! Muhamed!

Forløser mig af denne Stædselsnød.

Jeg har jo aldrig dog endnu begaaet

Misgierning, som fortinerer grusom Straf.

Hvad kan jeg derfor at min Fader døde?

O red mig, red mig, red mig, af min Nod!
Lad mig ei døe af Hunger store Allah!

(Han sørter hen i en magtesløs Tausbed en tidlang og lynter.
Derpaa siger han rolig, i barnlig Adsyredelse:)

Hør Bækken, i den store Hove der,
Hvor rislende, besynderligt den rinder! —
Saadan den rislet har i mange Aar.
Hvor underligt ned fra det høie Loft
Den blode Dreysteen falder. Hvor det plumper!
Bestandig samme Lyd. Drey! Drey! Drey! Drey! Drey!
Faær det da ingen Ende? Uforandret! —

(Den eensformige Lyd dysser ham lidt efter lidt i en blid Sovn.)

Tvende Biergpiger komme sagte frem af en Bierge-
kloft, hver med sin Kerte i Haand; de hælde sig hen
over Aladdin og betragte ham.

Første (Christende).

Seer du, min Soster! den deilige Dreng?

Anden (Eigesaa).

Ak! hvo har redt ham den steenhaarde Teng?

Første.

Gvilken Lyksalighed stienkes vort Bierg!

Anden.

Deiligt, som han, er ei Alf eller Dverg.

Første.

See hvor han blusser!

Anden.

Ak hvor han er smuk!

Første.

Skielver og udstoder Sukke paa Suk.

(De kysser ham.)

Unden.

Sødeste Kys!

Første.

Nu hvi est du saa bly?

Unden.

Stille, han vaagner.

Første.

Af, saa maae vi flye!

(De forsvinde.)

Aladdin

(farer sammen og seer sig om).

Hvordan? Endnu i denne mørke Hule?
Hvad folde, klamme Løber rorte mine?
Ha det var Døden selv som kysset mig;
Thi Hungren plager. Ha, forbandet være
Den haarde, straalende, grusomme Frugt,
Som lokker kun og staffer ingen Næring.

(Springer op.)

Saa vil jeg ned til Kilden at faae Vand.
Teg kan ei! Der er sat et Skillerum
Imellem mig og den. Fortvivelse!

(Han stoder den Ring. Noureddin har givet ham paa Fingeren,
imod Klippen. En Knist springer ud deraf, bliver ved at
brænde og opflare husen.)

Ringens Aand lader sig tilsyne i stor Kæmpestikkelse,
og figer med tordnende Rost:

Herre, hvad vil du mig?
See! jeg maa lyde dig.
Ringen er i din Haand,
Du byder Ringens Aand.
Ei er det mig, som maa
Ene tilrede staae:

Aladdin.

Alle de Slaver, som
Hylde dens Helligdom,
Knele til dyben Jord,
Lystre dit Magtens Ord.

Aladdin

(Paa Kne med foldede Hænder).

Af strækkelige Magt! ifald du kan,
Og hvis du redde vil et stakkels Barn,
Da skal mig ud af dette føle Gul,
Hjem, hvor min Moder boer, i Ispahan!

Aanden.

Herre du byder,
Din er min Magt.
Flur jeg dig lyder,
Som Ordet er sagt.
Snart, paa min Vinge,
Freidig og trhg,
Skal jeg dig svinge
Fra Kaukasus Ryg,
Paa Zephyrens Fod,
Over bølgende Vand,
Over Euphrats Flod,
Til Ispahan.

(Han tager Aladdin i sin Farv og flyver bort med ham.)

Anden Handling.

Tidlig Morgen ved Solens Opgang.

Aladdin udenfor en af Ispahans Porte, med Skortel-
fligene fulde af Hulens Edelstene.

Mit Hoved svimler. Nei, en saadan Reise
Har jeg endnu ei gjort mit hele Liv.
Om Kroppen tog han mig: det var som Vand,
Naar det omslynger Gen i lune Bad.
Hvor heit han sloi, men Maanen skinte klar!
At hvor besynderlig da Jorden lod:
Det store Ispahan, med sine Lys,
Der sluktes uformørkt, lidt efter lidt,
Saae ud kun, som en Smule brændt Papir,
Hvor Bernene gaae langsomt bort af Skole.
Han svang sig rundtomring med mig, en Omwei,
For ret, ved Nattens klare Tryllelys,
At vise mig den vidtudstrakte Jord.
Jeg glemmer ei, da over Kaukasus
Han sloi, og hvilte lidt paa Biergets Tind,
Dg skyted sig saa straas igienem Landet,
Som om han vilde drukne mig i Euphrat.

For Stormen drev en vældig Tremast hifst,
 Midt paa det sorte Hav; did flosi han hen,
 Berørte Skibets Flagstang med sin Taa,
 Og strakte sig stift ud, ret som en Støtte,
 Paa denne faste Hvilepunkt, med mig
 I Armene heit loftet imod Himlen.

Derpaa, da Maanen, som en Dodning bleg,
 Forsvandt ved første Glimt af Solens Glands,
 Forvandled han sig til en Purpurstø,
 Og sørkte blidt sig ned med Morgenduggen,
 Imellem Blomsterne ved Stadens Port.
 Derpaa, forvandlet til en Lærke, steeg han
 Igien i Lusten, quiddred og forsvandt. —
 At jeg er træt, afmægtig; jeg maa hjem.
 Hvor vil min Moder giøre store Dine!
 At, havde hun kun det fornødne Brod;
 Thi jeg er fulsten, grumme grumme fulsten.

(Gaaer.)

Stue.

Morgiane. Aladdin. Han sidder og spiser.

Morgiane.

Min hierte Son! vær langsom, giv dig Tid,
 Spiis ei for hastig — pust imellem lidt,
 Dril til din Mad — og spild den ei paa Dugen,
 Skær ei med Kniven dig i Fingrene!
 At Gud, man har dog idel Oval og Kummer
 Af sine Born. Den som Gud giver Born,
 Den gi'er han Hiertesorg. Nu tænkte jeg
 Saa vist, den hellige Grav var vel forvart,
 At snart du skulde blive noget Stort,
 At altid jeg mit Lærred skulde kise

Hos dig, naar først du var en fornem Kjøbmand;
 Jo paa det Lov! At Gimlen straffe dog
 Den skammelige Trold for sine Streger.

Aladdin.

Ta Moder, var det ikke skændigt handlet?

At lukke til for mig, og overlade

Mig grusom til den visse Hungersded.

Morgiane (orbragi).

Dg hvad som værre var: Slaae dig paa Dret,
 Saa nær du næsten jo var tumlet om.

Den Næsviis! Hvem har givet ham vel Lov til

At tugte fremmede Forældres Born?

Den slette Karl!

Aladdin.

Ta hør nu, kære Moder,

Hvad der er skeet, er skeet, og kan ei ændres;

Men derimod er jeg endnu saa fulsten,

At jeg nødvendig maa ha'e mere Mad.

Morgiane.

At, hierte Son! jeg har ei mere til dig.

Jeg giemte dig min egen Mundportion,

Og tænkte der var nok. Og Penge har

Jeg heller ei, at kose noget for,

Før jeg faaer solgt mit sidste Bomuldsplind.

Aladdin.

Da var det ilde, thi jeg maa beklaende,

Jeg har en ret velsignet Appetit.

Men — stille! — Det kan blive godt endnu.

Giem I kun Eders Bomuld, kære Moder!

Og ræk mig hid den gamle Kobberlampe,

Som jeg tog med fra Hulen. Jeg faaer altid

Saameget for den, hos en Kobbersmed,
At vi kan kiope Mad for nogle Dage.

Morgiane.

Hør er den. Af hvad kan du faae for den?
Den seer jo ud, som om den havde ligget
I Jorden, hundred Aar paa samme Sted.
Det maa dog være nogle Sviin, som boe
I disse Bierge. Man kan neppe see,
Den hamret er af ordenligt Metal.
Jeg vil dog gnide den først af, en Smule;
Og kan du saa faae solgt den, liære Son,
Saa er det godt; hvis ikke maa du smukt
Opsætte Spiselysten til imorgen.

(Hun tager et Klæde, gior det vaadt, dypper det i Sand, og be-
gunder at sture Lampen.)

Lampens Land, en stor, men velskabt Kæmpe, skyder
sig op igennem Gulvet og figer:
Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo
dit Vink.
Herskerinde! naar du falder, kommer jeg som Lynets
Blink.
Ikke jeg alene, Frue! men hver anden Lampens
Land
Boier sine Knæ og lyder Den, som Lampen har i
Haand.

Morgiane.

Af hellige Prophet! Af red mig, red mig!

(Hun falder i Asmagt.)

Alladdin,

(Som i Forsiningen blev noget forbæset, griber Lampen).

Af, jeg er saare hungrig, liære Dicevel!
Hvis du kan skaffe mig et Maaltid Mad,

Da skal jeg tiene dig en anden Gang,
Isfald du skulde trænge til min Hjelp.

(Aanden forsvinder; sirax dervaa lader han sig igien tilsynne med et stort Solbælten paa sit Hoved, tilligemed tolv tilballede Solosade, fulde af allelags nydelige Retter. Sex hvide Brød ligge ovenpaa Tallerknerne. Han har tillige to Flaster med kostbar Vin, og tvende Glas. Alt dette sætter han fra sig paa Bordet og forsvinder.)

A laddin

Betrækter en tidlang med Forundring Alt; endelig giver Madlysten ham Mod; han gaaer langsomt hen til Bordet, løffer Baaget op paa eet af Fadene, og figer fuld af Glæde og Forundring, i det han lidt efter lidt monstreer det Hele):

Hvad? — Dhresteg? Kiodsuppe? Kogte Riis?
Bagværk og Frugter? Fiskemad, Fasaner?
Min Livret! Ha! det falder jeg en Aand,
Som veed hvad der kan smage. Ha, hvor vil
Det gotti mig. Jeg er ret oplagt til det.

(Pludselig angst:)

Men store Muhammed, det skulde dog
Vel ikke være Glas igien altsammen,
Som Frugterne for, i den store Hule?

(Putter et dygtigt Stylle i Munden.)

Nei, Allah være lovet! Nei det er
Naturlig rigtig Mad, af saftigt Kiod.

(Sætter sig tilbords.)

Nu da, i Herrens Navn! — Men det er sandt,
Hvor blev min Moder af? Jeg troer hun faldt
Paa Gulvet, da hun saae den store Kæmpe.

(Raaber:)

Hei, Moder! reis Jer dog og kom og spiis!
Han er alt borte. Moder, reis Jer dog! —
See om hun vil? Jeg saaer vel reise mig.

(Fortrædelig, i det han saaer op:)

Nu sad jeg just saa godt. Der er dog Intet
Fuldkomment her i denne Jammerdal.

(Ruster i hende.)

Hei, Moder! Hvad er det nu værd at ligge

Paa Gulvet? Op! — Du hellige Prophet,
Hun er dog aldrig død af Skræl? O Himmel!
Saa var jeg faderlös og moderlös.

(Han løber hen til Bordet, henter en Flaske Vand, putter med
det samme en Mundfuld Mad i Munden, kommer igien og
stænker hende Vand i Ansigtet.)

Ak, kære Moder, saae dog Eders Fatning!
Hvis I er død, som Mustapha, min Fader,
Saa smager der mig ei en Mundfuld meer.

Morgiane
(Staaer Dinene op).

Ak, naadigste Herr Geist! Ak spar mit Liv!

Aladdin.

Han er alt borte. Kiender I ei længer
Aladdin, Eders kædelige Søn?

Morgiane.

Ak hvor blev Geisten af?

Aladdin.

Han gik igien,
Da først han havde bragt os Mad og Drikke.

Morgiane.

Har Geisten bragt det Maaltid Mad, der staaer?

Aladdin.

Ia, kære Moder, tænk engang!

Morgiane.

Kast det i Rakkerkulen. Min Søn,
Kast det i Rakkerkulen. Skynd dig! Skynd dig!

Aladdin.

Nei jeg er ikke gal. Kom kære Moder,
Kom hid og smag hvor hersligt alting smager.

Morgiane.

Ei mindste Krumme kommer i min Mund.
 Al! Al! Nu har jeg gaaet meget, meget
 Igennem her i Verden, jeg er gammel,
 Jeg veed hvad Verden gi'er; men dette vidste
 Jeg ikke dog endnu. Du milde Gud!
 Man lære skal saalenge som man lever.
 Men siig mig, liære Son, hvor gik det til,
 At dette græsselige Monstrum kom?

Aladdin.

Det kom af det, I gneed paa Lampen, Moder!

Morgiane.

Hvordan? Er Lampen Skuld i den Ulhkle?
 O liære Son, saa skynd dig, gak og følg den!
 Jeg er ei rolig, for jeg veed med Bished,
 At den er ikke længer her i Huset.

Aladdin.

Jeg sælge Lampen? Slig en sielden Skat?
 Nei, liære Moder, kom dog til Jer selv!
 I taler endnu lidt i Feberheden.
 Ulhkle? — Vist en stor Ulhkle var det,
 At faae Fasaner, Dhresteg og Bagværk,
 Og alle Lækkerheder, deilige Viin,
 Naar man paatager sig det Kæmpeværl,
 At gnide Tingren irret paa sin Lampe.

Morgiane.

Al, liære Son! jeg raader dig, min Son,
 Tag dig iagt! Det er kun Dicævlestab.
 Og har Propheten ikke strængt forbudt,
 At giøre sig gemeen med slige Dicævle?

Aladdin.

Min liære Moder, jeg har altid hørt
 At Dicævlene var onde Folk; men min

Saa hielpsom er og god af Hiertelav,
 At han kan gaae i Nodsfald for en Engel.
 Giv Eder kun tilfreds. Hvis jeg forstaer det,
 Har just den store, hellige Prophet
 Giort os lyksalige med denne Lampe.
 Nu kan jeg først begribe hvorfor Trolden
 Var saa begierlig efter den, den Strik,
 Og kaldte den kun Snurrepiberi.
 Jeg er alt eengang vant, at see det Shn;
 Thi slig en Aland (Gud veed hvordan han kom,
 Jeg maa vel have gnedet lidt paa Lampen)
 Har jeg at takke for Befrielsen
 Af Biergets Hule. Det var Spot og Skam
 At lønne Godt med Ondt, og at foragte
 Elig venlig Aland, som hielper naar man er
 I storste Nød, og trænger meest til Hielp.
 See, hvilke skionne Fader! Det er Solv.
 Nu vil jeg gaae med eet og sælge det;
 Og blive saadan ved til Alt er folgt.
 Thi det kan ikke skille sig at kalde
 Paa Lampens Aland, undtagen naar det kniber.
 Kom Moder nu, og spiis dog ogsaa lidt!

Morgiane.

Jeg intet myde kan paa denne Skræk.
 Men gør forresten hvad du vil, min Son!
 Jeg er en gammel og enfoldig Kone,
 Jeg vasker mine Haender; jeg har ingen,
 Slet ingen Deel i dette Hexeri.

Aladdin.

Det skal I heller ei; men vær kun rolig.
 Nu vil jeg strax gaae hen og sælge Fadet

(Gaett.)

G a d e.

Aladdin med et Solvsad under sin Raftan.
En gammel Jøde.

Jøden.

God Morgen, unge Herre! Har han Noget
At stakke med? Jeg seer han holder Noget
Der bag sin Raftan; vil han sælge det,
Saa kom til mig! Jeg være kan saa god,
Som hver en anden Kiober? Ikkesandt?

Aladdin.

Det kommer an derpaa. Hvad gi'er du mig
For dette Solvsad?

Jøden

(Griber begierlig vorester).

Dette Solvsad? Jo

Nu kommer vi nok strax, min unge Ven!
Tin! Tin er ogsaa godt. Ma lad mig see!

Aladdin.

Jeg slipper ikke Fadet af min Haand,
For først du har betalt mig det. Jeg kiender
Nok Joderne: Du kunde rende bort
Og sige: det var dit.

Jøden.

Du store Gud!

Hvad har han dog for føle Tanker om mig?
Naa, siig, hvad vil han have for sit Fad?

Aladdin.

Hvad vil du give?

Jøden.

Beed han ikke meer
Af Kisbmandskab? En Kisbmand siger altid
Hvad Varen koste; siden prutter man.

Aladdin.

Af, jeg forstaaer mig lidt kun paa at holre;
Siig reent ud hvad det vel kan være værd,
Og jeg vil troe dig paa et ørligt Ansigt.

Jøden

(Betragter først Jødet noie, derpaa Aladdin).

Et ørligt Ansigt? Nu det kan jeg lide.
Han troer endnu paa Ærlighed i Verden.
Han er en valker Son, en valker Son.
Han seer saa ørlig ud, han har vist ikke
Seet sig endnu ret om i Verden. Hæ?

Aladdin.

Hvad byder du mig Jøde for mit Fad?

Jøden.

Nu! Fadet er ret smukt; det er af Sølv;
Men man kan ogsaa kose Guldborg for dyrt.

(Tager tvivlaadig en Guldpenge op af Dommen for at prøve
Aladdin.)

Hvad siger han om saadan Gen, min Ven?

Aladdin (tager den).

Dermed er jeg tilfreds. (Aflades:) Den er af Guld!
Ha, jeg er bange, han betænker sig,
At han fortryder Kiosbet, og forlanger
Sit Guld tilbage. Jeg vil skylde mig.

(Gaaer bort.)

Jøden.

Hør, unge Ven! Han er alt floiten. Ha,
Han troede vist jeg skulde angre Kiosbet!

Teg Sviin, jeg Klodrian, jeg dumme Vøst!

Han havde solgt mig det for halv saa meget,
For Fierdeparten, ja for Sietteparten.

(Maaber.)

Hei! Stop ham! Hold paa Thven! Han er borte.
Ha, gamle Dosmer! Taabe, som jeg er.

(Betrager Jader.)

Nel er det tred sindstyve Gange værd,
Hvad jeg betalte ham. Juunt, herligt Sølv.
Maaskee han kommer tiere. Det faaer være
Nu som det er. Hvad hielper det at klage?
Nu det er giort. At Moses! hvilken Skam
For slig en gammel, rhuket Skielm, som du,
At suhydes af en slig glathaget Tosse. (Gacer.)

En fornem Kahn.

Kloobmaend sidde hist og her, roge Tobak og driske Kaffe.
Ali og Bedreddin staae i Binduet.

Ali.

See hist paa Gaden kommer atter hid
Det unge, smukke Menneske, som var her
I Gaar og Overgaars. Han, i den blaa,
Guldsnorte Kaftan, med den hoie Turban.

Bedreddin.

En vakker Knoss.

Ali.

Saavidt som jeg har hørt,
Skal det slet ikke være lange siden,
Man saae ham gaae paa Gaden om og lege
Med Drengene. Men paa den sidste Tid
Har han saa mærkelig forandret sig,
At man kan neppe kiende ham igjen:
Nu gaaer han altid ordenlig og velklaedt,

Besøger Kahnerne, og hører stedse
Med stor Opmærksomhed og heel besseden,
Hvad lærde Folk og gamle Kjøbmænd tale.

Bedreddin.

O see, den Skielm! See hvor han skotter op
Til Eben Hassans Binduer. Han venter
At see den skønne Kone. Ha, din Strik!
See hvor uskyldig dog han gaaer forbi.
Hil du en Næse, som var lidt for lang,
Min smukke Sommerfugl?

Ali.

Han kommer hid.

Bedreddin.

Ha, vi skal drille ham.

Aladdin kommer.

Propheten og
Den store Allah signe Eder!

Ali.

Vel talt!

Men hør, min unge Ven, om jeg maa spørge,
Hvad har vel Eders Nine hist at giøre
Bek Eben Hassans Binduer?

Bedreddin.

Ih nu,
De vilde see, om Binduerne stod
I samme Retning, som de stod igaar.

Ali.

Du gjor ham Uret, Broder! Denne Herre
Saae ei paa Eben Hassans Binduer,
Han saae kun gien nem dem.

Bedreddin.

Og smilte til
Jernstængerne, som staae saa rankt og smekkert
I vindverne fra Morgen indtil Aften.

Ali.

Og tale, stumme skiondt, et kraftigt Sprog,
I det de sige: Zambak er saa smuk,
Som hendes gamle Mand er stroeng og nidkier.

Aladdin.

I gode Herrer, jeg er kun et ungt,
Enfoldigt Menneske, flad paa Forstand
Og nogen som en Skive; det er let
Paa mig at syde Vittighedens Pil.

Bedreddin.

Af en Enfoldighed at være, var
Dog dette Svar set ikke saa enfoldigt.
Ih nu, hvad er det Hele da vel meer?
I finder Eben Hassans Hustru smuk;
Det er hun virkelig. Jeg veed kun Gen,
Som rigtignok gior hende Rangen stridig.

Aladdin (hurtig).

Og hvo er det?

Bedreddin.

Bor store Sultans Datter,
Den deilige Gulnare. Hun er skion,
Som Morgensolen, i en giennemsigtig,
Lynd Purpurtaage. Gi den runde Maane
Sig hyller saa vellystigt i en Solvsky,
Som Solversloret godt ombosler disse
Hoithvalte Hævelvinger, hvor Alt er Sne.
Blidt, som naar Gravenaabner sig og sender

Den saliggiorte Siel til Paradis,
 Saaledesaabner hun sit Dielaag,
 Og sender op til Himlen fromme Blik.
 Naturen har i hendes Væsen prøvet
 At bringe hver Modsigelse til Skionhed,
 Til Harmonie. Den hvide Biergsnee brænder,
 Og venligt, under Sneens Lilielag,
 Svagt blaane Pulsns dunkle Purpurkilder.
 Hvo skulde troe, at Mørket kunde lyse?
 Dog er der intet Mørke halv saa sort,
 Som hendes store, straalerige Øie.
 Smekker og syldig, jordisk og øtherisk,
 Glat som et Elsenbeen, — og dog et Haar,
 Der holger ned fra Nakken, som en Flod;
 Snart sparsom fin, snart høppig overflødig.
 En Gang, som Sommerfuglens Flugt, en Fromhed
 I Sindet som en fælen Turteldue.
 Hvad vil jeg male meer? Den matte Tale
 Bli er Spottegloser over mit Forsøg.

A ladd i n.

Af, siære Herre, tal ei heller længer!
 Om Hiertet fast jeg bliver ganske træng;
 Thi Alandedrættet, saa nødvendig dog
 Til Livet, holder frugtsomt sig tilbage,
 For daarligt ei at dove Talens Lyd.
 Af! I har ret. Hvis dette Billed ligner,
 Da maa Fyrstinden være saare skion.
 Men hvor er det vel muligt for en Yngling
 At see den Deilige med al sin Skionhed?
 Bestandig det misundelige Slor
 Jo, som en gammel, skinshyg Egtemand,
 Vil skule disse fieldne Underværker.

B e d r e d d i n.

Hver Dag, og næsten nu paa denne Tid,

Gaaer hun i Bad. Ifald I havde Mod
 At skiuule Jer bag Marmorpillen der,
 Ved Badets Indgang (saa har Flere giort),
 Da kunde vel I faae Jer Længsel stilt;
 Thi hun slaaer gierne Sloret heelt tilside,
 For Kislings Skyld, for hun i Badet træder.

Aladdin.

Om jeg har Mod? Hvad Straf var der at vente,
 Hvis man blev grebet?

Alli.

Alt, en Bagatel!
 Hvad Vender og hvad Giøs saa tidt har taast:
 At blive speddet; eller, kom det hoit,
 At springe ned paa Krogene fra Taarnet.

Aladdin.

Jeg sagde nhs, at kun jeg var enfoldig,
 Og ved en Gaas at ligne paa Forstand;
 Men for slig Gaasestraf betakker jeg mig.

Bedreddin.

Alt, troe ham ei! Vor Sultan er en god,
 En venlig Herre, som det altid smigrer,
 At lidt man vover for saa smukt et Syn;
 Den største Straf, hvis det blev aabenbart,
 Var, hoit, et Smæk af Gildingernes Hovding.

Aladdin.

Men er det sandt?

Bedreddin.

Bed Allah, ved Propheten!

Aladdin.

Maar jeg engang faaer Tid og Lyst dertil,
 Skal jeg dog prøve det. Nu kan jeg ikke,

Aladdin.

Nu har jeg Ting af større Vigtighed
At passe; derfor maa jeg gaae. Farvel!
Propheten glæde mine ædle Herrer!

(Gaaer.)

Bedreddin.

O, hvor den unge Mand dog er forslagen!
Hør Ali, troe du mig, han gaaer derhen
Paa Dieblikket!

Ali.

Ja naturligvis,

- Men det er Shind at sætte unge Folk
Deslige Fluer ind i Hovedet.
Hvis nu den arme Dævel bli'er forelsket?

Bedreddin.

Saa bli'er han, hvad vi alt har været, Ven!
Dg damper snart sin Elskov ud igien.

En skøn Plads,

noget assides i Byen. I Baggrunden Gulnares Bade-
hus; en prægtig Bygning, hvis Indgang paa begge
Sider er prydet med høie Marmorpiler.

Aladdin kommer.

Her er det? Her hvor disse Piller staae,
Skal jeg forvandles til en Marmorpile,
Henrevet af Forundring, Kierlighed.
Her skal jeg from, som en chaldæisk Hyrde,
See Stiernen, naar den gaaer mit Blik forbi.
Ha, stille! Thys! Hjst kommer hun, hun kommer,
Omringet af de sorte Gildinger,
Som Cassiopeia, eller som Capella,
Livsalig paa det mørke Firmament.
Op da! — Men hvis nu Gildingerne see mig?
Hvis her de tove, mens hun er i Badet?

Nei, det er sandt, der er en Forsal inde,
Hvor de maae holde Bagt! Der kommer hun!
Nu hurtig op da bag ved Marmorpillen.

Gulnare kommer, fulgt af sin Amme og en Skare sorte
Gildinger. Ved Indgangen blotter hun sit Ansigt.

Ammen

(Sagte til Fyrstinden).

Min Datter! Hvilkens Uforstammenhed!
Seer du den unge Knos, bag Pillen, der?
Der har han skjult sig, for at see dit Ansigt.
Slaa Sloret ned.

Gulnare (betragter ham).

Jeg er saa heed, min Moder!
Ne, lad ham see, jeg seer jo ham igien.
Kan du ei unde ham det forte Syn?

(De gaae ind i Badet.)

Aladdin

(Kommer frem; han stirrer stift og ubevægelig hen for sig, med foldede Hænder).

O! hvi er Marmor ikke giennemsigligt
Som Glas? O! hvi besidder Diet ei
Den Egenstab, at skeue giennem Steen?
Hvi kan mit Blik ei giennemtrænge Muren,
Da hendes giennemtrængte dog mit Herte?
Ha, skionne Huri! underfulde Syn!
Her vil jeg vente din Tilbagekomst.

(Han staar ubevægelig som en Stotte.).

Morgiane kommer gaaende med sin Torvespand paa
Armen. I det hun gaaer forbi, bliver hun staande
lidet, og betragter Badehuset.

Skiondt jeg har ikke megen Tid idag,
Men skal paa Torvet efter Kiod og Urter,
Maa jeg dog altid først betragte dette
Fortræffelige Huus, hver evige Gang

Jeg gaaer forbi. Al, hvilke smukke Stotter!
 Hvor der maa være rart at bade sig.
 Men hvad er det? Der har man altsat
 En splinterny fortæslig Billedstotte,
 Der forestiller en ung Muselman,
 Et skikkeligt Mands Barn, i dybe Tanker,
 Med Vinene vendt hen til Badedøren.
 Jeg maa dog have mine Briller paa.

(Sætter Brillerne paa.)

Hvad nu? Du salige Prophet fra Melka!
 Det er min Son! Min kædelige Son!
 Med Kastan paa, med Buxer, Turban, Stovler,
 Livagtig, som han staarer og gaaer paa Jorden.
 Hvorledes kommer han til sleg en Ere?
 Det skulde dog vel aldrig være Spot,
 Fordi han er et fattigt Skrædderbarn?
 Jeg maa dog gaae lidt nærmere. — Nu rører
 Han Haanden! Al, nu slog han til en Flue,
 Som havde sat sig midt paa Næsen af ham.
 Nu klør han sig paa Næsen. Nei, det er
 Umuligt! Det er Hexeri; det er
 Formeget fordret af en Billedstotte.

(Hun gaaer nærmere.)

Aladdin! Hierte Son, al svær mig dog!
 Giv dog en Lyd fra dig, at jeg erfarer
 Om det er dig, min Son! Men ta'er jeg feil,
 Og er du ei Aladdin, men en Anden,
 Saa bliv ei vred; men tilgiv smukt din Moder
 Som en god, kærlig Son.

Aladdin

(Oliver Moderen vær, og springer ned).

Hvad nu? Min Moder?
 Hvad gør I her, min Moder?

Morgiane.

Klober Kloeb.

Men hvad gør du paa Huset, som en Stotte?

Aladdin (Henrøft).

Jeg stod fordybet, ak, og henrykt over
De skønne former.

Morgiane.

Ja, min kære Son,

Om det er mig, som kun forstaaer mig lidt
Paa Kitekturen, eller hvad den hedder,
Saa maa jeg dog betragte dem hver Dag.

Aladdin.

Hvad? Kryber ogsaa Moder op imellem
Og staaer bag Pillen?

Morgiane.

Nei, min herte Son!

Thi først kan jeg slet ikke voltigere,
Da jeg har gamle Been; desuden er
Der ikke Bidde nok i mine Skoerter.
Desuden skikker det sig heller ei.
Men stille! Døren lukkes atter op,
Fyrstinden kommer ud fra Badet. Skynd dig!
Lad os gaae hjem! Slet ingen Mandsperson
For dvæle, hvor Fyrstinden gaaer forbi.

Aladdin

(stover og seer tilbage).

Ak, kære Moder —

Morgiane

(trækker af med ham).

Ei saa kom dog med!

Følg mig paa Torvet, bær min Torvespand,
Gior nogen Nytte for din gamle Moder,
Og stab dig ikke længer som en Nar!

(De gaae.)

G a d e.

Aladdin med det store Solvbækken under Raftanen.

Af Himmel! Ja nu har jeg hende seet:
 Jeg stod og saae, og saae, og saae, og saae.
 Jeg har ei mindste Ro, bli'er hun ei min,
 Da er det reent forbi, saa var det bedre
 For mig, at jeg var qvalt i Bierget's Hule.
 Min Moder spørger, — for at slippe hende,
 Lov jeg herhid, at sælge dette Bækken.
 Det sidste! Saa kan jeg vel atter kalde
 Paa Lampens Land. Ja ja! Maaskee! — hvem veed? —
 Af, saadan har jeg aldrig været før,
 Nei, saadan har jeg aldrig, aldrig været.

En gammel christen Guldsmed kommer ud af sin Bod, og gaaer hen til Aladdin.

Bliv ikke vred, min unge smukke Herre!
 Jeg har tilforn alt ofte seet Jer gaae
 Her udenfor min Bod. I kioskslaer med
 En Jøde! — Der kan gives brave Folk
 Blandt Jøderne, som iblandt andre Slægter,
 Og Skielmer iblandt dem, som iblandt Andre.
 Den Jøde, som I handler med, det er
 En Erkessielm. Hvad giver han Jer vel
 For slige Fade, som I alt har folgt?

Aladdin.

En Guldmunt.

Guldsmeden

(Staaer Hænderne sammen).

Ei du milde Frelsens Gud!

Femhundred Sthkker Guld betaler jeg
 For dette Bækken. Hvis der er en Guldsmed,
 Som troer at kunne give noget mere,
 Gør jeg det med Tornsielse, som han.

Aladdin.

Ser en ærlig Mand. (Assides:) Hvem skalde troe,
At der var slige Folk iblandt de Christne? —
Kom, lad os da gaae ind i Eders Bod.

Jøden kommer farende.

Hei! Holdt! Gevalt! Ha, Skarn! Du Christenhund!
Bersover du mig lumst min Næring? Holdt!

Guldsmeden.

Tie! Eller jeg skal rykke dig saalænge
Dit røde Skæg, du gamle, blege Enhyder,
At du skal aldrig snyde Nogen meer.

Jøden (rasende).

Hvad snyde? Snyde! Det er en Idee,
En Phantasie. — Det som man vil, det vil man!
Det som man sælger, see, det sælger man!
Og det, man faaer derfor, det faaer man for det.
Og har man A sagt, skal man sige B;
Det er med andre Ord: Er Fadet folgt,
Saa skal man ogsaa sælge Bækkenet.
Men den, som lumst bersover mig min Næring,
Det er en Thy, en Kieltring!

Aladdin.

Visne Jøde,

Men er du gal?

Jøden.

Ja, hvis jeg ei faaer Bæk'net,
Saa bli'er jeg gal; thi Bæk'net maa jeg ha'e,
Thi Bæk'net havde jeg gjort Regning paa!

Aladdin (prægler ham).

Gaa hjem med det, du blege Lumpenhund!
Og siig, at du har snydt en Muselman.

Jøden (hyler).

Hvad Muselman? Hvem spor om Religion?
 Naar kun det gielder om at snyde, snyder
 Jeg alle Mennesker, om det saa var
 Vor Herre selv.

Guldsmeden.

Kom med mig! Han er gal;
 Han ofte har et Unfald, som idag,
 Af Raserie, af Guldtørst. Lad os gaae!

Aladdin.

Da du er gal, saa vil jeg skænke dig
 De Prygl, som du endnu har velfortient.
 Du burde føres frem for Kadi, Skielm,
 Og bankes under Fodder til du gisped. (De gaae.)

Jøden.

Abraham! Isak! Jakob! (Svynner.) J Salunker!
 Er det at hielpe paa Jer Slægt og Aflom?
 Ha, jeg vil hænge mig! Ja, jeg vil hænges.
 Jeg havde sikkerlig giort Regning paa
 Det skionne Fad, det hvide, blanke Solv.
 Af, hvad er Livet uden Solv og Guld?
 Hvis jeg for Doden laa, med brustne Blit,
 Og En kun vilde komme frem, og holde
 Saa skiont et Fad hen over taaget Die,
 Da sik det Liv igien, og jeg blev frist;
 Tilbage strax i dødblæse Fingerender
 Mig Blodet foer, og de sik Muskelkraft,
 Og strakte sig med Bellyst op mod Solvet. —
 Nu er jeg syg — Jeg skielver! — Jeg er kold.
 Det Fad var en uhyre Summe værd!
 Jeg hænger mig; — thi efter dette Smæk
 Har jeg ei længer til at leve Raad.
 Jeg hænger mig! — Men først vil jeg gaae hen
 I næste Christenbod, og stjæle Strikken. (Gaaer.)

S t u e.

Morgiane spinder Bomuld.

Jeg veed ei hvordan det er med min Son.
 Han skulde dog vel aldrig være syg?
 Han trækker Beiret tungt, og stirrer hen
 Bestandig i den samme Krog, og meler
 Fast ei et Ord. Og taler han engang,
 Er der ei mere Sammenheng deri,
 Og ikke mere sund Filosophie,
 Som man jo kalder det, end hos min Kat.
 Jeg var saa glad; thi paa den sidste Tid
 Har han dog lagt sig efter noget Nyttigt;
 Fortiener smukt sit Brod med denne Lampe,
 Paa denne Maade kom han dog til sidst
 I en Slags Næringsvei; det er dog godt.
 Men dette Væsen paa den sidste Tid!
 Han skulde dog vel aldrig have Svindsot,
 Sting, Battersot, Smaakopper eller Sligt?
 Der kommer han. Al Gud, hvor han seer ud!

Aladdin kommer.

God Aften, Moder! Her er Penge nok.
(Lægger en Pung paa Bordet.)

M o r g i a n e.

Himmel og Jord, min herte Son! hvor har
 Du faaet alle disse Penge fra?
 Saa riig har du jo aldrig været før.

Aladdin (sutter).

Saa fattig har jeg aldrig været før.

M o r g i a n e.

Hvormed er denne Pung da fyldt?

Aladdin.

Med Guld.

Morgiane.

Min Son!

Aladdin.

Min Moder, giv mig lidt Sorbet.

Morgiane.

Du er saa heed, det er ei godt at driske,
Naar man er heed.

Aladdin.

Men da er Vorsten storst.

Morgiane.

Det var fornuftig tal! Det glæder mig,
Hvergang du siger et fornuftigt Ord;
Thi paa den sidste Tid, min liære Son,
Geraader dine — Slutninger, — Sentenser, —
Og Meningsfriheder, — og saadant Noget —
(Jeg veed kun lidt, hvad alt det Mistmaaß hedder)
Saavidt mig thylkes, noget i det Gale.

Aladdin.

Hvad Moder? Hvad geraader i det Gale?

Morgiane.

Jeg har jo sagt, at jeg forstaer det ei.
Jeg er beskeden, en enfoldig Kone,
Som liender lidt til Meninger i Verden; —
Men hvad jeg mener selv, maa jeg dog sige.

Aladdin.

Hvad mener I da, Moder? Siig Der Mening!

Morgiane.

Det som jeg mener, Son, er at jeg mener,
At hvad du mener, er ei rigtigt meent.

Aladdin.

Hvad mener jeg da, Mo'er?

Morgiane.

Ja, det veed Himlen.

Derom belymrer jeg mig ei, mit Barn!
Jeg spinder Bomuld, der er Menig i,
Og bryder ei mit Hoved med deslige
Høithentet Hjernespind.

Aladdin.

Nu, det var ret!

Enhver bør spinde paa sin egen Rok.
Isald den Hør, som jeg nu spinder, Moder,
Er Eder lidt for fin, og sidder Totten
For høit for Eders Haand, og er Zert Die
For svagt, til Traaden overalt at see,
Saa at den brister mellem Eders Hænder,
Saa hold Zer snukt lun til den gamle Rok,
Og spind paa den fra Morgen indtil Aften!
Men smør den med Beskedenhedens Olie,
At heller ei den snurrer alt for høit;
Kald ei dens gientagne Knerken Viisdom,
Og spot ei det, som kræver større Kunst!

Morgiane.

Nu nu, min Son! Jeg gad dog gierne vidst,
Hvad der er mere Slid og Arbeid ved,
At spinde Bomuld, eller gnide Lamper.

Aladdin.

To mere Kraft, desmindre Slid, min Moder!
Mens Ormen borer sig et Hul i Nodden,
Omsvinger Allah Solen flere Gange;
Men Hvo anstrenger sig vel meest derved?

Morgiane.

Den Strebsomste, som daglig slesber meest,
Er jo dog altid den Afgærdigste.

Aladdin.

Ta, saa er Allah intet imod Ormen.

Morgiane.

Du blander Alting sammen: Rokken, Lampen,
Fornuftig Snakkerads og Kunst, Orm, Allah.
Min Son, jeg troer, du er ei rigtig klog,
Fra den Eid du sik fat paa disse Boger.

Aladdin.

I taler ei ubilligt. Jeg, som I,
Snart vilde domme Indiens Bramin
Fra Sands og Samling, hvis det faldt ham ind
At tale Sanskrit, naar en fiendtlig Storm
Ham havde kastet hen paa Madagasgar.

Morgiane.

Saa lad os snakke nu om noget Andet.
Hvad feiler dig? Hvorfor er du saa bleg?
Hvi sukker du, og stirrer altid hen
I samme Krog? Hvad flettes dig, min Son?

Aladdin.

Jeg er forelsket, Moder! Inderlig
Forelsket. Derfor trækker jeg mit Veir
Saa dybt, med en saa langtnedsænket Spand,
Som I, ved Sommertid, naar Brønden slipper.

Morgiane.

Forelsket, kære Son? I hvem, min Son?

Aladdin.

Af! i vor Sultans Datter.

Morgiane.

I Gulnare?

Aladdin.

Ta, Moder.

Morgiane.

I Fyrstinden?

Ulladdin.

Ja, min Moder!

Morgiane (græder).

Ulladdin.

Hvi græder I?

Morgiane.

Af! det gør mig saa ondt,

At du har mistet din Forstand, min Søn!

Ulladdin.

Hør, Moder, jeg veed ei hvordan det er,

Jeg gidder ikke længer snakket op

Ad Bæggen, ned ad Stolpen, som tilforn;

Jeg hader fast at lukke Munden op.

Nu er min Fryd at gaae i Gensomhed,

Hvor Skoven tykkest er, hvor Fuglens Fløjte

Ledsager Bækvens sagte Strængeleg;

Der tolker alting mig Gulnares Navn.

Hør altsaa fort og godt! Og vil I ei,

At Eders Søn skal visne, som en Blomst,

Før tidlig fremskudt i den kolde Baar,

Saa ill og gør det, som jeg beder om.

Morgiane.

Hvad skal jeg gjøre?

Ulladdin.

I skal frie for mig,

Hos Sultan Soliman.

Morgiane.

Hos Sultan So—

Min Søn! Er du da reent forrykt, min Søn?

Hos Sultan Sol — Af Gud! jeg kan for Skræf
Ei ret faae Ordet frem — Hos Sultan Solo — !

Aladdin.

Hvis J vil ikke see mig doe paa Stedet,
Da maae J love mig at gaae derhen.

Morgiane.

Aladdin! Men hvad bilder du dig ind?
Et Skredderbarn!!

Aladdin.

At Skreddernaalen just
Har nogen Deel i dette Arbeid havt,
Det troer jeg ei. Al Sesi var min Fader.

Morgiane.

Fy, stemme Dreng! hvad siger du mig paa?
Du tvinger Blodet op i mine Kinder;
En Vei, det ei er gaaet mange Aar.

Aladdin.

Spring derfor over denne Sag, min Moder!
Jeg er en valker Son af en Emir,
J er en Datter af en Haandværksmand,
Bor Sultan selv er født af en Slavinde.
Han har et Kongerige, jeg en Lampe; —
Naa? mærker J ei Ligevægten?

Morgiane.

Nei!

Du vipper op, min Son! Du vipper op;
Hans Majestæt, han hænger dig i Røg.
En Lampe mod et udstrakt Kongerige!
Det er det samme, som jeg vilde sige:
En Skammel mod en Sopha silkeblod,
En Kringle mod et stort Hunsbagerbrød.

Aladdin.

Glem ei fun, at min Lampe har den lille
Biegenstab, som ei hver Lampe har,
At mane Kœmper frem, der rede staae
Strax at udrette, hvad man dem befaler.

Morgiane.

Mad kan de bringe dig i smukke Fæde,
Det er vel sandt; men Get er Mad, min Son,
Et Andet er Fyrstinder. Overalt
Jeg frygter, Krukken gaaer tilvands saa lang Tid,
At hankeløs til sidst den vender hjem;
At Geisten, naar engang han er i daarsligt
Humor (det kan vel hændes ham som os),
At han da dreier Halsen om paa dig.

Aladdin.

Derfor er jeg aldeles ikke bange.
Nok sagt, det som jeg beder om, maa skee,
Hvis I vil ikke see min Undergang.

Morgiane.

Dg naar jeg kommer der, — hvad skal jeg sige?
„Herr Sultan, vil I ikke ha'e den Godhed,
At gifte bort Jer Datter med min Son?“
„Hvem er I, Moer?“ — „En fattig Skædderenke.“
„Dg hvem er Eders Son?“ — „Han er min Son.“
„Dg ellers ingenting?“ — „Nei, strenge Herre!“
„Dg han vil giftes med min Datter?“ — „Ja
Mœnd vil han saa.“ — Saa staaer jeg som en Nar;
Dg muligt, Majestæten bli'er saa hidsig,
At han befaler sine Embedsmænd
At pryggle mig med Tampe ned af Trappen.

Aladdin.

O! det har ingen Nod. Han er ei grum.

Morgiane.

Og endnu Get! — Af, hvor du dog er tosset!
 Der er jo et Re-skript, en Lov, en Tingest,
 Som siger os, at ingen Undersaat
 Kan faae hans keiserlige Majestæt i Tale,
 Med mindre først man har en Gave til ham.

Aladdin.

Nu kommer I paa det, som just jeg vilde.
 I klender jo de store, smukke Frugter,
 Der giemmes oppe paa vort Pulterkammer?

Morgiane.

Af farvet Glas? Skal jeg forære det
 Til Sultan? Er det Gaven den, min Son?
 Nu da, saa kan man sige ret med Sandhed:
 Som Øslet er, er Grimen. (Hun græder.)

Aladdin.

Kære Moder!

Det, som I holder for at være Glas,
 Er lutter kostelige Diamanter,
 Rubiner og Smaragder og Saphirer,
 Af en uhyre stor Verdi. Vor Sultan
 Har ikke Mage til dem i sin Krone;
 Det har jeg siden først erfaret. Disse
 Fortræffelige Stene skal I bringe
 Vor Sultan, Moder! og fortælle ham,
 At alting kommer fra Gulnares Beiser.
 Tro mig, det vil forhindre hver en Harm;
 Og i det mindste kan I være vis paa,
 I falder ikke Soliman besværlig.

Morgiane.

Hvad, er det sandt? Og det virkelig
 Demanter og Smafirer, disse Stene?

Aladdin.

Saa virkelig, som at I er min Moder,
Og at jeg er Aladdin, Eders Son.
Gaae nu da fun, forret mig altting godt;
Men hmt ei mindste Døddel om min Lampe.

Morgiane.

Ah, hvad man har Fortred af sine Born!
Jeg faaer vel friie mig da i din Billie,
Hvis det er Wedesstene, som du siger.
Men først maa jeg dog somme Multummet
Fast til min Søndagslaabe, Det er løbet
Lit op; og vælte mine Hænder først
Med Skieggesalbe, thi den Gromme lugter.
Et Sler jeg ogsaa skulde have klokt,
Hvis kun man havde Maad dertil.

Aladdin.

Hvad Maad?

Der ligge jo Venge nök Bordet, der.
I husker aldrig paa min Robberlampe.

Morgiane.

Ah, gud den aldrig kommen var i Huset!

Aladdin.

Nu gaaer jeg hen i Lundten, uden Porten,
Og sætter mig ved Kilden til i Aften;
Der kan I finde mig, og sige mig,
Om jeg skal leve meer, om jeg skal døe.

Morgiane.

Saa vil jeg da først phynte mig en Smule.

Divan.

Soliman vaa sin Throne. **Storvesiren** og **Raadet**.
En Mængde Tilskuere. Parterne have talet deres
 Sag, Raadet er endt, Mængden fordeler sig.

Bessiren.

Befaler Eders høie Majestæt,
 At jeg skal lade Raadets Porte lukke?

Soliman.

Vi lidt endnu! Den gamle Kone der,
 Som seer saa fattig ud, der midt i Doren,
 Har været her tre Gange vist i Træk,
 Og stedse staaet lige for min Throne.
 Hun slæber paa to Byster; sagtens er
 Der Noget, som hun kræver Retfærd over.
 Maaskee har een og anden Bager givet
 Et Lod for lidt, og af Enfoldighed,
 Istedetfor at gaae til Kadi-med det,
 Skal Soliman selv veie hendes Brod.
 Det være som det vil, lad hende komme.

Bessiren henter **Morgiane**, hun kaster sig paa Knæ
 for Sultanens Throne.

Soliman.

Jeg har alt ofte seet dig staae i Doren,
 Og stirre stivt, som om du vented, jeg
 Det Indfald skulde faae at kalde dig.
 Det har jeg giort. Saa siig mig din Begiering!
 Hvad har du der i Klædet? Er det Brod,
 Som Bageren, skonadt født en Muselman,
 Beskaaret har, som Joden en Zechin?
 Har Slagteren paa Torvet havt det Indfald,
 At give dig for meget Skank til Kiodet?
 Hvad eller har en Handlerske med Frugt

Bidt Sov'det af al Skam, og narret dig
Og folgt dig raaden Frugt for dine Penge?

Morgiane.

Stormægtigste, velbaarneste Herr Keiser!
Herr Sultan! Tak til Takke med hvad saadan
Jeg falder paa at titulere Jer!
Jeg har ei læst i Nangsförordningen.
Jeg er en fattig Skædderenke, som
Kun hedder Morgiane, slet og ret.
Min Mand var heller ei af Opstruction,
For heed han Mustapha; hvad nu han hedder,
Det maa Propheten og Vorherre vide.
Min Son er altsaa just ei hoit paa Straa,
Han hedder — hvis jeg ellers mindes ret, —
Thi jeg er lidt forbluffet ved at staae
I et saa talrigt Selskab, kan ei heller
Godt taale meer at bøie mine Knæe,
Thi jeg har gamle Been. Men hvis I først
Bil lade denne store Sværm gaae bort,
Og saa tillade mig at reise mig,
Saa tænker jeg, jeg skal nok komme paa det.

(Soliman giver et Bink, alle gaae uden Storvessiren.)

Soliman.

Neis dig kun op, min gode, gamle Kone!
Hvis du er træt, saa sæt dig ned paa Teppet.

Morgiane.

Nei, min bevaagneste Herr Soliman!
I maa ei troe, fordi jeg kun er fattig,
At jeg saa lidt forstaer min Levemaade.

Soliman.

Nu, siig mig da, hvad har du i dit Klæde?
Brød eller Kjød, hvadeller raaden Frugt?

Morgiane.

Det sidste, naadigste Herr Majestæt!
 Det sidste: Frugt; dog er den ikke raadden.
 Man kunde sende den op til Siberien,
 Dog staaer jeg inde for, den tog ei Skade.
 Det er en Hoben gode Vinteræbler,
 Som godt kan taale Frost. Men Alt har sin Tid,
 Som Eders naadige Tipoldefader,
 Kong Salomon, engang skal have sagt.
 Nu altsaa — netop som jeg sagde før —
 Jeg har en Son, Aladdin er hans Navn;
 Lidt over sytten Aar, hoi, rank, og velskabt;
 Og deiligt rød og hvid som Melk og Blod;
 Og vittig; nem, naar han vil lære Noget,
 (Som dog er sjeldent); hidsig af Gemht,
 Men dertil god, som Dagen den er lang.
 Jeg vædder paa, Herr Sultan! I og han,
 I vilde komme godt ud af det sammen.

Soliman.

Jeg mærker hvad du ønsker, ved mit Hof
 Du saae vel gierne denne Knæs antaget
 Imellem mine Gildinger?

Morgiane.

O nei!

Vidt feilet, Eders Høivelbaarenhed!
 Vidt feilet. Nei, hvad denne Post angaaer,
 Saa ønsker han at blive som han er.

Soliman.

Hvad vil han da?

Morgiane.

Hvad ikkun Den kan ville,
 Som usormerkt har faaet sig et Gul
 Paa Bunden af sin Hiernelomme, Herre!

Og drattet Alting bort, lidt efter lidt.
 Det er min Son! Man siger: Eblet falder
 Ei langt fra Stammen; at man skuer Hund
 Paa Haaret; samt at Koen kiendes vel,
 Som Kalven var. Men der er andet Ordsprog,
 Som siger: Der er Foet i hver en Et,
 At Brodre har eet Blod, men ei eet Mod;
 At fordi eet Tre er skievt i Skoven,
 De derfor er det alle. Derfor maae
 I ikke troe, bevaagneste Herr Sultan,
 At jeg har mindste Deel i dette Indfald.

Soliman.

Hvad er da faldet Eders Son vel ind?
 Siig det i Hast, og siig det forteligt.

Morgiane,

Det vil jeg da; men foerst, Herr Sultan, maae
 I love mig, at ei I bliver vred
 Paa mig, ei heller paa min stakkels Son.

Soliman.

Nu, for et Indfald bli'er jeg ikke vred.
 Hvad vil han da?

Morgiane.

At, naadige Herr Sultan,
 Han vilde gierne gifte sig, ifald
 Partiet kun stod Eder an.

Soliman.

Med hvem?

Morgiane.

Med Eders Datter.

Soliman.

Med Gulnare?

Morgiane (sutter).

Ja!

Soliman (smilende).

Det kommer lidt uventet, gode Kone!
Et saadant Skridt er dog af Vigtighed.

Morgiane.

Ja deri har J Net, bevaagne Herre!
Man elster jo sit eget Kiod og Blod,
Og vilde gierne see det vel forsørget.

Soliman.

Saa lad det da beroe for dennegang,
Og siig mig, hvad du har i dine Byster.

Morgiane.

Det er jo Skil og Brug i dette Land,
At man maa bringe Jer en smuk Present,
For at faae Eders Majestæt i Tale.
I andre Lande, har jeg ladt mig sige,
Man byder Tinerne sligt Gratial;
I taer det selv, og det er meget bedre,
Man er siig alletider selv dog nærmest.
Da altsaa her jeg skulde snakke med Jer,
Saa gav Aladdin mig de twende Byster,
Til en Present og en Slags Morgengave.

Soliman.

Nu, det var ret! Saavidt som jeg formoder,
En Hoben gode haarde Vinteræbler.

Morgiane.

Ja, naadigste Herr Sultan! Men der er
Dog anden Frugt iblandt. Vær nu saa artig
Og tag til Takke!

Soliman.

Tag det Alt, Vessir!

Og lad det bringe til min Kogemester.

Vessiren.

Hvad? Det er tungt som Steen, og glat som Glas.
Det er af Glas.

Soliman.

Af Glas? Saa lad mig see!

Maa skee det er en kunstig Esterligning.

(Vessiren loser Klædet op. Sultanen betragter Frugterne og farer foroveret tilbage.)

Gvordan? Rubiner! Perler! Diamanter,
Som Henseæg! Som Blommer blaæ Saphirer!
Og mange andre kostelige Stene.
En stor, uhyre Skat! Og den fra Jer?

Morgiane (Strophe).

Ei fra mig selv, Herr Sultan, fra min Son!

Soliman.

En ubetalelig, uhyre Skat!

Mod disse Stene bli'er min egen Krone

En slet udskippet Tot af Guldpapir.

Hvo er din Son?

Morgiane.

En fattig Skædderdreng.

Gan bad mig sige til Jer Majestæt,

At ei det skulde blive derved, naar

Gan først var vorden Eders Svigersøn.

Soliman.

En herlig Skat. O see de skionne Farver!

Som nylig sprugne frem i Morgensolen,

I tusind Straaler brudt paa Morgenduggen,

Saaledes glimre de. Ha, skionne Skær!

Her Allah samlet har den stærke Pragt,
Som funkler broget om i Østerland.
At, skionne Stene! hvor I glæde mig.
Gaa Qvinde! skynd dig, siig din elskete Son,
At Den, som give kan sliig Morgengave,
Kan ogsaa beile til Fyrstinders Haand.

Bessiren

(sættes til Morgiane).

Gaa hjem, vær rolig, vent med Ydmighed,
Til Sultan Soliman dig efter falder.

Morgiane

(gør et lille knits og gaaer).

Soliman

(vender sig begejstret til Bessiren).

Nu, Nuschirwan? Hvad siger du, min Ven,
Om disse Ting?

Bessiren (sød).

At det er smukke Stene.

Soliman.

Og ellers intet?

Bessiren.

At det er en kostbar

Og sielden Skat.

Soliman.

Ja ubetalelig!

Bessiren.

Men at min store Sultan eier dog
En Edelsteen af meget større Værd,
End alle disse.

Soliman.

Teg en Edelsteen? Teg en Edelsteen?
Jeg? Drømmer du, Bessir? Og hvor er den?

Bessiren.

I Eders Palads, store Soliman!
 En Diamant; og af saa reent et Vand,
 Som kun jomfruelig Ustyldighed
 Kan straale med.

Soliman.

Ha, nu forstaer jeg dig,
 Min Datter mener du.

Bessiren.

En Wedelsteen,

Der ikke skinner blot i Skionheds Pragt
 Kold som en Steen; men varm og blid, som deiligt;
 En Wedelsteen, der er sig selv bevidst;
 En levende, ja dobbelt Wedelsteen,
 Den Indre mere kostbar end den Ydre.
 En Wedelsteen, som indbefatter alle;
 Hvis Purpurkind er som en rod Rubin,
 Hvis Die straaler klart som Diamant,
 Hvis Tænder er en sielden Perlerad;
 Alt i et Marmorlegem, hvidt som Sne,
 Og varmt som fyrig Ungdoms Rosenblod.
 Og denne godtbevægelige Blomst,
 Opvoret i en ødel Jord og under
 Saa hei en Gartners kongelige Blik,
 Den vil I tusse bort for slig en Steenhob?

Soliman.

Ha, Nuschirvan! du taler viist.

Bessiren.

Den vil

I skænke til en ringe Knøs, som fandt
 En sielden Skat i Eders eget Nige?

Soliman.

Si, Nuschirvan! Den flisne Farveglands

Genrev i første Dieblik saa reent
 Min Sicel, at ei den lagde Mørke til,
 Hvad Munden sladdrede paa egen Haand.
 Jeg har forlovet alt min Datter, Kiære,
 Med Saladin, din Son. Var andet ei,
 Saa var jo dog mit første Ord i Veien
 For det urimelige sidste Lovte.

Bessiren.

Naar, store Sultan, skal der holdes Bryllup?

Soliman.

I Aften. For at du skal see, hvor lidt
 Hin Gaves Glands har rokket min Beslutning.
 Slemt var det dog, at Ordet slap mig ud
 I Glæden, til den gamle Skædderenke.

Bessiren.

Ei hvad, min Sultan! Ord, blandt andet, har
 Den Egenstab, at de — er Ord: En Lyd,
 Der svinder let og hastig, som den kom;
 Og endnu fodes skal den rappe Haand,
 Der ret forstaaer at gribre dem i Flugten.
 Foruden Ord, der Noget er i Verden,
 Som man Drabanter kalder: stærke Karle,
 Der staae med Spyd i Haand, og jager alle
 Næssvise Giester bort fra Slottets Port.
 Hvis ei en Sultan var saa fri en Mand,
 Og blev hvert Ord, han sagde, til en Lænke,
 Hvad Forstiel var der da paa ham og Slaven?

Soliman.

Du taler som en duelig Bessir.
 Folg med mig i mit inderste Palads;
 Jeg maa dog vise Julima min Gave.

(De gaae.)

G a d e.

Aften. Tummel i Byen af Mennesker. De fleste Huse
ere illuminerede. Musik langt borte.

Morgiane banker paa hos en Urtekrammer.

Urtekrammeren

(Hiller hovedet ud af Binduet).

Hvad nu? Hvem banker atter paa min Dør?
Jeg sælger ikke noget ud i Aften.
En Urtekrammer er dog ingen Hund,
Som altid skal for Disken staae i Lænken,
Og fare ned med Næven snart i Sæben,
Snart i Rosiner, Theen, naar J fløiter?
I Aften er der Glæder overalt,
Saa vil jeg ogsaa glæde mig i Aften.

M o r g i a n e.

Herr Nabo, glæd han sig i Herrens Navn,
Saameget som han vil, det er ham undt!
Men vil han ikke ogsaa glæde mig
Med for en Skilling Olie til min Lampe?
Thi ellers maa jeg sidde hele Tiden
I Mørke, mens den hele By forresten
Har slig en Overflodighed paa Ild,
At det slaaer ud, som Hidsighed paa Huden,
Og Gaderne seer ud, som om de havde
Skarlagensfeber, Frisler, rode Hunde.

U r t e k r æ m m e r e n .

Ei Morgiane, er det hende Moe'r?
Saa kom kun! Disse ubevandte Lys,
De blænde mig. Jeg kan ikke see for Lys.

M o r g i a n e.

Og jeg kan ikke see for Mørke, Nabo!

Urtekræmmeren.

Ja, saadan er det! Begge gior os blinde,
 Man skulde troe at Dæmringen var bedst. —
 Naa, siden det er hende, skal det da
 Saa noie just ei tages denne Gang.
 Forlanger hun den bedste Olie?

Morgiane.

Nei,

Ifald jeg torde bede Her om lidt af
 Den Sletteste; men det maa være Noget,
 Som der er godt.

Urtekræmmeren.

Hun er en Økonom.

Morgiane.

Ja ellers saae det galt ud! — Men hvad vil
 Dog al den Stads og denne Lysning sige?
 Der høres ogsaa hist en skion Musik.

Urtekræmmeren.

Er hun i Bhen her den Eneste,
 Som ikke veed, at Soliman, vor Sultan,
 Sin Datter gifter bort i Aften med
 Bessirens Søn, den unge Saladin?

Morgiane (vimler).

Hvad siger I, Herr Nabo? Hvad, Herr Nabo?
 Det forekom mig som I talde, Nabo!

Urtekræmmeren.

Saa tog I heller ikke feil, Moerslille.

Morgiane.

Al, liere Nabo! Saa maal om igien,
 Og giv mig noget Vand at lugte til,
 For Skillingen, jeg skal ha'e Olie for;
 Thi jeg faaer ondt.

Urtekrammeren.

Du hellige Prophet!
 Hvad flettes Konen? Kiære Morgiane,
 Hvad har I mod Partiet?

Morgiane.

Ah, jeg stodte
 Min Ligtor, Nabo! Det er hele Sagen.
 Farvel! Jeg har ei Tid at see mig for,
 Jeg strax maa hjem og tale med min Son.

(Gaaer.)

Urtekrammeren (angstelig).

Nu renderx hun sin Bei, og la'er mig staae
 Med hendes Skilling. Hm? hvad skal jeg giøre?
 Hei! Morgiane! — Hun er floiten alt —
 Jeg er en ordenlig, en redelig,
 Retskaffen Mand, som ei vil snyde Folk.
 Jeg har endnu til Datum aldrig stiaalet;
 Hvad saadan man kan vinde ved sin Næring,
 Det er en anden Sag, deri er hver
 En Tho. Men denne Skilling. Gode Gud!
 Det er en fattig Enke, det har tidt
 Mig slaaret i mit Hjerte, naar jeg mørkte,
 Der ei var mindste Krumme Brod i Huset.
 Man kan ei hielpe alle Folk. Forleden
 Gav jeg den stakkels Kone dog to Svedsker,
 For ingenting at stille Hungren paa.
 Men denne Skilling. Hvis jeg skulde døe!
 Jeg vil dog føre den til Bogs. (Striver:) „Betroet
 En Skilling af den gamle Morgiane;
 Om Olie der skal gives eller Hodvand
 For samme, vides endnu ei med Bished“.
 See saa, det lettede! det er saa godt
 At skrive saadant op, for Livs og Døds Skyld.

(Gaaer ind.)

Aladdins Kammer.

Han staer forbittret med Lampen i Haand. I det han
gnider den, aabenbarer Lampens Mand sig strax
og siger:

Stærke Herre! siig hvad vil du? See jeg venter paa
dit Bud.

Aladin.

Knap tilsteder mig min Harme ret at tale Ordet ud.
Hør i Korthed givne Lofte, hør i Korthed Loftets
Brudd:

Sultan Soliman mig loved, med utvungen, villig Hu,
Hende, som mit Hierte elster; al, det smekkre Liliestud!
At Gulnare skulde vorde min, jeg troede sikkert mi;
Ha, men med et trolos Hierte vendte han sin Villie
lunst.

Nu Bessirens Son den hulde Ms han giver hen til
Brud,

Dersor stormer hoit mit Hierte mørkt i Nattens Mid-
natsmulm.

Hør da nu hvad jeg dig byder, kæk af veeldig Harme
fuld:

Naar Bessirens Son er kommen, sig til Fryd og mig
til Gru,

Inden Brudekamrets Bægge, til Gulnare, sion og
huld,

Tag da Sengen, hvor han hviler med den unge Rose
flux,

Sving dig hurtig giennem Luften, bring dem begge.
Hører du?

I de høie Lustens Stromme kæk dem giennem Hims-
len vug.

Sæt saa Sengen hid i Kamret, men sæt ham af
Døren ud.

Af han plat sig ei kan røre, stiv ham med din Nande
 pust;

Men lad hende roligt hvile, smækker, rød og hvid og
 rund.

Snart en Nanden ved sin Side skuer og omfavner hun.
Og naar hist i Østen Solen atter rodmer purpurfuld,
Kom da hid at hente Sengen, sæt den hvor du tog
 den flur.

Det er Alt hvad jeg forslanger. Adlyd nu din Herres
 Bud!

Nanden.

Hvad du byder, snart jeg lyder. Men det var paa
 Tiden nu;

Havde du end tovet lidet, var det hulde Blomster brudt.
Han forsvinder et Dieblik; men kommer strax tilbage igien med
Brudeengen i sine Arme, hvori Gulnare og Saladin ligge.
Han tager Saladin ud og siger til Aladdin:)

Glæd dig nu, min ødle Herre! Denne Svend skal
 holde Vagt
Uden Huset, lige Stierner, paa den kiste Borgalstan.
(Gorsvinder med Saladin.)

Gulnare reiser sig op i Sengen.

Af, hellige Prophet! Hvor er, hvor er jeg?

Hvo redded mig? Hva stor, usynlig Magt?

Da plat fortvivlet, uden Haab om Frelsen,

Jeg skielved alt i den Forhadtes Arm?

Hvor er jeg, er det alt en venlig Drom?

Det kom mig ogsaa for, som om jeg saae

Den skionne Yngling, der bag Pillen stod,

Hist ved mit Bed, og som bestandig svever

Sødt fra min Siel, fra saligt Dieblik.

Hvor er jeg? Hellige Prophet! hvor er jeg?

Aladdin

(Triner frem og laaer sig for hendes veie).

Tilbedte! Trhg i Elskovs Baretægt.

Hos ham, som er et Intet uden dig,

Som elsker dig, og som en himmelst Magt
Gav sterke Midler til at vorde din.
Fat Mod og stielv ei! den forhadte Brudgom
Er borte; frygt dig aldrig meer for ham;
Han staer paa Taget som en Tordenleder.
Men siig oprigtigt, deilige Fyrstinde,
Siig, om du troer, at du kan else mig?
Du nævnte mig jo nys. O! du har seet mig,
Dg ikke glemt mit Nasyn. Sode Saab!

(Tager hendes Haand.)

Gulnare.

Eft du en deilige Engel, som Propheten
Har sendt mig til min Redning, Ungersvend?

Aladdin (henrykt).

O! hvor hun hviler saot. Det tynde Flor
Forgieves prover ørbart at indhylle
De frodige, de stolte Indigheder.
Ha siig, du deilige Usthdighed!
Siig! kan du else mig?

Gulnare.

Jeg elsker dig
Fra førstegang jeg skued dig min Engel!
At fra min Barndom i det stille Harem
Har jeg kun seet saa faa af dine Lige;
Dog er jeg vis derpaa, der lever Ingen,
Der kan henrykke mig saa saot som du.

Aladdin.

O Salighed! (Klysser hende.) Saa! Nu est du min Brud.
Thi jeg er ingen Engel, Gud skee Lov!
Men kun et jordisk Menneske, som du.
Sov vel! Jeg hviler ved din hulde Side.
Men intil Allah har stadfestet vort
Sodtslungne Vaand, skal dette blanke Sværd,

Som draget lægges mellem dig og mig,
Bortstræmme, som en blinkende Cherub,
Det syndefulde Stov fra Paradis.

Altanen paa Huset.

Saladin staer, stiv som en Stotte, opstillet til Ræk-
værket, med Hovedet mod Stiererne.

Ha, Skændsel og Foragt! Fortvivelse!
Hvad? End bestandig? Usle svage Haand
Kan du ei røre dig? Alt! ei et Lem.
Kold er jeg, uden al Bevægelse.
Det var, som om han havde floitet Marven
Af alle mine Been. Alt, Alt er hult.
Stiv staer jeg, mat, som om jeg havde slumret
Paa Græsset i den vaade Nattedug,
Og vaagned lam, og rørt som af et Slag.
Staa der! (saa grinte han, den Helveds Aland)
Staa, som Loths Hustru, som en Stotte Salt.
Saa raabte han og svandt. Ha Helvede!
Nys varm og kraftig i en Brudeseng,
Bed en Hyrstindes trinde, hvide Barm,
Paa Nippet til at styrte mig i Lyst —
Og nu? — Stiv som en Stolfsf! — Ingenting
Bevæger sig; — Kun Binden i min Kastan,
Og mine Dine vendt mod Stiererne;
Kun Tungen, Afmagts bandende Herold.
Jeg overlever ikke denne Nat.
En Anden hviler nu i hendes Arm,
Og tommer Glædens Bauger ud tilbunds,
Som først var skienket i og fhldt for mig.
Ha Raseri! Ha grumme Midkærhed,
Gior Ende paa mit Liv! I blege Stierner,
Nedstyrter Eder flux og knuser mig!

Credie Handling.

Sultanens Palads.

Soliman. Zulima. Gulnare. Saladin.
Bessiren.

Soliman.

Hvad I fortælle mig, som Aarsag, Ørn,
Hvorfor I strax vil stilles ad igien,
Er saa besynderligt, og saa utroelig
Langt udenfor Sandshnighedens Grændser,
At knap veed hvad jeg skal svare til det.

Bessiren.

Det samme jeg har sagt, min store Sultan!
Man veed jo af Erfarenhed hvor tidt
Slight Drømmeri af Blodet reiser sig.

Soliman.

Men at de drømme Begge nu det Samme?

Bessiren.

Er vel besynderligt, men ei umuligt;
Øg skal man sætte Lid til dette Sagn,
Er det dog mere rimeligt at troe
Paa Muligheder end Umulighed

Soliman.

For altsaa ret at esterspore Sagen,
 Jeg tænker, Nuschirvan, det bliver bedst,
 At vi med Nolighed end oppebie
 Den tredie Nat; at jeg og du, Bessir,
 I Brudelamret skules, for at see
 Med eget Die Sagens Sammenhæng.

Bessiren.

Hvor viis er din Beslutning, store Thyrste!
 Hvis kun det er en Feberdrøm i Blodet,
 Da seer man intet; dersom det er Sandhed,
 Opdage vi det strax med eget Die, —
 Og kan da føie vore Børn (endskjondt,
 Hvad mig angaaer, med Kummer) i at løse
 Det ganske nylig helligslungne Baand.

Zulima.

Hvad siger du, min dhrebare Datter,
 Til dette Forstag?

Gulnare.

Hvad min Fader ønsker,
 Det tor jeg ikke sætte mig imod.

Bessiren.

Saa er til videre da Sagen afgjort.

Saladin.

Nei stop! Jeg har dog vel et Ord i Lauget
 At tale med, ved denne Leilighed?
 Jeg elsker Eders Datter, store Sultan!
 Og indseer meget godt min sieldne Lykke;
 Men ei for hendes Skyld, for hele Verden,
 Jeg proved atter saadant Bovespil.
 Jeg veed ei hvad det er, at staae med Ryggen,
 Stiv som et Stegespid, til Gitterværket,

Og uafladelig, med tvungne Blik,
 At see paa Stierner og paa Melkeveien;
 I veed ei hvad det er, at blive rusket
 Af Nander, mærker jeg, min store Sultan!
 At see et andet Mandfolk gaae tilsgens
 Med Eders egen Kone, mens I staaer
 Og gaber som en Hund paa Hundestiernen.
 Fyrstinden, der, har godt nok ved at soie;
 Hun bliver i sin bløde, varme Seng,
 Der er saa bred og magelig, at Sværdet,
 Der ligger mellem Dievelen og hende,
 Kan ikke røre, naar hun selv ei vil.
 Og overalt — hvad dette Sværd angaaer —
 I sagde selv: hvad ei man havde seet,
 Med eget Syn, var vanskeligt at troe; —
 Nu har jeg rigtignok min Kone seet
 I Sengen hos den skammelige Trold,
 Med Sværdet har jeg ikke seet. Maaskee
 Var den Idee om Sværdet kun en Drøm,
 (Som selv I meente nys min store Sultan!)
 Et Foster af Fyrstindens varme Blod.

Gulnare.

Forvonne!

Zulima (opbragt).

Slige Tanker vover du

Om —

Soliman.

Teg kan ikke bare mig for Latter.
 Kom op at stiendes til! Alt bedre, Born!
 Det forekommer mig fast som naar Hunden
 Om Natten staaer og giser ad Solvermaanen,
 Og lette Sky, der driver den forbi.

Bessiren.

Fat dig min Son! Est du en Mand og tor
 Gi vove dig en Mat endnu i Fare,
 For slig en Perle? Jag din Rædsel bort,
 Hvis du vil gielde for min Son.

Saladin.

Min Fader!

Min Daad bestemmer ei min Moders Daad.
 Hvis jeg er Eders Son, saa bli'er jeg det,
 Om jeg end aldrig mere staaer forstenet.
 Jeg indseer vel, at slig Begivenhed
 Indtræffer Eder her lidt ubeleiligt:
 At vorde Svoger til en persist Sultan,
 Er herligt, som at vorde Svigersøn;
 Men jeg kan ikke hielpe Jer med det.
 Thi skondt vel sonlig Lydighed er stor,
 Var sandelig vel meget det forlangt,
 At jeg skal staae paa Taget, som en Jistap,
 Hver Nat til Gre for min elste Slægt,
 Imens en Anden sover hos min Kone.

Bessiren.

Du glemmer den Erbodighed, du skylder
 Din Sultan, Sultaninde, Fader, Brud.

Gulnare.

Min elste Fader! giv ham Eders Bifald!
 Hvad Saladin forlanger, ønsker jeg.

Soliman.

Hvad siger du, Bessir! Hvad skal vi giøre?

Obersten over Livvagten træder ind.

Den gamle Stiernethyder Ali Baba
 Staaer udenfor med snehvidt, blottet Hoved;

Han beder, store Sultan! om det Held
At turde kaste sig for dine Fodder.

Soliman.

Han komme! (Obersten gaaer.) Det er en bedaget Olding,
Som tolker Nattens fierne Stiernehs.
Midt paa de flade Marker har jeg bygt ham
Et veldigt Taarn, hvor han hver Nat kan see
Hver sessomt Tegn, der skeer paa Himlen.

Saladin (ærgerlig).

Sessomt?

Ja, jeg forsikrer Eder, store Sultan,
Der er ei mindste Smule sessomt ved;
Man staer og gaber, det er hele Sagen.

Ali Baba træder ind.

Guds rige Fred med Persiens Monark!
Din Throne staae, skjont blomstre dine Slægter!

Soliman.

Tak, Ali! Hvilkens nh Opdagelse
Har drevet dig fra Taarnet til mit Slot?
Thi uden Sligt var du vel neppe kommen.
Du elsker Gensomhed.

Ali Baba.

Ja, store Sultan!

Jeg er en huet Olding, tret af Verden.
De smaae Begivenheder, som der skee
Paa Jorden, matte snart det vante Blif,
Der thkkes selv de Største mig kun Smaae.
Naar Alderdommen med sin Solvervinge
Bedækker os, da hæver sig vort Die
Fra Jorden til den lyse Stiernehals;
Did stirrer det som til det rette Hjem,
Hvorhen vi om en soie Tid skal vandre.

Hvad mig angaaer, da er det mig en Trost,
 Med from Opmærksomhed at agte paa
 De svage, matte, spredte Glimt af Himlen,
 Til Gravenaabner sig og sender mig
 Den samletstionne Morgenglands imsøde.

Soliman.

Hvad har du, Ven, at aabenbare mig?

Ali Baba.

Som efter vante Viis, i stille Nat,
 Jeg vandred paa mit hoie, skionne Taarn,
 Og som jeg havde holdt min Aftenandagt,
 Lod front jeg mine Blik paa Maanen hvile.
 Jeg tænkte paa, hvordan Propheten fordum,
 For at bevise denne vanTro Jord
 Sin Hoihed og sin Vælde, sendt fra Gud,
 Nedvinkte hin fra Himlen at den faldt
 Med Klang til Jorden ned i twende Stykker,
 Hver til sin Kant af Bierget Elikais;
 Hvorpaas han atter, ved sit Magtens Bud,
 Den sammensmelted, og lod lys den stige
 Til Ethren, hvor den havde funklet nys.
 Som nu jeg vandred saa, med fromme Tanker,
 Blev Solvermaanen pludselig formørket,
 Hvorved den hele Jord blev sort som Kul.
 Da skreg i Skoven Uglerne med Skrek,
 Og Hundeglammet standsed angst i Byen.
 Men jeg blev rolig, skisondt jeg mærkte vel,
 Det var ei nogen Sky; thi Himlens Bue
 Bar reen og klar, og ingen Sky desuden
 Bar nægtig til at mørkne saa som her.
 Da tænkte jeg: er det Guds Velbehag
 Atskabningen at kalde mi for Dommen,
 Har han alt givet Dødens Engel Vink,
 Den hoie Israfil, som rede staer

Bestandig, med sin blinkende Basun
 For Læben, til at stode Verden ned
 Med det uhyre Skrald; — hans Billie stee!
 Men som jeg knelende, med usorstyrret
 Og roligt Blik betragted dette Syn,
 Sik Maanen pludselig sin Glands igien;
 Og ved dens lyse Skin jeg brat opdaget,
 At hvad der havde mørknet Jorden nys,
 Var Skyggen af en Engels brede Vinger.
 Han foer igennem Lusten med en Loibenk
 Af Ibenholdt og Guld, hvorpaa der hviled
 En Mand og Qvinde. Langsamt sank de ned,
 Og svandt til sidst bag Eders Palads, Herre! —
 Hvad nu det hoist forunderlige Tegn
 Bethyder, veed jeg ei; men Pligten drev mig
 Til at kundgisse dig det, store Sultan!
 Allah forbryde naadig i sin Himmel,
 At noget Ondt det skulde varsele dig.

Gulnare.

Ha liere Fader! Twivler du nu meer?

Saladin.

Er det endnu kun daarlig Feberdrom?

Soliman.

Usporslig er os Allahs Viisdomsvei;
 Men at det Egteskab er Gud imod,
 Det seer jeg tydeligt, og kalder det
 Tilbage flux.

Gulnare.

O Tak! min elste Fader.

Saladin.

Tak, store Sultan!

Bessiren (afslades).

Ha, fordomte Drom!
Du vækker mig af alle mine Dromme,
Der sprang, som Blomster ud af dette Bryllup.
Jeg faaer vel ogsaa talke. (Højt) Tak, min Sultan!

Soliman.

Besynderligt! — Kom! Folg mig i mit Divan.

(De gaae.)

Sultanens Divan.

Soliman. Bessiren. En Hob Folk.

Morgiane i Døren.

Morgiane
(til Een af Mængden).

Naa, naa! Han har slet ikke nodig just
At stode mig i Siden. Staa han rolig,
Til Tiden kommer! Det er ingen Sag
At prove Styrke med en gammel Kone.

Karlen (bestientet).

Hvad har hun her at giøre? Gaa sin Wei!
Hon faaer dog ei vor Sultan her i Tale.
Hon taler kun med Folk af mine Billaar!
Om Ting af Vigtighed, til Statens Bedste.

Morgiane.

Hvad Ting af Vigtighed? Saa tænker han,
At jeg har intet Vigtigt at forlange?
Jeg kommer for at beile til hans Datter
Gulnare, for min Son.

Karlen.

Na hold sin Kieft!

Det er jo Galmands Snæt. Men hun maa vide,

Jeg kommer for at klage paa hans Hest,
 Thi jeg er Staldkarl seer hun. Hun ta'er feil,
 Ifald hun troer at jeg er fuld, min Moer!
 Thi fuld bli'er Ingen som ei driller Blin,
 Og Vinen er forbudt i Alkoranen,
 Og Fanden maatte thygge Opium.
 Men nu har Hesten sparket mig for Maven,
 I Hiertekulen, saa jeg faldt omkuld.
 Og det er ikke førstegang, det Aсен!
 (O Gud forlade mig, jeg burde sagtens
 Ei tale saadan om vor Sultans Hest).
 Men jeg har alt saa ofte varskoet den.
 Og troer den, den kan giøre hvad den vil,
 Fordi den alt er Hest, og jeg kun Staldkarl?
 Nei, nei, en fattig Mand har ogsaa Ret.

Morgiane (sagte).

Hvad dog en stakkels Sultan alt maa høre!
 Det maa dog ikke være just saa let,
 At holde Staten ret i Ligevægt,
 Især naar Undersaatterne bli'er fulde.

Soliman.

Bessir! Ha seer du atter hist i Døren
 Den gamle Kone, som forleden bragte
 De sieldne Edelstene?

Bessiren (sorbitret).

Hvilken Frøkhed!

Jeg har forbudet hende, frem at komme
 For Eders Throne, Herre! til I selv
 Gav hende Vink; og dog, dog vover hun?
 Jeg strax vil hente Bagten.

Soliman.

Bi, Bessir!

Jeg faaer vel atter dennegang, som fleer,

At raade Jer, istedetfor I mig.
 Daemp denne Bredes, denne Hidsighed,
 Og tenk paa hvad der skaffer Thronen Gre,
 Paa hvad der skader den. I Glædens Ruus
 Slap der et Lofte mig af Mundten, som
 Vel ei kan holdes, men ei heller dæmpes
 Med Boldsomhed; thi Bold opvekker Nag,
 Og Naget Lyft til Hœvn, og Lyft Forsøg.
 Hvor Slicht kan undgaaes ved et Diebliks
 Fornuft og Maadehold, der bor det skee.

Bessiren.

Min Sultans munstre Lune usder mig
 Fast til at smile: Lyft til Hœvn! Forsøg?
 En Skredderdreng mod Sultan Soliman!

Soliman.

Han være hvad han vil, saa er han dog
 Min Undersaat og jeg hans Overherre.
 Min egen Høihed vinder ved at agte
 Den Hjord, mig Allah gav at forestaae.
 Behandler jeg den skodeslost som Øvæg,
 Da gjor jeg selv mig til en ussel Ghede.

Bessiren.

Tilgiv min Hidsighed, høivise Sultan!
 For Godhed er den letbegribelig.
 Den koldeste Natur jo farer op,
 Naar Nogen rører ved dens friske Saar;
 Og mit! Behöver jeg at sige meer?
 I veed, min ødle Herre, hvilken Glæde
 Der godt beruste mig, ved Tanken om
 At Eders hulde Naade havde vandet
 Mit halvuddøde gamle Stammetre
 Med persisk Thyrsteblod: oplest Rubin,
 Af Morgensolen venligt giennemluet.

Jeg dølger ei den altfor sode Drom,
Der svandt som Maanen for den lumre Dag.

Og nu —

Soliman.

Bel! Jeg begriber det, min Ven.
Men har du ikke lovet, ei at røre
Det Saar, der smærter mig, saavel som dig?
Jil altsaa hint forbi, og siig hvad her
Dig thylkes der er sommelsigt og bedst.

Bessiren.

Da det er Eders Hensigt kun at skremme
Den Daarlige, men ei at straffe ham,
Saa paalæg hendes høistforelske Son
Et Vilkaar, som I veed han ei formaaer.
Det skaffer os for deres Daarstab No.

Soliman.

Bel talt! Lad hende strax da komme frem,
Og lad saa Mangden bortgaae for idag.

(Bessiren vinter Morgiane frem. Hun træler for Thronen. Alle
de Øvrige forloie sig bort.)

Jeg kiender dig, og veed hvorfor du kom;
Har heller ikke glemt mit Lovte til dig.
Jeg sagde sidst, at den der kunde skænke
Slig Gave, som du bragte fra din Son,
Han kunde vorde slig Fyrstindes Mand.
Hvad før jeg sagde, siger jeg endnu;
Thi er din Son saa riig paa Kostbarheder,
At han kan bringe sieldne Ting, som hine,
Blot i den brugelige Divanskat,
Da er sligt Egtestab ham ei for høit.
For altsaa grundigt at erfare Sligt;
(Thi muligt var det, at blot Hændelsen
Har skaffet ham den sidste sieldne Skat)
Saa hør hvad meer jeg kræver til Beviis:

I Morgen, og ved denne Tid omtrent,
 Skal han mig sende syrgethyve Bælk'ner
 Af drevet Guld, og de maae være fyldte
 Med Edelsteen af sidste gode Slags.

Og disse syrgethyve ghylde Bælk'ner
 Maae syrgethyve sorte Slaver bringe;
 Og disse syrgethyve sorte Slaver
 Skal folges hid af syrgethyve Hvide.

Hvis dette skeer, da staaer jeg ved mit Ord,
 Og givter strax min Datter med din Son.
 Hvis ei det skeer — da lad mig aldrig høre
 Fra Eder mere. For den første Gave
 Tilgiver jeg dog hans Forbovenhed,
 Paa Vilkaar, at han aldrig prover tiere
 Ved Eder eller noget andet Bud,
 At plage mig med sine frække Bonner.

(Han reiser sig og gaaer bort med Folget.)

Morgiane (Autoret).

Ja saadan gaaer det! Har jeg ikke sagt det?
 Nu staaer han der en Kion. Det lader net!
 Har jeg ei ti, og tyve Gange sagt:
 Aladdin, næbbet Dvæg forliges bedst;
 En tintet So og skurvet Orne trække
 Bedst sammen. Ricere Son, siig mig, hvad skal
 Et Jettekød paa en Dvergekrop?
 Sy ikke Floielsklud til Badmelskofte!
 Behøver jeg at sige dig, min Son,
 At Skarn og Vor ei brænder eens i Kirken?
 Men det var Preken kun for dove Øren,
 Det hialp ei meer end slaae Vand paa Gaasen.
 Nu har han det saa godt, det arme Skrog!
 Bag efter kommer Humlen. Som man redter
 Saa ligger man. Hvad vilde du, min Son,
 Paa den Galiei? Bag efter kommer thyndt Öl!

(Gaaet.)

S t u e.

Aladdin. Morgiane træder ind.

Aladdin (lober hende imode).

Nu, liære Moder?

Morgiane.

Nu, min liære Son?

(Afsides :)

Af, gode Gud! jeg har ei Hierte til
At sige ham hvordan det hænger sammen.

Aladdin.

Nu, Moder? I har altsaa været hos —

Morgiane (sælber ham i Talen).

Hos Slagteren? Ja, liære Son, det har jeg.
Du faaer en deiligt Øresteg imorgen.

Aladdin.

Det spørger Ingen om. Men har I været —

Morgiane.

Hos Skrädderen? O ja, min hiente Son.
Hvad det dog er en venlig, artig Mand!
Det var din Faders gode, gamle Ven,
Endskindt de dog var Skräd're beggeto.
Din Fader shede, som du veed, bedst Kapper,
Den Ainden havde meest Genie til Buxer;
Saa sad de venligt i Samdrægtighed,
Hver var en dygtig Skrädder i sit Fag.
Og Een fordunklede den Ainden ei.
Den Ainden roste tidt din Faders Kapper,
Til Giengield blev hans Buxer rost igien;
Og saadan gif det herligt endeel Aar.
Af! det var Skrädderlaugts bedste Tid.

Aladdin.

Men stig mig dog —

Morgiane.

Hvad Skredderen vel sagde?

Vær hun forsikkret, sagde han, min Moer,

At jeg skal sye for hendes gode Son,

Saa godt som selv han kunde have syet,

Hvis han var bleven ved sin Faders Haandværk.

Aladdin.

Hvo spørger her om Skredderen?

Morgiane.

Min Son,

Hvo høit vil flyve, falder ofte ned.

Aladdin.

Jeg mærker nok hvad Klokken alt er slagen!

Men ved min Kærlighed og ved min Gre,

Det vorder Sultan Soliman et farligt,

Et rædsomt Lykkespil.

Morgiane.

Det er ei godt

At spise Kirsebær med store Folk,

Saa faaer man Stene fun i Dinene.

Aladdin.

Ja jeg skal sine, jeg skal stene ham!

Nu skhnd Der Moder, siig mig Alting! Alt!

Morgiane.

Hvad skal jeg sige dig? Du veed det jo.

Du har jo allerede giettet det.

Bed den Ting er der intet meer at giøre.

Det bliver bedst at lade Stenen ligge,

Som ei kan løftes, og at skrive Sagen

I Glemmebogen.

Aladdin.

Ha, jeg brister fast
 Af Harme. Bi du mig, min lille Sultan,
 Du Stodderkonge! Bi du mig, du Stolte!
 Ha jeg skal vise dig med hvem du narres.
 Troer du at trække mig frem og tilbage
 Ved Næsen, eftersom dit Lune byder,
 Som dine svage Hverdagstryb maae taale,
 Neent ubekymret for din Manddomsære,
 Du Daare? Nolig ved den arme Tanke,
 Som Faaret, da det bræged ned mod Ulven:
 Jeg staarer saa høit, den kan ei bide mig.
 Men jeg skal bide dig. Vær du forsikkret!

Morgiane.

Aladdin, dæmp dit hede Temperament,
 Det gør dig reent ulykkelig, min Son!

Aladdin.

Ulykkelig? Hvori bestaaer min Lykke?
 Forstaaer I Jer paa den? Jeg falder Lykken,
 At sætte det igienmem, som jeg kan,
 At overvinde hver en ussel Hindring.
 Dertil har jeg en dygtig Ladning Mod,
 Forsynet med saa stor en Slump Foragt,
 At hvis jeg skulde bukke for min Drift,
 Saal kaldte jeg selv dette Bu k en Lykke.

Morgiane.

Naar Strengen spændes heit, da springer den.

Aladdin.

Det hændes nu og da de raadne Strenge.
 Men nok om dette. Hvordan led hans Ord?
 Han bod Jer ligefrem vel bort at gaae?
 Han dadlede vel min Forvovenhed,
 Og lod som om han havde glemt sit Lovste?

Morgiane.

Nei det juſt ikke, Son! Nei tvertimod
Stod han ved hvert et Ord, han havde sagt.
Men det er jo det samme med hans Ord,
Naar folgen bli'er den samme.

Aladdin.

Sig hans Ord!

Morgiane.

Hans Ord var disse: hvis du sendte ham
I Morgen fyrgethe gylde Bæk'ner,
Hvert fuldt af broget Glas, som Frugterne,
Saa skulde du hans Datter faae til Kone.
Men, notabene, hvert et Bækken skulde
Forst bæres af en ganske fulsort Slave;
Og denne Slave, troer jeg, skulde bæres
Igien af En, som der var ganske hvid.
Hvis dette, Son, du bragte ret iſtand,
Saa blev Fyrstinden din. Men, gode Gud,
Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Aladdin.

Hvorledes? Er det Alt, min Moder! det?

Morgiane.

Min Son, mig thkkes det er meer end nok.

Aladdin.

Hvi har I, uden Marsag, bragt mit Blod
I Kog, og giort mig opbragt paa vor Sultan?
Den Fordring er vist overmaade billig,
Og skal imorgen efterleves.

Morgiane.

Gvad?

Imorgen? Gvad? Imorgen? Og hvordan?

Aladdin.

Aladdin.

Bred Lampen.

Morgiane.

Lampen! — Lampen! — Hilledød,

Den havde jeg reent glemt. — Bred Lampen? Ei!
Hvem tænker ogsaa altid nu paa Lampen?

Bred Lampen, Son? Saa mener du at Lampen —

Aladdin.

Ja, kære Moer! Det mener jeg forvist.

Morgiane.

Du med din Lampe! — Andre Folk har ei
Saadan en Lampe. Det vil sige da,
Hvermand har vel en Lampe som den er;
Men denne her —

Aladdin.

Er ingen Hverdagslampe.

Morgiane.

Jeg twivler dog, min Son. Troe mig, det gaaer
Vist over Geistens Kræfter.

Aladdin.

Vi vil see!

Hvad der gaaer over Nandens Kraft, hvad ei,
Bred ingen bedre, Moer, end Nanden selv.
Vi strax vil spørge ham —

Morgiane.

Vi sidt, min Son!

Jeg maa endnu et ørind ud i Byen.

(Hun gaaer.)

Aladdin.

Den Lampe faaer hun aldrig i sit Hoved.
Hun glemmer den bestandig. Selsomt nok!

Naar hun vil lægge Planer for mit Liv,
Da kommer Lampen aldrig i Betragtning,
Saa er jeg slet og ret kun hendes Søn,
Og ikke Lampens Herre. Nu velan,

(Han tager Lampen frem.)

Om jeg er Herre, gielder et Forsøg. (Han gnider.)

Lampens Vandaabenhører sig.

Nok alt! Nok, min ædle Mester! Knap du gneed før
strax jeg kom;
Flsi herhid, og staær nu færdig at fuldføre flux dit
Ord.

Aladdin.

Aldrig meer end nu jeg trængte til din Hjælp. Din
Kraft er stor,
Dette trostter, givs mig sikker, driver hurtig Frygten
bort.

Lampens Vand.

Giv, min Herre, din Befaling! Siig din Trang og
spar din Noes.

Aladdin.

Fyrgethve ghldne Bæk'ner, drevet Guld, mærk vel mit
Ord,
Maa du skaffe mig og bringe giennem Lustens thylde
Flod;
Fyldt maa hvert et Bækken være, stablet i en Straales-
top,
Med Demantens Etherklærhed, med Rubinens Blomster-
blod,
Med Smaragdens grønne Jordbund, med Saphirens
Himmeloft;
Store, funkrende, saa sieldne, som de stolt og lifligt
groe,

Fiernt i Biergets dybe Have, sprungen af den skulste
 Nod.
 Men da ingen Edelsteen er til i Verden, ganste
 sort,
 Maa du stafte sorte Slaver, for at bære Skatten
 fort;
 Og for ret at spragle denne smuktindsprængte Farve-
 flok;
 Saa lad syrgethve Hvide følge disse, God for
 God,
 At de Parviis vandre langsomt: Sort med Hvid og
 Hvid med Sort.
 Hyl om hvert et gyldent Bækken Teppet af det gyldne
 Mor,
 Hvor med Silke friser er vævet Markens nydeligste
 Blomst.
 Bring mig alting hid imorgen, har du Kraft, som du
 har Mod.

Lampens Mand.

Det stal staae, min ødle Herre, paa det Sted, hvor
 nys jeg stod.

(Forsvinder.)

Aladdin (gnider igien).

Ei saa hurtig, liere Slave! Vi er ikke færdig
 end.

Lampens Mand.

Du behover kun at gnide, saa er jeg der strax
 igien.

Aladdin.

Hør da ret opmærksom hvad jeg meer dig har at
 sige her.
 Denne Gave du mig staffer efter Solimans Be-
 gær.

Naar han den har faaet, nægter han mig ei sin Datter
 meer.
 At jeg altsaa strax maa færdes i et saadant Optog
 frem,
 Som det sommer sig en Hyrste, sig en Sultan, seer
 du selv.
 Forst et Bad du maa fremtrhylle, hvor paa alle Vægge
 leer
 Broget Marmor og Agater, venligt sænkt i Midten
 ned.
 Der maae sprudle twende Kilder, høire kold og venstre
 heed,
 At jeg selv kan Vandet blande, ligesom mig thkkes
 bedst.
 Unge, deilige Slavinder da maae stande født bes-
 redt,
 For med Badejord og Duge mig at vederqvæge
 ret.
 Skaf mig saa en prættig Klædning, stærke Magt, naar
 det er skeet;
 Og en Sabel fra Damaskus, og en vild arabisk
 Hest,
 Som min steenbesatte Tomme dog kan tæmme flux
 og let.
 Bring min Moder hvad hun bruger: Klæder, Linned,
 Flor, og sex
 Huusligheds Opvarterinder, der kan folge hendes
 Fied.
 Meget bli'er jeg dig forbunden, nægter du en slig
 Ædræt.

Lampens Mand.

Af hvad du end har fordret, er mig intet mere
 let.

(Forsvinder.)

Aladdin (gnider igien).

Atter frem jeg dig maa kælde. Selv du gør dig
Beien lang.

Lampens Vand.

Før din Finger af at gnides, end min Fod bli'er træt
af Gang.

Aladdin.

Naar nu Alt gaaer efter Ønske, naar nu Alt er kant
og klart,
Naar det lækker ad den syde, længstforønskte Brude-
nat,
Byg da mig, af graaligt Marmor, et fortræffeligt
Palads,
Lige for vor Sultans Harem, paa den rummelige
Plads.
Byg det, som din Biisdom byder, men hvad Hærslighed
og Pragt
Kun formaaer, lad det fremtræde; byg i dette Slot
en Sal,
I en Fiirkant, viid og prægtig, med en Runddeel oven
hvælt.
Fir' og thve hoie vinduer skue til hver Verdens-
kant.
Ikun eet af disse vindver usuldendt dog blive
lad.
Hvorfor dette jeg forlanger, vil du vel erfare
snart.
Hold mig der et herligt Brællup, gør den mørke Nat
til Dag,
Med de virakblandte Falder, i den rummelige
Sal.
Lad af Lustens Alfestare føres op et luftigt
Bal,

Mens en anden Flok forlyster os med Eitherspil og
Sang.

Kan du det, min elskte Slave? Siig oprigtig om du
kan?

Lampens Vand.

Sa saa let, min ædle Herre, som en vind kan krusse
Band.

(Gorsvinder.)

Indgangen til Sultanens Palads.

Første Vagt.

Ha, hvad er det? Seer du den store Sværm?
De mange Mennesker, der gaae til Slottet?
En prægtig Skare Herrer, vistnok Fyrster,
Imellem dem. Skynd dig og meld vor Sultan,
At vist en Flok af andre Rigers Konger
Herhid er dragne for at gieste ham.

(Vagten gaaer.)

De fiirsindsthyve sorte og hvide Slaver komme
langsomt. De Sorte have Bækkenerne paa deres
Hoveder. Bag efter Morgiane, prægtig klædt,
fulgt af sine sex Slavinder. Soliman, fulgt af
Bessiren og sin Livvagt, morder dem paa Slots-
trappen. I det den første Slave træder op, siger

Soliman:

Bekommen, elskte Broder! Megen Glæde,
Net megen Glæde skanker I vort Hierte,
Med dette hoist uventede Besøg.

Slaven (snerer).

Jeg er en Slave, Sultan! ingen Prinds;
Den Fiirsindsthvende lun i min Nække.
Vi komme for at bringe Persiens Herre
Den Gave, som Aladdin shlder ham.

Soliman.

Hvordan? I Slaver? Klædt i Fyrstepragt!
Fra ham? Fra Skræd — fra Ynglingen Aladdin?

Slaven.

Ja, store Sultan!

Soliman.

Og den gamle Frue,
Ledsaget af de deilige Slavinder?

Slaven.

Hans Moder.

Soliman.

Hvad? Den gamle Skräderenke?

Morgiane

(Slaer Sloret til side).

Ja, naadigste Herr Sultan! Kiender I
Mig ikke? Ha, det reiser sig nok af,
Jeg havde Sloret over Dinene.

Soliman.

Bessir!

Bessiren.

Min Sultan!

Soliman.

Jeg forstenes fast.

Bessiren.

Jeg er det ganske.

Soliman.

Morgiane, kom!

Lad alt dit Folge samles i mit Slot,
Der skal du vække mig af denne Drom.

Morgiane.

Det er slet ingen Drøm, Herr Soliman!
 Det er en virkelig Begivenhed,
 Hvor Alt gaaer til foruden Hexeri.
 Kom Slaver! Følger mig og Eders Herre!

Soliman.

Hvis det er ingen Drøm, og intet Blindværk,
 Da bli'er Gulnare snart Aladdins Brud.

Slaverne.

Vor Sultan og hans Søn Aladdin leve!

(De gaae ind.)

Et prægtigt Badehuus.

Aladdin. Alfer opvarte ham usynlige.

Peribani, deres Dronning.

Kom nu, min Yngling, kigere!

Nu Alt er tilberedt,

Alt hvad din Siel forlanger,

Er efter Ønske skeet:

En sval og luftig Grotte

Hoit, herligt hvælver sig,

De slebne Marmorsider

Saa kist omgive dig.

Paa Bunden stroet er vorden

Fint Alabastersand;

I Badet bolger Rosen-

Og klart Lavendelvand.

Saa huldt det sig forened,

Da det i Rummen randt.

O see den rene Bolge,

Saa klar som Diamant.

Her, paa din høire Side,

Du lede kan en Bæk,
 Den kioltes gien nem Skoven
 Og bag en Rosenhæk;
 Her, paa din venstre Side,
 Den Unden strømmer ned,
 Den skummer ud fra Klippen,
 Og den er vild og heed.
 Nu, Elste, kan du blande,
 Som det dig hører selv,
 Den kiolne Bæk fra Dalen,
 Med Hædt fra Klippens Elv;
 Og naar du dig har vættet
 Og vederqæget nok,
 Skal du med Duge torres
 Blodt af en Jomfruslok.

Aladdin.

Ha, flisonne Stemme! Lad mig see den Mund,
 Den Fløjte, hvorf af dine Toner strømme.
 Hvi skuler du dig, milde Rosensbust?
 Hvi skuler du dig grumt, mens Nattergalen
 Huldt synger under dine Purpurblade?

Peribanus.

Ta, qvæg dig nu, min Yngling,
 Bed Rosens milde Duft,
 Men ei forlang at skue,
 Gi at omfavne Luft.
 Vi staae for dig, men jordist
 Et Diet paa en Mand,
 Det gaaer igien nem Bæsnet,
 Som Shynet gien nem Vand.
 Forlang da Intet mere,
 Du soler jo vor Magt.
 Frem komme vi kun sielden
 I synlig Ovindedragt.

Kun saare, saare sielden,
Og mindst, som nu, min Ven,
I Badet hos en afklædt
Letfindig Ungersvend.

Aladdin.

O Oval i al min Bellyst og min Glæde!
(Han springer i Badet.)

Alferne (sange):

Skyller, friske Bolger, skyller
Rundt omkring de runde Mussler!
Smidiggører stærke Sener,
Styrker unge Nervesaft!

Aladdin.

Hvordan? Det kom mig for som Bølgen sang!

Alferne.

Kiolt er Blodets varme Purpur,
Svalt er nu dit raste Herte,
Frisk de sorte Løffer glindse,
Reis dig atter i din Kraft!

Aladdin.

Hvordan? Det kom mig for som Lusten klæng!

Alferne.

Reis dig atter i din Kraft!

Aladdin.

Jeg stiger alt, jeg stiger,
Ushylige, tilbedte, sode Piger!
Omfavner mig da nu! — O hvilken salig
Fornemmelse! Jeg torres af Zephyrer,
Af lune Bind fra fulde Gyldenslak.

Peribanus.

Bringer nu i Badet ind
Skönhed i sit Rosenskin,
Styrke med sin Kæmpekrop.
Henter dem fra Fjeldets Top

Styrke og Skionhed komme, ligeledes usynlige for Aladdin, den Første med en tør Svamp, den Anden med en Hyacint i Haand.

Styrke.

Stærk du er, men mere Stryke faaer du snart, o Lykens Son!

Skionhed.

Skion du er, men snart du vorder dog, Aladdin, mere skion.

Styrke.

Hvor min tørre Svamp dig river, svulme dine Muskler frem.

Ski on hed.

Denne Ghacint uddanner, runder og forbinder dem.

Styrke.

Her Naturen lidt har sparet, her maa Skuldrer bres meer.

Ski on hed.

Mere brunt dit Wie vorde kunde, Kære! som jeg seer.

Styrke.

Brystet er ei fladt, men hvælves maa det dog med større Kraft.

Ski on hed.

Med lidt mindre Rødme Kinden rødme skal, end den har havt.

Styrke.

Ryggen maa jeg tomre mere, stærkt med Sener flette den.

Ski on hed.

Dine Læber maa forthndes endnu lidt, min unge Ven!

Styrke.

Dine Fodder mere stærke kraftige fremtræde maae.

Skionhed.

Styrke! tænk dog paa det Hele. Der er nok, for fast at staae.

Styrke.

Dunkle Haar omkring dit Herte vidne skal om Kraft og Mod.

Skionhed.

Hvalte milde Brhn om Diet tyde skal, at du er god.

Styrke.

Skionhed! husk, at det er ingen kælen Pige, men en Mand.

Skionhed.

Du har Net. Med rolig Stolthed skal de sænke sig paa Stand.

Styrke.

Mere stærk om dine Hænder, Armen som en Egegreen!

Skionhed.

Mere rund om dine Hænder, mere smal om dine Been!

Styrke.

Her jeg puster i dit Herte Kæmpeblod, en herlig Drif.

Skionhed.

Her jeg smiler i dit Die salig Elskovs sede Blik.

Styrke.

Bliv en Skræk for dine Fiender, bliv en Love, gram i Strid!

Skionhed.

Bliv en Lyft for alle Piger, bliv en Elster, varm
og blid.

Begge.

Saadan har jeg nu begavet dig med alt hvad jeg for-
maaer;
Nu Farvel, mit Hiertes Yngling! Nyd din Ungdoms
friske Baar!

(De forsvinde.)

Sultanens Palads.

Soliman. Aladdin.

Soliman.

Jeg takker Himlen og Propheten, som
Mig skænker slig en værdig Svigersøn.
Fast ubegrivelig er Eders Rigdom,
Og Eders Skionhed sielden; sterk og kiekt
Og sindrigt funkler Eders Ungdomssie.
Ja, I fortiener visselig min Datter,
Derom er jeg forsikkret. Mangen Anden
Faldt det vel ind, at fritte Eder ud,
Om hvor I havde disse Rigdoms Kilder,
Om hvor I vel var kommen fra? med meer;
Jeg gør det ei; da I har dulgt mig det,
Har I formodenlig en gyldig Grund.
I skuler den, og det er ligemeget.
Jeg seer jo hvad I har; hvordan I har det,
Det veed jeg ikke; veed jeg mere da,
Hvordan jeg selv og alle Adams Born
Vel har det? Det er nok at vide Hvad,
Kun Daaren spørger altid om Hvordan.

Aladdin.

Min Sultan! Eders hulde Viisdoms Ord
Neddryppe qvægende, som Morgenduggen

Fra Cedrens Toppe, paa den ringe Blomst,
Der fandt sin sikre Tilflugt i dens Ly.

Soliman.

Saa vil jeg da i Morgen holde Jer
Et prægtigt Bryllup, mine kiære Born!

Aladdin.

Skiondt ikke Bien higer meer, min Sultan,
Om Morgnen efter Rosens Honningbæger,
End jeg, — ak! efter hendes Favnetag;
Skiondt Græsset, klamt og nedtrykt af en Storm
I Natten, ikke mere længes efter
Den varme Morgen, for at reise sig,
End jeg, — ak! efter hendes Elskovsblik; —
Saa ønskte jeg dog gierne, kiære Fader,
Saa længe blot at dvæle med vort Bryllup,
Til høst paa Sletten, ret for Eders Slot,
Jeg op til bøgget mig et lidet Palads,
Til Fremtids Opholdssted for mig og Brud.

Soliman.

Det vil jeg ikke nægte dig, min Son!
Hvor lang Tid mener du at bruge dertil?

Aladdin.

Saa lige kan man ei beregne det,
Dog vil det sikkert ikke være længe;
Bygmesteren er en fortæflig Mand.

Soliman.

Saa bli'er det derved! — Folg mig nu i Raadet!
At jeg kan giøre dig bekjent, min Son,
Med Fyrstens Pligter, og de Byrder, som
Herefter du skal dele med din Fader.

Aladdin.

Ne, maatte jeg kun have Styrke nok!

Dog I skal styrke mig, og Eders Viisdom
Skal gibe mig i Faldet, naar jeg snubler.

(De gaae.)

Nat. Den store Plads udenfor Sultanens Slot.

Lampens Aander bygge det prægtige Palads.

Den Første.

Alt ligger dybt den faste Grundsteen, Grunden med.
Jeg murer hurtigt, naar I skaffe Dwadersteen.

To Andre

(Somme flyvende gien nem Lufien med store Stene).
Her har du Stene! Herligt Marmor, melkehvidt,
Med blaalinge Ware, som en Piges Liliehud.
Vi hug det hurtigt hisset under Kaukasus,
Og ilte hid, dog Tiden alt dig tykkes lang.
En Flok Hyrdinder sad ved Biergets Blomsterfod:
I det den Skionneste nu vi svæved snelt forbi,
Vortrev vi Floret, blotted hendes Tomfrubryst,
Og sammenligned Stenen med den fine Hud;
Men hurtig gisod om Barmen sig et Purpurstær
Af qwindlig Blu; da raabte vi med lystigt Smil:
Vort Marmor er, Hyrdinde, hvidt som selv din Barm;
Men rødme sødt, som den, kan ingen Marmorsteen.

Den Første.

Hvo slaffer Kalk? Ha, Kalk jeg bruger! Skynder Jer!

To Andre.

Her har du Kalk fra Indien. Dybt sogte vi.
Hvor den er hvid! men lidt dog her med Blod bestænkt.
I Nattens Mulm lod Kongen opbragt Sov'det flaae
Fra Kroppen af en Vantro, som bespotted Gud.

Nyssgierrig' svang vi os om skumle Nettersted,
Vi hørte Sværdet klang, da stænkte Blodet hid.
Desbedre binde Kalken vil paa dette Sted.

Den Første.

Hvor faaer jeg mig til hver en Kant en Hjørnesteen?

To Andre.

Ser har du Stene, Kampsteen, som holde kan.
Vi tog dem hoit i Norden fra en Bonderflok,
Som slæbte dem fra Fjeldet til en Konges Grav,
Forst nylig fastet. Seer du, Stenen er lidt vaad,
Det hærder, gior den evigforgiængelig;
Thi Folket græd paa Stenen, mens de reiste den.

Den Første.

Hvo slæffer under Taget Pryd til Væggen her?

To Andre.

Vi hurtig os forvandled' til en Kæmpehval;
Og bruste vældigt under Havets bitre Skum,
Indtil i Shydens Vandort brat en Øe vi traf,
Af grenede Korallers Treer, af Muslingskøl.
Dem knuste vi, og hurtig paa vort Hoved tog
Den røde Flætning, med sit hele Flitterhæng.
Det kan du bruge, fæste smukt om Slottets Væg.

Den Første.

Hvor faaer jeg Perler, Edelstenes Straaler fra?

To Andre.

Fra Demantsdal'en bringe vi det første Læs.
Den er af Bierge, steile Klipper sluttet ind,
At ingen Dødelig did kan sætte jordisk Hod.
Paa Bierget, rundt' paa Klippen, stod en Røbmandsflok,
Som vented haabfuld Ornegriffens Aftenkomst.
Du veed, de binde Rødet fast om stærken Klo,

Naar nu i Dalens Krat den styrter vøldigt ned,
 At møtte sig paa Slanger, eller Kloftens Kryb,
 Da klæber sig til Kiodet Diamanten fast.
 Hver Kisbmand har sin Nede, hvor han venter gridst,
 At ind hans Lykke tung skal komme flagrende.
 Idag bedrog vi alle; tog hver Edelsteen,
 Med Neden, Ørn og Alt; og lod de Stakler staae.
 De gabed hen i Beiret, uden Haab og Fangst.

Den Første.

Hvo staffer Billedstotter mig af sielden Værde?

To Andre.

Her har du dem. Vi flosi til Middelhavets Kyst;
 Der kom i maaneklare Nat et Elskovspar,
 Og Bruden sang saa smukt til Mandens Strengelæg.
 Naer sad de ved en sjunken gammel Stadruin,
 (Man kalder den i Landet Herculanum.)
 Der dukked vi, som Bildgøres ned i svet Es,
 Og bragte disse Stotter op fra Jordens Dyb.
 De vil vist pryde deiligt i den store Sal.

Den Første.

Hvor faaer jeg Guld nok, Guld til at indfatte med?

To Andre.

Giv Tid! Her har du Guld.. Meer bruges sikkert ei.
 Vi svang os gienmem Afrika til heden Ørk.
 Det var en kioslig Midnat; klart i gule Sand
 Nedskinte Maanen guul, og gule Lover gif
 I Ørken rundt om, grove lyttig Guldet op
 Med smidigstærke Seneklær af skiren Sand,
 Og spilled Bold i Midnats klare Maanestkin.
 Ti Ørne strax fra Barbariet hented vi;
 Og mens de sloges om dem, tog vi Guldet bort.
 Saa herlige Malmklumper har du aldrig seet!

Den Første.

Hvor faaer jeg Silkevæves Pragt til Hallen her?

To Andre.

Fra China kom vi, fra en siden Morbærskov.
Mens Bækken risled klar i Maanens Sølverskin,
Spandt Silkeormene flittigt deres Spindevæv.
Jeg troer vist ikke, Ven, du her behover meer.

Den Første.

Hvor faaer jeg hvide Stolper til den heie Port?

To Andre.

Vi stege høit paa Taurus, for at see os om;
Og Elefanter monne dybt i Dalen gaae,
Som skyndte sig at træde ned en Bondes Mark.
Did ilte vi, at straffe denne Borneleg,
I det, med Klogt, vi brode deres Tænder ud.
See, hvilke Stotter! Har du deres Mage seet?

Den Første.

Jeg smedder dem, og retter dem ved Maanens Ild.
Hvor faaer jeg Kobbermalm at tække Husets Tag?

To Andre.

I Tartariet funde vi en Helteleir,
Med Harnisk, Hjelm og Daggert, Sphd og Sværd
og Skiod; Hvert Skiod var drevet Kobber, langt og blodigrodt.
De tyktes til at tække Huset gode just.
Thi tog vi fra hver Kampens Mand sit Kobberkiold,
Skiondt under Hov'det, som en Pude, ham det laa.
Imorgen naar de vaagne, findes intet Skiod,
Desmere Lid der sættes maa til skarpe Sværd.

Den Første.

Hvor finder jeg med Diamant et Spir besat,
Der værdigt er at kneise stolt paa dette Taarn?

To Andre.

En flødestkiægget Konge fiernt paa Thronen sad,
 Ogsov med Septret bagvendt i den venstre Haand,
 Og rorte det i Sovne, som til Tidsfordriv,
 Imellem sine Slaver, at den sidste Rest
 Af Kraft og Orden svandt, og Alt Forvirring blev;
 Forbittred vristed Spiret vi af matte Haand.
 Her vil det passe bedre, kiekt mod Himlen rakt.

Den Første.

O skionne Spir! Kom med det! Snart er Alt fuldbragt.
 See, hvor i Nattens roligtslumrende Mulinatur
 Solvmaanen spiller paa den hvide Marmormuur,
 Og titter med sin Straale giennem vinduet her,
 Mens Stiernen funkler over Spirets Demantkiær.
 Men stille! Mornnen pibler frem bag Bolgen, kold,
 Og glimter rød mod Tagets røde Kobberkiold.
 Hvor vil ei Dagen undres, naar den skue faaer
 Den pludselige Borg, som stolt paa Jorden staaer.
 See Kuplen, hvor den dristig herligt hvælver sig!
 Kom! Bring mig Farve blaa, som Himlen blidelig.
 Og duk i Havet, skynd dig, du! ved Sidons Strand,
 Og hent en Purpurmuslingstal fra dybe Vand.
 Saa vil jeg male Roser, som skal staae i Blod,
 Naar Blade hvirvle trindt om Haverosens Fod.
 Her tegner jeg Gulnare. Hvilken Svanebarm!
 Ha, den gior Son og Sonnesennen elskovsvarm.
 Selv Oldings-Diet ofte her paa malte Taft
 Gienstraale skal med svunden Ungdoms første Kraft.
 See hvor hun smiler! Hurtigt nu! Fuldender Alt!
 Hjst lidt for bredt, her er det atter lidt for smalt.
 Saa! Stille! Intet mere! Himmelst Harmonie!

(Hanen galter.)

Alle Aanderne.

Nedkammet Vægter goel. Nu er vor Tid forbi.

(De forsvinde.)

Sultanens Harem.

Gulnare ene paa sit Kammer.

Den nærmer sig, den gyselige Stund!
 Den nærmer sig; det isner i mit Blod.
 O Himmel! hav Medlidenhed, og see
 Veldædig til den unge Hind, der staaer
 Bag Busken, skielvende, snart Tigrens Nov.
 See mine Kinder! ængstligt falme de,
 Som Maanen, naar den blegnende forlader
 Sin trygge Horizont, og svimler gusten,
 Som nylig purpurros, i det den seer
 Forladt sig i den tomme Himmelørk.
 Al, skønne Yngling, skal jeg aldrig meer,
 Al, aldrig mere skue dig igien?
 O! det var kun en Drom, kun Anelser
 Om Paradis. Du ranke Cedertæ!
 Som Palmeblade hængte sig dit Haar,
 Dit Øje var en Antelopes Øie,
 Din Kind en frisk udsprungens Tulipan.
 Ja Maanen skinner ei saa blid og klar
 Paa Himmelens Blaa, som du paa Kærligheden's.
 Hvor er paa Fjeldet den fribaarne Gran,
 Der kneiser stolt og trodsende, som du?
 Og dog var Gyrdens Omhed i dit Blik,
 Og Elskovs sode Luer i dit Bryst.
 O ja, det var en salig Drom. Du var
 Den vennesælle Gabriel, den Engel;
 Du kom og kyssed' mig. Det var et Indsegls,
 Som godt forbundt mig med en evig Himmel.

Snart kommer Israfel og vinket mig,
 Den blege, gyselige Dødens Kæmpe. —
 Hå hvilken selsom Skiebne ligner min?
 Rys sluppen ud fra Faren, ud fra Døden,
 Ved et fra Himlen nedsendt Underværk,
 Udvretet af forhadte Brudgoms Arm,
 Et Dieblik i Elstovs Favnetag — —
 Og nu igien — bortsolgt, som en Slavinde,
 For Guld og Edelstene, til en Træl,
 En uopdragen, ringe, dristig Knos.
 Jeg har ei seet ham end. Snart er det Tid.
 O du, som kaldte dig min Elster, Engel!
 Var ei det hele Sny en Feberdrom,
 Da trin herind! Trin kraftig paa din Fod,
 Som Elefanten sterk, som Tigren smidig,
 Som Loven stolt, som Ghacinten mild,
 Som Solen varm, som Maanen elstovsfuld.
 O vederqæg mig med din klare Stemme,
 Der toner fra din hulde Rosemund,
 Som Feernes fra Sommernattens Grotter.
 Omflæt mig atter fast i stærken Arm,
 Du friske Bedbendranke! Lad bag den
 Mig hente Trosten i dit Stierneblik,
 Træg ved dit Hiertes varme Purpurkilde.

Sultanen træder ind med Aladdin. Folge.

Gulnare (verseret).

O Himmel!

(Kaster sig paa Knæ.)

Engel! Du har hørt min Bon?
 Du redder andengang den stakkels Hind
 Fra Leopardens Klo? Hå Gabriel,
 Livsalige, forklarede Cherub!
 For min Skyld andengang forlader du

Almagtens Throne? Nu saa tag mig med
Til Himlen, uden dig er Jorden tom.

Aladdin

(omfavner hende).

Min elskede Gulnare! Sode Brud!

Soliman.

Min Datter! Kom dog til dig selv, min Datter!
Hvad vil den underlige Vanvid sige?
Du var jo forberedt.

Gulnare.

Jeg forberedt?

Du havde grumt bestemt mig for Aladdin!

Soliman.

Og her Aladdin for dig staer.

Gulnare.

Er du?

Aladdin.

Ta, elskete Pige!

Soliman.

Fat dig, kiære Barn!
Kamelen staer alt sadlet, tilberedt,
At bære, paa det rode Floielsteppe,
Sin skionne Byrde til Aladdins Borg.
Seer du ei hist den store Marmorbygning,
Hvor Taklen visster i den mørke Nat,
Og slynger hen i Nattens Malm sin tunge,
Halvgjennemlyste Viraksh? Der venter
Din blomsterkrandste Brudeseng.

Gulnare.

Og her

Min Brudgom?

Aladdin.

Ja, Gulnare!

Gulnare.

Du Aladdin?

Aladdin.

Ja, Guldeste!

Gulnare.

Og hisset staaer dit Slot?

Aladdin.

Nei dit, livsaligste blandt Dvinderne!

Der staaer dit Tempel, Kierlighedens Throne.

Gulnare.

Jeg veed ei om jeg drømmer eller vaager;

Men vaager jeg, da er jeg høist lykselig,

Og drømmer jeg igien — o, sode Drøm!

Da følg mig i min Slummer dybt i Graven.

(De gaae.)

Soliman

(til sit Folge).

Giv flux nu til Astanen hist et Bink,

At man kan røre Pauker og Trompeter!

(Gaaer.)

A f r i k a.

Noureddin ved sit Bord, har længe punkteret, endelig
lægger han Griffelen træt.

Ha Skiebne, hvil est du mig stik imod?

Min Haand er mat af sit forgieves Værk;

Mit Øje stirrer starblindt, uden Nytte.

Hvorhen jeg vender Stregene, — kun tom!

Dg øde, som i afrikanske Sand.
 Nei, aldrig var min Lykke mig saa nær,
 Som da jeg troede vist at eie Lampen.
 Forhadte Skiebne! Meer forhadte Dreng!
 Nu er dit jammerlige Legem Stov,
 Og Kilden skyller hvide dine Been. —
 Skal aldrig, aldrig nogensinde da
 Den skionne Biergets Lampe vorde min?
 Er intet Kunstforsøg mig mere muligt? — —
 Og har jeg ret forsøgt? — Jeg veed forud,
 At jeg kan ikke bryde Gulen meer. —
 Jeg vil ei være mig det selv bekjendt,
 Hidtil jeg afflyhet har at see derhen, —
 Jeg vidste jo forud hvad der jeg saae:
 Et blaat, et stinkende, forraadnet Liig!
 Nu er det oplost, og de hvide Been
 Er intet Ghyseligt og Ekkelt ved.
 Bort, usle Svaghed! — Jeg vil see derhen.

(Han punkterer og taber Griffelen af Forfærdelse.)

O Himmel! Allah! Store Muhamed!

(Sonderriver sine Klæder.)

I Velstand, og paa Nippet til at øgte
 Hyrstinden! Lampens Eier! Slavens Herre!
 Besriet ved Ringen, som jeg Rasende
 Selv satte paa hans Finger? — Helvede!
 Forbandelse! Forbandelser og Hevn!
 Ha hvilken Djevel blændte mig og dyssed
 Min Tanke, min Grindring reent i Dvale?
 Den skiermed ham for Gulens Trhilleri,
 Det vidste jeg; den anden Egenstab
 Jeg kunde glemme, — glemme den til nu,
 Forbandelse! Forbandelser og Hevn!
 Det er ei gaaet ørligt til; en Engel
 Fra Helveds Dyb har skienket ham sin Bistand.
 Forvorrne, plat uduelige Dreng,

Du hosste Frugten af min sure Flid?
Du plyndre nu det Træ, som jeg har plantet?

Hindbad kommer.

Min Broder! hvad betyde disse Skrig?
Du sidder ellers rolig paa dit Kammer
Om Natten grublende, saa taus som Uglen
Om Dagen, dybt hvor Skoven mørkest er.
Hvad fattes dig? Hvad siger denne Bleghed?

Noureddin.

Morgen reiser jeg til Ispahan.
Thi viid, med eet Ord: Lampen er paa Jorden,
Og den besiddes af den usle Dreng,
Som længst jeg troede død.

Hindbad.

Hvad hører jeg?

Noureddin.

Du est min Broder! Du har mig at takke
For hvad du veed; du kunde mere vidst,
Ifald du havde Stadighed, som Snildhed.
Morgen bort jeg reiser ufortøvet;
Men Skiebnen er mig avindshg og nidlær;
Thi sværg mig ved Prophetens Grav, ved alt
Hvad helligt er, at du vil hevne mig,
At du vil kæmpe med din Klogt, dit Mod
Til mine Fienders Undergang og Død,
Ifald jeg skulde synke for min Skiebne.

Hindbad.

Jeg sværger dig som Broder og som Ven,
At hvis du falder, skal en torstig Mund
Gi mere længes efter Vand i Ørken,
End efter Fiendens Blod din Broders Dolk.

Noureddin.

Her rækker jeg dig denne Talisman,
Nu er den sort, men bli'er, som Blod, den rød,
Da har den varset dig Noureddins Dod.

(Gaaer.)

Hindbad

Noureddins Dod? — Ha Lampen er paa Jorden!
Saa losi du ei Noureddin? Altsaa var
Dit Eventyr dog rene, skære Sandhed?
O Salighed at eie denne Lampe!
For ham er ingen Skat og intet Harem
Tilsluttet. Nei, som en vellystig Bi,
Han svømmer i et Hav af Luther Straaler,
Og suger Honning af hver fielden Blomst.
O hvad er Drab og List og Brodermord,
Naar man for dem kan kiose slig en Skat?
Det er den værd, fuld værd imellem Brodre!
Gaa, skynd dig kun Noureddin, bring os Lampen,
Og dræb dens Eier! Her den samme Skiebne
Giengelder dig. Og er først Lampen min,
Skal intet Hiernes vind om Net og Dyd
Indblande Frygt og Anger i min Fryd.

Alladdins Palads.

Den store Sal. Alladdin og hans Brud. Soliman,
Julima, Bessiren, Morgiane og flere sidde
til Taffels.

Soliman.

Jeg har endnu, saalænge jeg har levet,
Et seet saa herligt og saa stjort et Slot.
Men siig mig, elskte Son, da Alting her

Er fuldfort med saa megen Flid og Kunst,
 Hvi er det ene Bindve dog ei færdigt,
 I Salens Midte?

Aladdin.

Store Soliman,
 Min Sultan og min Fader! alting skylder
 Jeg Eders Naade; til et svagt Beviis
 Paa min Erbodighed og Kærlighed,
 Lod jeg det Bindve der kum ufuldendt,
 At J. min Herre, kunne lægge selv
 Den sidste Haand derpaa; saa Bhgningen
 Bar nsdt til, ligesom at takke Jer
 For sin Fulddendelse.

Soliman.

En udønkt Finhed.

Aladdin, du henrykker mig. Imorgen
 Jeg strax vil sende mine Mestre hid.

Aladdin.

Tillader du min Sultan, at et Chor
 Af Sangerinder og af Dandserinder
 Forlyster os ved dette Bryllupsgilde?

Soliman.

Min Son, gør hvad du vil, her er du Herre.

(Aladdin giver et Vinck. Strax aabnes en Dor, hvorigennem kommer en Store Aljer. Nogle fortjortede til Dands, Andre med Floiter og Strangeleg. I det de Dandsende begynde, synge de Andre.)

Chor.

Rosens Tid er kommen; bag det grønne Blad
 Svulmer den, og skiller fulde Knop sig ad.
 Lad da Strængen risle, som en Sølverbæk,
 Lad da Stemmen tone, som en Hugl bag Hæf.
 Kærlighed opgloder al Naturens Barm;
 Selv den trætte Gubbe smiler elstovsvarme.

Jorden blusser op mod Himlen i sin Kraft,
 Lad da freidig sprudle Druens Purpursaft!
 Lad den stærke Væde, funklende som mild,
 Svale, vederqvæge Kærlighedens Ild.
 Ei Propheten vredes, mildt han smiler ned.
 Binker hid, med Myrther, Biin og Kærlighed!

Nogle.

Prise vil vi her med Sang, du friske Baar,
 Unge bedste Rose fra din Urtegaard.

Andre.

Siunger I Gulnares Deilighed og Priis,
 Siunge vi Aladdins Roes, paa Krigerviis.

De Første.

Zephyr! har du vistet i min Noses Skov,
 Da du bringer Elstovs Balshomduft saa fod?
 Har du kielent leslet i det sorte Haar,
 Der, i store Ringe, sig om Skuldrer slaaer?
 Har du skuet dig i Barmens glatte Speil,
 Bovnende, som Snekvens fulde Silkesel?
 Saae du hendes Hals, som Antelopen, hvid?
 Saae du Aftenstiernen blank ved Skumringstid?
 Blandte du dig med den fine Mustuslugt?
 Øvelte du og laa i Elstovs Skyggebugt?
 Legte du, o Zephyr! med den hvide Krop,
 Med den smalle Fingers rode Fingertop,
 Tynde Karmosin-Drim lig, paa hviden Sand?
 Kiolte du det unge Hiertes stærke Brand?
 Svar mig, lette Zephyr! Stands din Flugt og svar,
 Grant bestrih hver Skionhed, du ombølget har.

De Andre.

Zephyr tie, og fly til Fredens dunkle Stov!
 Her skal siunges Heltens høie Priis og Lov.
 Skiondt endnu hans Glavind aldrig klang i Krig,
 Hør dog, Verden, hvad vi her forkunde dig:
 Stiernen selv skal stælve for hans Landses Klang,
 Solen onste skal at vende bort sin Gang,
 Hesten vilst i Stovet træder Griffens Rov,
 Som Karfunkelssteen i Blod dens rode Hov.

Hver en Piges Haarlot blod stal onste sig:
 Var jeg dog en Lænke, til at fange dig!
 Elementer twende, hoist forskiellig hver,
 Blinke skal fra Kæmpens krumme Bredessværde:
 Vand, naar roligt Sværdet hviler i hans Arm,
 Ild, naar vildt det funkler om i Kampens Larm.
 Hoit dets Tunge tale skal paa hvert et Tog,
 Odens trodsende, Horvovenhedens Sprog.
 Hil dig, Ben! din Hæder tolker ingen Kunst.
 Du skal staae i Ørken som en Himmelundst,
 Kraftig i din Harm, og stræffuld brunliggrød
 Klebe til dit Sværd stal sig den visse Dod.

(Aladdin og hans Brud reise sig.)

Chor.

See! nu vinker Elstovsluen dem, saa varm,
 Hen til Brudekamret, kærligt Arm i Arm.
 Hvilke Blomster ud maa springe, hvilken Bløf,
 Naar slig Rose slynges til slig Blomsterstok!
 Skynder Eder, Piger! under Sang og Dans,
 Brudens Isse maa fin Liliekrands,
 Pommeranfens Krands sig slynge grøn og bred.
 At den tolker Skionhed, Styrke, Frugtbarthed!

Fierde Handling.

Alladdins Palads.

Soliman og Aladdin med Følge, bevæbnede til Jagt.
Gulnare.

Soliman.

Saa herlig Alderdom jeg haabed ei,
Skiondt vant til Lykke, født af Fyrsteblood,
Og hosit bestemt for Thronen. Elste Son,
Hvad Fortrin hos dig skal jeg først beundre?
Din Rigdom, Viisdom, Elskov, eller Kiekhed?
Hvor findes Mage til et Slot, som dette?
Du snildt et Bindue lod ufuldendt,
Paa det jeg kunde føle Værkets Værd,
Naar selv jeg rørte det med kraftless Haand.
Du bhgged let Paladset i en Nat —
I fiorsten Dage var ei Persiens Sultan
Fuldmægtig at faae blot et Bindve giort.
Og nu din Troskab, Godhed for min Datter,
Din Viisdom og din Sindighed i Raadet,
Det hulde Sindelag for mig, for Alle,

Hvorved du vinder alle Landets Hierter;
 Og nu, hvad ligesom til sidst med Høihed
 Forherliger det Alt og kroner det:
 Din Tapperhed, der lig et kraftigt Lhn,
 Forfærdeligt som sieblikligt, slog
 Oprørerne med Skæl, og tæmte dem.
 Min Datter havde Net, da hun dig kaldte
 Sin Cherub. Ja du est som Cherubim,
 Der staaer for Persien, som hin for Eden.
 Kom, liære Son! Det hule Jagthorn lyder,
 Og lokker os med det uthedelige
 Forunderlige Suk, til dunkle Skov.
 Der har jeg tilberedt en barnlig Krig:
 For Den, som tvinger let et oprort Folt,
 For ham er Tigerjagt en Borneleg.
 Farvel, min Datter! Lev ret vel saalænge!

Gulnare.

Min hoie Fader! Elste Husbond! ak,
 Hvad vil I Tigren? Lad ham gaae i Skoven,
 Og giw ham ei en ubetænksom Net,
 At sonderrive brat de bedste Hierter.

Aladdin.

Blessignet er din qvindelige Frygt.
 Hvad der er smukt hos dig, som Qvinde, bor
 Vi veie op med, hvad for Mænd er smukt,
 Og det er: Godt at frydes ved din Frygt,
 Men ei at dele den. Farvel, min Hustru!

Gulnare.

Naar kommer du igien?

Aladdin (smilende).

Omorgen, Elste!
 Hvis Tigren ikke sonderriver mig.

Gulsnare.

Du spotter?

Aladdin (sysser hende).

Ja, — som Ulven Antelopen,
Fordi den ikke ogsaa kunde dræbe.

Farvel! Morgen seer du mig igien.

(Han gaaer med Soliman og sit Folge.)

K a h n.

Moureddin. En gammel Kobbmand.

Kobbmanden.

Det troer jeg nok, en saadan Reise trætter.
 Men vær forsikkret om, I er ei reist
 For Intet, Persien er værd at see;
 Og aldrig mere for end netop nu,
 Fra den Tid, som jeg sagde Jer, Aladdin
 Forskionner og forherliger vort Rige.
 Der er nu først det følsomme Palads.

Moureddin.

Ja, det Palads, siig, hvordan henger det
 Med det ret sammen? Giv mig klog paa det!

Kobbmanden

(Langsom og rolig).

Hvordan det henger sammen? Bi! min Pibe
 Gik ud, den maa jeg tænde først igien;
 Det giøres maa, det Andet ei forsvinnes. —
 Hvordan det henger sammen, liære Landsmand?
 Nei, det er sandt, I er en Afrikander;
 Men ligemeget, Landsmand dog for det,
 Hvis I kun ei er født i Maanen.

Noureddin.

Nei,

Jeg er en Jordbeboer, Ven! som Æ.

Kiobmanden.

En Muldvarp altsaa? Nu, din Skaal, min Broder!
Gid du endnu maa rode lang Tid om
I Malm og Morke; stundom heel forundret
Opstikke Næsen lidt i Solens Lys,
Men strax forbluffet dukke ned igien,
Og rode flittig til du bliver træt.
Jeg er det alt, min gode Ven! Min Tid
Er snart forbi.

Noureddin.

Saa spild den ikke da;
Men sleg i Hast hvordan det hænger sammen,
Med Prinds Aladdins underfulde Slot.

Kiobmanden.

Ja, det er sandt!

(Smoger.)

Hvordan det hænger sammen?

Ah nu! det hænger meget herligt sammen!
Fortræffelige tykke Marmorstene.
I ryster ikke Muren fra hinanden,
Min gode Ven! Det staær jeg inde for.

Noureddin (utaalmorlig).

Men —

Kiobmanden.

Men hvordan det ellers hænger sammen?
Ja, det forstaær jeg mig ei bedre paa,
End hvordan nylig min Tobak gik ud,
Og hvordan jeg fik Ild i den igien.

Noureddin.

Men —

Kissmanden.

Hver har saa sit eget Lune, seer I!
 Gen bygger langsomt op, og sammenstraber
 Materialier fra mange Kanter;
 Naar det er giort, saa gaaer det med en Muren;
 Men dog forhaster man sig ikke dersor;
 Man spiser Frokost, Middags, Aftenmad,
 Dog alt imellem, og gaaer suukt til sengs,
 Til rette Tid, hver Nat, naar man er sovnig.
 Er Noget muret alt for galt, saa rives
 Det ned igien; og saadan fares fort,
 Til ei det taaler meer at rores ved.
 Naar det er giort, saa kommer en Polerer
 Og glatter Alt, og saa er det i stand. —
 En anden loierlig naragtig Karl
 Blier født til Verden som en Spindevæv;
 Han haler alting af sig selv, og hviler
 Si, for den hele Bhgning færdig staer;
 Og det er giort, mens en formuftig Mand
 Haaer tændt og roget ud sin Morgenpipe.
 Det maa man aldrig ta'e fortrydelsigt;
 Hver folger saa sin egen Siels Natur!

Noureddin.

Saa denne Bhgning blev saa hurtig færdig?

Kissmanden.

Det kommer an paa, hvad I falder hurtig;
 Troer I, den stod der i et Dieblit,
 Saa krøb Aladdin langsomt som en Snegl,
 Thi han behoved fast en Nat dertil.

Noureddin.

Kun Gen?

Kisbmanden.

Kun Den? — Hvad tænker I, min Ven,
Om Muhammed, vor hellige Prophet?
I sætter ham dog over dette Slot?

Noureddin.

Naturligviis.

Kisbmanden.

Da tor jeg sværge paa,
Hans Fader har ei brugt en Nat engang,
Til at faae ham i stand. Det var dog mere.

Noureddin.

I skiemter!

Kisbmanden.

Nei, min Ven, jeg skiemter ei.

(Legger piben.)

Hvad vil I bryde Jer om Sammenhængen?
I seer det hænger sammen; det er nok.
Gior hvad I, som en Aldams Son, kan giore!
Gaae hen og see, lad Diet ikke blindes,
Og fast det ei blot paa en ringe Gienstand;
See paa det Hele, paa det Enkelte,
Men dernæst atter oversku det Hele!
Jeg vædder, Ven, I faaer saa stor Respekt
Da for Bygmesteren, at tydeligt
I soler Eders Uformuenhed,
Til ind at sætte Jer i hans Idegang.

Noureddin.

Kan man vel faae det smukke Slot at see?

Kisbmanden.

Ta, naar han kommer hjem; det nøgtes Ingen.
Idag og Morgen tog han ud i Skoven
Paa Jagt, med Soliman sin Svigersader.

Noureddin.

Jeg takker Eder for god Underretning!
Nu maa jeg gaae til Hvile, jeg er træt.

Kisbemanden.

Det er naturligt. Lev da vel, min Ven!
Torsvi Ter godt i Byen, mens I er her.

Gade.

Noureddin, strax derpaa en Kobbersmed.

Noureddin.

Nu veed jeg det! Ved Lampen har han Slottet.
Elig Borg er kun et Værk af Lampens Aand.
Og Lampen er paa Slottet, ei paa Jagt
Med Gieren; det sagde mig min Kunst.
O du Letsindige, jeg kiendte dig! —
Henslængt i Salen, i en Krog bag Pillen.
Jeg haaber at min List skal lykkes mig,
Hvis ei, maa der udtenkes andre Midler.
Her boer en Kobbersmed, her maa jeg ind.

Kobbersmeden.

Ih see god Dag, min allerbedste Ven!
Er det mig selv, som her Besøget gielder?

Noureddin.

Ta, Mester!

Kobbersmeden.

Sa, det er mig grumme kiært.
Dernæst maa jeg fremdeles spørge: Kommer
I her til Bennen eller Kobbersmeden?

Moureddin.

Til Kobbersmeden.

Kobbersmeden.

Bravo, liere Mand!

Det seer jeg tusind Gange heller, end
 I kom til Vennen. Al, Besøg af den Slags,
 Dem kiende vi: Saa skal de have Frokost,
 Kahve, Tobak, Optrætning, og deslige.
 Nei, bedste Mand, da maa jeg side Den,
 Som kommer smukt til Kobbersmeden; ham
 Skal jeg ei føde, han skal føde mig.
 Oliv ikke bange, jeg vil ikke flaae Jer.
 Men siig mig bare, hvor I vide sik,
 At her i Gaden boer den gale Smed?
 Thi jeg har ei uehængt mit Skildt endnu;
 Det nh, at sige, thi det gamle hænger
 Som det har hængt i Blæst en halv Snees År;
 Men Negn og Slud har sikket det saa reent,
 Som Hunden sikket en Tallerken. Ha, ha!
 I seer, jeg er en Digter, en Poet!
 Kan giøre Lignelser om Negn og Hunde.
 Ha, ha, ha! Oliv derfor ikke bange!
 Til Kobbersmed har jeg dog meest Genie.
 Men hvo har sagt Jer, at jeg boede her?

Moureddin.

Slet Ingen. Folk kan ikke høre her
 I Gaden, altsaa heller ikke svare.
 Jeg vædder, der er ei i Nabolauget
 En eneste fuldstændig Drehindé;
 Det har I sørget for, min gode Mand!
 Men da jeg kommer nys fra Barbariet,
 Hvor der kun brole Vardre, Tigre, Löver,
 Og altsaa har bevart min Horelse,
 Saa vidste jeg strax hvor I boede, Ven,

En fem, sex Gader herfra; jeg behoved
At gaae fun, som I fatter, efter Lyden.

Kobbersmeden (afsides).

Den Karl er muggen. (Hoit.) Allerbedste Mand!
Det er ei mig, jeg tier som en Muur;
Men det fordomte Kobber har den Vanart,
At straale, som det sik en Kniv i Halsen,
Og jeg maa banke det saa tidt, jeg vil,
Saa faaer jeg det dog aldrig til at tie.

Mour ed din.

I skulde prove med det Gode paa
At bringe det til Artighed, og lade
Det staae ubanket.

Kobbersmeden.

Nei, den Læremaade

Forstaae vi os ei paa i Aejen.
Jeg vædder, hvis jeg folger Eders Raad,
Da ærgrer min Kold sindighed det saadan,
At det bespærer sig med den grønne Galde,
Og er i stand til at forgifte Folk,
Som rører ved det. — Men til Sagen nu!
Hvad kan jeg tiene med? Hvis I maastee
Bil giftes, sætte Boe, saa kom til mig!
See her er Raffekander, Theemaskiner,
Bradpander, Kasseroller, Suppeliedler,
Og Ebleskivepander; vel fortinnet.
Skal I til Feldts? Jeg smeder Hielm og Garnist
Saa godt som Potter og som Bradepander;
Hvo Eet kan giøre, giør det Andet med.
Er I ei ganske vel, lidt Patient,
Og ønsker et Stik-Bækken? Kom til mig!
Jeg tilfredsstiller alle Hiertets Ønsker.

Noureddin.

Teg trænger til en halv Snees Kobberlamper.

Kobbersmeden.

Thys! Lad os tale sagte, bedste Bei!
Teg har en Nabo, som er Lysestober,
Han hader Lamper meer end Pestilens.
Kom I med mig, op i mit Magasin,
Der skal I Lamper gaae, som lyse meer
End Maanen og Planeterne paa Hinlen;
At sige, naar først Olien kommer i dem,
Og Væger, og naar Vægen først er tændt.

Noureddin.

Saa gaae vi denne Bei?

Kobbersmeden.

Ja bedste Mand!
Tag Jer iagt for Trinnet, smudst Jer ei
Paa Væggen der; hust, I er hos en Smed!
Her op ad Trappen! Stod Jert Hoved ei
Mod Bielken under Loftet. Nu kun frist!

(De gaae.)

Gulnares Kammer.

Aften ved Solens Nedgang. Hun sidder i det aabne
Bindue med sin Eithar og synger:

Eithar, lad min Bon dig røre!
Høre lad din hulde Stemme!
Glemme skal jeg da min Kummer;
Mildt i Slummer skal du dysse
Mig min Frygt, og Dret kysse
Med din sode Strengklang.

See den gylde Aftenrødme!
 Sødme duftte Rosens Blade,
 Glade Bolge Maanen foder.
 Hver den møder paa sin Bue,
 For, i Nattens fromme Lue,
 Taus at høre Hiertets Sang.

Tolk min Elskov, hoi og hærlig!
 Kærlig skal min Stemme følge,
 Dolge skal den ei min Flamme;
 Skjondt kun stamme kan min Læbe,
 Elste Eithar, lad os fræbe,
 Begge paa forstieligg Viis.
 Medens Aftenpurpurskunden
 Lundens smilende forgylsler,
 Hylder Sang de dunkle Kroner,
 Toner Nattergalens Vise;
 O saa priis, saa lad os præse
 Hvad der kræver Alles Priis!

Men hvilken underlig
 Køllelse ryster mig?
 Storm ha hvi brummer du?
 Sang hvi forsummer du?

Himmel! har Tigrens Klo
 Myrdet min Lyk og No?
 Stodt ham i Stoven ned?
 Grumme Forvovenhed!

Angeft hvi ulmer du?
 Hierte hvi soulmer du?
 Glæde hvi svinder du?
 Taare hvi rinder du? —

Gulnares Amme kommer ind, leende af alle Kræfter.
 Ha ha ha ha! Nu er jeg dog en gammel
 Udlevet Kone — Ha ha ha ha ha!
 Gulnare.
 Er det at lee af?

Ammen.

Nei, at græde over.
 Men deraf leer jeg heller ei, min Datter!
 Nei, liære Barn! ha ha! Jeg leer — ha ha —
 Jeg leer af hvad der er saa latterligt,
 At aldrig jeg har i mit hele Liv
 Leet med saamogen Grund. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Hvad er det da?

Ammen.

Tænk, Barn! Af gode Gud,
 Den burde sorge, som har meer Forstand.
 Det arme Skrog! Det er dog grumme tungt
 At miste sin Forstand. Ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Ta, sikkert er det tungt, min gode Moder!
 Tag Eders dersor smukt i Agt. Hvad er der?

Ammen.

Her gaaer en Mand, her nede, midt paa Pladsen,
 Han har en Kurv paa Armen, fuld af Lamper,
 Af splintermye, smulke Kobberlamper;
 Deni sælger han. Ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Deri jeg seer endnu slet ingen Galstab.

Ammen.

Nu, giv mig Tid! Vel sandt, mit Barn, at følge,
 Det er ei dumt, det er formuftig handlet,
 Isald man vinder Noget ved sit Salg;
 Men veed du hvad han tager for en smuk,
 Ny Kobberlampe?

Gulnare.

Nu?

Ammen.

En rusten gammel.

Gulnare.

Umuligt!

Ammen.

Hvad? Bi lidt! Der kommer han.

Nu staarer han lige for dit vindve; lyt

Nu efter, skal du høre. Hør nu efter!

(Moureddin raaberude paa Gaden: „Hvo vil sælge gamle Kobber-lamper for nye?“)

Ammen.

Der hører du! Han sælger egentlig

Ei Nye, han klober ikkun Gamle for dem.

Du gode Himmel! Der er dog i hele

Naturen Ingen, der kan drive det

Saa vidt i sin Galskab, som et Menneske.

Hvor strunk han staarer, hvor listig han seer ud,

Som om han tenkte ret at synde Folk.

Den arme Stakkel, Gud forbarme sig!

See hvor han skotter listig op til Vinduet.

Min sode Datter, ak, jeg faaer et Indfald:

Forleden, da jeg gjorde ryddeligt,

Fandt jeg, bag ved den smukke Billedstøtte,

Midt i den store Sal, en gammel Lampe

Henstoppet i et Hul. Jeg lod den ligge;

Ei vidste jeg om en af Slaverne

Tilfældigvis der havde lagt den hen,

Kort sagt, jeg glemte det. Men hvis du nu

Har intet derimod, mit sode Barn,

Saa vil jeg give Lampen til en Tiener,

At han kan løbe ned og sælge den,

Her lige for dit vindue. Maaskee
 Det gør dig opromt; thi jeg mærker nok
 Du er idag kun i et daarligt Lune.

Gulnare

(Seer ud af vinduet).

Det er dog underligt. See hvor han følger
 De simulke blanke Lamper, for de gamle;
 Han seer herop, som om han vilde sige:
 Har du ei ogsaa Lyst? Min Amme, ja
 Hvis det kan glæde dig, saa gør det kun!
 Mig vil det neppe more.

Ammen.

Siiig ei det!

(Gaaer.)

Gulnare

(Betragter Troldmanden).

Det Menneske har Noget i sit Ansigt,
 Som jeg skal kiende. Skummel seer han ud.
 Den arme Stakkel, det er intet Under,
 Vanvittig er han, det er godt at mærke.
 Men — jeg er dog et Barn — et ægte Barn!

Ammen (Kommer igien).

Nu har jeg givet Slaven Lampen. Pas
 Nu paa, saa kommer han om lidt.

Gulnare.

Min Moder!

Siiig, finder du ei, at den gale Mand
 Har noget fælleds med et andet Ansigt,
 Som er dig vel bekjendt?

Ammen.

Nei, kære Barn!

Du veed, jeg lever meget indgetogen,
 Har endnu ei seet Stadens Daarekiste;
 Der findes vistnok Folk, som er ham lige.

Gulnare.

Grinder du dig vel det Eventyr,
 Som min Aladdin har fortalt engang,
 Om Drengen, hvem en lumm og nedrig Trold
 Indsluttet grusomt i en Klippehule,
 Fordi han ikke rakte ham sin Skat?

Ammen.

Bel gior jeg det. Det Eventyr var smukt;
 Men hvad har det vel hermed at bestille?

Gulnare.

Du veed, jeg fra min Barndom har den Biis,
 Alt forestille mig hver Ting, der nævnes,
 Uldtrykt ved Noget som jeg kiender; tales
 Om Folk, saa er det Folk, som jeg har seet,
 Og Stedet har jeg ogsaa været paa.
 Saaledes — skondt jeg veed, at kun det var
 Et Eventyr, og intet Virkeligt, —
 Har jeg ved Drengen altid tønkt mig dog
 Aladdin; — Du maa ikke lee mig ud!
 Men Trolden gjorde jeg mig selv; og er det
 Si underligt? min Forestillings Billed
 Er netop denne Mand serdeles ligt.

Ammen.

Det er en Hændelse, mit gode Barn!
 Det kommer, seer du vel, dig kun saa for.
 Men stille! Der er Slaven alt med Lampen.
 Ha, nu vil Loierne forst ret begynde.
 See kun hvor Glæden straaler ham i Diet,
 Den gale Mand! Al, vi maae takke Gud,
 Som ei endnu har mistet vor Forstand.
 Han byder selv ham vælge. Seer du vel?
 Nu er alt Kiobet sluttet. See nu gaaer.
 Den Gale bort, forfulgt af Drengene.

Han vender sig ei om engang. Han gaaer
Alt hvad han kan, som om det ei var ham.
Nu dreied han om Hjørnet. — Borte blev han!

(Seer paa Fyrstinden.)

Du gode Gud, mit Barn, hvad fattes dig?
Du blegner og du skælver.

Gulnare.

Kære Moder,
Jeg veed det ei — En uforstaet Blædsel,
En underlig —

Ummen.

Bi lidt, mit Barn, bi lidt!
Jeg strar vil hente dig lidt Hovedvand.
(Bed sig selv i det hun gaaer.)
Du gode Barn! Jeg mærker nok af Alt
Hvad Klokkens nu er slagen, min Gulnare.
Ja, det er unge Folk, det bør saa være.
Hun er en deiligt Kone, han en Karl
Der ikke staer, som Saladin, og fryser
Paa Taget hele Natten; tvertimod.
Den hele Sag, den har sin Rigtighed.
Du lille Dievleunge! Ha, hvem skulde
Bel tønkt deslige Ting om dig, dengang
Du laa med Dulkebarnet ved mit Bryst?
Nu, det er eengang i Naturens Orden,
Hver Alder leger med sin egen Dukke.

(Gaaer.)

Gulnare

(Sætter sig ved det aabne vindue, med Haand under Kind og
hiver hen i Egnen).
Den skionne Sol er dalet dybt bag Skoven,
Og hisset luer Maanen blodigrød.
Den muntre Aftenstund forsvinder brat,
Alt hæver sig den folde Nattevind.

Fra Horizonten trækker Elben frem,
 Og mørkner Himmel til en Fængselhvælving,
 Et Gravkapel, hvor hist og her en Lampe
 Mat straaler med sit blege Skielvelhs.
 Den flionne, store Dagens Lampe svandt, —
 Og Nosen lukker sig, — og Skoven skuler, —
 Og Slangen kommer frem af sine Huler.

Fri Mark.

Nat, Storm og Ragn.

Moureddin midt paa Marken, med Lampen i Haand.
 Nu har jeg den! Nu har jeg den! Jeg har den!
 Her har jeg den, her i min hoire Haand.
 Dig vil jeg vise den, du blege Sterne! —
 Du sidder alt for høit og alt for fast,
 Til at du skulde komme ned, og vriste
 Den dyrebare Skat ud af min Haand.
 Saa see da, Sterne, fra din brustne Sky,
 Du Eneste paa hele Himmelrummet,
 See, her er Lampen! dette grenne Kobber,
 Hvorom min Finger knuger sig med Krampe,
 For ei at tage den letfindig atter,
 Som hin Enfoldige. Nu er det Nat,
 Nu er det Midnat, mørkt som i en Grav.
 Naturen er mig gunstig, hyller mig
 Ind i sit sorte Klæde, for at Intet
 Skal robe mig. Velan da, kiel forsøgt! —
 Jeg skielver — jeg begriber ei min Magt.
 Ha, mon det ogsaa var den rette Lampe?
 En Isnen giennemfarer mine Been.
 (Seer sig om.)
 Jeg er dog ene? Nu velan, en Prøve!
 (Han gnider stærkt paa Lampen.)

Lampens Nand lader sig flux tilsyn.

Nu hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrer jo
dit Blink.

Naar du bruger mig og kalder, kommer jeg som Lynets
Blink.

Ikke jeg alene, Herre, men hver anden Lampens
Nand
Boier sine Kne og lyder Den, som Lampen har i
Haand.

Nouredin

(staber Lampen af Forstrekelse. Nanden forsvinder; han gribet den
hurtig igien).

Tov lidt! Jeg har den atten i min Haand.

Lampens Nand.

Jeg tover. —

Nouredin.

Eft du den vidberomte Lampens Nand?

Lampens Nand.

Ei berømt. En Hemmelighed.

Nouredin.

Jeg taler over mig. Saa siig mig da,
Kan strax udrette du hvad jeg befaler?

Lampens Nand.

Det har jeg sagt.

Nouredin.

Du taler ikun lidt!

Lampens Nand.

Men handler meer.

Noureddin.

Som naar jeg var saa dristig
 At bede dig — bliv ikke vred, — jeg spørger, —
 Et Spørgsmaal er en høist uskyldig Ting;
 Som naar jeg, for Exempel, var saa dristig,
 At bede dig, forflytte mig, med samt
 Aladdins Feepalads, med Brud og Alt,
 Til Afrika?

Lampens Vand.

Saa lod jeg flux din Billie.

Noureddin (glad).

Saa let?

Lampens Vand (mørk).

Som Tigren knække kan en Lilie.

Noureddin.

Saa gior det da i Kraft af Lampens Magt!

Lampens Vand.

Det er saa hurtig giort, som det er sagt.

(Gorsvinder med Noureddin.)

Sultanens Palads.

Morgen. Soliman staaer op fra sit Leie.

Det er en deilige Morgenstund. Aladdin!
 Du havde Net, hvi troede jeg dig ikke?
 Du blev endnu en Dag paa Jagt, og mig
 Drev Skherne med Negnen hjem igien.
 Mon vel min Datter alt er staet op?
 Du liære Vane! Hver en Morgen maa jeg,
 Saasnart jeg staaer af Sengen, ile hen

Aladdin.

Dg stirre paa det deilige Palads,
 Dg hilse paa det kiære Barn, fra Bindvet —
 Der styrker mig til hele Dagens Dont.

(Han gaar hen for Binduet, og seer ud.)

Hvordan? O Himmel! Cover jeg endnu?
 Gaaer jeg i Dromme? Har jeg mistet Synet?
 Men hellige Prophet, jeg seer forresten
 Jo Alting tydeligt. — Der staaer min Seng,
 Og her er Bindvet, Gaden her, og hist
 Er Husene. Men Himmel! hvor, hvor er
 Paladset nu, og hvor er nu min Datter?

Han falder. Den vagthavende Officier træder ind.

Soliman.

Hør Kasem, kan du sige mig, min Son,
 Hvor staaer min Seng?

Kasem (forundret).

Stormægtigste Monark!

Din Seng?

Soliman.

Ta, ja, min Seng. Har du ei hørt det?

Kasem.

Der staaer den.

Soliman.

Godt! Dg viis mig nu mit Bindve.

Kasem.

Der, store Soliman!

Soliman.

Dg Bindveskarmen?

Kasem.

Dg Bindveskarmen?

Soliman.

Ta, ja, Bindveskarmen!

Kasem (sædes).

Af Persiens Monark har tabt Forstanden!
Der, store Sultan!

Soliman.

Godt! Men da du seer
Saa grant, og undres over mine Spørgsmaal,
Saa viis mig Det, som dog er mere Stort,
End alt hvad hidtil du endnu har viist mig:
Hvor staar min Sons Palads?

Kasem

(Veger hen til vinduet uden at vende sig).

Der, store Sultan!

Soliman.

Hvor?

(Slaaer ham paa Øret.)
Vend dit kloge Hoved om.

Kasem.

Der — ha —

Stormægtigste —

Soliman.

Hvor er Paladset nu,
Selvtillidsfulde Dosmer?

Kasem.

Himlen veed det!

I Aftes stod det der. —

Soliman.

Gaa! Hent Bessiren
Paa Dieblikket. Lad ham komme flux!

Kasem.

Just som I kaldte, gik han op ad Trappen,
Det er alt Divanstid. Der kommer han.

Bessiren træder ind. Hafem gaaer.

Soliman.

Bessir!

Bessiren.

Min store Sultan! Er I syg?

Hvad er der modt det stolte Persien?

I blusser, Eders Dine rulle vildt.

Soliman.

Saa veed ei heller I hvad der er skeet?

I gif min Svigersons Palads forbi?

Bessiren.

Ta, store Sultan, som jeg altid gior,

Naar Pligten falder mig for Eders Throne.

Soliman.

Og I blev intet vaer?

Bessiren.

Slet intet, Herre!

Soliman.

Ved Melka, ved Medina, det er sandt!

Chi der var ingenting at blive vaer.

Men — hvad jeg meente — mærked I da ingen,

Slet ingen usædvanlig, stor Forandring?

Bessiren.

Oprigtig talt, min ædle Herre, naar

Ieg gaaer til Eders Divan, har jeg altid

Saa mange Ting i Hovedet, at ei

Ieg skotter hen til Siden, for at Intet

Paa nogen Maade skal adsprede mig.

Desuden veed I nok — jeg har ei dulgt —

Soliman.

At dette Slot var Der en Torn i Diet?

Belan da, den er taget ud, den Torn.

Dg til Bevius derpaa, seer I langt længer
 Med et helbredet Die nu end før;
 For saae I for mit Slot hist et Palads,
 Nu kan I stirre hen i Horizonten.

Bessiren (seer ud).

Ga!

Soliman.

Nu Bessir? Har I vel Mage seet?

Bessiren

(fatter sig af sin forundring).

Om jeg har Mage seet, min høie Herre?

O ja, det har vel jeg saavel som I.

Soliman.

Saavel som jeg?

Bessiren.

I saae jo at det stod der!

Var dette meer begribeligt, end at

Det er forsvundet hurtig som det kom?

Nu kan jeg tale. Mig er denne Sag

Gi selsom; godt den stemmer med det Hele.

Aladdin er en Troldmand, det er klart;

En nedrig Trold, som grumt misundte mig

Min Lykke. Dersor engsted han min Son,

Beroved ham sin Hustrus Kærlighed,

Forblinded Eder med sit Trylleti,

Fik Bruden i sin Bold — og nu, da han

Er kied af denne Leeg, er Alt forsvundet.

Soliman.

O Allah! Allah! O min Datter! Allah!

Bessiren.

Ulykkelige Fader!

Soliman.

O, min Datter!

Bessiren.

Er ogsaa hun?

Soliman.

Hun! Alt! Min Datter, Allah!

Min Diesteen! Min Stolthed og min Glæde.

(Han græder.)

Bessiren (cold affæltert).

O rørende, bedrøvelige Shu!

Den stolte Majestæt af Persien

Afriver sine Haar med vredne Hænder,

Maa følde bittere Daarer, som et Barn,

Og kaster sig i Stovet, som en Slave.

Har I da intet Ærs om, hvor Aladdin

Er flygtet hen?

Soliman

Den nedrige Bedrager!

Han vilde blive denne Dag paa Jagt,

Før ei at folge mig. Alt er forgieves.

Bessiren.

Hvo veed? Man kan, der bor forsøges Alt.

Ieg vil befale strax en vældig Flok

Af Eders Bagt, at gennemstreife Skoven,

Og hvis man finder ham, at bringe ham

Før Eders Throne.

Soliman (corbitret),

Ikke for min Throne!

Ifald han findes, (som han ikke gior)

Men hvis han findes, og han slaffer ei

Min elskede Gulnare flux tilbage,

Da bind ham fast, og bring Forræderen

Til Rætterstedet, at hans frække Blod

Imens det flyder hen for Bodlens Sværd,

Kan gyde Kieling i mit Smerte-Saar.

(De gaae ind.)

En flyggefuld, venlig Plads i Skoven.

Aladdin sovende i Græsset under et Træ; tæt forbi ham
løber en Baer.

Lymphæ en lille Pige, blaat flædt, kommer seilende ned
ad Baekken paa et Skæppeblad, med en Sivblomst i
Haanden, syngende :

Det raa'er jeg dig, Bolge!
Du sagte kun rinder,
Med Kioling i Folge,
Smukt mellem Kicer minder;
At medens du kysser
Den grønlige Strand
I Sovne du dysser
Den deilige Mand.
Nu veed du min Billie.
Skyd sagte din Bugt
Bag Rose, bag Lilie,
Saa yndigt og smukt.
I venlige Baar du
Skal venligen trille,
Hvis ikke, da faaer du
Med mig at bestille.

(Hon slaer bister ned i Bolgen med sin Blomst.)

Zephyr kommer ridende giennem Lusten over Blomsterne
paa en Rosengvist, i en Solvmors Florkiole.

Hyp! Hyp! I Gallop,
Med lustige Hop.
Bring, som du kan bedst,
Husvalende Dust
I luttrede Lust,
Min bolgende Hest!
Rødfaxe! min Ganger,
Du har jo en Vinge;
Hør Skovenes Sanger!
Lad munter diz svinge
Med Cirkler og Snirkler,

I Fald og i Stigen,
 Af seer du ei Pigen,
 Der seiler saa trhg,
 Hjst henne ved Hækken,
 Saal freidig paa Bækken,
 Paa Blaafaxes Ryg?
 Saal skynd dig, men ths,
 Rid let, lad os prove;
 Maaskee vi kan rove
 Behændigt et Khs.

(Hon sniger sig bag paa Lympha og kysser hende.)

L y m p h a.

Af Zephyr, din Skielm!
 Med Skield og med Hielm,
 Paa kneisende Ganger,
 Med ilende Gang,
 Ved jublende Sang
 Af Skovenes Sanger,
 Du vovede sterk
 Det rædsomme Værk:
 Bag paa dig at snige,
 Hvor Bolgerne trille.
 For at kysse den lille
 Paapassende Pige?

Z e p h y r.

Af, Lympha! min sode
 Beninde, saa god,
 Saa skal jeg dig mede
 Paa Skovenes Flod?

L y m p h a.

Du tossede Dreng!
 Naar saae du mig andet,
 End netop paa Vandet,
 Min Bugge, min Seng?

Zephyr.

Saa stands dine Gøver,
Siig: Prer! til din Kerre.
(Oliver Aladdin vaer, og spørger sagte:)
Men hvo er den Herre,
Hjst henne, som sover?

Lympha.

Den skionneste Mand
I Persiens Land.
Jeg sidder just her,
For Bolgen at byde,
Den ikke skal bryde
Hans Nolighed kør;
Men sagte sig tumle,
Men vuggende ghyng,
Men glidende mumle,
Men rislende rulle,
Ja kærligen synge
Saa sødt Bisselulle.

Zephyr.

Ah, Lympha, saa vil
Jeg ei dig forhindre.
Hvor smukt er dit Spil,
Hvor Vinene tindre!
Min Hest vil jeg spore,
Vil ride derhen,
Dmslagre din store,
Din sovende Ven.
Sig Binden skal blande
Med Nødfares Duft,
Og kiske hans Pande
Med kioslige Luft.

(Han svinger sig hen over Aladdin, men passer i Izrigbeden ikke paa, saa han støder mod hans Næse og storter af Hesten, Aladdin gior Bevægelse til at vagne.)

Lympha.

Ak hvor du er tosset!
Hvor er nu hans No?
Ak hvor du er klodset,
Nu vaagner han jo.

Zephyr (Grædesærdig).
Ak, Lympha, tie stille!
Jeg stodte mit Been.

(Snider n. g.)

Lympha (Slaaer i Bolgerne).

Nu Bolger I trille
Kan atter, hver Gen!

(Hon seiter ned ad Naen.)

Zephyr (nedslaet).
Ak, Lympha blev vred!
Men har hun ei Net?
For dristig jeg reed,
Nu angrer jeg det.
Mig tadt har fortrudt
Min Bildskab, med Smerte;
Der ofte har brudt
Med Kummer mit Hierte.
Hvor tadt har jeg sagt:
Nu skal du forsand
Dog ta'e dig iagt,
Faae bedre Forstand.
Jo pht med Forstanden!
Knap sagt, forend glemt.

(Seer paa Aladdin.)

Nu vaagnede Manden.

Det var dog ret slemt!

Aladdin

(Creiser sig overende og seer sig om).

O hvilken deilig Foraarsmorgenstund!

O hvilken quægende, livsalig Blund.

Med Nattens Mørke bort min Troethed svandt,
 Min Kraft med Dagen atter fioel oprandt.
 See Rosen, frisk i Morgenrodenes Bad!
 Her ligger et afrevet Rosenblad;
 Det krilled mig, som om det sige vilde:
 Reis dig min Ven Aladdin! det er silde.
 Hav Tak, o Solverbæk, din sagte Gang
 I Sovn mig dyssed med sin Buggesang.
 O hvor det alt seer friskt og lisfligt ud!
 Af, havde jeg dig her, min skionne Brud,
 Saa mangled i min Krands, saa frisk og broget,
 Aldeles intet; men nu mangler Noget!
 Nu Elskte! bli'er kun Ulting, uden dig,
 En Blomsterkost, hvor Rosen skuler sig.

(Sonner hen i Tanker.)

O hvor jeg dog er lykkelig! Den stille,
 Den muntre Morgenstund indbyder ret
 Til fro Betragtning af mit store Held.
 Hvor gavmild har ei Skiebnen ræklet mig
 Sin runde Haand! En deilig Qvindes Husbond,
 I Asien den Allerdeiligeste;
 Besidder dernæst af en fielen Skat,
 Der flux og let opfylder hvert et Ønske;
 Saa Sultans Svigerson, snart Sultan selv;
 Velstakbt og sund og flotgtig, stærk og dristig.
 O hvor jeg føler dybt mit hele Liv,
 I denne glade Sommermorgenstund.
 Tak, Allah, for din store Godhed mod mig!
 See mine Taarer! Jeg kan ikke tale.
 Her synker jeg i Gensomhed paa Knæ,
 Læs, høie Fader, i mit rørte Hjerte!
 Belsignet være du for al din Maade.
 Bagten, som har søgt i Skoven efter Aladdin, kommer ind
 under hans sidste Ord, bliver ham vær og griber ham.

151
Aladdin (springer op).

Ha, hvad er det? En lumpen Noverbande?

(Drager sit Sværd.)

Bagten.

Kiend os! Vi er din høie Sultans Bagt.

Aladdin.

Hvad vil J?

Bagten.

Lægge dig i Fangelænker,

Saa var vor Sultans Bud. Gør ingen Modstand!

(De slutter ham i Jern.)

Aladdin.

Hvad har jeg syndet?

Bagten.

Det faaer du at vide.

Aladdin.

Hvor bringer du mig hen?

Bagten.

Til Netterstedet.

(Gaae bort med ham.)

Zephyr kommer forsært frem.

Af Lymph'a! Lymph'a! Lymph'a!

Lymph'a fra Bækken.

Zephyr! Zephyr!

Zephyr.

Hørte du, hvad der for sig gif?

Lymph'a.

Seer du ei mine vaade Blik?

Zephyr (sorbillret).

Ha, de onde Menneskens Born!

Men veed du hvad? Flux bort vil jeg gaae.

Det skal komme dem dyrt at staae!
 Flagre jeg vil, gennem Bust og Tiorn,
 Hurtig hjem i min Faders Havn,
 Du kiender ham jo, Storm er hans Navn.
 Ham skal jeg tirre til vældig Harm,
 Han skal brat spænde for sin Karm.
 Heste med flagrende Manker strax
 Flyse skal af et følsomt Slags.
 Han skal tage sin Stormhue paa,
 Gribé sin Kolle, som godt kan slaae;
 Hævne saa flur den arme Mand,
 Vældigt paa Sultanens hele Land.

Lymph a.

O hvor jeg skielver, jeg arme Mo!
 Men stemme Sultan, men bie du kun,
 Jeg vil flynde mig strax paa Stund
 Hjem til min Moder, den salte So.
 Hun skal svulme mod hviden Strand,
 Ødelægge dit stolte Land,
 Hæve sin Ryg med sydende Brag,
 Slaa' dine Skibe brat i Øvag.
 Braget skal splintres, det skummende Hav
 Vorde saa mangen stolt Sømands Grav.
 Bielkerne skal hun med Latter opslaae
 Hvor dine kneisende Borge staae;
 Synke, men svulme saa strax igien,
 Til Haan for dig, til Havn for min Ven.

(De ile bort hver til sin Side.)

Fangetaarn.

Aladdin lønket til en Steen. Efterat han længe har
 stirret hen i dybe Tanke, udbryder han:
 O store Gud, er det en Drom? — En Drom?
 Ja, ja, det er en Drom. Jeg slumer end

Paa Grøsset i den vennehulde Skov.

Den blide Drøm om Zephyr og om Bækken
Har sig forvandlet til et Sorgespl.

Det er en Drøm, en Leg af Skærne,
Hvor lettelig, kun ved et sagte Windpust,
Hærdinden til en Drage sig forvandler,
Og Palmetræet til en rødsom Trold.

Faarekyllingen i en Muurssprække.

Pi, Pi, Pi!

Det er snart forbi.

Trost dig ei ved dine Drømme,
Snart du i dit Blod skal svømme.

Kort kun var din Alder.

Snart dit Hoved falder

Under Ørens Klang.

Hør min Barselsang!

Bøden da, med blodbesprængte Hænder,

Bleg den røde Hud udspænder;

Gæret

Af det vaklende Knæ, uden Mod;

Gæret

Af det rygende Blod.

Aladdin.

Hør Faarekyllingen, hvor fælt den piber!

Dens tidgientagne, stygge Barselsang

Udslukker Haabets Funker i mit Hjerte.

Saa er dog alting sandt? Saa kom, min Lykke,

For pludselig med Nædsel at forsvinde?

Saa funkled stakket dette feire Lys,

For ud at slukkes i sin bedste Glands?

Ta det er sandt, Paladset er forsvundet,

Min Brud er revet. Alting! Jeg maa døe.

O det er klart, det kan ei andet være,

Den stamnelige Trold har fundet Lampen,

Den kunde selv udslette kun sit Bærk.
 Ha, Ubesindighed, sorglose Letsind! —
 Du grumme Skiebne, stig, hvor kunde det
 Da fryde dig, at klælle Blomsten frem,
 At giøde Jorden om dens Nod, at mildne
 Den Føraarsluft, hvori den frødigt vorde;
 For paa barbarisk Viis at knække den,
 At træde den med Hodder, som en Ørm,
 Naar den var prydet ned sin bedste Krone? —
 Hvor skummelt denne Muur indklemmer mig.
 Hør Stormen udenfor, hvor hult den dundrer.
 Det er nok Nat. — Og jeg maa frøgte Lyset!
 Forserdelse! naar Dagen bryder frem,
 Da slæbe de mig hen til Retterstedet.
 Hvor jeg er hold, og hvor mit gamle Mod
 Er reent forsvundet. — Grumme, blege Dod!
 Saa kommer du i Skændslens føle Dragt,
 At hente mig fra denne Blomsterhauge?

(Han synker hen i fortvivlelse, dervaa springer han forserdet op.)
 O Himmel! Allah! Store Muhamed!
 Det bliver lyst. Nu bryder Dagen frem,
 Nu kommer Bodlen. — Nei. Al, det var Maanen!
 Hvad vil du mig, du gustne Dødning? Vil
 Du sige mig, at jeg er ei den Første,
 Hvis blege Kind af Kalk du har besmilt
 Med gule Skin den sidste Bryllupsnat,
 Naar mat han sad, fast lønket til sin Steen,
 Og stirred i den fri, den aabne Himmel,
 Og ønskte, for sit bedste Hjerteblod,
 To Vinger, for at flyve til en Ør,
 Hvor ingen sleben Øre længtes efter
 At spalte Ledet i hans Nakkebeen?
 Vil du fortælle mig, at du skal snart
 Bestinne dette Hoved paa sin Stang?
 Bort! Skul dig, føle Dødning, bag din Sky. —

(Dphold.)

Ha! see hvor underfuldt den hvide Straale,
 Som en ætherisk Finger, sendt fra Himlen,
 Henpeger paa den store Edderkop
 I Krogen hisset, som saa rolig sidder
 I Middelpunktet af sin fine Bæv.

Spindeværen.

Betragt mit svage Spind,
 Hvor Traadene sig flette!
 Den allermindste Bind
 Kan Alt i Hast udslette;
 Et ringe Billed kun
 Paa Almagts Bælde stor.
 Hør i den bittere Stund
 Mit stille Trostensord:

Giv paa min Gierning Agt!
 Saa sidder hist den Heie,
 I Midten af sin Magt,
 Med et opmærksomt Øje;
 Han drager, som han vil,
 Snart Traaden ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til
 Det allermindste Spind.

Aladdin.

Ha tarvelige, vakkre Spinderste!
 Du troster mig, du troster, som en Dervisch:
 Han drager Traadene snart ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til det mindste Spind!
 Ind drager han mig nu, og skulde jeg
 Da frugte sor, mit Hjem, din skumle Bei?
 Nei, kom du kun, du vennehulde Dod!
 Og bring mig i min elskete Faders Skjod.

(Han stræffer sig roligt hen paa sit Leie.)

Slotspladsen.

Sultanten sidder med sin Vessir og øvrige Høffolk
paa kostelige Bølstre. En Mængde Tilskuere rundt-
omkring. Nede ved Trappen Bøddelen og hans
Dreng.

Soliman.

Bed Gud, det er mit Raad, mit Folk beklaadt,
At jeg er ingen rovbegierlig Tiger,
Som torster efter Blod; men Blod for Blod!
Og iblandt Alles Blod er dog mit Eget
Mit eget Herte nærmest. O min Datter!
Hvo veed, paa hvilken skindig Maade du
Er slettet ud af Verden, hulde Lilie!
Ja, ved min Harme, ved Prophetens Magt,
I dette Dieblik er jeg en Tiger.
Bring frem Forbryderen!

Vessiren.

Han kommer alt.

Bøddelen (til sin Dreng).

Bred Huden ud, tag Diebindslet frem,
Og ræk mig Sverdet, under Kappen der!

Aladdin omringet af Bagt, fulgt af sin Møder og
en Dervisch.

Bagten (til Morgiane).

Nu kan I ei gaae længer med. Tilbage!

Morgiane.

O Gud, min Son, skal vi nu skilles ad?

Aladdin.

Vi samles snart.

Morgiane

(Brister i Graad og omfavner ham).

Ta snart. Farvel saalænge!

Jeg har alt ved Moskeen, hisset ude

Aladdin.

Bed Hyldeetræet, bag den gamle Muur,
Hvor du saa gierne legede som Dreng,
Bestilt os tvende Grave.

Bagten.

Tvende Grave?

Han i en Grav? Jo vist! I Nakkerkulen,
Et herligt Traktement for Gimlens Fugle!

Morgiane.

Før Gimlens Fugle? Ha, du slemme Fugl!
Troer du, at Gimlens Fugle blive Bodler,
Som du? De smaae Ustydige, de blide
Luftsvingere; saa fremmede paa Jorden,
At de bestandig svinge sig mod Gimlen,
De skulde røre ved Ustydigheden?

Bagten.

Bort Kvinde!

Morgiane.

O min Son!

(Hon besvimer og bæres bort.)

Aladdin.

Fred med din Siel!

Dervisch

(Træder frem for Aladdin).

Troer du, der er en Gud, en Geneste,
Din Skaber, Giver, Midler og Opholder;
Som ei er født og kiender ingen Dod,
Hvis Væsen kommer fra ham selv, og ei
Fra Nogen; der bestandig er den samme;
Som kiender ingen Lidenskab i Sielen;
Hvem Alle trænge til, som han til Ingen;
Som skuer alt hvad der er aabenbart
Og hemmeligt; som tæller Dræts Lov

Og Havets Sand og Mandens Hovedhaar;
 Som veed hvad der er skeet og skeer, skal skee;
 Som ikke seile kan, ei glemme, synde;
 Som hører hvæt et Ord der bliver talt,
 Det hoie Tordenkrald, som Sivets Læspon;
 Som stuer, i den sorte Nat, den sorte
 Skarnbasses Kryben paa den sorte Steen;
 Som vil, den Troende skal troe, men Hedning
 Forblive Hedning; som beherster Alt
 Med streng Nødvendighed ved egen Viisdom;
 Hvis hemmelige Plan udtales ei,
 For herlig for den herligste Formuft.
 Troer du og giver du dig i hans Haand?

Aladdin.

Jeg troer!

Der visch.

Troer du paa Englene, Guds Dienere,
 Som synder ei, som nyder ingen Næring;
 Af ingen Slægt, ei Dvinder eller Mænd;
 Af hvilke nogle boe i Himmelene,
 Paa Jorden andre, nogle staaende,
 Men andre boet under Magtens Throne,
 Med funklende Trompeter stemt til Lovsang.
 Troer du at Eblis har fornærmet Gud;
 At han er Jordens Fiende, Mandens Frister?
 Troer Du at Gabriel er storst blandt Engle?
 At Ezrael vil bringe dig til Gud,
 Naar Israfil har stodt i Dødens Horn?

Aladdin.

Jeg troer, og troster mig.

Der visch.

Og troer du paa de hellige Propheter,
 Fra Adam af, til Muhamed den største,

Hvem Himlens Maade skienke Jorden, at
Han kunde redde sine Faar fra Doden
Og skienke dem sin Alkoran?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du at Herved er det Ondes Hjem?
Hvor Slangen, giftig, vinder sig kameelthyl
Om den Jordemites Krop; hvor Skorpionen
Saa stor som Mulen, klemmer sig om Hassen;
Hvor Vandet bobler sydende med Beeg;
Hvor Kroppen, naar den først er bændt til Kul,
Bedeckes flur paanh med Kiod, at Straffen
Kan uden Ophør vare?

Aladdin.

Ja, jeg troer.

Dervisch.

Og troer du paa det skionne Paradis,
Hvor der er intet Spor af jordisk Nod,
Hvor der er ingen Alder eller Dod,
Og heller intet Savn og ingen Modgang;
Hvor skionne Piger, evig unge, evig
Ufældigtblomstrende, henrhakte favne
De Salige, for omt at skienke dem
Den hulde Deilighed til kælen Fryd;
Hvor usorsalstet Elskov har sit Hjem;
Hvor der er intet Sad og intet Nag;
Hvor Alting fra det Mindste til det Største
Bær Præget af et evigt, himmelst Liv?

Aladdin.

Jeg troer det.

Dervisch.

Nu, saa vandre til din Glæde!

Propheten styrke i Dodens Stund.

(Han forlader ham.)

Aladdin

Kneeler. I det Gode sen binder for hans Nine, siger han:

Ta bind! Bind Dugen fast omkring mit Øie!

Lad ingen jordisk Straale trænge did

Og vinke Tanken atter ud til Verden.

Berøv mig Livet, gør det kort og godt!

(Stærk Larm. Mængden trænger nærmere.)

Nogle.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Soliman.

Ha, hvad er det?

Mængden.

Aladdin er uskyldig!

Goddelsen.

Springer sit Særd og ventet med Utaalmodighed Sultanens Binh.

Mængden.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs! —

Kom, lad os redde ham! Han er vor Ven;

I Maad den Klogeste, den Tapperste

Mod Fienden, Undertryktes Hjælp og Forsvar,

Den skinneste, den drabeligste Perser,

Han vil I hugge ned? Ha, bort med Vagten!

Kom ham til Hjælp!

Soliman.

Trolose blinde Fløk!

Beskyrmer du din Sultans bittere Fiende?

Vessiren.

Man hører ei. Den store Kreds omkring ham

Bli'er meer og mere snever, Vagten ei

Tilbageholder Folkets Raseri.

Der er et rædsomt Ørør at befri gte,
Som den negang Aladdin vist ei dæmper.

Mængden (med Gay).

Aladdin los, Aladdin være fri
For Døden!

Soliman

(reiser sig og raaber):

Naade! (Til Bordeleyn:) Stik dit Sværd i Balgen!
Mit Folk har affagt Dommen; Soliman
Opveier ei det helle Persien.
Aladdin Naade!

Mængden

(klaer Turbanerne i Risten).

Muhamed velsigne
Dor store Sultan og hans Son Aladdin!

Bessiren

(sæssdes til Soliman).

Hvis det er Eders Mening, hoie Sultan,
Saa vil jeg bringe ham i Fængslet hen,
For at fuldføre der den Nefsærdsdom,
Som Folkets Rasenhed forbyder her.

Soliman (opbrage).

Ti, Slave! Bring Aladdin for min Throne!
(Aladdin føres for Sultanen.)

Soliman.

Paa Folkets Forbon stienkes end dig Livet.
Dog ikke blot har den afvendt mit Sind:
Den Twivl, at du maaskee dog er uskyldig,
At i min Faderharme vild jeg foer,
Sterkt kommer Sværmens vilde Maab til Hjelp.
Din Adfærd var mig hidtil uforklarlig;
Maaskee var denne Daad et Lunes Indfald,
Som du kan giøre godt, naar du faaer Tid.

Thi sværg mig høit ved Allahs hellige Navn,
 At du vil staffe min Gulnare mig
 Tilbage, med det skionne Marmorslot;
 Hvis ei, tilbagekommen, lide Doden
 Om syrgethyve Dage.

Aladdin.

Elske Fader,
 Min Sultan, lad mig tale!

Soliman.

Intet Ord.
 Sværg eller døe paa Dieblikket! Sværg!

Aladdin.

Jeg sværger høit ved Allahs hellige Navn,
 At jeg vil staffe dig igien din Datter
 Tilbage, med det nysforsvundne Slot,
 Hvis ikke, som en Synder lide Doden
 Om syrgethyve Dage.

Soliman.

Nu kan du

Forsøie dig din Vej, hvorhen du lyster.

(Soliman gaaer ned sit Folge. Aladdin iser bort; Mengden
 fordeles sig.)

Boddelen (til sin Dreng).

Fordomt med sig Barmhertighed! Hvorfor
 Stod jeg nu vel saa tidligt op i Morges,
 Og sleb mit brede Sværd, mens Hanen gol?
 Nu er den hele Anstalt jo forgives.
 Skynd dig, påk altting sammen, bring det hjem!
 Jeg strax maa løbe, jeg har ingen No,
 For jeg faaer hugget Halsen af en Hane.
 Du veed, jeg drak imorges Tigerblod,
 Blod maa jeg see, før er jeg ikke rolig.

(Gaaer.)

G a d e.

Aladdin i en gammel graa Kastan, banker paa
Doren ved sin Moders Bopel. En fremmed
Mand lukker op.

Manden.

Hvad godt, min gode Ven?

Aladdin.

O, med Forlov,
Er ei den gamle Morgiane hjemme?

Manden.

Jo, kære Ven; og hvis jeg feiler ei,
Gaaer hun nok ei saa hurtig ud igien.

Aladdin.

Er hun da syg?

Manden.

Hun flettes ingenting.

Aladdin.

O det var vel. Jeg har just noget Vigtigt
At tale med den gamle Kone her.

Manden.

Da var det Skade, Ven, I kom for fulde,
Thi oplagt er hun ikke til at tale.

Aladdin.

Siiig, er hun der? der i det lille Kammer?

Manden.

Ja i det lille Kammer er hun, Ven!
Men ikke her i Huset.

Aladdin.

Er hun flyttet?

Manden.

Til Kirkegaarden under Gyldetræet.

Aladdin.

Ha! nu forstaer jeg Eder. Hun er død!

Manden.

Saa er det.

Aladdin.

Har I intet derimod,
Saa lad mig gaae lidt ind i hendes Stue,
Hvor for hun boede.

Manden.

Gaae I kun med Gud!

Uting staer der endnu som for det stod,
Den ornestukne Stol og hendes Stok.
Jeg veed ei ret hvad jeg skal giøre med
Det gamle Skramleri, det duer ei;
Og der er ingen Alvinger; thi Sonnen
Har jo forbrudt sit Gods og Liv.

Aladdin.

Det har han.

Manden.

Det er dog tungt for stakkels gamle Folk.
Hun dode kun af Kummer over Sonnen,
Det skammelige Drog.

Aladdin.

(Stager ham under Hagen).

Du har Genie!

Du floiter efter Dreet dine Viser,
Men kiender hverken Noder eller Takt. —

(Auvorlig)

Tillader I at lidt jeg gaaer derind?

Manden.

Gaae I derind, saa længe som Der lyster.

Fortrhdt kun ikke paa, jeg gaaer ei med.
Jeg har Forretninger at passe.

Aladdin.

Pas dem,
Og spild ei Tiden med Betragtninger!

(Gaaer ind.)

Morgianes Stue.

Aladdin staer længe og betragter alting med fældede
Hænder.

Der staer den gamle Nok. Nu snurrer den
Ei længer med fortrolig, venlig Sladder.
Man vænner sig til sfig en gammel Knark,
Og savner dens Spektakel, naar den tier.
Der sidder end lidt Bomuld omkring Totten. —
Nu vil jeg lade som jeg var min Moder,
Og spinde lidt, og mynne til mit Spind.

(Han sætter sig ned, svinder, men standser strax.)
Nei, nei, det duer ei. Det er ei i
Den jevne, rolige, den vante Gang;
Jeg dreier Hjulet vildt og feberagtigt. —
See denne svage, skrabelige Traad!
Den har hun twundet, den er ganske heel,
Den sidder uforstyrret, uden Brøst;
Og hun som spandt den ligger udstrakt nu
Med stive Hingre hist bag Hyldetraet. —
Der hænger hendes gamle Silkekaabe
Med Multumisforet. Her staer hendes Sloe.
Nu fryser du omkring de gamle Been!
See der staer hendes Torvespand. Der ligger
Endnu paa Spandens Bund et vissent Blad.
Aa, — det er mig! Det skal betyde mig.

(Stirrer længe hen paa eet Sted, uden at tale.)

Der er det store Som, hvor Lampen hang.

(Griber ester den, men faaer intet.)

Hvordan? Saa tænker du, jeg skal ei naae dig?

(Griber igien, men faaer intet.)

Ha! bi du kun, god' Karl! Du tænker nok

Alt narre mig? Men det skal ikke lykkes.

(Stiger op paa en Stol og griber om Sommet paa Væggen.)

Nu har jeg dig! Her er du i min Haand.

Ha nu kan jeg gienkalde min Gulnare,

Paladset og den hele Herlighed.

Nu vil jeg gaae.

(Stiger ned.)

Nu har jeg hvad jeg sogte,

Og jeg forslanger Alt igien tilbage,

Naar først jeg har besøgt min Moders Grav.

Værtens kommer.

Maa! har I nu seet hvad I vil, min Ven?

I er vel af Familien?

Aladdin.

En Smule.

Nu gaaer jeg bort igien, min Herre. Men

I har dog intet derimod, at med

Ieg tager denne gamle Kobberlampe?

Den er ei fire Skilling værd.

Værtens.

Hvad Lampe?

Ieg seer slet intet.

Aladdin.

Sæt Jer Brille paa!

Den Lampe her, her i min høire Haand.

Som sagt, det er kun Smurrepiberi.

Ieg samler, seer I vel, deslige Sager,

Og Lampen, uden Værd for nogen Anden,

Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.

Bært'en.

Min kiære Son, der er ei Lampe meer
I Eders Haand, end bag paa min.

Aladdin (afsides).

Ha ha!

Min Lampe faaet har den Egenstab,
At der kan ingen see den, uden jeg.
Saa kan man heller ikke sticke den.
O det var vel!

(Lader som han skulde den i sin Barm; hoit.)

Nu, da I siger det,

Saa vil jeg ogsaa troe, at denne Lampe
Var blot et Foster af min Fantasie.
Farvel min Ven, og Tak; Tillader I
At end jeg tager dette visne Blad
Af Torvespanden, for at fæste det
Paa Pullen af min Turban, som en Fær?
Det synes altid lidt, og det er alt
Hvad jeg forlanger af den hele Arv.

Bært'en.

Det arme Menneske, han er forrykt. —
Tag I kun Bladet, Ven! og gaae med Gud.

Aladdin.

Farvel, Herr Bært! Maaskee I giver mig
En Hilsen med til gamle Morgiane?
Nu gaaer jeg just derud.

Bært'en.

Ja, hils mangfoldig!

(Afsides.)

Gid vel jeg havde ham kun ud af Huset.

(De gaae.)

Kirkegaarden,

Aladdin paa sin Moders Grav, lader som han sad og
vuggede hende.

Visselulle nu Barnlil,
Sov nu godt ogsov nu længe,
Skjondt din Bugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

Hører du den hule Storm
Sukke ved hvad jeg forliste?
Mærker du den sultne Ørm
Pikker paa din Æyrrekiste?

Sov, Barnlille, ved min Sang!
Intet skal din Glæde mangle.
Hører du den munstre Klang
Hist i Taarnet af din Rang?

Nattergalen nærmer sig.
Frydde dig dens blide Klukke?
Du har ofte vugget mig,
Nu skal jeg dig atter vugge.

Er ei Hiertet haardt som Steen,
Mæk min Idrot, Moder kære!
Her af denne Hyldegreen
Bil jeg dig en Fløite kære.

Bed dens Toner qvæg dit Sind!
Hvor den klager svagt og ene,
Som en vildsom Nattevind
I de vaade Vintergrene.

Ak nu maae jeg fra dig gaae;
Det er koldt i dine Arme,
Men jeg eier ingen Braa,
Hvor jeg mig igien kan varme.

Bisselulle da, Barns!
 Sov nu godt ogsov nu længe,
 Skiondt din Bugge stander stil,
 Uden Duun og uden Gænge.

(Han gaaer bort.)

Den store Plads udenfor Sultanens Slot.

Maddin paa det Sted hvor hans Palads har staet,
 omringet af Pøbelen.

Maddin.

Nu skal I see, nu er min Time kommen.
 Nu skal I længer ikke lee mig ud,
 I vilde Memmester, og spotte mig,
 Og overkaste mig med Steen og Dhnd;
 Det kostet kun et Vink, — saa staer mit Slot
 Paa samme Sted, som for det stod. Saal trækker
 Jeg atter min Gulnare til mit Bryst.

(Eader som han tog noget ud af Barmen.)

Her seer I denne gamle Kobberlampe!

En Karl.

Hvor, Stodderprinds?

Maddin.

Her, du skal være høflig,
 Og ikke falde mig en Stodderprinds.
 Jeg kiender dig ret godt, var det ei dig,
 Som eengang modte mig paa Gaden i
 Min Lykkes Tid, da stærkt det havde regnet?
 Da fasted du dig ned paa Bugen for mig,
 Og bad mig træde paa din Ryg, for ei
 At smudste mine Skoe.

Karlen.

Ja, det var dengang.

Aladdin.

Ha, ved den Lampe som jeg holder her
Høit i min høire Haand, jeg rugter dig.

Karl en.

En dristig Ged.

Aladdin.

Du blinde Pøbelsværm,
Hvad du kan ikke see for Dinene,
Det vil du aldrig troe. Men pas kun paa!

(Gnider.)

Ha seer I Nanden? Seer I Lampens Nand?

Karl en.

Ja vist, see der, der staaer han med en Logte
Paa Hov'det alt. Jeg mener Logtepælen.

Aladdin (høitidelig).

I Kraft af denne Lampe, som jeg holder
Fast i min Haand, befaler jeg dig, Slave!
Skaf mig min Hustru og min Borg igien
Paa Dieblikket, strax paa dette Sted;
Og naar du det har giort, da hæng mig flur
Hin lumpne dumme Karl paa Lygtepælen.

(Til Svartmen.)

Tag Jer iagt, nu kommer Slottet flur.
Staaer det i Beien ei, det knuser Jer!

(Han løber til side; Stoggerlatter.)

Aladdin

Cesterat have ventet en tidlang, seer forhittret paa den indholtede
Lampe og læser den bort).

Ha, det var ei den rette Kobberlampe!

Førrederi! Hvo af Jer vilde Karle
Har lument frastiaalet mig min Eiendom?

(Latter.)

Ja leer I kun! bag efter folger Graaden.

I troer vel ei at jeg kan hævne mig?

(Han vrister en Steen op af Gaden og læser efter dem. Nogle skræle,
Andre trænge ind paa ham. Drengene huje.)

En gammel Mand kommer.

Gaaer Eders Bei, forsynder Eder ei
 Imod en bleg, en shg, vanvittig Yngling!
 Tak Gud, at I er ei berovet Eders
 Forstand, som han. — Gak du med Fred, min Ven!

Aladdin.

Tak, gamle Graafkiøg. — Ha, men hør, min Gubbe!

(Tager ham under Armen.)

Kan du mig hielpe med en lille Regning?
 Hvormange Dage har jeg vel igien
 Af syrgethyve, naar der alt er gaaet
 Saa henved niogtredve?

Manden.

Gen, min Son.

Aladdin (forsørde).

Gen? Ikke meer end Gen?

Manden.

Nei, niogtredve

Til een er syrgethyve.

Aladdin
 (Stoder ham fra sig).

Du har Ret.

Du regner godt, du gamle Skaldepande!
 Som ingenting du fold har subtrahert mig
 Mit Mandedrag og mine Pulse slag.

(Gaaer.)

Affsides Plads med Palmetreer.

I Nærheden en Aa. Nat, klart Maanestkin.

Aladdin i dybe Tanker.

Hvad er en Ged? En Lolle som jeg faste
 Om Halsen paa mig, mens den anden Ende

Jeg rækker Dævelen, at han kun frist
 Kan hale til sig, naar han faær et Vinl.
 Fordomt, at slig en fastindslynget Knude
 Kan ikke, som saa mange, langsomt løses
 Af Smidighed og Klogt. — I Morgen altsaa!
 I Morgen er den lille Levning Liv
 Igien fortært; den usle Tærepenge,
 Der skientes dig, Aladdin, som en Stodder;
 Der slængtes gnavent, til dig halvt i Bredde,
 Halvt i Medslidenhed. O blege Maane!
 Du, som afmaaler Tiden her paa Jorden,
 Hvi var du da saa knap mod mig, du koldse,
 Du gustne Puger? Hvi var du saa karrig?
 Er ei min Ørehinde meer istand til
 At høre Nattergalens Aftenslag?
 Og er mit Øie taaget uden Klarhed,
 Som Hornet i en Thyvelhgte? Duer
 Det meer ei til at see paa Farverne?
 Er Armen her alt slappet, Buen lig,
 Om Aftnen efter Dagens Vaabenbrug?
 Er denne Puster i mit hvalte Bryst
 Fordærvet? Er den allerede træt
 Af sit ustandfede, vedholdne Slid? —
 Hh Jern! hvad vil du da det sunde Kiød?
 Giv ei det friske Blod. Anledning til
 At sprudle hen i Lusten, som et Vandspring,
 At ødsle med sit Purpur og sin Kraft,
 For i et Øieblik at bruse med,
 Hvad roligt kunde flyde lang Tid end.
 Du morke, haarde Legem, stærke Malm,
 Der kommer ud fra Bierget som en Hævner,
 At straffe det, som meest er gienmænsigtigt,
 Forunderligt, usynligt, uden Stof,
 Den onde Villie; — hvad har jeg da syndet?

(Han er imidlertid kommen til Aen.)

Nei, jeg vil ikke flagtes, som et Øffer
 For grum Forblindelse. — Du stille Bølge!
 Langt mere blod end Silke, giennemsigting
 Og klar som Sielen, Mulighedens Hav, —
 Du flux bevægelige Chaos, du!
 Hvoraf den storknede Natur sig reiser;
 Slug atter et mishylket slet Forsøg
 Her i din Smeltedigel, stob mig om!

(Han vil springe ud; men standser, stuer op til Himlen, lægger
 Haanden paa sit Bryst og siger bevæget.)
 Hvad hæver sig dybt, inderst i min Barm?
 En anden, hoi Natur; meer fri fra Stoffet
 End selve dette Vand; en stolt Natur,
 Som vægrer sig ved at erklaendes for
 Staldbroder til den nedre Jordiske;
 Hvis Kraft sig yttrer i et helligt Haab,
 Hvis Næring er Samvittighed og Trost;
 Et usorfængeligt, fromt, venligt Barn!
 En Duft, sym stiger atter op til Himlen,
 Naar Blomsten visner; ak! en Elskerinde,
 Som higer trofast fuld af Kærlighed,
 At favne snart sin Brudgom. Allah! Fader!
 Og Muhamed, livsalige Prophet!
 Her vil jeg som en angrende, bødfærdig,
 Oprigtig Muselman, forrette først
 Min Bon, før jeg med dristig Finger banker
 Paa Dødens løseligt kum lukte Ør.

(Han gaaer til Aan, for at vase Hænder og Ansigt for Bonnen;
 i det samme glider han og svirter i Vandet, men saaer sat
 om et Klippeslykke. I det han griber om dette, sturer han
 Fingeren, hvorpaas han har den af Noureddin givne Ring.)

Ringens Land lader sig flux tilsyne.

Herre hvad vil du mig?
 See jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Land.

Gi er det mig, som maa
 En tilrede staae;
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lystre dit Magtensord.

Aladdin.

Hvordan? Aladdin er end ei forladt?

Nanden.

Dig tusind Nander staae at tiene brat.

Aladdin.

Bring Slot og Brud da flux tilbage nu!

Nanden.

Af Ringens Nand formeget fordrer du,

Aladdin.

Af Ringen? Hvilkun Ring befaler her?

Nanden.

Den Ring, som funksler paa din Finger, der.

Aladdin.

Saa hielp mig op igien af dette Vand!

Nanden.

Nu staaer du atten paa den sikre Strand.

Aladdin.

Hvad er din Magt, hvad er dit Kraftens Liv,
 Hvis du ei skaffe kan min Borg, min Vib?

Nanden.

Vær ei ubillig, og vær uforagt;
 Hver Kraft har jo sin egen Virkningsmagt.

Aladdin.

Hvori bestaaer da din, hvis den er til?

Nanden.

Jeg bringer hurtig dig hvorhen du vil,
Jeg siger dig hvad du vil vide.

Aladdin.

Ha,

Hvor stander da mit Slot?

Nanden.

I Afrika.

Aladdin.

I Afrika? Godt! Jeg forstaer det! Godt!
Og hvor er min Gulnare?

Nanden.

Paa dit Slot.

Aladdin.

Af Trolden rovet maa hun hos ham boe?

Nanden.

Men dog sin Husbond og sin Ere tro.

Aladdin.

Saa bring mig hysnar did ad lange Bei!

Nanden.

En snellere Befordring faaer du ei.

(Gorsvinder med Aladdin.)

Femte Handling.

A f r i k a.

Aladdin sover i en Have under et Træ. I Baggrunden hans Slot.

B e p h y r.

Nu har jeg bragt Rosernes Duft til min Ven,
Omflagret hans Tinding og Fod.

L y m p h a.

Og nu har min Morgendug kloset igien
Det heftige, stormende Blod.

Fuglene i Treæet.

Og nu har vi siunget og sprunget omkring,
Og quiddret saa fælt under Sky.
Fra den Tid, han kiender sin funklende Ring,
Da blev han forstandig paany. —
Høt Mod, vor Aladdin! Aladdin, fat Mod!
Snart, snart er din Kummer forbi;
Da rinder saa let og livsåligt dit Blod,
Og da blører du munter, som vi.

Aladdin (vaagner).

Hør hvor de munstre Fugle quiddre sedt!
Hvor dette Græs er duftende! hvor blødt. —

O Himmel, hvad er det? Jeg seer mit Slot!
 Jeg er i Afrika? Var det om Ringen
 Og Ringens Mand ei blot en flygtig Drøm?
(Keiser sig.)

Nei, ved Propheten, nei! Der staaer mit Slot.
 Deraabner sig en Dør. O store Gud,
 Der er min Hustru, det er min Gulnare!

Gulnare.

Hvo er i Kappen hist den unge Mand?
 Hvorledes er han kommen over Muren?
 O Himmel, hvor han ligner min Aladdin.

Aladdin

(Strækker sine Arme mod hende).

Gulnare!

Gulnare.

Ha, min Husband, er det dig?

Aladdin.

O, hvordan flyver jeg dog i din Favn,
 Tilbedte?

Gulnare.

Søde Fryd paa tunge Savn!

(Aladdin iter ind.)

Fuglechor.

Længe borte fra sin Ven,
 Flur uventet sees igien,
 O hvor godt, o hvor godt!
 Hurtigt adstift, hurtigt mødt.

En Han.

Husker du, Guldingelis,
 Da vi drog fra sidste Flugt?
 Træet var saa tyft og stif,
 Meden rundt med Grene luft.
 Jeg kom først, du var der ei,
 Borte paa den lange Rei,
 Da vi sloi fra Norden's Jis,
 Hjem til Østens Paradis.

Af! da sad jeg saa alene,
 Vaa den fulde Sommergren;
 Klaged i min Sorg saa mod;
 Hyrdepiger om Draet stod,
 Lytted gierne til min Sang,
 Aned ei, min Barm var trang.

Hunnen.

O, jeg husker det jo nok.
 Da den lange Hugleslok
 Styrted ned fra Nord til Syd,
 Under Spil og Sang og Lyd.
 Blanding af alle Slægter var der,
 Cimbrer, Teutoner og Longobarder.
 Guldvinge sogte midt i den Stoi
 Hvor hendes elskede Mage sloi;
 Og da hun dig ikke fandt,
 Angst hun hen i Lusten svandt;
 Gav sig ikke langsom Tid,
 Flygted, quiddred, sloi herhid,
 Tænkte: Sidder han ikke der,
 Af! hvor mon vel da han er?

Hannen.

O da fandt du mig, min Liv!

Hunnen.

O hvor det da var et Liv!

Begge.

Grenen, med sit blode Hæng,
 Blev vor anden Brudefeng.

Chor.

Længe borte fra sin Ven,
 Flur uventet sees igien,
 O hvor godt, o hvor godt!
 Hurtigt adfølts, hurtigt mødt.

Aladdins Palads.

Aladdin. Gulnare.

Aladdin.

Af hvad du her har sagt mig, kære Bir !
 Jeg seer, at Alt kan vorde godt endda.
 Af min oprigtige Tilstaelse,
 Du kiender nu vor Modgangs skulste Grund.
 Den Snedige var mere klog end jeg :
 Han tager Lampen med sig, hvor han gaaer ;
 Det gior os vel vort Arbeid noget tungt,
 Men kan dog aldrig meer end sinke det.
 Propheten signe dig, hiertelske Hustru !
 For din Standhaftighed. Tilgiv de Taarer,
 Den føle Frygt, og al den Engstelse,
 Som min Letsindighed har kostet dig.
 Du veed, jeg sagde dig det nys, hvor haardt
 Jeg straffet blev derfor med Skam og Dods frygt.
 Mit Mod var reent forsvundet med mit Held ;
 Nu smiler freidigt Alt paanh, som før.

Gulnare.

Min elskte Ven, forbyde Muhamed,
 At daarlig med min Frygt jeg skulde rolle
 Dit raske Hestemod ; men, min Aladdin,
 Saa ganske visse paa vor Seier ere
 Vi end dog ei. Noureddin eier Lampen,
 Og hvad er al vor Fremtid uden den ?
 Hvorledes faae vi den ? Han gienmmer den,
 Indviklet i en Dug af linnet Damast,
 Forsiktig paa sit Bryst. Hvortidt har ei
 Den Grumme viist mig den, til Haan for dig !
 Hvor ofte har han segt at giore dig
 Forsmaaet, forhadt, foragtet ! Naar han ei
 Er udreist, som idag, da pleier han

At komme her bestemt engang hver Aften,
 Og plague mig med Elskov og med Smhed,
 Og dumme Bonner om Gienkærighed.
 Sidtil har min Bedrovelse, min Afsth
 Holdt ham tilbage; men, min ædle Ven,
 Hvorlænge varer det? Thi jeg er vis paa:
 Kun Haabet om, at Tiden svække skal
 Dit Billed, din Grindring i min Sæl,
 Og komme hans Paatrængenhed til Hiesel,
 Har gjort ham saa taalmodig hidindtil.

Aladdin.

Min Hustru, hør min Bon! Vær ganske rolig!
 Lad en af dine troe Slavinder lukke
 Mig ud forsiktig ad den skulste Gang.
 Mod slige Fiender nodes man at grieve
 Til slige Baaben. Herfra hen til Staden
 Kun er en Fierdingvei, har du jo sagt?
 Jeg hyller mig i denne gamle Kappe,
 Saa Trolden skal ei kiende mig igjen.
 Lad din Slavinde vente mig ved Doren.
 Jeg kommer snart tilbage med et Pulver,
 Det vorder Nidingen et Brev fra Doden.
 Set du imidlertid dig ved dit Matbord,
 Og pryd dig med din allerbedste Phyt;
 At Trolden, naar han kommer hjem, kan troe,
 Du hurtigt har forandret dine tanker,
 Og at du ønsker nu at tækkes ham.
 Levvel saalænge, deilige Gulnare!
 Stol tillidsfuld paa mig, og vær ei bange.

Gulnare.

Du har forjaget al min Angst og Frøgt,
 Som Dagen, naar den muntert nærmest sig,
 Med roligt Smil til bange Drømmers Leie.

(De gaar.)

A p o t h e k.

Apothekeren. Aladdin hyllet i sin gamle Kappe.

Aladdin (lunesuld).

God Dag, min Ven! Ne, vil I give mig
Det Pulver, som jeg her har skrevet op!

Apothekeren

(Seer paa Seddelen).

Det Pulver?

(Seer paa Aladdin.)

Vil du kose dette Pulver?

Aladdin.

Ta, kære Herre! Hold mig ikke op.

Apothekeren.

Hvad vil du fattige Dicovel med det Pulver?

Har du vel Raad til at betale det?

En saadan kraftig, sielden Medicin!

Hvad vil du med det? Veed du, det er Gift?

Vil du forgive dig?

Aladdin.

Nei, ikke mig,

Men Andre.

Apothekeren.

Hvad for noget? Endnu bedre.

Flur følg mig hen til Kadi!

Aladdin.

Hør, min Ven,

Jeg vil dog give Jer et nyttigt Raad.

Apothekeren.

Et nyttigt Raad? Og hvilket? Hvilket Raad?

Aladdin.

Svar aldrig, før I veed, hvad der er sagt:

Apothekeren (lidlig).

Tal! Har du ikke sagt du vil forgive?
 Kan du bønægte det? Og hvis det var
 Dig selv, saa sit det være som det var;
 Men Andre! Andre til! Det var det Bedste.
 Hvem vil du da forgive? Strax beklaend!
 Det bliver en fordømt Historie.
 Hvem vil du sende til den anden Verden?
 Hvem?

Aladdin (rolig).

Fluer.

Apothekeren.

Fluer?

Aladdin.

Fluer.

Apothekeren.

Dræbe Fluer

Med dette kostelige, sieldne Pulver?

Aladdin.

Min Ven! jeg er en vederhøftig Mand;
 Det kommer mig saa nsie just ei an paa
 Det lækkert at beværte mine Fluer
 Engang iblandt.

(Tager en Guldpenge op og tæller ham den.)

Apothekeren.

Saaledes! Seer man det!

Det var en anden Sag, min liære Herre!
 Tilgiv mig godhedsfuld min Hastighed.
 Med slige Ting man maa forsigtig;
 Man har jo dog et Slags Samvittighed.

Aladdin.

Ja, det forstaaer sig selv. Men siig mig nu, Faer!

Naar man vil dræbe ret en dygtig Flue,
Hvormeget har den nodig da?

Apothekeren.

Min Herre,

Det kommer an paa Fluens Størrelse;
Hvis den er det almindelige Slags,
Da kan I gierne med et ringe Gran
Slaae nogle Tusind reent ihiel dermed,
Naar Giften blandes med lidt Vand og Sukker.
(Han syver ham Pulveret.)

Aladdin.

(Putter det i Lommen).

Men — naar nu Fluen er af Jeres Hoide?

Apothekeren (angå).

Min Hoide? Hvad? Ja tænkte jeg det ikke?
I vil bedrive Synd og Ondskab med det.
Saa hoi som jeg? Hvad er det for en Snak?
Saa hoi er ei den største Hesteslue.

Aladdin

(bestandig rolig).

Ja seer I vel, det er en egen Sag;
Jeg soer Jer til, at jeg vil dræbe Fluer;
Men da de er i Sov'det paa en Mand,
Saa maa han jo ha'e Pulvret ind i Mund'en.

Apothekeren.

Du hellige Prophet! Hør, jeg gisr Anstrig!

Aladdin.

Det vil jeg ikke haabe. I har vist
Saamegen sund Fornuft, at I begriber,
Hvor let det er mig, hvis I blier uartig,
At klemme Jer om Halsen, til I gaber;
Og saa er det: at stikke Pulvret ned

I Svælget paa Jer, og at løbe bort,
Et Diebliks Forretning, som I seer.

Apothekerens.

Det er jo ret et Dicvels Menneske!
Gaa hen for mig, og henret hvem I vil,
Naar kun I sparer mig, min Hustru og
Min lille Hassan, med de skieve Been.

Alladdin.

Farevel, min Ven! I kan jo nok begribe,
Det var kun Spøg det Hele. Vær I rolig!

(Gaaer.)

Apothekerens (Seer efter ham).

Hvem veed, hvortil den Karl vel var kapabel?

(Seer paa Guldpengen.)

Men han betaler strax og resonabel,
(Putter den i Lommen.)
Ak! man maa taale meget nuomstunder,
For ei at miste sine bedste Kunder.

(Gaaer ind.)

Alladdins Palads.

Gulnare. Hendes Amme.

Gulnare.

Har du nu giemt Aladdin vel, min Amme?

Ammen.

Ta Barn, nu staer han hist i Klædestabets,
Tæt ved den store Spisesal, at han
Kan høre hver et Ord der bliver talet,
Og komme frem, naar det er Tid.

Gulnare.

Af Himmel!

Jeg er saa angst og saa bespændt.

Ammen.

Mit Barn,

Det maa du ikke være meer. Tat Mod!

Hvad er der i at slaae en Trold ihiel?

O lad mig see, at du betaler ham,

Den onde visne Beenrad, sit Bedrag,

Som jeg befordred, skjøndt uskyldigvis.

Ta du kan troe, mit Barn, at jeg har havt
Net mangen vaagen Nat for den Sags Skuld,

Og grædt derover mangen bitter Time.

Men nu er det forbi. Bær du kun rolig!

Teg har alt ladet Spisebordet sætte

Midt i den store Sal. Naar saa han kommer,

Skal du ham bryde til en Nadvere,

Den sidste haaber jeg i dette Liv,

Ifald du blander med Behændighed

(Hvad ei jeg tvivler om) det hvide Pulver

Med Vinen i den funklende Pokal.

Gulnare.

Ta, kære Moder, jeg vil være rolig.

Teg seer, paa denne Daad beroer vor Skiebne.

Ammen.

Og altsaa paa din egen Billie, Barn!

Bær uden Frygt! Spar ei paa Pulvret, Barn!

Kom det altsammen i, rygst Begret vel.

Thi seer du, for at han skal intet mærke

Til Vinens tabte Klarhed, har jeg sat

De store Selvpokaler ind paa Bordet,

Istedet for de brugelige Viinglas.

O hvor vil Trolden blive stærkt forelsket,

Naar han seer dig i denne Trylledragt.

Mit sode Barn, du er i Sandhed ogsaa

Den Deilige blandt Kvinder, jeg har seet.

Min Melk er kommen dig ret vel tilpas.

Hvor lokkende den hvide, blode Silke
 Sig slutter til det ranke, smekkre Legem!
 See, hvor det klare Demantbelte slynger
 Sig om den thinde Midie, medens Kjortlen
 Bellystigt svulmer op om Barmen her,
 Og runder sig, glat glindsende forneden
 Omkring de trinde Lender. Kjære Barn,
 De blodige Rubiner om din Hals
 Forhsie din ungdommelige Hvidhed,
 Og staae dog langt tilbage for din Mund.
 Gaa kun, mit Godt! Og naar til denne Skionhed
 Du lægger mindste Gran af Venlighed,
 Da blender du saaledes Trolden Diet,
 At du kan giøre med ham hvad du vil.

(De gaae.)

Sideværelset.

Aladdin.

Klæder hænge omkring paa Væggene.

Aladdin.

Da Hændelsen saa uformodentligt
 Har bragt mig i mit eget Klædningskammer,
 Haaer jeg et Indfald. Ja, det vil jeg giøre.
(Søger og finder en Klædning.)

Her er den. Nigtig! Her er Klædningen,
 Noureddin har forceret mig, som Fætter.
 Den vil jeg tage paa. Her er den Turban,
 Som fulgte Klædningen.

(Han klæder sig om.)

See saa, nu er

Jeg isort samme Dragt, som fordum da
 Vi vandred kørsligt ud ad Porten sammen
 Til Biergets Hule. Faderlige Fætter!

Nu skal jeg atter see dig i dit Die,
 Naar Døden dæmper har dets lumske Gniist.
 Tak være dig, min skionne Demantring!
 Den glemte han, og glemmer den bestandig;
 Thi Allahs Billie dysser hans Erindring
 I Sovn. Jeg seer fra Windvet naar han kommer.
 O gid det var forbi! — Hvordan Aladdin?
 Samvittighed imod en Krokodil,
 Som hykler, mens den æder Mennesker?
 Nei, ved den store Gud, nu ingen Svaghed!
 Nei, munter vil jeg dræbe Sumpens Drage;
 Det er en ørlig Daad, til Verdens Gavn.

(Betrugter sin Ring, betænker sig et Døblif, og sidder den imod
 Væggen.)

Ringens Mand slux.

Hvad vil min ædle Herre?

Aladdin.

Nei, o nei —

Ti stille! Ti! Jeg vil slet intet vide.
 Det var et ubetænksomt, daarligt Indfald.
 Jeg vilde spurgt dig om min Skiebne, Slave!
 Du veed det jo. Jeg vilde vidst forud,
 Hvorledes denne Handling skulde lykkes.
 Men ti! Ti, kiære Slave! Hvad er Livet,
 Naar det forud nødvendigt er bestemt?

Ringens Mand.

Frygt ei, min ædle Mester! Hvad din Slave
 Plat ei formaaer, det frister ham ei heller.

Aladdin.

Har du ei sagt, at du kan aabenbare
 Mig alting?

Ringens Mand.

Jo. Men derved maa forstaaes,

Hvad der er skeet og steer; thi hvad der skal skee,
Det skules mig, som det for dig er skult.

Aladdin.

Saa læser du ei Fremtids lukte Bog?

Ringens Land.

Umiddelbart vel ei, dog middelbart,
Da den sig speiler i Førgangenhedens,

Aladdin.

Hvorledes klarer det dit Fremtids Blik?

Ringens Land.

Hvo Frøet, Saaningen og Jorden kliender,
Kan ogsaa give Nys om Blomstens Aet,
Skiondt endnu ei den er af Jorden brudt.

Aladdin.

Saa siig mig, Viisdoms Land! Hvad spaær du mig?

Ringens Land.

Hvad der bag Tiden ligger og bag Nummet, —
Det krever Spaadommens Natur, min Ven,
At derom ikkum tales kan forblummet.

Da spaær du først din tabte Skat igien,
Hvis bort du rydder hvad der er til Hinder;
Ifald det lykkes dig, da har du den.

Og Mange tælles maae som Lampens Fiender.
For dette flux at vise, saa vil
Jeg pege til de halvforglemtte Minder.

Den sieldne Lampe driver rundt sit Spil,
Fordeelt i mangt et lidet, kostbart Stykke;
Thi samlet er den saare sielden til.

Gen har det Ydre, som man kalder Lykke,
Gen har det Indre, som man nævner Mand;
Forenet er den Jordens største Smykke.

Først sammensmeddet ved et helligt Baand
Den glæde kan; thi uden Lykke mottes
Din Sicel; og hvad er Lykken uden Mand?

At altsaa den med dristig Haand kan flettes,
Der kempes maa; først efter mandig Strid
Dens fulde Værd af Giermanden skattes.

Hvo ei nu fødtes under Stiernen blid,
Hvo kun sit ringe Held med sparsom Evne,
Tremvirket blot til Stoffet for sin Tid;

Den ofte sig med Naserie vil hevne,
Forandre Viisdoms Plan, og trodse den,
Fordi den ham ei meer har villet levne.

En selsom Daarlighed ham river hen:
Skiondt født til Skal, han stolt vil være Kicerne;
Selv Herre, skiondt han slabtes til en Svend.

Mod denne Vanvid steds maa Kraften værne.
Gud lagde den dybt i sin Yndlings Barm,
Det Slette, Nedrige han mon bortfierne.

Paa dobbelt Maade ytrer det sin Harm:
Gen tom forfængelig vil op sig kæmpe,
Med malmloß Flid, med nervesvækket Arm;

Gen søger kun det Godes Gang at dæmpe,
Fordi, naar Alt er uden Værd; som han,
Sig Alt skal efter Usselheden lempe.

Ifald mod disse To du holder Stand:
 Forsængelige, tomme Drift, som blegner
 Misundelig for Kraftens kielke Mand;

Og denne Sletted, som i Polen segner,
 Som kiender ikke Livets Salighed,
 Som efter egen Ondstab Alt beregner;

Naar Disse du har stødt med Vælde ned,
 Kiel, i den allerherligste blandt Kampe,
 Flyer Mørkets Forhæng, som du sondersled.

Og herligt straaler din gienvundne Lampe.

(Forsvinder. Aladdin synker hen i dybe Tanker.)

Den store Sal.

Gulnare og Noureddin sidde sammen tilbords.

Gulnare

(trækker ham en Tallerken).

Tag dette Stykke! det er lækkere.

Noureddin (vedantist venlig).

Ieg er ei krasen, elskede Gulnare!
 Eet Stykke har jeg, iblandt alle Stykker,
 Kun higet efter, det var dig, min Dronning!
 Ieg er en verdsligviis, erfaren Mand,
 Alting har jeg forsøgt og gienmemskuet.
 Naturen skienkte mig en virksom Siel,
 Der kaster sig paa Alt, som Morgenduggen;
 Kun Kiærighed har jeg end ikke prøvet,
 Den skienkte Lampen mig. Dens bedste Værk!
 Tro ei, at jeg er saa forelskt i Lampen!
 Den Vre, ved min Flid at fange den,

At jeg kan sige: Dengang sik jeg dig,
 Trods al din Sprællen, ved min egen Klogt,
 Det er den bedste Nydelse, den gav;
 Og saa, som sagt, at jeg sik dig, min Dronning!
 Tid kun engang, hvor varmt mit Herte slaer!
 Saa vældigt har det aldrig banket for.
 Men hvorfor var du først saa kold imod mig?

Gulnare.

I veed, det er ei let at tvinge Smerten,
 At vænne Sælen til en stor Forandring.

Noureddin.

Det veed jeg, min Hyrdinde! ja det veed jeg.
 Jeg veed, hvad der kan vides her i Verden.
 Naturen lader ret at have slæbt mig
 Til noget Stort, den gav mig mange Gaver,
 Som der behoves til at vorde viis,
 Jeg mener, til at vide rigtig Alt.
 Hukommelsen var stærk hos mig, som Barn,
 Og dertil kom, jeg plaget var af Orm;
 Saa gad jeg ikke leget med de Andre,
 Var vranten, shg; men sad imidlertid
 Og lærte mine Lectier paa min Skammel,
 Imens de Andre gif og saae paa Maanen,
 Paa Blomsterne, men sloges alt iblandt.
 Da jeg blev større, vilde de forsørt mig
 At gantes lidt med deres Fruentimmer;
 Men dertil var jeg altfor dydig; havde
 Desuden ingen Lyst og Drift dertil.
 At drinke nu og giøre Maaltid med dem,
 Det gad jeg heller ei. Jeg havde kun
 En daarlig Appetit, og Binen svækker;
 Propheten gjorde vel, da han forbød den.
 Imidlertid min Viisdom vorzte saadan,
 At efter megen Noie, Nattevaagen,

Jeg endelig fik klarligt grundet ud:
 Der er en Lampe til i denne Verden,
 Som er forunderlig med samt sin Ild.
 Den har jeg da bestandig grebet efter,
 Og fik den endelig, som du har seet.

Gulnare.

Ta sandelig, det har jeg.

Noureddin.

Derfor vil

Jeg ogsaa nyde ret engang mit Liv.
 Sidtil har jeg kun siden Omgang havt
 Med Qwindfolk. Ting af større Vigtighed
 Har altid fængslet mig. Min hele Siel,
 Bestandig henvendt paa det øgte Store,
 Har ikke denye lette Barnlighed.
 Min Mund er ikke vant til smidig Snak;
 Og mangt et Mars udholdne Nattevaagen
 Har bleget Roserne paa mine Kinder.
 Et svækket er jeg dog. Om Aftnen tor
 Jeg vel ei spise meget, eller hvad
 Der kræver sterk Fordoelse; thi Maven
 Er ikke med de bedste. Folk som jeg,
 Der aldrig har ret stor Bevægelse,
 Bor spise lidt kun, og hvad let fordoies.

Gulnare.

Det var fornuftig talt.

Noureddin.

Mit gode Barn,

Jeg taler altid sindrigt og fornuftigt.
 Dertil er du vel ikke vant hos hin
 Forædte, taabelige Knos?

Gulnare.

Jh nu,

Vidt Spøg kan ogsaa være godt imellem.

Noureddin.

O ja! Med Maade dog, og yderst sielden,
 Jeg hader den, som andet Kryderi;
 Det hidser Blodet og fordærver Mæven.
 Dog, naar det er en hvæsset Vittighed,
 Som træffer bittert paa sit rette Sted;
 Naar skarp den revser Bildskab, Sværmeri,
 Og denne dumme, slade Drengestolthed,
 Der praler med en lykkelig Natur,
 Og ikke med hvad der er Selverhvervet,
 Saa lader jeg til Nod endda det gielde;
 Men hvad hin overgivne Kaadhed angaaer,
 Som ingen anden Hensigt har end Spas —
 Da væmmes jeg derved, som Manden væmmes
 Ved Sukker i en savlet Barnemund.

Gulnare.

Særdeles smagfuldt. End et lille Stykke?

Noureddin.

Nei, ikke meer, min sode Dronning. Nei!
 Hvis meer jeg spiser, sover jeg kun slet,
 Og jeg er meget for en rolig Nat.

Gulnare.

Det er alt silde. Det er mørkt, og himlen
 Staer fuld af Stierner.

Noureddin.

Hine Stierner lyse
 Ved Natten kun. Jeg seer to Stierner her,
 Der lyse skjont om Dagen som om Natten.

Gulnare.

I smigrer, Herre!

Noureddin.

Alt har sin Tid, siger
Den vise Salomon; nu er jeg Beiler,
Naar jeg er Ægtemand, vil jeg ei meer
Betiene mig af flige Lignelser,
Som egentlig i Grunden dog er Daarskab.

Gulnare.

Hvad kalder man den store Stierne hist,
Som funksler med et usædvanligt Lys?

Noureddin.

Jeg kan ei see med blotte Mine længer,
Mit Syn er svækket af den megen Læsen;
Men bi, nu har jeg væbnet alt mit Blik.
Hvor, sagde du, at Stiernen skulde funkle?

Gulnare.

Der, over Palmetræet!

(I der Noureddin siger efter Stiernen, fastet Gulnare Pulveret i
sit Bæger.)

Noureddin.

Ja mit Barn,
Saa kiender du ei engang Hundestiernen?
Tilstrække Mattens Stierner sig da ikke
Bestandig din Opmærksomhed?

Gulnare.

O jo!

Det glæder mig, hvergang jeg seer dem funkle,
Som bedre Blomster i en bedre Hauge;
De vinke mig med deres milde Blik,
Som smaae, uskyldige, lysklaedte Engle,
Fra Jorden saligt op til Paradis. (Sagte fælende:)
Og de tilgive mig Nødværgen her!

Noureddin.

O det er Sværmeri! Nei, hvad jeg mener,
Fornsier det dig ei, at kiende Navnet
Paa hver en enkelt Stierne, for at vide
Hvor den skal staae til Mattens visse Tider?

Gulnare.

Af, det er aldrig faldet end mig ind.
Saa har da disse Stierner alle Navne?

Noureddin (crommer sig).

De fleste, Barn! De fleste, Barn! Vi har
Endnu tilovers i kum Melkeveien,
Der har vor Herre været lidt confus;
Dog, Tid og Flid kan gisre Underværker.

Gulnare.

Saa denne Stierne kaldes Hundestiernen?

Noureddin.

Ta, Barn! Det er min Stierne, det er den
Hvorunder jeg blev født til Verden.

Gulnare.

Ei! —

Men er det sandt, hvad man har ofte sagt,
At Stiernerne skal virke tidt usynligt
Paa Menneskenes Liv?

Noureddin.

Ta udentvivl.

Gulnare.

Det er dog underligt. — Men af, hvad tænker
Jeg daarligt paa? Jeg blander mig forvoven
I en alvorlig Undersøgelse,
Hvoraf jeg ei forstaaer det Allermindste.

Noureddin.

Tal kun fornuftigt, Barn! Det giver dig
En Ýndighed i mine Dine meer,
End før du havde.

Gulnare.

Nu velan, Noureddin!

Da det er kommen dog saa vidt med os,
Vil jeg ei heller vægge mig, min Brudgom!
At komme Bryllupsbægeret med dig.
Men Himmel! det er sandt, jeg har en Mand,
Hvorledes kan jeg vorde trolos ham?

Noureddin

(med et koldt Smil).

Vær ubekymret, dril med mig i Aften!
For Brylluppet skal jeg det mage saa,
Du ingen Trost har at bryde meer.

Gulnare

(griber Bægeret rast).

O du henrykker mig! Saal kom da nu,
Dg blyt, paa persikt Viis, det fulde Bæger
Med Eders Siels Veninde, tom det ud!

Noureddin (byttet).

Hver Draabe skal besegle dette Baand.

(Han kommer Bægeret.)

Gulnare

Sætter sig, stirrer først paa ham, dernæst ud af vinduet til himlen)
Mig synes Hundestjernen blegner.

Noureddin.

Ha!

Gulnare! — Jeg faaer ondt.

Gulnare (staelvende).

Bær rolig, Herre!
Det gaaer snart over.

Noureddin.

Ha! Mit Hoved svimler!

Teg kan ei røre mig, mit Die mørknes,
Dg i min Indvold raser Dødens Smerte.

(Doren aabnes i Baggrunden.)

Aladdin træder ind i sin gamle Dragt, gaaer med lang-somme Skridt og med Armene overfors hen imod Noureddin, standser i nogen Afstand, betragter ham og siger derpaa i en rolig Tone:

God Aften, Fætter!

Noureddin.

Død og Helvedqval!

Aladdin!

(Han vil grieve efter Lampen vaa sit Bryst, men hans Haand synker magieslos.)

Aladdin.

Vi, jeg skal hielpe Jer; det er nok Lampen
J leder efter?

(Han tager den ud af Noureddins Varm og rækker ham den.)

See her er den, Fætter!

Teg loved Eder den jo, paa mit Ord,
Naar først jeg heelt var kommen op af Hulen.

Noureddin

(Griber efter den, hans Arm synker).

Aladdin

(Vender den for hans Dine).

See hvor den funkler i sin Kobberlue!
J har poleert den, seer jeg, siden sidst.
Saa tag den, Fætter! Lad Jer ikke node.

Noureddin.

Aladdin! Ha! Du har forgivet mig.

Aladdin (alvorlig).

Det har jeg voget. Et forgiftigt Dhr,
Som bruger den af Skiebnen givne Kraft

Til Braad kun, for at bringe Død og Nædsel,
 Maa slaaes forsigtigt, med sin egen List.
 At vandre aabenlyst mod den, var Vanvid,
 Hvad agter den en ædelmodig Kamp?
 Jeg haaber at forsvare det for Gud,
 At jeg i dig har seet en giftig Bræmse,
 Hvis hele Liv, en vild, begierlig Dorst,
 Blev druknet i Begierlighedens Bæger.

Moureddin (voer).

Gulnare.

O Himmel! han er død.

Aladdin.

Min tro Veninde,
 Forføi dig til dit Kammer. Dette Liig
 Er ingen værdig Gienstand for dit Blik.

(Gulnare gaaer. Aladdin grider Lampen.)

Lampens Mand.

Hvad vil min Herre? Slaven venter paa dit Ord.

Aladdin.

Sønk dette dode Legem dybt i sorten Jord!
 Og naar du det har virket, til paa hurtig Fod,
 Og sæt mit Slot i Assien, hvor før det stod!

Lampens Mand.

Saa hurtig lyder Lampens Mand dit Magtens Bud,
 Som du i Nattelusten seer et Stierneskud.

Aladdin (ortrolig).

Du mente vel saasnart ei her at skue mig,
 Med Lampen atter i min Haand at byde dig?

Lampens Mand.

Jeg mener sielden; hvad mig Allahs Bud har skickeft,
 Er at udrette flug, hvad Lampens Drot har tænkt.

(Forsvinder med Liget.)

I s p a h a n.

Sultanens Sovekammer. Soliman sovende under en Thronhimmel. Hans Hofnar kommer ind med et Klæde om Hovedet, gaaer hen til Sengen og rusler i ham.

Narren.

Hei, Sultan, Sultan! Troendes Beherffer!
Du har jo eengang dog paataget dig
Det Kæmpeverk, at vaage for vort Land;
Kan det da stikke sig at ligge saadan
Og snue Formiddagen bort? Ty skam dig!

Soliman (vaagner).

Hvad vil du, Nar?

Narren.

Netsfærdighed og Ret;
Isald en Nar har ogsaa Ret.

Soliman.

Hvad er der?

Er det saa silde, siger du?

Narren.

Saa silde?

Ja hvis du reiser dig paa Tærne,
Naer du dog med din Haand ei op til Solen;
Saa høit er den alt over Horizonten.
Men nu vil vi ei tale meer om den.
Jeg har en Bule her, midt i min Pande,
Af meget større Vigtighed end Solen,
Og vel saa stor.

Soliman.

Hvad vil det Klæde sige?

Narren

(Læser sig paa knæe).

Stormægtigste Despot! O du, hvis Tinding

Naaer til den sidste Top af Kaukasus,
 Ja selv til Ararat, (som Nogle troe
 Staer høiere, hvor salig Noah stranded;)
 O du, som strækker ud din høire Haand
 Til Ganges, og den venstre lige til
 Det sorte Hav; o du! hvis brede Hod
 Staer herrefast paa Jordens Skatte, du,
 Hvis Die lever i fortrolig Omgang
 Med Hims lens Stierner; her din Dieners Klager!
 Og, — est du ei en yndelig Trompeter, —
 Saa gib ham Ret!

Soliman.

Hvad er der hændt min Nar?

Narren.

Forbandet være slige Bhgninger,
 Som komme, svinde bort og atter komme,
 Blot efter eget Indfald. Hvad er det?
 Skal vi forandre nu vor gamle Mening
 Om Husene? Ja meer, om Marmorlotte?
 Er ei de længer faste Eiendomme,
 Men fun Losøre, rørligt Gods? Fordømt!
 Det er jo reent mod Loven, store Sultan!
 Det er jo Majestætsforbrydelse.

Soliman (opmærksom).

Forklar dig!

Narren.

Serre, jeg er kun en Nar,
 Et stakkels Aalehoved, som du veed;
 Men ei den Klogeste for hele Landet,
 Om det var dig i høieste Person,
 Faldt paa, at tage sig iagt for sligt.

Soliman.

Tael, eller fright min Bredel!

Narren.

Nu, jeg taler!

Jeg er en Orm, du er en Elephant,
 Jeg er en ringe Myg, du er en Dre!
 Jeg frygter for, at du skal stange mig.
 Saa hør, skyd Huen bort, anstreng dit Bid!
 Som jeg imorges gik omkring og rørte
 Mit Legem og husvaled lidt min Siel,
 Ved Solens Opgang, hvis hoirode Augle
 Midt i det østliggule Skær, saae ud
 Som dit høisyrstelige Blod, da sidst du
 Blev aarladt —

Soliman.

Hvilke dumme Vignelser.

Narren.

En Kraftertrakt af Smiger, som du seer.
 En Anden vilde vel, hvis det kom høit,
 Paa kummerlig Maneer, her sammenlignet
 Dit Blod med Solen; det vil lidt forslaae!
 Jeg sammenligner Solen med dit Blod.

Soliman.

Tael, eller jeg skal sammenligne den
 Med dit.

Narren.

Nu veed du vel, (og veed du ikke,
 Saa hør det allerførstegang af mig)
 At Diet blændes ved at see i Solen.
 Da derfor jeg tilbage vilde gaae
 Hen mod dit Slot, og gik i egne Tanker
 Og grundede lidt, (du veed jeg er en Nar,
 Og Grublen var jo steds en Narrefejl)
 Saa løb jeg til, og lød mit Hoved hænge;
 Jeg skyndte mig; thi paa den store Plads

Var der jo ingenting at gaae af Bei for!
 Den Tanke kom mig dyrt at staae, thi inden
 Jeg anede det mindste, stodte jeg.
 Mit Tankeværksted saa fordomt og haardt,
 Saa flux det svulmed med en saadan Bule,
 At hvis en Gæbler møder mig, troer han
 Jeg er en Jupiter, og at mit Hoved
 Skal giøre Barsel moren med Minerva.

Soliman.

Hvad stodte du dig paa da?

Narren.

Nu hvorpaa

Bel andet, end paa det fordomte Slot;
 Som spørger ingen ad, om det maa komme,
 Som spørger ingen ad, om det maa gaae,
 Men folger lunefuldt sit eget Indfald.

Soliman.

Maddins Palads?

Narren.

Ja.

Soliman.

O Gud! min Datter —

Er hun der ogsaa?

Narren.

Ja det veed jeg ikke,

Thi hende stodte jeg mig ikke paa.

Men denne store Nulle Pergament

Gav Bagten mig til dig.

Soliman.

Læs, liære Nar!

Læs høit og thydeligt, og uden Fagter.

Narren (Cæser):

"Ham, Gud alene Priis!

Kongernes Konges Land, det keiserlige Herstak og
Rige, som det er hævet over alle andre, lade Gud det
evig blomstre."

"Den Ringeste af dine Undersaetter, ringe som et
i Luftens flyvende Fmug, Aladdin, Mustaphas Son, for-
kynder sin i hoi Grad hoie Herre, stor som Salomon,
den Allmægtiges Skygge, den Barmhertiges Statholder,
Belgierningernes Nabenbarer, Jordens Herre, Soliman,
Persiens Sultan:"

Teg gantes ei, det staer min Tro i Brevet.

(Cæser igien:)

"Ligesom den evige Guds Maade ubegribelig kom
og veeg fra Eders tro Tiener, saaledes er den nu atter
vendt tilbage. Slottet for Eders Vine, paa den gamle
Plads, tiener heri nok til Beviis. Saasnart Eders
Slave, hvem Eders Mildhed og Godhed skienkte Eders
Datter, er kommen tilbage med hende fra en Balsart
til den hellige Prophets Tempel i Mekka, for der at
afvaske Sielens Stov, der saa let klæber sig paa, ved
Livets Reise, og naar han har takket Allah for sin
Maade, iler han med lettet og renset Hierte, at kaste
sig for Eders Fodder.

Statholderstakets og Herlighedens Sterne komme
altid over Eder fra den overvindende Himmel, med sit
Skin og sin lyse Glands."

Soliman.

Ha, er det Sandhed?

Narren.

Troer du jeg kan digte
Saa deiligt Cancelliestil ud af Hov'det?

Soliman.

O hielp mig op af Sengen, kære Mar!
At jeg kan see om det er sandt. O skynd dig!

Narren.

Du seer jo Bulen i min Pande, Sultan!

Soliman.

Ifald jeg saae den, hvad beviste det?

Narren.

Saa kom da, lad mig hielpe dig, min Dreng!
Du bliver gammel nu. Der er din Kaabe.
Bil du ha'e Kronen paa? Hvor er dit Septer?
Jeg troer vist det er rullet under Sengen.
Her er det. Fy, hvor det er overstøvet!

(Han visiter det af og flyer Sultanen det.)
Kom nu, saa skal du strax saae Syn for Sagen.

Soliman

(Gaaer til vinduet).

O Himmel! det er sandt. O Gud, mit Barn!
Saa skal jeg atter see dig før min Død?
Saa skal du trække mine Dine til?
Og — O jeg maa derover! Flux afsted!
Og overthydes, om det er ei Blændværk.

(Gaaer.)

Narren.

Nu render han i Slaaprok og i Tosler,
Og glemmer hele Keiserværdigheden.
Man seer: Forsængligheden være kan
Saa thk den vil, den er dog mere thnd,
End Faderkærlighed mod eget Barn.

(Gaaer.)

M e k k a.

Rummeligt Dov. I Baggrunden den store Mostee. En Sværm Pilegrime, Dervischer, Abdaller og Kalendere. I blandt dem Aladdin og Gulnare med Vandringssvare.

Gulnare.

O min Aladdin! hvor mit Herte nu
Er let igien; og dit er ligesaa.

Aladdin.

Ta visselig, min Hustru! Fred og No
Nu herske der, hvor for Belhmeing sad.
Det er Husvalelse, som kraftig Trost,
At bede fromt til Gud og takke ham;
Thi Den der stoler daarlig paa sig selv,
Gaaer vel hovmodig frem en stakket Tid,
Saalænge Vanheld ikke møder ham,
Men træffer det, da har han ingen Hiesel
Og ingen Trost; da seer han kun i Skiebnen
Den grummeste Thran, og maa fortvivle.

Gulnare.

Det Dieblik, da ned jeg boied mig,
For inderligt og fromt at kysse Støvet
Af sorten Steen, hvorpaa vor Stammefader,
Den høie Abraham, har sat sin Hod,
Da faldt en Steen mig fra mit eget Herte,
Langt mere fort og mere tung end hin.

Aladdin.

Imorgen gaaer en persisk Karavane;
Saa vil vi glade drage hjem med den.
Du veed, jeg glemmer Lampen paa mit Bryst,
Og Ringen sidder fast omkring min Finger;
Men hverken Ringens eller Lampens Land
Skal trylle magelig os denne Reise;

Som fromme Piligrimme drage vi,
At dele Kaar med vore Reisefæller.

Gulnare.

Min Husbond! seer du hist den smukke Mand?
Han er ei klædt som Pilgrim og Dervisch,
Ei heller som Kalender og Abdalla.

Aladdin.

Hvor, Elste?

Gulnare.

Hisset! Seer du ham ei der?

Sam i den hvide Underkiortel, aaben
For Brystet og med sorte Linnedærmer;
Hans Kiortel derimod er ørmelos.
For Turban har han en høipullet Sue;
Bed Beltet hænger ham en Lædertaske,
Der glemmer Boger, Blækhorn og Papir;
Og brogetfarvet Blomsterfloret flagrer
Med letten Fold omkring hans hoire Skulder
Og venstre Arm.

Aladdin.

Det er en persist Digter.

Gulnare.

Nu sætter han sig ned. Man bringer ham
En Strengelæg. Nu spiller han og synger.

Aladdin.

O kom og lad os lytte til hans Rost!
Hvo elster ei den ædle Digtekunst?
Selv Fieldet htrer med sin høje Gienlyd,
At det har Sangen kør; ved Mattergalens
Solvklare Stemme Rosenaabner sig,
Kamelen hopper let igennem Dalen
Bed Lyden af sin Førers Trøllefloite.

Men skulde Mennesket da ikke frydes
Ved Digtekunstens Glæder? O! saa var han
Jo mere soleslos end Fieldets Steen.

Sangeren giber i Strængene. De forsamlede Skarer
omringe ham i en tæt Kreds; naar Alting er stille
begynder han:

Du fromme Sværm, du store Vandringstare,
Lad mine Harpetoner løkke dig!
Jeg i en hellig Sang vil aabenbare
Det gamle Sagn, som høit besieler mig.
Kør ud at sone dine Synder svare,
Herhid med Bon du har begivet dig,
Hvor Patriarkens Gud har sat sit Stempel,
Hvor helligt hvælver sig Prophetens Tempel.

Alt hvad der steer i Verden, snart forsvinder,
Den største Handling varer kun et Blund;
I gamle Runer, som i gamle Minder,
Den fromme Saga søger Nedning kun;
At Glemfelstaagen ei den overvinder,
Maa Sagnet vækkes, tolkes mangen Stund;
Og for et svundent Liv tids at forrynge,
Gud skabte Sangeren og lod ham synge.

Abraham Asars Son i fordums Dage
Drog med sin Hustru fra Egypti Land.
Den rige Frugtbarhed han lod tilbage,
Han frygted ikke for arabiss Sand;
Ned satte han sig med sin gamle Mage
Bed Arafat, den stærke Hovidsmand;
Araber'en, hvis Kraft kan intet hæmme,
Lod snart ham Nilens dørste Slaver glemme.

Men da nu Sara var en gammel Dvinde,
Slet ikke fyrig lœnger eller stion,
Saa gik han til en ung Araberinde,
Og stenktes af den friske Bio en Son.
Men Hagar tiente Sara som Slavinde,
Thi skulde hun sin Frugtbarhed i Lon;
Og da det Tiden var, hun skulde føde,
Da gik hun ud i Ørken, vild og øde.

Med Kærlighed var Frygt i Hjertet blandet,
Høit Patriarkens Nøst i Ørken lød.
Tilsidst han fandt sin Hagar midt i Sandet,
Med et fuldvægtigt Foster i sit Skiod.
Hun smægted og hun længtes efter Vandet,
Som høit i Lusten frem af Jorden brød;
Thi Barnets Fod et Væld strax havde tvunget
At sprudle der, hvor intet for har sprunget.

At Hagar nu af Vandet kunde nyde,
Som vildt og slumfuldt høit i Lusten sprang,
Til Abraham med Sand det til at flyde
I dæmplet og i rolig Kildegang.
Derpaa Forældrene sig monne fryde
Bed Barnets Asyn, sang en hellig Sang,
Og troede det i klare, kiple Øvel,
Og gav det Navn, og det var Ismael.

Ismaelitter! dersor løffer Eder
Hver nogen Ørk saa selsomt i sin Gavn;
Hvor intet Palmetræ med Skygge freder,
Er dog den rafte Nyters Jødestavn;
Overgang I komme til en enkelt Eder,
Da hydsler den Jer Stammefaders Navn.
Han blev en herlig Helt, en vældig Jæger,
Hans Aand igennem Ørken sig bevæger.

Kort efter Sonnens Fodsels hoi fremtraade
For Abraham i Drømmie Gabriel:
Dig folger, raabte han, Jehovas Naade.
Byg ham et Huus ved klaren Solvervel,
Som nylig født, med spæden Fod, optraade
Din forstefodte Son, din Ismael.
Lad høie Soiler hvalte Hvalving bære,
Og gior et Offer der til Herrens Ere.

Som Abraham, den fromme Herrens Mand,
Nu spurgte: Hvordan skal jeg Huset bygge,
Hvor der er intet uden Flyvesand,
Og ingen Steen, og ingen venlig Skygge?
Da sørkte Gabriel sin Lilievand
Og svared: Kære, du skal Huset bygge
Kast paa din Tro, den skal du ikke slippe,
Saa bygger du dit Tempel paa en Klippe

Og ned fra Vierget Arasat, hifte oppe,
 Hvor nys du bad, du fromme Vandringsslot!
 Der losie sig fra morgenrode Toppe
 Lidt efter lidt den klare Marmorblok;
 Og først det raste Fieldstrid funde stoppe
 Ved Kildens Bred; da var der Stene nok.
 Og Abraham tog Stenene fra Fieldet
 Og bygte Gud et Huus ved Kildevældet.

Men da der blev en Marmorsteen tilbage,
 Heel stor i Omsang, af et fieldent Brud,
 Da hæved den sin Rost med stille Klage:
 Hvi maa jeg ikke ogsaa tækkes Gud?
 Dens Fromhed monne Herren høit behage.
 Da traadte Abraham, paa Almagts Bud,
 Et Spor i Stenen, hvortil daglig klaaber
 Sig fromme Slægters andagtsvarme Læber.

Og — o hvor underfuldt det Store modes,
 Af Allah kaldet frem og forudseet! —
 Der, hvor han Ismael lod forдум fødes,
 Han fødes lod vor hellige Prophet;
 Det gamle Huus, som ned af Tiden brodes,
 Som mange Slægters Dine havde seet,
 Det reiste sig med dobbelt milde Miner,
 Thi Mahoms Tempel staer paa dets Ruiner.

O kommer! lader os endnu engang
 Med hellig Taushed ind i Templet træde!
 Paakalder Allah der med Bon og Sang;
 At Gabriel i Morgenrodens Klæde
 Nedsvinger sig, at Solvbasunens Klang
 Kan alle vore Hierter saligt glede.
 Op, Islamitter, folger mine Fied!
 En er vor Gud, hans Tiener Muhamed!

(De forsamlede Skarer gientage de sidste Ord og folge Sangeren
 til Templet.)

Et andet Sted i Melka.

Fatime. Hindbad i Piligrimsdragt.

Hindbad.

Guds Fred med dig, Propheten signe dig!

Fatime.

Tak for dit Ønske, fromme Vandringemand.

Hindbad.

From kan man ikke kaldes, naar man staer

Bed Siden af den hellige Fatime.

Fatime.

Kun Gud er hellig, Muhamed er hellig,

Ieg er en skrobelig, en blysom Dvinde.

Hindbad.

Ieg kiender dig. Den Godes Gierninger

Udbrede sig som Morgenrödens Straaler,

Og løkke Nattens Sonner hid, at de

Kan vederqvæges i det varme Skær.

Fatime.

Hvor er du fra?

Hindbad.

Mit Hjem er Afrika;

Men siondt Arabiens Ørk, det rode Hav,

Ta Nilens Sump var mellem dig og mig,

Lod dog dit fromme Navn hen til mit Dre.

Fatime.

Derfor kan jeg kun takke Hændelsen.

Hindbad.

Du boer i Persien?

Fatime.

Ta, Vandringemand!

Midt i en mørk, en tæt forvoret Skov
Har Egnens Bonder bygget mig en Hytte.

Hindbad.

Og vandre daglig til din Gensomhed,
At styrke sig ved dine Trostensord.
Man siger jo, Propheten elsker dig
Saa høit, at han har stickelet dig den Kraft
At læge Hovedværk og andre Smerter,
Naar du den Shge rører med din Haand.

Fatime.

Naturens Kræfter er ugrundelige,
Den Høies Fadergodhed endnu meer.
Hvad Tillid i den Frommes Favn formaaer,
Det visste Nazareeren sit Folk.
Han var en megtig, stor Prophet fra Himlen,
Jeg kun en Qvinde; men jeg frygter Gud,
Min stille Vandel er at tækkes ham.
Naar Mennesket omtumler sig iblandt
De vilde, sandselige Jordens Lyster,
Faar Jordens overhaand; det rankle Hoved
Som skabtes til at hæve sig mod Himlen,
Nedsynker tungt, bli'er dosigt og forvirret;
Naar da det, af en dybtindplantet Drift,
Ther fra sin Tummel atter til det Gode,
Da kan en skyldfri og uskyldig Haand
Vel glatte Angersrynken ud igien,
Og munstre Sindet med et venligt Haandtryk.

Hindbad.

Har Rygtet Net, og er det sandt, man siger,
At Fyrst Aladdin med sin unge Brud
Er her i Melka som en Pilgrim?

Fatime.

Igaar han var her med sin unge Bir,
Imorges tidlig drog han bort igien.

Hindbad

(med fiendelig Hilsfrevshed).

Alt reist? Ei ei!

Fatime.

Hvor kan det krænke dig?

Hindbad (satter n° 5).

Jeg er en Afrikaner, har du hørt;
 Jeg vilde seet ham — havde Ting at tale
 Med ham af Vigtighed. — Jeg er en Kisbmand,
 Det var i Pengesager. — Borte blev han,
 Og hen til Persien er ingen Springvei.

Fatime.

Lad ei et velmeent Ord fornærme dig,
 Min Ven! Tak Allah for sit Fadervink!
 Den hellige Prophetes Fodested
 Er Samlingspladsen for en ydmig Flok
 Gudsærdige, henrykte Pilgrimme,
 Med ingen Kahn og mindre Kisbmandsbørs.

Hindbad.

Tilgiv mig, vise Qwinde! Du har Ret.
 Saa let kan Verdens Tanker sysselsætte
 Den svage Siel, selv naar man vil det ei.
 Du qvalte strax igien ufromme Spire.
 Jeg lover dig, den skal ei etter voxe.
 Med Gudsfrøgt vil jeg her tilbringe Tiden,
 Og med den næste Karavane drage
 Til Persien. Maaskee vi følges ad?

Fatime.

Nei, Ven! jeg drager ei med Karavaner,
 Jeg vandrer uden Folkestab alene;
 Det er nu saa min Grille. Slig en Reise
 Gior jeg hvert femte Aar, og den bekommer
 Mig saare vel. Det aner ellers mig,

Alt denne bliver den sidste; jeg er gammel.
 Drag du, min Ven! paa Karavankamelen;
 Jeg vandrer bort i Morgen paa min Fod.
 Men kommer du til Persien, og finder
 Det Gangen værd at see mig der igien,
 Da finder du mig atter i min Skov,
 Hvor jeg kan gieste dig med Melk og Frugter.

Hindbad.

Tak for dit Tilbud! og lev vel saalænge.
 Jeg ønsker megen Lykke til din Reise.

Fatime.

Til Gud er Reisen altid lykkelig.

(De stilles ud.)

Den arabiske Ørf.

Nat. Intet uden Sand og Luft, Maanen midt paa Himlen.

Karavanen drager syngende frem.

Giennem Dagens Hede, giennem Ørkens Sand,
 Freidigt hjem vi reise til vort Fædreland.
 Did en sielden Rigdom bringe vi saa froe:
 Tilsredshed i Hiertet, Fromhed, Sielero.
 Allah! leed dit Holt til Palmetraets Rod,
 Bring os kiole Kilder, styrk Kamelens Fod!
 Dagens Lue svant og Duggen falder blidt,
 Kioler Sandets Brænden under Mulens Skridt.
 Underlige Nat! Kun idel Luft og Sand,
 Midt paa Himlen Maanen i sin stille Brand;
 Klar den for os lyser, under Duggens Regn
 Fryder os Prophetens skionne Himmelstegn.
 Frem da nu kun freidig, nu kun freidig frem!
 Mahoms Maane leder sikert til vort Hjem.

(De drage videre.)

Persien.

Nat. Tyk Skov. I Forgrunden en Steendyssé, i Baggrundens Fatimes Hytte.

Hindbad kommer forvildet ind.

Fordomt, hvor finder jeg den usle Hytte?

Maaskee jeg alt er gaaet den forbi.

Hvo skiller vel et Hul af sammenfløttet,

Mosdækket Lov fra nogen anden Bust?

Jeg har alt gennemvandret hele Skoven.

Ser maa det være, hvis jeg hørte ret.

Men jeg er træt. Der staaer en Steenhob henne,

Der vil jeg sætte mig og hvile lidt.

(Sætter sig.)

Ta Lampen maa jeg vinde. Ominden her

Er vidt berømt. Jeg veed, Gulnare længst

Har ønsket hendes Vensteb, hendes Omgang.

Den skal hun faae; men jeg vil være selv

Fatime, som i Fromheds blide Dragt

Skal naae mit Maal, naar først i hendes Klæder

Jeg gielket har den blinde Psbelsværn,

Og med min Tale giort den halv forrykt.

Paatagen Gudsfrøgt skal mig skaffe Lampen,

Og bore Dolken i Aladdins Bryst.

Det er endda en Trost at Maanen skinner. —

Hvorfor mon disse Stene ligge der?

Det lader til, man lagde dem med Flid.

En Kampsteen staaer opreist midt i Dyssen,

Og der er hugget dybt Bogstaver i.

Mon jeg kan see ved Maanen hvad det er?

(Læser.)

„Her blev Mourreddin lagt af Lampens Mand;
Bag Stenen raadner hans giftsvulne Liig.
Han faldt, et Offer for sin egen Ondskab.“

(Springer forsærde op og stirrer paa Steendyssen.)

Hvorledes? Sad jeg paa min Broders Grav?

Hans Grav! — Og bør jeg ikke hævne ham?
Det var et Vink og intet Varsel. Nei!

(Seer sig om og bliver fatimes Hytte vær.)
Staaer ikke Hytten der? Jo sandelig!
Paa eengang klares alting for mit Blil.
Det var et Vink, det var en kraftig Spore,
Som skynder mig til Lykken. Nu velan!

(Han gaaer henimod Hytten. En Mand i blodrode Klæder staaer
for Doren og spærre Indgangen.)
Hvad svæver der? Ha, hvad er det?

Spøgelsen med sagte, huul Nøst:

Tilbage!

Hindbad.

Hvad siger du?

Spøgelsen.

Tilbage!

Hindbad.

Hvo er du?

At dristig du tør spærre Veien mig?

Spøgelsen.

Din Broders Mand.

Hindbad.

Noureddin du?

Spøgelsen.

Hans Mand.

Mit Legem raadner under Dyssen der.

Hindbad.

Hvi est du saa skarlagenrød?

Spøgelsen.

Al, Hindbad!

Hindbad.

Gvi sulker du? Og hvorfor luer du
I Nattens Mørke som en blodig Brand?

Spøgelsen.

M!

Hindbad.

Svar mig!

Spøgelsen.

M!

Hindbad.

Saa svar mig dog!

Spøgelsen.

Det Røde

Gr. Ild.

Hindbad.

Du brænder?

Spøgelsen.

Udfrit ei de Osde!

(Synker i Dyssen.)

Hindbad

Cester et Ophold, med letfændig latter).

Og om saa Dicevlen selv, med samt sin Hofstat,
Kom hid at skremme mig, saa lod jeg mig
Dog ikke narre. Lampen maa jeg have!
Dens Herlighed og Vælde kiender jeg,
Og den er meget, meget mere værd,
End alle Saligheder, som kan mistes,
Og som man ikke kiender noget til.
Hvad vil dog denne dumme Koglen sige?
Dog jeg begriber det: en Aand af Lampen,
Har faaet Lyst at spøge her i Nat,
Og troer at skremme mig fra mine Forsæt.
Men jeg er ingen Taabe. Der er Hytten!

Den løse Klinke lukker kun for Doren.

Monstro hun sover? Det er hendes Nost.

Hun synger, thkkes mig! Hvad synger hun?

(Han lytter.)

Fatimes Hytte.

Hun ligger paa sit Leie af flokkede Siv i sine Klæder, og synger med foldede Hænder:

Alt Maanen opreist staaer
Bag sorte Skove;
Hvit Mættergalen staaer
For Gud at love.
Dens Toner smelte blødt
Og tone længe,
Mens Baekken griber godt
I sine Strænge.

Midt i den friske Skov
Een Blomst kun visner;
Snart er den Dødens Rov,
Thi Hjertet isner;
Men lad kun Blomsten døe!
Den bedre springer
Snart af sit faldne Frø,
Paa Ethervinger.

O Nat! snart vil maastee
Din blege Maane
Mit blege Ansigt see
I Døden blaane;
Lad den da smile smuk
Paa mig i Noden,
Og mit sidste Suk
Med Morgenroden!

O Israfil, saa kom
Med Dødens Blitze!
Bring mig for Allahs Dom,
Jeg skalver ikke.

Belsignet er hans Navn,
Han huldt forlader.
Knug mig kun i din Havn!
Han er min Fader.

(Hun falder i en sod Sovn.)

Hindbad træder sagte ind.

Ga, det er vel, at Maanen Skinner ind.
Nu kan man see. Der ligger hun og sover
Paa torre Siv og i den gamle Kaabe.
Hun folder sine Hænder fast i Sovne.
Uheldigt, at hun har den Kloedning paa!
Nu maa hun vækkes først, thi stoder jeg
Min Dolk i hendes Bryst, da blodiggiores
Det Toi, som jeg nodvendigiis skal bruge.

(Setter hende Dolken for hærtet og raaber!)
Baagn op, Fatime!

Fatime (vaagner).

Himmel! hvad er det?
Eft du en Rover? Stig, hvad vil du her
I denne ringe Hytte? Her er intet,
Som tilfredsstiller din Begierelighed.
Skaan mig! jeg er en gammel, fattig Stakkel;
Og blæs ei ud det svage Glimt af Lys,
Som snart sig slukker selv.

Hindbad.

Skynd dig! Stat op!

Fatime.

O Himmel, Pilegrin! Hvi kommer du
Bud Midienat med denne blanke Daggert,
Der glimter vildt i Brede, som dit Die?

Hindbad.

Stat op, og frygt kun intet, men vær snar!
Drag dine Klæder af og giv mig dem!

Din Hætte med dit Slør, din Krykkestof.
 Der er min Kaftan! Den kan du beholde
 Saalænge, mens jeg laaner dine Klæder.
 Men skynd dig kun, og spild mig Tiden ei
 Med Spørgsmaal.

Fatime.

Stakkels Vandrer, raser du?
 Hvad vil det sige? Hvil dig! du er træt,
 Den lange Reise hidset har dit Blod,
 Du taler over dig. Kom, sæt dig ned
 Og hvil, at de vildfarne Kræfter atter
 Maa finde deres rette Sundheds Vei.
 Der staaer en Kurv med gode Frugter. Bi!
 Jeg henter dig en Krukke Kildevand.

Hindbad

(Sætter hende Dollen for Bryset).

Staa! — Jeg er ikke træt, og mine Kræfter
 Har ei forladt mig. Gior hvad jeg befaler!
 Drag af din Klædning, byt med mig din Kaabe!
 Isald du noler eller nægter det,
 Da støder jeg min Dolk i Brystet paa dig.

Fatime.

O gode Gud, jeg frigør Døden ei!
 Men rives op af Sovne for at myrdes —
 Medlidenhed!

Hindbad.

Kom! giv mig dine Klæder,
 Opírr mig ei, saa vil jeg staane dig.
 Det sværger jeg dig til i Allahs Navn.

Fatime

(Bytter Klæder med ham og hjälper ham).
 Nu har jeg opfyldt din Begjæring, Vandrer!

Hindbad

(giver hende en Bobike).

Bestrhg med denne Farve mig mit Ansigt!
 Det snerper Huden ind og gør den bruum,
 At jeg, som du, faaer Rynker i min Pand.

Fatime.

Ak Gud! jeg ryster paa min gamle Haand;
 Og i din Pand true Rynker nok.

Hindbad.

Jeg har jo svoret dig ved Allahs Navn.
 Et Ord som mangler Daad, er som en Sth
 Foruden Regn, og som en strænglos Bue.
 Mal mig, at jeg, som du, seer gammel ud,
 Og gusten og forbrændt af Solens Hede.

Fatime.

Nu har jeg giort det.

Hindbad.

Er du færdig alt?

Fatime.

Ta, Fremmede!

Hindbad.

Du har jo hidindtil
 Endnu ei været hos Aladdins Hustru?

Fatime.

Nei; men hun tidt har onsket mit Besøg.
 Hun er saa from og blid, og jeg har lovet
 At komme snart til hende.

Hindbad (sagte).

Du sit Forfald. —

Har hun ei seet dig hidtil?

(Sagte.)

Aladdin.

Fatime.

Nei.

Hindbad.

Det træffer

Sig heldigt.

(Stoder Døsker i hendes Bryst.)

Gåk lun du nu til din Gud!

Du har alt levet nok i dette Liv.

Fatime.

Den Onde mens han lever alt er død,

Den Gudhengivne lever efter Doden.

(Hun doer.)

Hindbad.

Nu maa jeg hurtig slæbe dette Liig,

Hen til et øde, fierntaffides Sted.

Imorgen alt besøger jeg Fyrstinden,

Og haaber da ved hende, jeg faaer lokket

Aladdin til et saadant Shyndefald,

At Lampens Nander knelke Halsen paa ham.

Thi ved min Kunst jeg snildt har grundet ud,

At Den, som vove tor af Lampens Nand

Alt fordre: han skal bringe ham et Rokæg,

Den mister Livet; hvorpaa Lampen atter

Kan hentes paa sit gamle Sted i Hulen.

Hvad det vil sige, — det er mig for høit!

Men Lampens Nander har vel deres Lumer

Som andre. Saadan er det nu engang!

Jeg frister ham til fligt et Eg at kræve.

Og det vil vorde nok et haardkøgt Eg,

Som bliver vanskeligt ham at fordsie.

(Gaaer.)

Morgenstund. Hindbad sidder i Fatimes Klæder uden
for hendes Hytte, med Storet halvt over Ansigtet.
En Mængde Mennesker omringe ham.

Hindbad.

Nu Islamitter! da I lytte fromt
Og tillidsfulde til min Rost, og gierne
Bil høre, som sædvanligt, af min Mund
En hellig, smuk Fortælling, til Opmuntring,
Haab, Trost og Tilfredshed i dette Liv,
Saa vil jeg klart udville Grunden, Born,
Hvorfor I ei maae øde Svinekiod.
Brød Eder intet om mit grove Mæle!
Maaskee min Fistel stratter lidt iblandt;
Jeg kommer, veed I, fra de lange Reiser;
Og skiondt det var en deilig Vandringsgang,
Kan man dog Smue faae paa den, som andre,
Saafremt man bliver vaad om sine Been.
Men nu til Texten. Hvad jeg siger Eder,
Er Sandhed; thi det staer i Alkoranen.
Engang da Jesus vandred om med sine
Disciple, til en Skov, for der at holde
Sin Præken i det Grønne, som jeg her,
Da bade de ham sige dem, hvorlunde
Det egentlig var gaaet Noah, dengang
Bud Guds Netfærdighed der kom en Regn,
Der drukned alle Mennesker, som Hunde,
Samt alle Hunde med, undtagen Noah,
Hans Sonner, nogle Wæsler, uberegnet,
Og flere Dyr. Da tog den Herre Christus
En Jordklump, fasted den i Græsset hen;
Og ud af Klumpen steeg en gammel Mand,
Med sneehvidt Skæg og blottet Skaldepande;
Men det var Japhet, Noahs yngste Son.
Han vidste nu Beskeed om altting, seer I,
Da selv han havde været med i Arken,

Og han fortalte da, blandt andre Ting:
 Engang vort Tartsø var i største Nod,
 Thi Stedet, hvor de mange Slagter Dyr
 Hver Dag forretted deres Nodterst, blev
 Saa tungt, at vi stod Fare for at velte,
 Formedelst den unaadelige Ballast.
 Da Noah nu raadforte sig med Allah,
 Lod han ham vide: Noah skulde føre
 Strax Elephanten til bevidste Sted,
 Og lade den forrette sit Behov.
 Af denne Blanding fødtes der en So,
 Som velted saadan Polen fra hinanden,
 At Skibet atter kom i Ligevegt.
 Men da ved saadan Noden Soens Trhne
 Blev pirret af en aromatisk Luggt,
 Blev den at nyse nödt, og derved flosi der
 En Muus ud af dens Næseboer, som hngled
 Saa rigeligt, at Noah Stakkel, atter
 Blev øengstet af en ganske modsat Frygt:
 Han troede nemlig, Skibet skulde gnaves
 I Sthkler, til en Leg for Bolgerne.
 Men Allah, som ei glemmer Den, han elster,
 Befalte ham at grieve strax en Prhgl
 Og hugge Loven sterklt med den for Panden.
 Da Loven nu blev vred herved og fnyste,
 Flosi flux der af dens Næseboer en Kat,
 Som fir fortærede Skibets mange Muus,
 Og bragte Noah heldigt af sin Angst.
 Men, fromme Muselman! af dette Sagn
 I see, hvor Soen har en nedrig Herkomst,
 Og derfor har den hellige Prophet,
 Med sindrigt Overlæg og Faderviisdom,
 Forbudet os at æde Flestet af den.

Et Bud kommer.

Er du den hellige Kone her i Skoven?

H i n d b a d.

Saa kalde disse fromme Sæle mig.

B u d e t.

Saa følg mig til Fyrstinden strax, Fatime!
Hun lang Tid ønsket har at kiende dig;
Og sendte mig til Sloven, at forkynde
Sin høie Billie. Følg mig til Paladset!

H i n d b a d.

Farvel da, kære Menighed, saalænge!
Læg, hvad jeg her har præket, front paa Hiertet,
At det maa tiene til Opbyggelse
Herefter Eder, og til Trost i Livet.
(Han gaaer bort med Budet.)

E n T i l h ø r e r.

Hvor selsomt hun forandret har sin Rost!

A n d e n.

Af denne Præken sik jeg siden Trost.

T r e d i e.

Man kan ei altid være lige stemt.

F i e r d e.

Hvad var nu Texten? Texten har jeg glemt.

F o r s t e.

Det var jo kun om idel Snavs og Skarn.

F i e r d e.

Snak! Spøger J? Troer J jeg er et Barn?

T r e d i e.

Hun havde faaet sig en egen Kneisen.

F i e r d e.

Hun var lidt stiv i Nakken efter Reisen.

Femte.

Hun præked høversligt! O hvilken Lykke,
Hvis Konen vilde lā'e den Preken trukke.

Første.

Hvad er det for forvildet Fantasie?
Har man i Asien Bogtrykkeri?

Femte.

Nei det er sandt, desværre!

Første.

Det var Wind!

Fjerde.

Der kan ei prækes efter Alles Sind.

(De gaae.)

Gammel Der visch.

Det er et sindrigt Digt, hvori Propheten
Gior os opmærksom, med en sielden Skarpsind,
Paa Dyresslægter af den samme Stamme,
Skiondt hver, ved første Blik, saa reent forskiellig.
(Gaaer.)

En Lommethv.

Hvor de er gale! Hvor de gaae paa Fire!
Den hele Præken var jo blot Satire.
Den sidste Reise har saa vidt det drevet,
At hun er til et vittigt Hoved blevet.
Hun vilde giore Mar paa dette Sted
Af Alkoranen og af Muhamed,
Det kunde thdeligt Enhver jo høre,
Hjem Skiebnen skienkte kun det ene Øre.
Jeg har ei flere, thi den anden Part
Tog Netten fra mig, paa sin Lommelart.
Ty skamme Jer! at jeg, som maatte gaae
Og sticke, — mens I kunde roligt staae;

At jeg, som maatte tiene for mit Brod,
 I mense I sad med Hænderne kun i Skiod,
 At jeg har øndset bedre hendes Snille,
 End I, som ingenting har at bestille;
 At jeg, i hele dette fromme Chor,
 Har ene hostet Frugt af hendes Ord!

(Gaaer med sine Davelofter.)

Pladsen udenfor Aladdins Palads.

Selim. Sindbad.

Selim.

Jh see, god Dag! Thi, ta'er jeg ikke feil,
 Saa træffer jeg en gammel Ungdomsven.

Sindbad.

Kan gierne være.

Selim.

Kiender du mig ei?

Sindbad.

Hvis Eders Fodder ei bedrage mig,
 Saa er I Selim, Eben Hassans Son.
 Vi boede, troer jeg, hist i Smallegaden,
 Og legte daglig sammen der, som Drenge.

Selim.

Du vil nok give mig en Skose, Broder!

Fordi jeg er lidt stor paa Fodderne?

Det er ei smukt, paa slig Maneer at hilse

Sin gamle Skolekammerat.

Sindbad.

Ei, Snak!

Jeg kiender alle Folk paa Fodderne.

Det er den bedste Lem af hele Kroppen,
Og den fornuftigste; hvis alle Lemmer
Blev smukt, som den, ved Jorden, saa behoved
De ei at frygte for at falde ned.

Selim.

Man kan ei gaae med hele Kroppen, veed jeg.

Sindbad.

Hvorfor ei det? Gik man med hele Kroppen,
Da traengte hele Kroppen jo til Sko!
Saa sik en ørlig Mand lidt at fortiene.

Selim.

Skomager var din Fader, af din Tale
Man skulde troe, du var det samme.

Sindbad.

Rigtig!

Til dette Haandværk er jeg født og baaren.
Der er vist noget i, hvad Lærde siger:
At Folk bli'er født til Verden med Genie.
Man siger at Poeter fødes; bli'er
Skomageren monstro da ikke født?

Selim.

Paa den Maneer begriber jeg, du onsser
At alle Mennesker var Tusindbeen.

Sindbad.

Naturlig! Det, som Mange synes om,
Kan jeg ei lide for min bittre Død:
Neen Himmel, for Exempel, Morgenrsde
Med Solstkin, hader jeg, som Pestilens;
Nei, Rust og Slud! det veed jeg hvad det er,
Det ta'er paa Saalerne. De Fleste synes
Godt om, at Gen gaaer lige paa sin Fod;

Mig skær det ind i Hjertet, thi hvorlænge
 Kan slig en Karl ei bruge sit Par Støvler?
 Hvergang der lægges Bro, saa græder jeg;
 Men Dands, det er min allerstørste Glæde.

Selim.

Du har dog Næring?

Sindbad.

Jo, jeg takker Gud!
 Til min Haandtering trænger hele Verden;
 Og den uhorlige Begivenhed
 Med Abu Kasems Tøfler, har indjaget
 Saa stor en Skræf i hele Bhens Blod,
 At de kassere deres Fodtoi nu
 For det er halvslidt.

Selim.

Nu, det er mig skært!
 Mens du har siddet her og shet paa Læsten,
 Jeg vandret er omkring fra By til By,
 Som Bissekrammer, med min Bysldt paa Nakken,
 I Bagdad, Kasimir og Sammarkand.

Sindbad.

Ta saadan gaaer det her i Verden! Gen
 Gier Støvlerne, den Anden slider dem.
 Sidst vare vi fun Børn, nu er vi blevne
 To nittige Medborgermænd i Staten.

Selim.

Men Herregud, hvad er der blevet af
 Den lange Lommel, dette sælle Skrog,
 Som altid nederst sad i Skolen, som
 Fil stedse Prægl af Skolemesteren,
 Og som bestandig prægled os igien
 Til Giengield?

Sindbad.

Ja, hvem mener du? thi der
Var Mange, som bestandig prægtele mig.

Selim.

Af hulster du ham ei? han var saa tosset,
Men stor og stærk, han vandt bestandig fra mig
I Spil. Al! hulster du ei ham, som greb
De Apelsiner, der blev lastet ud
Fra Købmændsboden?

Sindbad.

Mener du Aladdin?

Selim.

Ja rigtig!

Sindbad.

Ja, for saa vidt gaaer det ham,
Gud være lovet, ganske godt; thi han
Er bleven Prinds, og gift med vor Prinsesse.
Saasnart vor Sultan dør, bli'er han vor Sultan.
Det er jo ganske artig avanceert!

Selim.

Hvad? Primer du?

Sindbad.

Sørg du det mindste Barn,
Saa skal du høre strax mit Ord bekræftet.

Selim.

Det var da Satan! Men hvordan er det
Da gaaet til?

Sindbad.

O ti! Jeg be'er dig, ti!
Saa har det ingen Magt. Evert gang jeg grunder

Derpaa, saa bli'er jeg tunnelumst i Hov'det.
Nok sagt, Prinds er han. Jo jo! Den skal ha'e det,
Som ikke læse kan, og mindre skrive.

Selim.

Det dumme Bæst! Det Fœ!

Sindbad.

Det maa du sige.

Nu kaster han paa Nakken ad os alle.
Mig vil han da set ikke kiendes ved,
Skjondt vi har gaaet i den samme Skole,
Og faaet beggeto paa Klumpen sammen.

Selim

(vender sig om).

Hvo kommer hist paa Gaden, rundt omringet
Af alle disse høie Herrer?

Sindbad

(angstelig underdanig):

Thys!

Der kommer han, vor store Fyrste! Skynd dig!
Kneel ned i Snavset.

Selim.

Mine Buxer blive

Tilsolt for Kærene.

Sindbad.

Hvad siger det?

Naar du vil spise Landsens Brød, saa maa
Du ogsaa følge Landsens Skik og Brug.

(De knele.)

Aladdin gaaer forbi med sit Folge.

Sindbad

(straaler af fuld Hals.)

Allah velsigne dig, vor elste Fyrste!

Selim.

Ja det var ham. Men siig, hvor kan du dog
I samme Nandedret forandre dig
Saa bandsat?

Sindbad.

Hold din Mund! Thi du skal vide,
At jeg har Leverancerne paa Slottet.
Kom, folg mig hjem, der kan vi snakke sammen;
Men her har Næggen, her har Muren Ører.

(De gaae.)

Den store Sal i Aladdins Palads.

Gulnare. Hindbad forklaedt som Fatime.

Hindbad

(med dæmper blid Øst).

Min Datter! alt hvad du har viist mig her,
Er af en sielden, uskatterlig Pragt,
Som blænder fast den Tærveliges Øie;
Især er denne Sal særdeles skion:
Den hoie Hvelving venlig, himmelblaau,
Indsprengt med luende, forghldte Stierner,
Og Blomsterhænglerne nedslynge sig
Med broget Farvepragt ad Væggens Sider;
De skionne Marmorstøtter — Alting vidner
Om sielden Rigdom, Kraft, og Smag for Kunst.
En Ting — tilgiv en gammel Qvinde, hoie
Fyrstinde, denne Dristighed, — een Ting
Kun mangler, saa var Salen iblandt alle.
Den skinneste paa hele Jorderig.

Gulnare.

En Ting? Min Moder, undskyld min Forundring!
Men Ingen end af de Mangfoldige,

Som kom at skue denne Trøllehal,
 Har endnu synes at den mangled Noget;
 Nei tvertimod har Alle studset ved
 Det store Værk, og næsten bildt sig ind
 At hvad de saae, var blot et Drømmesyn.

Hindbad.

Tro ei, min Datter, at mit gamle Øie
 Var blindt for dette Kunstens Underværk,
 Der sikkertlig langt overgaer de syv,
 Hvoraf man roste sig i Grækenland;
 Men just, mit Barn, fordi det er saa herligt,
 Jeg nødig vilde Noget skulde mangle.
 Det gior mig ondt! Men lad det troste dig,
 At Intet er fuldkomment her paa Jord.

Gulnare.

Svad mangler da vel her i denne Sal?

Hindbad.

Seer du, i denne tomme Hvælving, Barn,
 Saa viid og majestæisk, lig en Himmel,
 Der mangler Noget.

Gulnare.

Nei tilgiv, min Moder!

Der mangler Intet. Denne skionne Hvælving
 Er det Fuldkomneste paa hele Slottet;
 Alt hvad som kan forskionne, funkler der;
 Hvad mere kom derhen var Smaglosshed,
 Som vilde overlaesse lun, betage
 Den kælke Hvælving al sin dristige Storhed.

Hindbad.

Min Datter, skisndt jeg er en gammel Stakkel,
 Og lever selv et hoistindstrænet Liv,
 Skisndt lun min Hytte stiermer mig for Regn,

Dg udelukker hver en jordisk Pragt,
 Har jeg jo dog, som Andre, været ung,
 Og Jordens Skionhed har henrevet mig
 Saa stærkt som dig, henriver mig endnu
 Thi jeg har aldrig skuet blot i den
 Et Legetoi for den umodne Sands,
 Men Almagts høistbetydningsfulde Tegn.
 Dersor har jeg bestandig holdt for Pligt,
 At dyrke Diet, til at see Guds Almagt,
 Som Aanden, for at fatte den, forstaae den,
 Og Hiertet, for at takke ham dersor.

Gulnare.

Du taler Viisdom, fromme Kone! Siig
 Hvad fattes da?

Hindbad.

Ak, for det kælne Blik,
 Som pirres blot af et vellystigt Syn —
 Slet intet! For den unge, stolte Sicel,
 Der bryster sig af menneskelig Sovmod,
 Er denne Hælvings Dristighed en Fryd.

Gulnare.

Men?

Hindbad.

Men, min Datter — men den Fronimes Die,
 Som seer i Alt et Præg af Skaberen,
 Det kunde ønske vel endnu et Tegn,
 Som gjorde Synet meer betydningsfuldt,
 Om ogsaa lidt, ved denne Leilighed,
 Der gik i Lobet for denne ydre Sands.

Gulnare.

Hvad mangler da i Hælvingen?

Hindbæd.

Et Nok=Æg!

Gulnare.

Et Nok=Æg? Ægget af den store Fugl,
Som fører Elefanten i sin Klo,
Der dukker efter Hvaler under Havet,
Som Strandens Maager efter Smaafisk?

Hindbæd.

Ja.

Gulnare.

Dg er den til? Er ei det hele Dyr
Et Foster blot af Digterphantasie?

Hindbæd.

Alt, her i Verden, er et Foster kun
Af Skaberphantasie.

Gulnare.

Saa troer du dog
At denne Fugl er til?

Hindbæd.

Jeg twivler ei.

Men tænk ei meer paa denne Sag, min Datter!
At ønske hvad man ei formaaer, er daarligt.

Gulnare.

Dg hvorfor ønsker du et Æg af den?

Hindbæd.

Fordi, naar det var ophengt i din Hælving,
Det kunde vorde Billedet paa Gud,
Som svæver stærk i Midten af sin Himmel.

Gulnare.

Ha, det var skønt!

Hindbad.

Men lad os gaae, min Datter!
Thi det er vist kun et forgieves Ønske.

Gulnare.

Saa troer du ei, at Den som bygte Slottet,
Kan sætte Kronen paa sit Værk?

Hindbad.

Teg twivler.

Gulnare.

Du kiender lidet til Aladdins Magt.

(De gaae videre.)

Ellemose. Klart Maanestkin.

To Alfer.

Første Alf.

Kom hid! Seer du hvad jeg har fundet her
I Mosen, under Mos og Elletræer?

Anden Alf.

Et liig? Fy, lad det ligge, gaa din Vei!

Første Alf.

Ha Skam og Skændsel! Kiender du det ei?

Anden Alf.

Nu seer jeg ret først. Hvilken Grusomhed!
Den gamle Kone her er fastet ned,
Som boede dybt i Skoven, sad saa blid
Og sang for os i stille Midnatstid,
Imens vi flagred hen i kiple vind,
Og boltred os omkring i Maanestkin.

Første Alf.

Hun var saa god! Den hele Landets Egn
 Paa hendes Dyd og Venstebare Tegn;
 Om det var os, som ere dog saa smaae,
 Ja som de Fleste sielden tænke paa,
 Saa satte hun dog Vinde hen med Grød
 I Dvæld, hvergang vi var i Hungersnod,
 Og glæded sig, naar frem vi torde gaae,
 Vor Grød at spise, mens hun saae derpaa.

Anden Alf.

O lad os kalde vore Brodre hid!
 Det er først Midnat; vi har endnu Tid
 At grave hendes kolde Liig en Grav,
 Naar Hver arbeider ufortroden, brav.

Første Alf.

Hid, Skovens Alfer!

Anden Alf.

Før du ret har kaldt,
 Hidle de.

Alle Alfer.

Svad nu? Der er vi alt!

Første Alf.

Seer I den gamle Kone?

Alle.

Gvillen Nod!

Vor hellige Fatime! Hun er død.

Første.

Gaaer Nogle hen og huler Graven stor!
 Vi Andre bære Liget vil til Jord.

Nogle.

Vi ere Følget.

Andre.

Vi vil foran gaae,
Vil sumge Psalmer.

Andre.

Vi vil see derpaa!

Andre.

Og vi, vi flagre did til Bækkens Nand,
Og hente hendes Grav en Lilievand;
Af rene hvide Blomster fuld den staaer,
De skal betyde hendes Sølverhaar,
Og hendes blege Kind, som Smerte leed,
Og hendes Fromhed og Ufhyldighed.

Første.

En Omvei maa der giores, hører J?
At ei vi komme Troldens Grav forbi.
Han ligge hisset med forknuste Been,
Dybt under den udhugne Kampesteen.

De Forreste.

Nu sumge vi! Men langsomt kun afsted.

Nattergalen (i en Green).

Smaaafser! maa jeg ogsaa sumge med?

Alferne.

Ta det forstaer sig selv! Kom du kun snart,
Og sumg du med! Du sumger jo saa klart.

Chor.

Sov godt, vor Moder, under Træets Rod!
Hjælp tonner Allah dig, at du var god.

(De gaae med Liget.)

Den store Sal i Aladdins Palads.

Aladdin. Lampens Vand.

Lampens Vand.

Hvad vil min Herre?

Aladdin.

Kære Tiener! Alt

Hvad du har virket, støffet hidindtil
 Er saare skiont. Det Slot, du mig har bygt,
 Er af en uskatterlig, sielden Bærde;
 Men, som du veed, min kære Kæmpe, vel,
 Det ligger dybt i Menneskets Natur:
 Det Større higer han bestandig efter;
 Og sandelig er ikke denne Drift
 At regne blandt de slette, thi den bringer
 Ham ofte nærmere Fuldkommenheden.
 Saaledes, da ved Allahs Godhed, jeg
 Fil Jordens Hærligheder, saa jeg næsten
 Har intet meer at ønske, gaaer det mig
 Som Kunstneren; der, naar han først har frembragt
 Et sieldent Bærk, fornoier det ham siden
 At overstue det, fuldende det.
 Saaledes er det just med dette Slot!
 Af Vigtighed er intet meer at ønske,
 Men derimod at synne paa det lidt,
 En enkelt Mangel rette hist og her,
 Er alt hvad end tilbagestaar.

Lampens Vand.

Hvad mangler?

Aladdin.

Skaf mig et Nok-Ag! Hæng det under Loftet,
 Her midt i Salen, i den store Hælving.

Det være skal et Billed mig paa Gud,
Et helligt Vink hvergang min Fromhed blunder.

Lampens Aand.

Er det dit Alvor?

Aladdin.

Ta mit ramme Alvor.

Lampens Aand

(Udstrider et græsselfigt Strig, hvor ved Aladdin stålver og er færdig
at tage Lampen, og siger deryaa med tordnende Rost):

Her i denne usle Hvælving! Syndige, fordomte Daad!
Kraftens Middelpunkt, din Skaber hænge vil du i en
Traad?

Selv et Nok-AEg tør du fordre! Hvorfor ei en talles
Skok?

Dodelige Mide! Kiender, har du skuet vel en Nok?
Veed du hvad en Nok vil sige, da du nævner fræk
dens Navn?

Jorden i sin hele Thylde, Jorden i sin Etherfavn,
Det er den uhyre Flyver, som af ingen Træthed veed,
Som forbinder Staalets Spændkraft med sin Ethers
Flygtighed.

Det er den, som vældig svæver, uden Rist og uden
No;

Det er den, som holder dig og Taurus i sin Seneklo.
Teg! Teg er en Aand af Jorden, Jorden er min
Fader! nu

Hid min Fader, for at hænges under Loftet, fordrer du?
Uforstammede! fra Thronen slog jeg dig i Stovet
ned —

(Formildet.)

Men jeg kiender Hindbads Ondskab og din Ubesindighed.
Hør da nu hvad jeg forlynder, hør det uden Frægt
og Gru!

Slangen, som har Eva fristet, frister atten Eva nu.

Knus dens Hoved! Lad din Vand ei lokkes lumst i
Støvet ned.

Lampens Herr er tillige Sonner af Ustydighed.
(Vanden forsvinder. Aladdin knæler og beder.)

Nat. Udenfor Fatimes Hytte.

Hindbad som Fatime. Sindbad.

Sindbad.

Er I den fromme Kone, som forstaaer
Saa godt som nogen Læge her i Landet,
At lindre Hovedpine?

Hindbad.

Ja, min Son!

Er Nogen hist i Bhen bleven syg,
Dg trænger til mig? Jeg staaer rede strax,
Naar først jeg hentet har min Alkoran,
Dg saa min Krykkestok, jeg gamle Kone.

Sindbad.

Hvad bilder I Jer ind? Seer jeg vel ud,
Som om jeg var en Landsbyfælning? Skynd Jer!
I skal til Ispahan endnu i Nat.
Saadan som her I seer mig, slet og ret,
Er jeg dog keiserlig Hof-Skomag'rmester!
Jeg sher for den velsignede Gulnare
Smaabitte nysselige Slo og Stovler;
I Foden smaa, thi hendes hoire Fod
Er ei saa stor som denne venstre Haand;
I Skastet vide, thi hun har to Lægge —
Naa — dette kommer ikke Pinen ved.

Bor høie Prinds — Nu er han høi, tilforn
 Da han i Skole gik, var han kun lille.
 Imellem os — I veed det selv maaſkee —
 Han er af saare ringe Byrd og Blod,
 Men hans Genie har vippet ham i Beiret.
 Han har ei Aner, men det lader, som
 Han agter selv at vorde Stammeherre.
 Nu, hvad jeg vilde sige, denne Prinds
 Har faaet Hovedpine. Hovedværk
 Er ikke god for Nogen, mindst for Fyrster;
 Nu veed Prindessen vel, at I forstaer,
 I et Svingom, at jage Sligt paa Døren;
 Men hun vil ingen Opsigt giøre med det,
 Thi Hoffet har sin Læge, seer I vel.
 Jeg veed hvordan jeg selv tilmode blev,
 Hvor sterkt jeg vilde blive stadt paa Nyren,
 Hvis nogen Anden sik Prindessens Footoi.
 Derfor har hun mig sendt i Landom hid.
 Thi lad os ile flur! Ifald I troer
 At kunne blive mere hurtig færdig,
 End Hoffets Doktor efter Kunstens Negler,
 Saa tag Ter Stok, og træk afsted med mig!

Sindbåd (afslides).

Ha! Skæbnen leder selv min Lykke frem.

(Høit:)

Et, Dieblit, min gode Mand! Jeg følger,
 Saasnart jeg kun har lukket Hyttens Dor.

(Gaaet ind.)

Sindbåd (seer sig om).

Hvad det dog er et sælsomt, tosset Indfald,
 At boe saa mutters ene bag en Skov,
 Blandt Lover, Tigre, Leoparder, Slanger,
 Og anden saadan Johan Hagel, der
 Bestandig løber om paa bare Been,

Aldeles uden Landskultur og Sko.
 Forresten seer her ganste morsomt ud,
 Især i saadant Maanskin, som i Aften:
 Paa hoire Haand et tætindvoret Krat,
 Paa venstre Haand en blomsterdaekket Mose.
 Imellem begge lun en lille Strimmel,
 En Sti, hvor Veien gaaer til Ispahan.
 Der staarer to Banker ved den smalle Sti:
 Den ene trindt omlagt med Kampsteen,
 Den anden overplantet sinukt med Roser
 Og høie Lilier. — See hvor rank den Største
 Sig hæver paa sin Stængel op mod Maanen,
 Der skinner følsomt i det hvide Bæger.
 Det lader, som den hvistte Blomsten Noget
 I Dret. Der er Kiællingen igien.
 Naa Mo'er! Er I alt færdig? Kan vi gaae?

Hindbad.

Ta, kære Son, folg mig nu rast afsted!
(Han vil trænge gennem Krattet, men bliver siddende i en Tornebust.)

Sindbad.

Er I ei rigtig klog? Hvor vil I hen?

Hindbad.

Ta du har Ret, min Son! Ned denne Vei.

(Synker i Mosen.)

O red mig! Ned mig!

Sindbad.

Kiælling, er I gal?

Wil I helbrede kloge Folk i Gov'det?

Hvi gaaer I ikke strax ad Stien der?

(Han trækker ham op.)

Hindbad.

Zeg har en vis Modbydelighed for

At gaae om Natten mellem disse Grave.

Sindbad.

Da er det jo en god og flagen Bei.
Kom, stundtider!

(Han drager ham ud.)

Sindbad.

Af min Son! De hvide Lilier —
De duftte mig for sterk i Midnatstunden.

(Fader i Afmagt.)

Sindbad

(Betrugter ham, og slaaer hænderne sammen).
Hvad skal jeg arme Hof-Leverandeur
Nu giøre? — Hende kan jeg ei leveere!
Men hvis jeg lader hende ligge der,
Beholder Prinds Aladdin Hovedpinen,
Jeg derimod, jeg mister Leverancen.
Hvad skal jeg giøre? Bære hende bort,
Dertil har jeg ei Kroester nok, og her
Er ingen Svende, som kan hielpe mig.
Hvad rassler hist i Dyssen? Tys! der gaaer
En Mand i rode Klæder mig imøde.
Han nærmer sig. Det er en følsom Svend.

Moureddins Aand

(er sieget op af Steenhoven, træder hen mod den besvimedte Sindbad
og betragter ham, derpaa vender den sig til Sindbad.)
Hielp mig den fromme Kone paa min Ryg!
Jeg bærer hende bort af Skoven for dig;
Men naar hun vaagner, maa du ikke sige,
Hvo der har hiulpet dig.

Sindbad.

Jeg kiender Eder
Jo ei, hvordan kan jeg da sige det?

Spøgelsen.

Du sige skal, at selv du hende bar.

Sindbad.

Godt! Hielp mig kun! Jeg skal nok prale siden
Af det, som I har giort. Lad mig kun raade!

Spøgelsæt

(Tager Hindbad paa Ryggen, og vandrer afsted).

Sindbad (folger ham).

I kom mig ret beleilig; denne Kone
Var faldet for at hielpe Prinds Aladdin;
Nu sik hun ondt, det gamle sælle Skrog,
Bud denne Liliebusk, som lugter stærkt.
Hvis I ei kommen var, maa skee hun aldrig
Sig havde tiere reist fra dette Sted.
Det havde været Skade.

Spøgelsæt.

Jammerskade!

Sindbad.

Hun skal kurere Prindsens Hovedpine.

Spøgelsæt.

To flere gode Gierninger herneden,
Desfleer Belønninger i Evigheden.
Afsted! Afsted! Det er paa Tiden nu.

Sindbad.

I gaaer for stærkt, jeg kan ei følge med.

Spøgelsæt.

Saa vil jeg lidt da sagtne mine Fied.

Sindbad.

Det var en deiligt rod Skarlagenskiortel,
I der har paa; hvor gisr man det Slags Lei?

Spøgelsæt.

Paa Bæverstolen, Ven, hvor Nendegarnet
Er Ild, Isletten Svovl.

Sindbad.

Det blæser stærkt! —

I taler sagte, har I svage Lungør?

Spøgelsen.

Den Puster trækker ikke mere Luft ind.

Sindbad.

Hvad er I, Ven?

Spøgelsen (smiler følt).

Kulsvier.

Sindbad.

Hvilken Snak!

I saadan rig og prægtig Dragt?

Spøgelsen.

Jeg tiner

Den rigeste Kulsvier, skal du vide;

Han brænder de bevægelige Skove,

Hvor Lovet kaldes Haar, og Grenen Arm.

Sindbad.

Det blæser! Jeg kan ingenting forstaae.

Spøgelsen.

Saa kom nu! Skynd dig flux! For Midnatstunden

Jeg atter være skal i Skyggleunden.

(Det gaaer rastt afsted, og synger:)

I Helved galter Haner,

Som Nattergal og Lærfelil,

Der svømme sorte Svaner

I Vand, som er af Svovelsild.

Og lummert brænder Grunden,

Der vifter ei den mindste Bind;

Dersor i Midnatstunden

Jeg kiosler mig i Maanestin.

Sindbad.

Fy Landsmand, hvad er det for føle Viser?

Spøgelsæt.

Soldaterviser, Ungdomsgalstab, Røvere!

Bed saadan Sang bli'er Byrden mere let.

Sindbad (sagte).

Han gør mig ganske bange med sin Snæf.

Teg frugter for, at det er Spøgeri.

Spøgelsæt.

Afsted, afsted! Det er den hoie Tid,

At denne hoie Sjæl, det stærke Hjerte,

Kan næae det Maal, det længe stunder efter.

(De gaae ud af Skoven.)

Forstue i Aladdins Slot.

Hindbad. Sindbad.

Hindbad

(Creiser sig af sin Afmagt).

Hvad seer jeg? Hvordan er jeg kommen her?

Sindbad.

Paa disse Skuldre.

Hindbad.

Har du baaret mig?

Sindbad.

Den hele Tid, og pustet ei engang.

Hindbad.

Teg faldt i Afmagt?

Sindbad.

Det kan hændes fleer,

Vi er dog alle skrobelige Kar.

I kan ei lugte Lilier, det kan jeg;

Men Katte derimod ei nær saa godt;

Hver har sit omme Sted i denne Verden.

Sindbad.

De føle Lilier! — Ricere, siig oprigtig,

Har jeg paa Veien snakket over mig?

Sindbad.

Ifald I stedse fører flige Taler,

Da kommer der vist aldrig af Jer Mund

Et uformuftigt Ord.

Sindbad.

Saa taug jeg stille?

Sindbad.

Bumstille.

Sindbad.

Stakkels Mand! I er nok træt?

Sindbad.

Ei meer, end at jeg kunde være Jer

Endnu engang saa langt. Man tidi seer ud

Til det man ikke kan, det veed I nok;

Saadan man etter, paa den anden Side,

Seer tidi ei ud til det, som dog man kan.

Men skynd Jer noget! Her har været Bud.

I maatte puste først.

Sindbad.

Det maatte jeg.

(Seer paa sin Arm.)

Men sy, hvor du har klent mig. Jeg er blaas

Af dine Fingre.

Sindbad.

Naar I kommer hiem,
Da vast Jer bare med lidt Brændeviin,
Saa gaaer det over strax. Bliv ikke vred!
Man kiender ikke selv vel sine Kæster.

Sindbad.

Saa gaaer jeg da; og for din gode Hjælp
Jeg slutter dig i mine fromme Bonner.

Sindbad.

I fromme Bonner? Det var just mit Ønske.
Men hor nu! Seer I: Bon og Bon er to;
Hvem vil I bede til for mig?

Sindbad.

Til hvem

Bæl bedre, Ven, end Gud?

Sindbad (fortrydelig).

Aa Lapperi!

Det kan jeg selv, saameget det behoves.
Nei, seer I vel, min fromme gode Kone!
Naaar nu I Prinsen har kureert, blier I
En Kone, som han faaer fortrinlig kær,
En Kone, som han afflæer Ingenting:
I blier hans Favorit, hans Marionet,
(Hvad falder man dog disse Tingester?)
Tænk da paa mig! Jeg fordrer intet meer,
For min besværlige, min lange Gang.

Sindbad.

Det skal jeg.

Sindbad.

Jeg er kied af at she Sko,
Det er den laveste blandt Professioner;

En Strompevæver og en Skräder stige
 Strax høiere; jeg vil ei tale her
 Om en Barbeer, som kommer op til Gov'det.
 Tænk paa mig!

Hindbad.

Ganske vist.

Sindbad.

Et Embede,

Hvor der er lidet Arbeid, megen Løn!
 Forstaae mig fort og godt — en Hof-Betiening!
 Hof-Ober-Senge-Neder, for Exempel,
 Som overlader Sengens Neden til
 Opvarterne, men sover selv.

Hindbad.

Godt, godt!

Jeg skal ei glemme Jer. I Sandhed ei!

Sindbad.

Til Lykke da! Til Lykke! Megen Lykke.

(Han gaaer bort.)

Den store Sal i Aladdins Palads.

Aladdin ligger paa en Sopha. Gulnare træder ind
 med Hindbad, som er i Dvindedragt.

Aladdin (betragter ham).

Est du den fromme, hellige Fatime,
 Der lindrer Legemets og Sælens Dval?

Hindbad.

Saa troer enfoldig Fromhed, store Drot!
 Jeg er en stille Dvinde, lever eensomt,

Tilbringer Tiden med at frygte Gud,
Med at paakalde ham. See det er alt!

A l a d d i n.

Saa kan du da vel ikke helspe mig?

H i n d b a d.

Din Hustru siger, du har Tillid til mig.
Hvis du vil underkaste dig en Prove,
Vil legge ned dit Hoved i mit Skiod,
Og lade mine Hænder stryge dig,
Saa — ja hvem veed — maastee det helsper dog;
Og i det mindste skader det jo ei.

A l a d d i n.

Bel talt, du Fromme!

H i n d b a d

(sætter sig hos ham).

Kom, min ædle Herre!

Nedlæg dit høie Hoved i mit Skiod.
Men — Endnu Et! — Ifald min Videnskab
Skal frugte, maa du have hos dig her
Din bedste Skat, det Sieldneste du eier.
Det lader underligt, men er dog saa.
Jeg er enfoldig; men for dig, som mig,
Er Alnaturen ubegribelig.
Hvo kan forklare Livets skulste Gaade?

A l a d d i n.

Du taler sindrigt, helligt og forstandigt.
Men — om jeg viser dig min bedste Skat,
Da troer du neppe paa dens Kostbarhed.

H i n d b a d.

O jo! Jeg veed af Nyget gansté godt,
Din bedste Rigdom er en Kobberlampe.

Aladdin.

Belan da! Lampen er min bedste Skat,
Og Lampen, seer du, gummes paa min Barm,
Og i dit Skod jeg lægger nu mit Hoved.
Selbred mig nu!

Hindbad.

Din Oval, min edle Drot,
Er snart forbi.

(Han famler under sine Klæder.)

Aladdin

(Griber hans Haand, og vrister den hemmelige Dolk ud deraf).
Bi! Lad mig helspe dig!

Gulnare.

O Himmel! hvad er det?

Aladdin

(Betrager Dolken).

En Termagnet!

Som skulde stroget Hovedpinen bort,
Og peget med sin folde, stive Finger
Mod Dodens Tispol. Ille sandt, du Fromme?

Hindbad

(Stærter sig paa knæ, neverdrægtig tiggende).
Jeg er forraadt! O Herre, lad mig leve!
Slut mig i Lænker, giv mig Dag for Dag
Det værste Slavearbeid at forrette;
Kun lad mig leve!

Aladdin.

Os!

Hindbad.

Forund mig Livet!
Jeg vorder dig en trofast, ørlig Tiener,
Jeg elsker dig som Fader og som Moder,
Isald du skænker Livet mig, som de.

Aladdin.

Ha, det er Tid engang, at denne Tunge,
Der finder ei det bedste Ord for godt
Til frække Misbrug, — evig nu forstummer.

(Vil stode til.)

Hindbad

(Griber hans haand, i en trodsig Tone).

Stands, ræske Dreng! endnu et Dieblik,
Ifald du ikke frygter for at høre
Sandhedens Ord. — See her, du Stolte, see
Her er mit Bryst! Stod til, stod i mit Kiod
Dit skarpe Staal, og bryst dig af din Idret! —
Hvad har jeg shyndet? Hvoraf lærte du,
At Hindbad vilde myrde dig, fordi
Du fandt en Dolk hos ham? Et ringe Vaaben
For fremmed Vandrer i et fremmed Land.

Aladdin.

Glendige! Du vil ei dræbe mig?

Hindbad (lidsig).

Ordghyder! Hvad Beviis har du derpaa,
Som kroer dig af Netsærdighed og Mildhed?
Dg om jeg vilde det? Har du ei dræbt
Min Broder? Naaber ei min Broders Blod
Om Hevn af Jorden?

Aladdin.

Ha, den lummse Morder!
Thi at han ikke sit sit Forsæt udført,
Derfor jeg talker Himlen, ikke ham.
Ti Niding! dœ!

Hindbad.

Ja dræb, ja dræb mig kun!
Du sveder seent derfor i Helvede.
Min Broder var et Menneske; du sit

Den Skat, hvorfor han havde stridt sin Livstid;
Var det et Under, om han haded dig?

Alladdin.

Han vilde myrde mig i Klippehusen,
Den visne Synder, for sin Lykkes Skyld,
Sin timelige Lykkes. Skiebnen gav
Mig villig, hvad den fandt for godt til ham.

Hindbad.

Den Gave veed jeg intet af at sige.
Men hvad jeg veed, det er, at du har myrdet
Min Broder, og at Blodets hellige Magt
Mig skyndte til at hevne ham igien,
Og til at dræbe dig. Tilsældet skænker
Dig Seiren. Bel! Benyt den! Stod dit Staal
I dette Bryst, dræb en uskyldig Mand,
Som falst et Offer for sin Brodertrøskab;
Og bryst dig siden af din Heltedaad!

Alladdin.

Ha Ræv! Du slipper ei saa let af Saren.

(Klapper i Hænderne, en Slave kommer.)

Bring hid to slebne Damacenersværd!

(Slaven bringer dem og forfoier sig bort paa Alladdins Binf.)

Jeg stoler paa min Arm, som paa min Hæt.

Skiendt fuldelig du havde velfortient

At slettes ud af Verden, som en Synder,

Wil jeg, da nu din List har grebet til

Opdigtet Overlast og lojet Uskyld,

Min Skiebne lægge kiekt i Allahs Haand.

Tag dette Sværd. Du skielver Slave? Tag det!

Hvor er din Tillid til din gode Sag?

Ha tag det! Denne frække Pande skal

Ei længer trodse Himlen, reist fra Jord;

Den skal i Stovet. Niding, tag dit Sværd!

Hindbad.

Og naar jeg fælder dig? Hvad bliver min Skæbne?
 Du er en Fyrste! Trænger Bagten ei
 Herind, og slæber mig til Næsterstedet?

Aladdin

(Tager Lampen af sin Varm, og sætter den paa Jorden.)
 Jeg sætter Lampen mellem dig og mig.
 See, Den som slaer den Anden, gribet Lampen,
 Og ingen Dodelig modstaaer hans Magt.

Gulnare.

Aladdin! hellige Gud! hvad vover du?

Aladdin.

Sandhed mod Løgn, det Gode mod det Ønde.
 Tag Sværdet! eller, ved den evige Gud,
 Jeg klover dig den skumle Pandestal.

(Hindbad tager Sværdet.)

Sang af usynlige onde Mander.

O Bee! det er forbi!
 Nu kan vi meer ei stænke dig vor Bistand.
 Den rænkelse Kamp, den aabne Feide
 Forstaae vi ei.
 Spring ham paa Ryggen!
 Hold fast om Klingen, og slaa til med Skafset!
 Bink, som om Nogen lundst dig kom til Hjælp,
 Og stik ham saa, naar han tilbage seer.

O Bee!
 Ha snoe dig, snoe dig Hindbad!
 Grisk! vind dig slimet, som en Aal i Rusen.
 Bid i din Hale som en Snog, og rul dig
 Bort, langt herfra.

O Bee! O Bee! O Bee!
 Den rænkelse Kamp, den aabne Feide
 Forstaae vi slet.
 Har du da reent glemt alle gamle Kunster?
 Spænd Venet for ham, saa han styrter,
 Sæt hoden paa hans Hals, og stik ham saa!
 Du viger?

Ha skam dig, skam dig Hindbad!
 Lad som du veeg! Kom ham paa Ryggen blot,
 Saa skal vi hjelpe dig.
 O Bee! O Bee!
 Den rænkeløse Kamp, denaabne Feide
 Forstaae vi slet.

Sang af gode Nander.

See hvor den Niding skielver alt!
 Nu er det snart fuldbragt.
 Vor Indling trænger ei til Hjelvp,
 Staaer i sin Ungdomskraft,
 Med vældig Arm, med Tillidsblif,
 Og svinger blanke Sværd.
 See Dødens Dug paa Trællens Bryn!
 Han taber Sværdet — Tys! —

Hindbad.

Skænk mig et Dieblik lidt Pusterum,
 Isald du er en ørlig Kæmpe!

Aladdin.

Bel,

Det skænkes dig.

Hindbad

(Sætter sig ned og pusler).

Hm! hm! det er dog sært!

At Listen, i sin hele Virksomhed,
 Saa lidt formaaer at overveerde Kraften. —
 Men midt i al min Træthed har jeg dog
 Saa megen Kraft, at jeg kan vræste dig
 Forhaabet, stolte Seier af din Haand.
 Jeg seer, det er forgives meer at stride
 Mod Skæbnens Bægelsind. Dog bli'er ei du
 Min Banemand. Kan jeg ei følde dig,
 Saa fælder jeg mig selv, og vender kæk
 Den hvasse Dolk imod min egen Barm.

(Han dræber sig.)

Aladdin.

Det har tilfælleds du med alt det Onde;

Dets hele Kraft, et sieblikkigt Blus,

Bortsvinder i sit eget Gioglelys.

Aladdin og Gulnare staae tankefulde og betragte Liget. Pludselig tages det bort fra deres Dine. En sion sagie Musit toner fra Hvelvingen i Salen, og udleitter lidt efter lidt hvert bittet Indtryk. Sode, færlighedsfulde Toner trænge ind i deres Hierter. De omfavne hinanden med Henrykelse og staae i salig Forundring. (Pludselig udbruder et usynligt)

Chor.

Syvfold onse dine Slaver dig til Lykke, Fyrste! nu,
 Du har overstridt og vundet, Du har ryddet Klinten ud.
 Herligt Blomsten nu kan trives; dusier i sin Føraarsstund,
 Kioler Somren med sin Skygge, fryder Hosten med sin Frugt.
 Brilleslangens Gift er udtomt; uden Farer, uden Gru,
 Kan du stikke den i Barmen; Dodens Lumfse Tand er brudt.
 Hil dig, deilige Fyrstinde! Taager ei, og ingen Slud
 Slorer meer vor hulde Maane, den kan straale klar og rund.
 Dine tynde Dienbryne nu skal hvælves, rolig huldt,
 Som to Buer midt paa Himlen, efter fuldendt Regn og Slud.
 I Golkondas Diamanter skal du rødme fodt med Blu,
 Som en Rose fra Damastus i den friske Morgendug.
 Hil Aladdin! Hil Gulnare! Herlig Kæmpe! Skionne Brud!
 Tæt en Mandel tvende Kiærner har forenet, elskovsfuld.

Ringens Aander.

Hvor I staae, hvorhen I træde, staae vi væbnet rundtomkring,
 Ingen Fiender sig skal trænge gennem Ringens Aanders Ring.

Lampens Aander.

Og i Midten af den stærke Kæmpestares Bærneklands
 Livets Lampe klar skal brænde, med en rolig, liflig Glæds.

Chor.

Du har overstridt og vundet, dine Fiender føldte du,
 Syvfold onse dine Slaver dig til Lykke, Fyrste! nu.

Gulnare.

O sode Toner! Himmelrene, klare!

Aladdin.

Tak være dig, du salige Hærfører!

(Musiken og Sangen tier).

Storvessiren, fulgt af de øvrige Minister, kommer ind.
Han gaaer hen mod Aladdin, bærende en rød Fløjels-
pude hvorpaa Kronen hviler.

Et sorgeligt, men dog et Glædesbud
Vi bringe dig: Den gamle Sultan lever
Et meer paa Jorden. Han har fulgt Naturens
Almindelige Lov, er vandret hjem
Til sine Fædre, Allah tog ham bort.
Hvad der afpresser os en Beemodstaare,
Som den Forklartes troe, hengivne Mænd,
Opfylder atter, paa den anden Side,
Bort Bryst med Glaede, naar vi overveie
Det Held, at du skal vorde Landets Fader.
Modtag da Kronen af din Slaves Haand,
Og sæt den om din kongelige Tinding!

(Aladdin modtager Kronen.)

Almindeligt Raab fra det forsamlede Folk paa
Slotspladsen.

Allah velsigne dig, vor elste Sultan!
Straal, som en Sol, med Lyst og Frugtbarhed
Ned over Persien. Allah velsigne
Vor store Sultan! Vor Aladdin leve!

Aladdin

Gaaer hen til vinduet, stotter sig der til den ene Haand, staar længe
taus og betrakter Mængden, endelig figer han sagte ved sig selv).

Dernede gif jeg som en lille Dreng,
Hver Fredag, naar jeg havde faaet Lov,
Og saae forbauset op til Sultans Slot,
Og undred mig derover, hvordan vel
Man havde bygget slikt et Taarn fra Jorden;
Dernede fasted jeg i Raseri

En Steen blandt Mængden, som forfulgte mig,
 Og spottet føleslos min tunge Skæbne;
 Dernede nu lykonske de mig Alle,
 Som deres Sultan, deres store Konge.
 Hvor selsomt dog er Menneskernes Liv!
 Hvor broget blande sig Bedrifterne,
 Kun Legetsoi i Evighedens Haand.
 Et Bink, og flux vi blev det gamle Stov.

(Vender sig til Gulnare.)

Hvad er da menneskelig Magt og Storhed?
 Kom Elskte! Lad os vandre hen og see
 Din Faders fromme Smil i Dødens Nat!
 Og lad os saa, mens Folket tilbereder
 Til denne Kroning trindtom festlig Höihed,
 Alene sammen ud af Porten vandre,
 Til Fattig-Kirkegaarden, standse der,
 Og sætte os et Dieblik i Tanker
 Paa Morgianes Grav ved Hyldestræet.

E p i l o g.

Phantasia taler.

Saaledes har den underfulde Lue,
 Der Skinner dybt i Biergets Inderste,
 Som dybt i Mandens Barm og giennem hans
 Bedrifter og det Hverv, der folger dem,
 Den hemmelige Livskraft: Lys og Lykke,
 Som virker alt hvad der er Daad og Træsel,
 Beqvemmet sig til frem at træde for Jer,
 Indmanet i en jordisk Skikkelse:
 Den gamle Kobberlampe! —
 Har I opmærksomt læst det hele Digt,
 Betragtet Lampen i sit eget Lys,
 Og med sit eget Øje, mørket vel
 Hvad i den store Bog Nourreddin sandt,
 Hvad Ringens Land forklared for Aladdin, —
 Da er det ei nødvendigt, at der pirres
 I Lampen med Forstandens Lysesar,
 For at forjage hver en Dunkelhed. —
 Vort Eventyr er endt; thi Helten staer
 Nu ved sit Maal, og Livets Stræben kun
 Er Digtelystens Stof; den høie No
 Kun shnge Guds Cheruber, ingen Digter.

Mødtager da det gamle Maleri,
 Der forhen hang i Børgestuen lun,
 Halv slettet ud af Stov og Nogtobak,
 Bestint af Praasen i en Ferntraadstage.
 Der saae min Son det i sin Barndom hænge;
 Men Stovets Teppe, Praasens svage Lys
 Frembragte samme Virkning i hans Sicel,
 (Ukendt med Jordens Herlighed, skjondt nær
 Beslægtet med dens høiere Natur)
 Som Kirkens Dæmringsstør paa Helligdommen.

Alt længe stod det underfulde Billed,
 Halvglemt i en Grindringskrog; nu har han,
 Saa godt det stod til ham, afstovet det,
 Opfrisket Farverne med Digterfornis,
 Fuldstændiggjort, forbedret Tegningen,
 Og skænket Alt den ny, forghylde Ramme.
 Saa tager venligt da, hvad venligt han
 Her Eder bryder! Hvis det lyktes ham,
 At saae Jer i hans Billed til at see,
 Hvad selv han i det gamle Billed saae,
 Da har han truffet, hvad han sighted paa.

In d h o l d

af

Dehlenschlägers samiede Værker.

-
- 1ste Bind: Valdur hin Gode. — Langbarerne. — Stærlodder.
2det — Hagbarth og Signe. — Gosibrodrene. — Palnatote.
3de — Halon Jarl. — Olaf den Hellige.
4de — Knud den Store. — Bæringerne i Missagard.
5te — Axel og Balborg. — Erik og Abel.
6te — Dronning Margrete. — Tordenstiold.
7de — Earl den Store. — Hugo von Rheinberg. — Den lille
Hyrdedreng.
8de — Correggio. — Sofrates.
9de — Dina. — Erik Glipping.
10de — Nordens Guder.
11te — Helge. — Yrsa. — Hroars Saga.
12te — Hrolf Krake. — Drvarodds Saga.
13de — Greyas Ulter. — Baulundurs Saga. — Aly og Gul-
hyndy. — Sanct Hansaften-Spil.
14de — Trillingbrodrene fra Damask. — Fjæseren og hans Datter.
15de — Aladdin.
16de — Gienfærdet paa Herlufsholm. — Robinson i England.
17de — Sovedriften. — Ludlams Hule. — Noverborgen. — Tor-
denstiold.
18de — Garrick i Frankrig. — Den lille Skuespiller.
-

